

Giới thiệu Độc Thiếp

Độc thiếp - Đang tiến hành - Thu Thủy Linh Nhi

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

“Người từ bỏ đi, mấy ngày nữa đại thiếu gia sẽ cưới Vân Sơ công chúa, người mau mau dẫn theo tiểu tạp chủng của mình đi châu Diêm Vương đi.”

Đêm giao thừa, gió tuyết gào rú, một tờ giấy ẩm ướt phủ lên mặt nàng, bắt nàng phải kết thúc sinh mệnh theo cách không cam lòng và khuất nhục nhất.

Nàng là thê tử của hắn, vì hắn mà bỏ qua mối thù của cha mẹ, vì hắn trúng độc hủy dung, thậm chí đã sinh con cho hắn. Nhưng cuối cùng, vì tiền đồ, vì một nữ nhân khác, hắn tàn nhẫn sát hại nàng, ngay cả con gái chưa đầy 3 tuổi cũng không tha.

Đau thấu xương tủy, khổ tận tim gan, nàng lấy linh hồn của mình mà thề, nếu có kiếp sau, những gì phải chịu đựng hôm nay, ngày khác nhất định sẽ đòi lại tất cả.

Được trùng sinh lần nữa, nàng quyết tâm nắm giữ vận mệnh của mình, đuổi tận giết tuyệt những người trước kia đã phản bội mình.

Lấy ác trị ác, độc cam em chồng; mượn đao giết người, trừng trị ác nô; tạo nên sóng gió, vạch trần bộ mặt thật của tiểu tam; từng bước ép sát, đấu với âm mưu thâm độc của mẹ chồng.

Nàng thâm độc thế nào cũng được, chỉ là không ngờ nhiều người vì nàng mà lưu luyến đến thế.

Nam nhân kiếp trước nàng bỏ lỡ, kiếp này lặng lẽ chờ đợi nàng.

Nam nhân kiếp trước nàng vô duyên, kiếp này vừa gặp đã yêu nàng.

Nam nhân kiếp trước chưa từng gặp, kiếp này dây dưa không ngừng với nàng.

Thậm chí, còn dẫn đến một tên yêu nghiệt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, vì nàng đòi sống đòi chết.

Là âm mưu? Là chân tình? Hay lại là một trận đấu sinh tử?

Lỡ bước vào thâm cung, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, ai sẽ là con cờ của ai?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chết Oan Giữa Đêm Đông

Thiên Nguyên năm thứ hai, đêm giao thừa.

Bầu trời một mảng lạnh lẽo thê lương, tuyết bay tán loạn đầy trời như những sợi bông bị xé nhỏ, phiêu đảng giữa không trung.

Tuyết càng rơi càng nhiều, ngay cả gió bắc cũng theo đó gào thét âm ỉ.

Cao phủ, trong một phòng chứa cũi rách nát, nửa cánh cửa sổ bị gió quật vào phát ra âm thanh vang vọng, Lý Thanh Ca ôm con gái núp ở trong góc, miệng liên tục nói lời dỗ dành: “Con gái ngoan, đừng sợ đừng sợ, chỉ là tiếng gió thôi, bên ngoài có tuyết rồi, con nhắm mắt lại, mau ngủ đi, đến khi thức dậy thì trời đã sáng, gió cũng ngừng, tuyết cũng ngừng, mẹ sẽ mang...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cửa phòng chứa cũi một người ta một cước đá văng.

Theo sau đó là một tiếng ầm, luồng gió gào thét lạnh buốt và bông tuyết bị cuốn ào ào vào phòng, gió tuyết đậm nhói mắt Lý Thanh Ca, nhưng người đến là ai, nàng vừa liếc mắt đã biết.

Không cần nhìn kỹ, nàng vội vàng ôm con gái nhỏ vào lòng, nhưng hai chân nàng đã đông cứng ngắt, còn chưa đứng lên thân thể đã nặng nề té xuống.

Không quan tâm đến con lạnh thấu xương kia, Lý Thanh Ca khàn giọng cầu cứu người vừa xuất hiện: “Dật Đình, Dật Đình, con gái bệnh rồi, mau tìm đại phu, mau tìm đại phu...”

Nhưng mà, Cao Dật Đình không đi vào, hắn chỉ liếc mắt nhìn vào trong một cái rồi đứng ở cửa, giữa gió tuyết, dáng người hắn vẫn vững vàng như thường, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng băng giá, hai mắt lóe sáng về âm u tàn nhẫn.

“Thiếu gia.” Hạ nhân đi theo phía sau liếc mắt nhìn hắn.

“Còn không mau làm, chờ cái gì, không lẽ muốn để tiện phụ này sống tới năm mới sao?” Cao Dật Đình không lên tiếng, người nói chuyện chính là tiểu thiếp của hắn Lý Bích Như.

Vừa nghe âm thanh này, đôi mắt của Lý Thanh Ca lóe lên vẻ tuyệt vọng, nhưng rất nhanh trấn định lại, tiếp tục nói vọng ra ngoài: “Dật Đình, ta hứa với chàng, chuyện gì ta cũng hứa hết, ta sẽ rời khỏi Cao gia, cầu xin chàng cứu lấy con gái.”

Nhưng mà, người đi vào không phải Cao Dật Đình, là nữ mẫu Trương thị của nàng.

“Phu nhân.” Trương thị cười gần đi đến trước mặt nàng, phía sau có một nha hoàn, nha hoàn kia bưng cái khay, không nhìn rõ dáng vẻ.

“Ma ma.” Từ trong ánh mắt của bà, Lý Thanh Ca cảm nhận được một tia không rõ ràng, theo bản năng nàng ôm chặt đứa con gái đang phát sốt vào lòng.

Nhìn thấy sự đề phòng trong mắt nàng, Trương thị cười ôn hòa, nhưng trong mắt hiện rõ vẻ ác độc khát máu, “Phu nhân, hôm nay là giao thừa, là ngày toàn gia đoàn viên, ma ma ta xin đưa người và tiểu tiểu thư đi đoàn tụ với lão gia và thái thái, có được không?”

“Người muốn làm gì?” trong lòng Lý Thanh Ca nhảy lên một cái, liền thấy Trương thị vẫy tay, nha hoàn phía sau liền bưng khay lên.

Trương thị cầm một tờ giấy được gấp chỉnh tề lên, sau đó ngậm vào chén nước bên cạnh, vừa cười vừa nhìn Lý Thanh Ca: “Phu nhân, đây là giấy thượng đẳng, cũng không làm nhục người đâu.”

Chờ đến khi tờ giấy hoàn toàn thấm ướt, bà mới mở ra cho Lý Thanh Ca nhìn: “Qua đây.”

Bà ta có ý gì? Bảo nàng qua chịu chết sao? Lý Thanh Ca ôm hài tử lùi về phía bức tường: “Không, không... Dật Đình, Dật Đình.”

Chờ đến khi nàng biết được ý đồ của Trương thị liền thê lương hướng ra phía cửa mà gọi tên người đàn ông đó.

Trương thị không kiên nhẫn, hung tợn áp tờ giấy lên mặt Lý Thanh Ca, trên gương mặt trắng trẻo mập mạp của bà lộ ra vẻ độc ác khiếp người, “Bỏ cuộc đi, nãy ngày nữa thiếu gia sẽ cưới Vân Sơ công chúa, còn người, nên ôm theo tiểu tạp chủng này mà đi châu Diêm Vương đi. Nhanh tay lên, không chừng sẽ bớt được chút đau khổ, nếu chậm trễ sẽ sang một năm mới, vậy coi như lại phải làm cô hồn đã quý thêm một năm”

Tờ giấy ngậm nước đó đắp lên mặt nàng, khí lạnh tràn ngập, hô hấp lập tức bị cắt đứt, Lý Thanh Ca đau khổ vùng tay lên, lại bị Trương thị tóm được, gắt gao ép sát vào tường.

Nàng gào thét loạn xạ, thân thể kịch liệt run rẩy, toàn bộ lồng ngực tràn ngập đau đớn, như muốn nổ tung.

Có lẽ là người sắp chết nên khí lực đột nhiên rất mạnh, nàng đẩy Trương thị ra, hất tờ giấy trên mặt đi.

Không khí trong trẻo, mặc dù lạnh lẽo đến mức khiến người ta đau đớn nhưng nàng cũng rất tham lam mà hít thở, mãi đến khi phổi dường như đông cứng mới thôi.

“Tiện nhân chết tiết, dám đẩy ta.” Trương thị đứng lên, lập tức muốn bắt lấy đứa bé trong ngực nàng.

Con gái đang bệnh, nàng làm sao có thể để độc phụ này bắt được, Lý Thanh Ca lập tức ôm con bỏ qua chỗ khác, vừa bỏ vừa gọi tên Dật Đình, mặc dù nàng đã tuyệt vọng với nam nhân này, nhưng giờ khắc này nàng không còn đường nào khác, không còn...

“Trương ma ma, ta thấy người già rồi, làm việc cũng không ra gì nữa, hai người các người khỏe mạnh như vậy mà cũng không bắt được một kẻ tàn phế, xem ra cơm của Cao phủ đúng là tốn vô ích.” Không biết từ lúc nào Lý Bích Như đã đi vào, không nhìn được cười chê.

“Nhị phu nhân”. Trương thị nín nọt kêu một tiếng, sau đó lại hung hăng quát mắt nhìn Lý Thanh Ca, “Tiện nhân, ta không trị được mẹ người, nếu còn không trị được tiểu tiện nhân người thì lão nương đúng là sống vô ích.”

Nói xong lại nhào về phía Lý Thanh Ca.

Nàng không ngờ Trương thị sẽ hung ác như thế, mãi đến khi bà ta lôi tóc của nàng, kéo nàng tới trước mặt Lý Bích Như, nàng vẫn còn chút hoảng hốt, dù sao cũng là người nuôi nàng từ nhỏ tới lớn, sao lại hận như thế chứ?

Lý Bích Như từ trên cao nhìn xuống Lý Thanh Ca, tóc khô héo như cỏ, sắc mặt nhợt nhạt vàng vọt, trên má còn có vết tích như bị bỏng nước sôi, càng nhìn càng khiến người ta buồn nôn, khóe môi xanh tím còn thấm tơ máu. Nàng không kềm được mà dùng mũi chân nâng cằm Lý Thanh Ca lên, nhìn chăm chăm đôi mắt trong suốt của Lý Thanh Ca, đột nhiên cảm thấy cảm tức không lý do.

Mũi chân dùng sức, đá Lý Thanh Ca lăn một vòng trên đất, cái cằm lập tức ứ đọng một đốm máu.

Lý Thanh Ca một tay chống đỡ, một tay bảo vệ hài tử, trong lồng ngực một luồng khí dâng lên, nàng ho đến sắp tắt thở.

Lý Bích Như cười lạnh: “Lý Thanh Ca, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, hừ.”

Lý Thanh Ca hoàn toàn không nhìn nàng ta, chỉ dùng một chút sức lực cuối cùng nói với bên ngoài: “Cao Dật Đình, ta biết hôm nay mình không thể không chết, nhưng con gái vẫn là cốt nhục của ngươi, nó còn chưa đầy 3 tuổi, van cầu ngươi buông tha cho nó, tìm một nhà đảng hoàng mà đưa nó đi.”

Tiếng gió ngoài cửa gào thét chen lẫn âm thanh tuyết rơi, nhưng lại không có tiếng trả lời nào.

Ánh mắt Lý Bích Như lạnh lẽo, tiếng lên một bước đá vào ngực Lý Thanh Ca: “Đồ xấu xí, ngươi từ bỏ suy nghĩ này đi, đêm nay chính là ngày chết của ngươi và tiểu tiện chúng này.”

Nói xong, nàng tự mình tiến lên, đoạt lấy đứa nhỏ trong lồng ngực Lý Thanh Ca, đôi mắt xinh đẹp lóe qua vẻ hắc ám, như ác quỷ địa ngục, không chờ Lý Thanh Ca lên tiếng, nàng vung tay lên, liền thấy một vật nho nhỏ từ trong cửa sổ bay ra ngoài.

Tựa hồ có âm thanh vật nặng rơi xuống, lại dường như không có, dường như tất cả chỉ là tiếng gió đang gào thét.

Trái tim Lý Thanh Ca phút chốc vỡ tan thành từng mảnh, trước mắt chỉ có khung cửa sổ đang không ngừng lay động, bàng hoàng, sững sờ...

Ngoài cửa sổ, trong bóng đêm, chỉ có từng bóng người bị gió tuyết quét qua.

Con ơi, nàng khẽ gọi một tiếng, đôi mắt đen óng giờ đây một mảng đỏ tươi, lập tức một thứ chất lỏng theo khóe mắt rơi xuống, giữa bóng đêm tối tăm lại lập lòe ánh đỏ.

“Lý Bích Như.” Xoay người, thân thể gầy yếu như cỏ lau lại đột ngột bò lên, nhào tới Lý Bích Như, ngón tay khô gầy như que củi mạnh mẽ ấn chặt lên cái cổ non nớt của nàng ta.

Đôi mắt Lý Bích Như trừng lớn, đôi mắt của Trương thị thì lóe lên vẻ ác độc tàn nhẫn, hay tay từ từ nâng một tảng đá lên.

Ý thức dần dần suy yếu, lồng ngực trống rỗng, bên tai dường như còn nghe tiếng khóc yếu ớt của con gái, nhưng rất nhanh lại không còn nữa.

Sinh mệnh như đã đi đến cực hạn, giữa một mảng trắng xóa, hình ảnh từng chút một lóe qua trong đầu nàng.

Tuổi ấu thơ vui sướng bên cạnh cha mẹ và đệ đệ, sau khi đến Cao gia lại sống cùng với những người này.

Nhất là Cao Dật Đình, nam nhân từ nhỏ đã đính hôn với mình.

Vì hấn, nàng nhận đủ oan ức, ngay cả thù của cha mẹ cũng miễn cưỡng bỏ qua, đến cuối cùng, lại không thoát được kết cục thể này.

Chỉ vì nàng không còn giá trị lợi dụng, chỉ vì nàng và con gái sẽ ngăn chặn tương lai tươi sáng của hấn, cho nên không thể không chết.

Thật ác, thật độc.

Thật ác, thật độc.

Thật hận, thật hận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống Lại

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Bên tai truyền đến âm thanh lo lắng của một nam hài.

Đầu Lý Thanh Ca đau như sắp nứt ra, nhưng lại cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc: “Ai?”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ là Họa Nhi, là Họa Nhi.”

Giữa non xanh nước biếc một chiếc thuyền đang chậm rãi di chuyển.

Trong khoang thuyền, nha hoàn Tùy Nhi cùng với tiểu nam hài Lý Thanh Họa đang ở một bên, nhìn thấy hàng mi cô gái nhẹ chớp như muốn tỉnh lại, nam hài mừng rỡ lập tức nắm lấy tay nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Túy Nhi cũng nhìn thấy, lập tức mừng rỡ lên tiếng.

Họa Nhi? Họa Nhi? Đệ đệ của nàng sao?

Mi mắt thật nặng, tựa hồ dùng sức thế nào cũng không mở ra được.

“Họa Nhi.” Đôi môi trắng bệch của Lý Thanh Ca hơi giật giật.

Lý Thanh Họa nắm chặt tay nàng, rất hiểu chuyện mà đưa bàn tay lạnh lẽo áp lên gò má mình: “Tỷ tỷ, Họa Nhi ở đây, Họa Nhi ở đây...”

Cảm xúc mềm mại ấm áp, vô cùng chân thực.

Lý Thanh Ca thở dài một trận.

Nhưng mà làm sao có thể, năm Họa Nhi tám tuổi... đã ngã vào hồ sen...chết đuối.

“Tỷ tỷ, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại...” Nhìn nàng lại muốn ngủ thiếp đi, Lý Thanh Họa gấp gáp lắc lắc tay nàng.

"Tiểu thiếu gia, đừng lắc, người làm vậy tiểu thư sẽ khó chịu đó, Túy Nhi, sao người còn ở đây, bảo người nấu nước sôi đã nấu chưa?"

Âm thanh này, cho dù là ôn hòa như gió xuân tháng ba, nàng vẫn nhớ rất rõ sự tàn nhẫn âm độc trong phòng chứa củi khi chuẩn bị giết mình.

Trương thị, nhũ mẫu của nàng.

Đột nhiên hai mắt Lý Thanh Ca mở ra, sáng như sao, nhưng lại lạnh như băng, mang theo sự thù hận thấu xương, nhìn thẳng vào Trương thị.

Giống như có vô số kim nhọn đâm vào, Trương thị bị nhìn đến cả người không thoải mái, trong lòng chột dạ, không lẽ tiểu tiện nhân này phát giác cái gì rồi? Nhưng không thể nào, bà đã làm rất kín kẽ.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là do rơi xuống nước làm kinh sợ mới có biểu hiện này.

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi, tỷ tỷ...” Lý Thanh Họa đứng bên cạnh thấy tỷ tỷ đột nhiên mở mắt ngồi dậy, lập tức vui vẻ nhào vào lòng nàng.

Âm thanh này là thật, Lý Thanh Ca sững sờ, lại chạm đến người đang ôn nhu mềm mại nằm trong ngực mình, càng thêm bối rối.

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Họa thấy tỷ tỷ không nhúc nhích, lại ngẩn đầu kêu nhẹ một tiếng, trên mặt gương mặt xinh xắn hơn cả nữ nhi của hân mang theo vẻ hoảng loạn mất mát.

“Họa...Họa Nhi?” Lý Thanh Ca rõ ràng là không dám tin, mình còn có thể gặp lại Họa Nhi.

Ah, không.

Bỗng nhiên cảm giác được không đúng, nàng ôm Họa Nhi vào trong lòng, rồi quét mắt nhìn khắp căn phòng.

Trong phòng rất đơn sơ, ngoại trừ hai tấm ván thì chỉ còn lại mấy cái rương gỗ, không còn gì khác.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Túy Nhi lo lắng nhìn Lý Thanh Ca.

“Túy Nhi?” Lúc này Lý Thanh Ca mới nhìn thấy nha hoàn Túy Nhi vẫn đứng bên cạnh, gương mặt tròn trịa, vẫn đáng yêu như xưa, thậm chí còn mang theo vài phần non nớt, không thể thâm như khi bị nàng phạt trượng tới chết.

Bên dưới lớp chăn, nàng mạnh mẽ bấm vào đùi mình một cái, rất đau.

“Túy Nhi, mau xuống bếp nấu ít canh gừng lên đây, tiểu thư mới bị rơi xuống nước, phải uống nước nóng để giữ ấm.” Trương thị một bên nói.

Túy Nhi lập tức trả lời “vâng”, sau đó đi ra cửa.

Trương thị đi lên phía trước, đưa tay muốn kéo Lý Thanh Họa ra, nhưng còn chưa chạm được vào hân đã bị Lý Thanh Ca quát: “Dừng tay.”

Lý Thanh Họa sợ hết hồn, “Tỷ tỷ.”

Lý Thanh Ca dùng tay vỗ vỗ sau lưng hân, ý bảo đừng sợ, nhưng đôi mắt lạnh lẽo vẫn nhìn chằm chằm Trương thị.

Trương thị ngượng ngùng thu tay về, “Tiểu thư sao vậy? Ta sợ tiểu thiếu gia quấy rầy người nghỉ ngơi nên muốn đưa thiếu gia đi chỗ khác chơi.”

Lý Thanh Ca vẫn chưa đáp lời, nàng cứ nhìn thẳng vào gương mặt trắng trẻo mập mạp của Trương thị.

Thật ra Trương thị không hề xấu, ngược lại, đáng vẻ bả trắng trẻo tròn trịa khiến người ta có thiện cảm, nếu không, mẫu thân cũng không cho bà ta làm nhũ nương của nàng, an tâm giao cho bà ta chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng.

Nhưng mà, người xem có vẻ hiền lành thành thật như vậy, lại ác độc khiến người ta không tin nổi.

Nếu không phải Trương thị đã đến phòng chứa củi giáo huấn mẹ con nàng, nếu không thấy bộ dạng hung tợn của bà ta vào đêm giao thừa đó, nàng sẽ không thể ngờ được, phụ nhân trước mắt mình chính là một con rắn độc.

Đột nhiên, thuyền chao đảo một cái, Lý Thanh Họa hô to một tiếng, càng thêm ôm chặt Lý Thanh Ca.

Đứa nhỏ này luôn rất nhất gan, hơn nữa cha mẹ đột ngột mất đi nên càng sợ người, ngoại trừ người tỷ tỷ là nàng hẳn sẽ không để ai chạm vào.

Mũi cay cay, Lý Thanh Ca ôm chặt đệ đệ, nước mắt ào ào rơi xuống như vỡ òa, không thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trò Khôi Hài.

Trương thị nghĩ đến có thể vì nàng mới vừa rơi xuống nước nên hoảng sợ khóc lóc, không khỏi tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu thư, đừng khóc, không sao rồi, qua một canh giờ nữa là thuyền cập bến, đến Cao gia rồi chúng ta sẽ nghỉ ngơi thật tốt.”

Lý Thanh Ca vẫn chưa liếc nhìn bà một cái, nàng sợ, sợ mình không kềm được mà giết chết lão bà này.

Nàng hận, nàng đau, từng hình ảnh trước khi chết, đặc biệt là cảnh con gái bị ném qua cửa sổ, đang đâm nhói trong đầu nàng.

Lạnh như vậy, gió lớn như vậy, còn có tuyết, con gái nàng đang sốt, con gái nàng đang hôn mê, con gái nàng sợ đau...

Con gái nàng chết rồi.

Nỗi đau thấu xương tủy đâm từng nhát vào trái tim này, sau con đau chính là hận ý ngập trời.

Hình ảnh trước mắt, nàng ghi nhớ thật kỹ.

Năm Khánh Gia thứ ba mươi hai, cũng là năm cha mẹ nàng qua đời, nàng được Cao gia cho người đón lên kinh đô.

Năm đó, nàng còn vì hành động trượng nghĩa này của Cao gia mà cảm động, nhưng vật đổi sao dời, nàng phát hiện, tất cả chẳng qua là toan tính lợi dụng và âm mưu mà thôi.

Mà chuyện rơi xuống nước ngày hôm nay, cũng chính là khởi đầu của âm mưu.

Trong mắt lấp lánh nước, nàng nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn của Trương thị, cắn răng cười gằn. Nàng từng xem bà ta như mẹ ruột, nhưng thì ra đó là một con rắn độc nguy trang, hận chỉ hận bản thân mình không thấy rõ, ngược lại luôn nghe lời và ý lại vào bà ta, cho nên mới dẫn đến bao nhiêu bi kịch về sau.

“Tiểu thư, canh đến rồi.” Túy Nhi đẩy cửa ra, bưng một chén canh gừng còn bốc hơi đi vào, đột nhiên, một bóng người từ phía sau vọt qua, suýt nữa đụng vào nàng.

Túy Nhi lao đảo thân người, cố gắng cầm chắc chén canh, nhưng nước trong chén vẫn lung lay một thoáng, cuối cùng rơi một ít ra ngoài.

“Nương.” Hồng Hi không liếc mắt nhìn Túy Nhi một chút, trực tiếp nhào vào lòng Trương thị làm nũng: “Nương, bảo người lấy cho con bộ quần áo cũng khó khăn như vậy sao?”

“Đúng là quá đáng, không thấy tiểu thư vừa tỉnh sao, ồn ào cái gì?” Túy Nhi thờ phỉ phò trừng mắt nhìn Hồng Hi, sau đó bưng canh gừng đến, ngồi xuống bên cạnh Lý Thanh Ca, dùng muỗng đút cho nàng ăn.

“Có gì ghê gớm chứ.” Hồng Hi nhẹ nhàng liếc nhìn Lý Thanh Ca một cái, bộ dáng không để ý chút nào.

Trong lòng Lý Thanh Ca lạnh lẽo, kiếp trước, Hồng Hi này rất vô lễ với mình, mà mình thì e ngại Trương thị, chưa bao giờ làm khó, không chỉ có vậy, còn tưởng là nàng tính tình ngay thẳng nghĩ gì nói đó, cho nên nường nhìn nàng ta khắp nơi.

“Hi Nhi, nha đầu này khi nào mới lớn đây hả? Cả ngày lỗ mãng hô to gọi nhỏ, đến chừng nào mới khiến người ta yên lòng đây?” Trương thị làm ra bộ đáng trách Hồng Hi, nhưng trong đôi mắt rõ ràng mang theo ý cười.

Hồng Hi thấy thế càng vênh mặt lên lời kéo Trương thị làm nũng: “Nương, cây trâm này cần phải phối với y phục màu hồng mới đẹp, con nhớ tiểu thư có một bộ, cổ áo còn thêu hoa sen, rất đẹp.”

Lý Thanh Ca nghe vậy sắc mặt đột biến, kiếp trước, nàng luôn dung túng Hồng Hi, đến mức ngay trước mặt mình nàng ta cũng dám đòi lấy trang phục và trang sức của mình.

Nhưng mà bộ váy hồng đó là do mẫu thân tự tay may cho nàng, hoa sen ở cổ áo và tay áo cũng là do nàng thêu, thức suốt hai đêm mới hoàn thành.

Kiếp trước, Hồng Hi nói thích, trước mặt Trương thị và nàng lên tiếng đòi, Trương thị ngoài mặt thì mắng nàng ta không biết phân biệt, nói cái gì đồ của chủ nhân không phải là thứ nô tài có thể xin. Sau đó còn đánh nàng ta một bạt tai, khiến Hồng Hi khóc lóc inh ỏi trên thuyền.

Sau một phen náo loạn, bản thân nàng không đành lòng, nhất thời nhẹ dạ đã đưa cho Hồng Hi, còn không ngừng tự an ủi mình, Trương thị đối đãi với mình như con gái ruột, như vậy Hồng Hi có khác gì tỷ tỷ của mình? Đồ của mình chia sẻ với nàng ta cũng đúng.

Nhưng sau đó, khi thấy y phục mẫu thân làm cho mình bị Hồng Hi đạp dưới chân rồi xé rách, nàng mới biết mình ngốc tới mức nào.

“Tiểu nha đầu, con là người gì chứ, đồ của chủ nhân mà cũng muốn, xem xem nương có đánh chết con không?” Trương thị làm dáng gờ tay ra, tựa hồ chuẩn bị đánh xuống.

Nhưng mà Lý Thanh Ca ngồi ở đầu giường, yên tĩnh uống canh gừng, giống như không nhìn thấy trò khôi hài này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bắt Nạt Chủ.

Mất thấy Lý Thanh Ca thờ ơ không động lòng, Trương thị vung tay lên lại ngơ ngác hạ xuống, đến cùng vẫn không nỡ đánh nữ nhi của mình.

“Nương.” Hồng Hi lại càng đắc ý, lời Trương thị, bắt bà phải đi tìm cho mình: “Nương, người mau tìm cho con, thuyền sắp cập bờ rồi, chúng ta chuẩn bị đến Cao gia rồi, Cao gia giàu có như vậy, người để con ăn mặc như thế này sao? Người không ngại mất mặt nhưng con thì ngại đó.”

“Nha đầu chết tiệt, quần áo của tiểu thư mà ngươi cũng dám đòi hỏi, xem nương có đánh chết ngươi hay không.” Lý Thanh Ca không biểu hiện, Trương thị không nắm được suy nghĩ của nàng, chỉ có thể dùng lời nói hung dữ để chặn nữ nhi của mình. Nhưng bà cũng biết, Lý Thanh Ca nhẹ dạ, trước kia mỗi lần bà giáo huấn Hồng Hi, nàng đứng xem không đành lòng, cuối cùng vẫn sẽ thỏa hiệp theo ý của hai mẹ con bà.

Cho nên, một phát tàn nhẫn, Trương thị quả thật vỗ xuống, chỉ là thân thể Hồng Hi vụt né qua, kết quả chỉ có vài ngón tay lướt qua, cũng không tạo thành cái gì.

“Nương, người hẹp hòi quá, tiểu thư cũng không lên tiếng, sao người lại đánh? Sao lại như vậy, người có phải là mẹ của con không? Hừ.” Hồng Hi nhăn mũi hừ một cái, vòng qua Trương thị, chạy thẳng đến cái rương gỗ trong góc phòng, trực tiếp hỏi Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, bộ váy kia của người ở đâu? Cho Hồng Hi tỷ tỷ mượn mặc mấy ngày, thế nào?”

Đây không phải mượn, rõ ràng là không khác gì cướp.

Túy Nhi sớm đã nghe không lọt tai, nhưng chuyện thế này lại diễn ra hàng ngày, nàng đã nói không biết bao nhiêu lần tiểu thư cũng không nghe, còn trách nàng hẹp hòi, cho nên nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Hồng Hi, thấy nàng ta dùng chân đá rương gỗ, lại kéo cái khóa bên trên, cuối cùng không nhận được: “Hồng Hi, không được động vào cái rương đó.”

“Không được động vào? Tại sao? Cũng không có tiền bạc gì, còn sợ người ta cướp à?” Hồng Hi cười liếc mắt nhìn Túy Nhi, xoay người đứng thẳng nhìn Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, nhanh đưa chìa khóa cho ta, quần áo ở đây đúng không, Hồng Hi tỷ tỷ này...”

Chát – nàng còn chưa dứt lời chỉ cảm thấy có một thứ gì đó ào tới, đập thẳng vào mặt mình, chờ khi phản ứng lại thì trên trán đã thật sự bị đập một cái.

“Nương ta chỉ sinh ra ta và Họa Nhi, ta thật không biết từ khi nào lại có thêm một tỷ tỷ?” Tiếng nói lạnh lạnh hòa lẫn với âm thanh cái chén sứ nhỏ vỡ nát dưới mặt đất, Hồng Hi cũng dơ cả người, cái trán trơn bóng đầy đặn đã bị chén sứ đập vào, đau đớn lan ra, có một thứ chất lỏng từ từ chảy xuống.

Nàng vung tay lên, bàn tay đầy máu, màu đỏ đáng sợ.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hồng Hi nhào tới Lý Thanh Ca như phát điên: “Tiểu tiện nhân, ngươi dám ném ta? Ngươi cũng dám ném ta sao?”

“Ngươi điên rồi sao? Tiểu thư mà cũng dám đánh?” Dĩ nhiên Túy Nhi sẽ không cho nàng xúc phạm đến Lý Thanh Ca, cho nên không chờ khi Hồng Hi lao tới nàng đã cầm một cái ghế nhỏ chặn ngay trước mặt tiểu thư của mình, thề rằng chỉ cần Hồng Hi dám xông đến nàng sẽ mạnh mẽ đập xuống một

cái.

Hồng Hi biết nha đầu Túy Nhi này cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa thân phận của Lý Thanh Ca còn đó, quả thật không thể làm gì được. Chỉ là, trong nháy mắt lúc này nàng bị tức đến hồ đồ thôi. Phải nói là Lý Thanh Ca cùng tuổi với nàng, nhỏ hơn nàng hai tháng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vì có Trương thị nên Lý gia cũng chưa bao giờ xem nàng như nha hoàn, ngược lại tất cả ăn ở mặc đều không khác gì tiểu thư. Nhưng giả chính là giả, mỗi khi nhìn thấy Lý Thanh Ca trở mã xinh đẹp, cả người tỏa ra khí chất cao quý, nàng liền đổ kỵ như điên. Cho nên, đồ của Lý Thanh Ca nàng đều muốn lấy, sau đó thì hủy diệt, tựa hồ làm vậy mới ổn định được tâm trạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dạy Đỗ Nô Tài

Hồng Hi hung tợn trừng mắt nhìn Lý Thanh Ca, nhưng chỉ nhìn thấy vẻ mặt còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm, tim không khỏi run rẩy, lại vì cái ghế trong tay Túy Nhi nên không dám tiến lên, nhưng như vậy cảm giác mất hết mặt mũi, chỉ đành nước mắt nước mũi tràn lan mà nhào vào lồng ngực Trương thị: “Nương, hu hu, con chỉ muốn mượn một bộ y phục thôi mà, tiểu thư còn dùng chén ném vào con, còn nói cái gì tình như tỷ muội chứ? Hu hu, đều là lừa gạt, hu hu...”

Trương thị đã sớm bị tình cảnh lúc này làm cho sững sốt, giờ khắc này nhìn máu trên trán con gái mới phục hồi tinh thần lại, lòng đau đến cực điểm, một vết nham hiểm lướt qua đáy mắt. Nhưng dù sao Lý Thanh Ca cũng là chủ nhân, bà không dám làm gì, chỉ có thể mắng Hồng Hi.

“Người đúng là không biết điều, cái gì cũng đòi, cũng không biết nhìn lại thân phận của mình, tiểu thư là người người trèo cao được sao? Đồ của tiểu thư tùy tiện cho người đụng vào sao? Đừng nói là tỷ muội, được làm nha hoàn đã là đề cao người lắm rồi, đúng là đồ không biết chừng mực...”

“Được rồi.” Lý Thanh Ca không phải không hiểu sự châm chọc trong lời nói của bà, nếu là kiếp trước dĩ nhiên nàng sẽ rất hổ thẹn, nhưng giờ khắc này, ngoại trừ căm ghét và phẫn nộ thì nàng không còn cảm giác gì khác.

Một canh giờ trước nàng rơi xuống nước, đến giờ này mới tỉnh lại, chắc là đầu óc còn choáng váng. Mẹ con Trương thị, một là nhũ mẫu của nàng, một người thì được xem như nửa nha hoàn, không chỉ không tận tâm chăm sóc, ngược lại ở bên cạnh la hét không ngừng, hành vi như vậy có còn xem nàng là chủ nhân không?

Hừ, kiếp trước cũng có tình cảnh này, nàng còn tưởng rằng mẹ con Trương thị xem nàng như người thân, cho nên không kiêng kỵ gì, có thể thông cảm.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, người ta vốn coi nàng là quả hồng mềm, tùy ý bóp nát.

Mẹ con Trương thị dĩ nhiên bị một tiếng này của nàng làm cho chấn động, hai người đột nhiên ngừng lại, sững sờ nhìn Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư...”

“Ma ma.” Lý Thanh Ca lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, trầm giọng nói: “Phụ mẫu ta qua đời chưa đầy ba tháng, còn trong thời gian để tang, một nô tì cả ngày ăn mặc lòe loẹt, trang điểm lộng lẫy, ma ma, bà nói có nên hay không?”

Trái tim Hồng Hi run lên, còn tưởng rằng tiểu thư ngu dốt nhu nhược cho nên nàng lộ liễu ương ngạnh quen rồi, ai ngờ hôm nay lại nói ra mấy câu này.

Trương thị lại càng cả kinh, môi giật giật, muốn nói cái gì nhưng lại nhanh chóng bị Lý Thanh Ca cắt ngang.

“Hay là các người không phải người nhà họ Lý? Nếu như thế thì chỗ ta cũng không giữ được, không bằng ma ma tự mình thu thập hành lý, dẫn nàng ta đi đi, ta sẽ không làm khó.”

“Cái gì?” Trương thị nghe vậy sợ đến trắng bệch mặt mày. Từ nhỏ đến lớn tiểu thư vẫn rất ý lại vào mình, thậm chí ngay cả mẹ ruột cũng không cần, buổi tối nhất định phải ngủ cùng mình mới được, cũng vì vậy mà địa vị của bà ở Lý gia rất cao. Thậm chí, vào buổi sáng tiểu thư phải được mình đỡ mới chịu ăn điểm tâm. Nhưng mà, tại sao sau khi rơi xuống nước tỉnh lại thì tính tình liền thay đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đáng sợ như vậy?

Bà không nghĩ ra, giờ khắc này cũng không thể nghĩ nhiều, dù sao, hai mẹ con bà năm xưa cũng nhờ được Lý phu nhân thu nhận, quá quen cuộc sống nhưng lạ rồi, một khi rời đi, cô nhi quả phụ có thể đi đâu được? Hi Nhi những năm này đã được nuôi dưỡng thành tính khí tiểu thư, nếu đi rồi càng không sống được.

Còn nữa, Cao gia là nơi nào chứ? Đó là nhà giàu, Cao lão gia bây giờ là tổng quản Thái y viện, xem bệnh cho Hoàng thượng, vinh hiển cực kỳ, nếu các nàng tiến vào Cao phủ, cuộc sống sau này chắc cũng sẽ vinh hoa vô hạn. Cho nên, đánh chết các nàng cũng sẽ không đi.

Nghĩ đến đây, Trương thị lập tức lòi Hồng Hi, quỳ xuống với Lý Thanh Ca.

Chương 6: Cứu Người.

“Tiểu thư, là ma ma không biết dạy dỗ, xin tiểu thư bớt giận, xin bớt giận, ma ma hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, đã sớm xem tiểu thư như là con ruột của mình, nếu phải đi thì lão bà này phải sống thế nào đây? Tiểu thư, ma ma không thể rời xa người ngày nào được.” Nói xong, Trương thị dùng tay áo lau khóe mắt, tựa hồ như đang lau lệ.

Hồng Hi không cho là đúng, khịt mũi xem thường hành vi của Trương thị, Trương thị tức giận nắm lấy tay: “Người nhà đầu không hiểu chuyện này, còn không mau chịu tội với tiểu thư, nếu thật sự rời khỏi tiểu thư để xem người còn sống được hay không?”

Hồng Hi sững sờ, nhưng nhìn thấy ánh mắt Trương thị thì tâm tư cũng dần hiểu rõ, bắt đầu đi lầm bầm một câu ‘xin lỗi’, nhưng trong lòng vẫn không phục. Hừ, nàng bằng tuổi với Lý Thanh Ca, đáng vẻ cũng xinh xắn, dựa vào đâu mà nàng ta là chủ nhân cao cao tại thượng, còn mình lại là nha đầu thấp hèn? Nàng không cam lòng.

“Ôi, Hồng Hi tỷ tỷ làm sao vậy? Nói không rõ ràng gì cả, ngày xưa nhanh mồm nhanh miệng như vậy mà bị ai chặn miệng rồi hay sao?” Túy Nhi liếc nhìn trò hay này giờ, không nhận được chế nhạo.

“Người...” Hồng Hi nhất thời thẹn quá hóa giận, muốn đứng dậy cãi lại Túy Nhi, lại bị Trương thị đè xuống: “Lộn xộn, người làm gì vậy? Có tiểu thư ở đây, đến lượt người làm cần sao?”

“Cút ra ngoài.” Lý Thanh Ca xem thường hai người này, trong lòng cũng cười gằn, Trương thị làm sao cam lòng đi? Bà ta còn hy vọng bám vào cành cây Cao gia mà.

Đĩ nhiên, mình cũng sẽ không để cho mẹ con bà ta đi, thù còn chưa báo, làm sao bọn họ đi được?

Lúc này chẳng qua chỉ là chút cảnh báo mà thôi, những ngày tháng muộn tên nàng đi ra ngoài làm mưa làm gió đã đến lúc kết thúc rồi.

Trương thị sững sốt, Túy Nhi che miệng cười khê: “Ma ma, tiểu thư bảo các người cút ra ngoài, còn không mau cút đi?”

Gương mặt trắng trẻo mập mập đã biến thành màu gan heo, nhưng chỉ cần không bị đuổi đi bà cũng không ngại, lúc này kéo Hồng Hi đứng dậy, vâng dạ lui ra ngoài.

Hai mẹ con gây sự vừa đi ra, Túy Nhi liền nhìn Lý Thanh Ca, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Tiểu thư, hôm nay người thật lợi hại, không chỉ đánh Hồng Hi còn làm cho họ phải sợ hãi, đúng là lợi hại.”

Lý Thanh Ca cũng hưng phấn đến đỏ cả mặt, thân thể không tự chủ được mà nhào vào lòng Lý Thanh Ca, hân cảm thấy tỷ tỷ như vậy thật mạnh mẽ, khiến hắn không sợ gì cả.

Lý Thanh Ca chậm rãi cong môi, đáy mắt lóe qua một tia thống khổ, nếu kiếp trước mình tàn nhẫn một chút thì sao có thể rơi vào hoàn cảnh đó?

Đột nhiên, thân thuyền chao đảo một cái, dường như đã đụng vào thứ gì.

Túy Nhi cười nói: “Có lẽ đã cập bờ, tiểu thư, nô tì hầu hạ người ra ngoài.”

“Khoan đã.” Lý Thanh Ca đột nhiên nghĩ tới điều gì, chặn Túy Nhi lại, sau đó giao Lý Thanh Ca cho nàng ta: “Người mang Họa Nhi lên trước, sau đó gọi Từ quản gia đến.”

“Tiểu thư...” Túy Nhi không yên lòng, còn muốn nói gì nữa, Lý Thanh Ca đã nhanh chóng cầm lấy quần áo mặc vào người, lại nói thêm một câu đơn giản: “Người cứ đi, ta lập tức tới ngay.”

“Đã được.” Túy Nhi liền nắm tay Lý Thanh Ca đi ra khỏi khoang thuyền.

Chờ người vừa đi, Lý Thanh Ca lạnh lùng quét mắt về phía khoang thuyền, đột nhiên, ánh mắt dừng lại ở chỗ mấy tấm ván, nếu nàng nhớ không lầm thì nam nhân đó trốn ngay phía sau.

Nàng nhanh chóng đi đến, lật mặt mấy tấm ván gỗ lên, quả nhiên, nhìn thấy một nam tử áo đen ngã ngồi trong góc, trên mặt che cái khăn đen, máu me khắp người.

Lý Thanh Ca vội vàng lấy thuốc cầm máu ra, chuẩn bị nhét vào miệng hắn, không ngờ, bàn tay còn chưa chạm đến cái khăn che mặt đã cảm thấy yếu hèn căng thẳng, lập tức sa vào trong đôi mắt thăm thẳm như hầm băng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ta Chết, Ngươi Cũng Phải Chết

Hồ hấp Lý Thanh Ca cứng lại, vốn là vì roi xuống nước mà mặt mày tái nhợt, giờ khắc này càng trắng bệch như sương.

Nhưng dù như thế, đôi mắt nàng vẫn trong suốt, trầm tĩnh mà lạnh lùng, không một tia hoảng loạn, ngược lại, khóe môi nhợt nhạt cong lên, tạo nên một độ cong trào phúng.

“Ta chết, ngươi cũng phải chết.” Nàng nói, âm thanh rất thấp, còn mang theo sự ngọt ngào ép buộc, nhưng cũng có khí thế không thể nghi ngờ.

Hai mắt nam tử lóe sáng, sát khí trên mặt cũng vì câu nói của Lý Thanh Ca mà giảm đi không ít.

Lý Thanh Ca hít một hơi, nhân cơ hội đó tránh thoát tay của hắn, sau đó lập tức tìm thấy cảm của nam nhân, nhấc cái khăn đen lên, nhét viên thuốc cầm máu vào miệng hắn. Lại thấy sắc môi hắn phát tím, liền nhanh chóng quay người tìm kiếm trong mớ quần áo một phen, cuối cùng tìm được một cái bình nhỏ màu đen.

“Ngươi bị trúng độc.” Nàng vừa đem Tuyết hoa ngọc lộ hoàn nhét vào miệng hắn, vừa nói “Hơn nữa đã trúng hơn mười hai canh giờ, thuốc này của ta chỉ có thể tạm thời ức chế độc tố, qua hai canh giờ nữa nhất định phải tìm được thuốc giải, nếu không thì không chết cũng tàn phế.”

Nàng nói rất không khách khí, cũng không chút cảm tình, nói xong lại giúp hắn kiểm tra vết thương trên người, phần lớn đều là bị thương ngoài da, ngoại trừ ngực trái bị đâm một dao ra, còn lại đều không đáng lo.

Thế là, nàng lại lấy một ít kim sang được, giúp hắn thoa lên rồi băng bó cẩn thận.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không nói một câu, mặc nàng muốn làm gì thì làm, thậm chí, nàng mạnh tay cố ý làm hắn đau, hắn cũng không rên một tiếng.

Trong lòng Lý Thanh Ca hừ lạnh, quả nhiên là sát thủ, tim lạnh máu lạnh, kiếp trước hắn như vậy, kiếp sau cũng như vậy.

Chờ sau khi làm tất cả, Lý Thanh Ca nhẹ thở ra một cái, “Được rồi, vết thương trên người ngươi đã không còn đáng ngại, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa sẽ có người đi vào chuyển đồ, chờ chuyển xong thì ngươi liền đi, nhớ kỹ, ngươi chỉ có hai canh giờ.”

Nói xong, nàng không liếc nhìn hắn thêm lần nào nữa, những gì nên làm cũng chỉ có vậy, kiếp trước nợ hắn một mạng, kiếp này coi như là trả lại. Nhưng mà, nàng vừa muốn đứng dậy, tay liền bị một luồng sức mạnh lôi héo, theo quán tính nàng té ngã trên người hắn, cũng không biết có phải là động đến vết thương trên người hắn không, chỉ nghe hắn đau đớn rên một tiếng.

Nhưng hắn chỉ chăm chú nhìn Lý Thanh Ca, trong giọng nói yếu ớt lộ ra sát ý nồng đậm: “Ta chết, ngươi cũng phải chết.”

Lý Thanh Ca cau mày, sát thủ quả nhiên là sát thủ, lòng dạ độc ác lạnh lùng, nàng đã cứu hắn, hắn vẫn còn có ý nghĩ như vậy.

Không kềm được mà nảy sinh suy nghĩ độc ác, nàng chỉ nhẹ nhàng nhấn vào vết thương trên bả vai hắn, trầm giọng nói: “Yên tâm, ngươi sẽ không chết, nhưng sẽ sống không bằng chết.”

Nhưng mà, mãi đến khi huyết dịch theo vết thương chảy ra, thấm ướt bàn tay nàng, hắn vẫn không có ý buông nàng ta.

Lý Thanh Ca không khỏi cười gằn: “Ngươi bắt ta cũng vô ích, ta không có thuốc giải.”

“Ngươi là đại phu.” Hắn lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt hung tàn.

“Thương thế của ngươi ta đã xử lý xong, nhưng ta không thể giải độc.” Lý Thanh Ca lạnh lùng lắc đầu một cái.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh của quân gia: “Tiểu thư, có ở đây không?”

“Có, Từ bá bá chờ một lát.” Lý Thanh Ca hô một tiếng với bên ngoài, sau đó quay mặt lại nói với nam nhân: “Bắt lấy ta cũng không phải quyết định sáng suốt.”

Mi mắt nam nhân hơi khép, tựa hồ đang suy tư lời của nàng, nhưng chỉ trong nháy mắt, thân hình Lý Thanh Ca lóe lên, nhanh nhẹn thoát khỏi tay hắn, đáy mắt lóe ra ánh sáng giảo hoạt, còn duỗi ra hai ngón tay: “Hai canh giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bán Mình Chôn Cha

Lý Thanh Ca móc khăn ra lau vết máu trong lòng bàn tay, sau đó ném khăn đi, sửa sang lại quần áo rồi đi về phía cửa.

Từ quán gia đang ở sau cửa, thấy nàng đến thì cúi đầu hành lễ: “Tiểu thư, Trương ma ma và Túy Nhi đã lên bờ, nô tài còn đang chờ đỡ đồ đạc xuống thuyền.”

Lý Thanh Ca đứng ở cửa khoan thuyền, một vệt ánh mặt trời chênh chếch chiếu tới, lẳng lặng tỏa sáng trên người nàng, nhìn nam nhân trung niên trước mắt này, nàng không khỏi nhớ tới phụ thân của mình, đáy mắt tràn ngập tình cảm.

“Từ bá bá, nơi này không có người ngoài, đừng gọi tiểu thư nô tài nữa, người cũng giống như cha con, gọi con là Ca Nhi đi, còn con gọi người là Từ bá bá, được không?”

“Tiểu thư?” Sau khi Từ Thăng cảm động thì lại cảm thấy nghi hoặc.

“Gọi là Ca Nhi.” Lý Thanh Ca quật cường sửa lại, kiếp trước, vì bản thân mình không hiểu chuyện, vị kẻ gian che mắt, khiến cho Từ bá bá, người đã đi theo phụ thân mình cả đời và chứng kiến mình lớn lên phải đau lòng rồi đi. Kiếp này gặp lại thật muôn vàn cảm khái, cũng cảm nhận được sự quý giá của phần tình cảm này.

Từ Thăng đỏ mặt lên, cho dù trong lòng ông vẫn luôn yêu thương Lý Thanh Ca như con gái mình, nhưng mà thật sự gọi như vậy thì có chút không thích ứng.

Lý Thanh Ca biết rõ lòng ông, cũng không miễn cưỡng, chỉ cần ông biết tâm ý này của nàng là được.

Bình tĩnh lại tâm tư, nàng liền nghiêng người về phía trước, thấp giọng hỏi: “Người của Cao gia đang ở đâu?”

“Lên bờ trước rồi, đang chuẩn bị xe ngựa.” Từ Thăng trả lời.

“Từ bá bá.” Lý Thanh Ca nói, “Con không muốn đến Cao gia.”

Từ Thăng kinh ngạc “Tiểu thư?” Không lẽ tiểu thư đã biết cái gì?

Lý Thanh Ca cúi hàng mi dài xuống, trong mắt lại chỉ có một mảng lạnh lẽo, nói thẳng: “Từ bá bá, những cái rương này người trước tiên tìm nơi sắp xếp cẩn thận, còn về Cao gia, con tự có an bài.”

Từ Thăng nhìn Lý Thanh Ca, đột nhiên có cảm giác không nói ra được, lúc sáng sớm còn là một hài tử mảnh mai yếu ớt, nhưng giờ khắc này, khí thế tỏa ra khắp người không giống một đứa bé chút nào.

“Từ bá bá?”

“Ồ.” Từ Thăng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới vui mừng nở nụ cười: “Xin nghe theo lời tiểu thư.”

“Uhm” Lý Thanh Ca đáp một tiếng, lại ngừng một lúc, ánh mắt không tự chủ được mà liếc nhìn về góc phòng, sau đó, mặt không biến sắc mà đi ra ngoài.

Từ Thăng tự động cho người đến thu xếp những tài sản trong khoan thuyền.

“Tiểu thư, bên này.” Vừa xuống thuyền, Túy Nhi liền nắm tay Lý Thanh Ca bước lên nghênh đón.

Lý Thanh Ca liền dẫn theo hai người đi đến một quán trà bên đường.

Trương thị tự tay lau ghế, lại lót một cái khăn sạch sẽ, mới mời Lý Thanh Ca ngồi xuống.

Lý Thanh Ca không hề liếc mắt nhìn bà một cái, trực tiếp ngồi xuống một cái ghế khác bên cạnh.

Gương mặt Trương thị lập tức vừa trắng vừa xanh.

Túy Nhi xì một tiếng, nắm tay Lý Thanh Ca đi theo.

Hồng Hi cắn răng, đi tới bên cạnh Trương thị hung hăng nói: “Làm ơn mắc oán, nương, người cũng hay thật.”

“Con hiểu cái gì?” Trương thị trừng mắt nhìn Hồng Hi, xoay người lại thì vẻ mặt đã như thường, khoe miệng còn mang ý cười: “Tiểu nhị, còn đứng đó làm gì, mau dâng trà cho tiểu thư nhà ta, nhớ đó, chén bát phải sạch sẽ.”

Tiểu nhị đáp lời, liền mang theo ấm trà và chén qua đây.

Lý Thanh Ca vẫn chưa uống trà, chỉ nhìn vào đám đông chen chúc cách đó không xa, hiểu kỳ hỏi: “Tiểu nhị ca, bên kia đang làm gì vậy, đông người quá.”

“Ai nha, tiểu thư, giống như trong tuồng hát vậy, bên kia có cô nương bán mình chôn cha, nhìn bộ dạng rất là đáng thương.” Tiểu nhị còn chưa trả lời, Túy Nhi đã không nhịn được nói.

Tim, đột nhiên nhảy lên một cái, một luồng ký ức quen thuộc kéo tới, ngực lập tức tràn ngập thống khổ và thù hận.

Lý Bích Như, là người sao?

Chương 9: Xin ngài, mua ta đi.

Thấy sắc mặt Lý Thanh Ca âm trầm, Túy Nhi cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, cô nương kia thật đáng thương, chúng ta có cần qua đó nhìn một cái không?”

“Đáng thương?” Lý Thanh Ca ngẩn đầu nhìn Túy Nhi, gương mặt trái táo trắng hồng, đôi mắt trắng đen rõ ràng long lanh trong suốt, vẫn lương thiện đơn thuần như thế. Nếu nàng biết, kiếp trước chính vì cô nương đáng thương này hại nàng bị chết oan, nàng sẽ thế nào?

“Tiểu thư?” Bị Lý Thanh Ca nhìn chăm chăm, Túy Nhi thấy khó chịu cả người.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì mà đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, chờ nó tí một chút.” Túy Nhi lập tức mừng rỡ đuổi theo, trong lòng nghĩ, tiểu thư vẫn có lòng lương thiện, sẽ không mặc kệ như vậy.

Trương thị cũng lập tức đuổi theo: “Tiểu thư, người của Cao phủ sắp đến rồi.”

“Bà chờ ở đây là được rồi.” Túy Nhi liếc nhìn bà một cái, hừ, trước đây ý được tiểu thư sủng ái, mẹ con Trương thị đều gây khó dễ với nàng, lần này tiểu thư đột nhiên đổi tính, làm cho các nàng biết khổ một phen.

Trương thị bị ghen, quát lên: “Nha đầu thôi.”

Túy Nhi làm mặt quỷ với bà, nắm tay Lý Thanh Ca đuổi theo Lý Thanh Ca.

Đây là bến tàu lớn nhất kinh thành, người lui tới rất nhiều, cũng rất phức tạp.

Mà tiết mục bán mình chôn cha này, giữa thời loạn lạc phân tranh vẫn thường hay có, như trước kia thì cũng không tạo nên được bao nhiêu hứng thú của mọi người. Nhưng hôm nay, người bán thân là một cô nương rất xinh xắn, làm hấp dẫn không ít khách qua đường.

Lý Thanh Ca cũng đứng trong đám người, trái tim như bị ngâm trong chất độc, các loại đau khổ thi nhau ủa đến, bàn tay trong tay áo không ngừng nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, máu thịt be bét. Tuy nhiên, trên mặt nàng bình tĩnh không lay động, thậm chí, đôi mắt trong suốt như trẻ con còn mang theo mấy phần ý cười.

Cho dù lưu lạc đến mức phải bán mình chôn cha, Lý Bích Như vẫn sửa soạn cho bản thân thật sạch sẽ gọn gàng, mảnh vụn nhỏ trên quần áo có chút trắng bệch, tựa hồ còn tỏa ra mùi hương. Mái tóc cho dù khô vàng vì không được chăm sóc, nhưng cũng rất sạch sẽ, còn dùng một cây trầm gỗ búi lại.

Giờ khắc này, nàng quỳ trên đất, trước người bày ra một tấm bố cáo ghi lại thân thế đáng thương, mặc cho người bu chung quanh chỉ trỏ, nàng vẫn không nhúc nhích, tấm lưng thẳng tắp kia tựa hồ còn lộ ra mấy phần thanh cao và quật cường. Chỉ là, đôi mắt đang cúi xuống thỉnh thoảng lại nhỏ một giọt nước mắt long lanh, khốc không một tiếng động, càng lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Tiếng chế nhạo trên đầu dần dần thay đổi, có không ít người cho rằng, cô gái này hẳn là con nhà khá giả, có lẽ là thiên kim tiểu thư gặp rủi ro, cứ nhìn khí độ trên người nàng thì biết.

Ý cười trên môi dần tan đi, hai mắt Lý Thanh Ca chăm chú nhìn vào Lý Bích Như. Đúng rồi, kiếp trước mình gặp được nàng ta trên phố, cũng là bán mình chôn cha, lúc nàng vừa thấy nàng ta, cũng giống như mọi người ở đây, cho rằng nàng ta nhất định phải gặp biến cố gì đó mới lưu lạc đến mức này.

Còn bản thân mình thì may mắn, có Cao gia giúp đỡ, lại có vị hôn phu tuyệt vời như Cao Dật Đình.

Nhưng cô gái này thì thâm hơn rất nhiều.

Nhất thời cảm động liền nhẹ dạ giúp nàng ta.

Nhưng vật đổi sao dời, chuyện cũ luân hồi, lần thứ hai gặp lại Lý Bích Như, Lý Thanh Ca cười gằn, Lý Bích Như là loại người gì chứ? Đó là một nữ tử lòng cao hơn trời, xưa nay đều chưa từng từ bỏ dã tâm bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng. Bây giờ cũng vậy, muốn dùng hoàn cảnh bản thân

chôn cha để lấy được sự đồng tình của người khác, một bước lên mây.

Nhưng mà, kiếp trước nàng bị che mắt, kiếp này, nàng làm sao lại để nàng ta như ý được?

Trong lúc đang suy tư, không ngờ Lý Bích Như đột nhiên nhào tới trước, không ngừng dập đầu với Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, xin ngài, mua ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xin Ngài, Mua Ta Đi

Thấy sắc mặt Lý Thanh Ca âm trầm, Túy Nhi cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, cô nương kia thật đáng thương, chúng ta có cần qua đó nhìn một cái không?”

“Đáng thương?” Lý Thanh Ca ngẩn đầu nhìn Túy Nhi, gương mặt trái táo trắng hồng, đôi mắt trắng đen rõ ràng long lanh trong suốt, vẫn lương thiện đơn thuần như thế. Nếu nàng biết, kiếp trước chính vì cô nương đáng thương này hại nàng bị chết oan, nàng sẽ thế nào?

“Tiểu thư?” Bị Lý Thanh Ca nhìn chăm chăm, Túy Nhi thấy khó chịu cả người.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì mà đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, chờ nó tí một chút.” Túy Nhi lập tức mừng rỡ đuổi theo, trong lòng nghĩ, tiểu thư vẫn có lòng lương thiện, sẽ không mặc kệ như vậy.

Trương thị cũng lập tức đuổi theo: “Tiểu thư, người của Cao phủ sắp đến rồi.”

“Bà chờ ở đây là được rồi.” Túy Nhi liếc nhìn bà một cái, hừ, trước đây ý được tiểu thư sủng ái, mẹ con Trương thị đều gây khó dễ với nàng, lần này tiểu thư đột nhiên đổi tính, làm cho các nàng biết khổ một phen.

Trương thị bị ghen, quát lên: “Nha đầu thôi.”

Túy Nhi làm mặt quỷ với bà, nắm tay Lý Thanh Ca đuổi theo Lý Thanh Ca.

Đây là bến tàu lớn nhất kinh thành, người lui tới rất nhiều, cũng rất phức tạp.

Mà tiết mục bán mình chôn cha này, giữa thời loạn lạc phân tranh vẫn thường hay có, như trước kia thì cũng không tạo nên được bao nhiêu hứng thú của mọi người. Nhưng hôm nay, người bán thân là một cô nương rất xinh xắn, làm hấp dẫn không ít khách qua đường.

Lý Thanh Ca cũng đứng trong đám người, trái tim như bị ngâm trong chất độc, các loại đau khổ thi nhau ủa đến, bàn tay trong tay áo không ngừng nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, máu thịt be bét. Tuy nhiên, trên mặt nàng bình tĩnh không lay động, thậm chí, đôi mắt trong suốt như trẻ con còn mang theo mấy phần ý cười.

Cho dù lưu lạc đến mức phải bán mình chôn cha, Lý Bích Như vẫn sửa soạn cho bản thân thật sạch sẽ gọn gàng, mảnh vá nhỏ trên quần áo có chút trắng bệch, tựa hồ còn tỏa ra mùi hương. Mái tóc cho dù khô vàng vì không được chăm sóc, nhưng cũng rất sạch sẽ, còn dùng một cây trầm gỗ bụi lại.

Giờ khắc này, nàng quỳ trên đất, trước người bày ra một tấm bố cáo ghi lại thân thế đáng thương, mặc cho người bu chung quanh chỉ trỏ, nàng vẫn không nhúc nhích, tấm lưng thẳng tắp kia tựa hồ còn lộ ra mấy phần thanh cao và quật cường. Chỉ là, đôi mắt đang cúi xuống thỉnh thoảng lại nhỏ một giọt nước mắt long lanh, khốc không một tiếng động, càng lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Tiếng chế nhạo trên đầu dần dần thay đổi, có không ít người cho rằng, cô gái này hẳn là con nhà khá giả, có lẽ là thiên kim tiểu thư gặp rủi ro, cứ nhìn khí độ trên người nàng thì biết.

Ý cười trên môi dần tan đi, hai mắt Lý Thanh Ca chăm chú nhìn vào Lý Bích Như. Đúng rồi, kiếp trước mình gặp được nàng ta trên phố, cũng là bán mình chôn cha, lúc nàng vừa thấy nàng ta, cũng giống như mọi người ở đây, cho rằng nàng ta nhất định phải gặp biến cố gì đó mới lưu lạc đến mức này.

Còn bản thân mình thì may mắn, có Cao gia giúp đỡ, lại có vị hôn phu tuyệt vời như Cao Dật Đình.

Nhưng cô gái này thế thảm hơn rất nhiều.

Nhất thời cảm động liền nhẹ dạ giúp nàng ta.

Nhưng vật đổi sao dời, chuyện cũ luân hồi, lần thứ hai gặp lại Lý Bích Như, Lý Thanh Ca cười gằn, Lý Bích Như là loại người gì chứ? Đó là một nữ tử lòng cao hơn trời, xưa nay đều chưa từng từ bỏ dã tâm bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng. Bây giờ cũng vậy, muốn dùng hoàn cảnh bản thân chôn cha để lấy được sự đồng tình của người khác, một bước lên mây.

Nhưng mà, kiếp trước nàng bị che mắt, kiếp này, nàng làm sao lại để nàng ta như ý được?

Trong lúc đang suy tư, không ngờ Lý Bích Như đột nhiên nhào tới trước, không ngừng dập đầu với Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, xin ngài, mua ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vì Người Thấp Hèn

Người vậy xem đều sững sờ, dồn dập đưa mắt nhìn Lý Thanh Ca.

Sắc mặt Lý Thanh Ca bất động, đôi mắt đen óng nhìn Lý Bích Như chằm chằm không chớp.

Nàng ta rất gầy, đến mức có chút đơn bạc, gương mặt nhỏ bằng bàn tay trắng xám, bộ dáng khóc lóc dịu dàng, thấy mà thương.

Chính là như vậy, kiếp trước, nàng ta dùng dáng vẻ đáng yêu này mê hoặc mình, mê hoặc mọi người.

Trong giây lát, trong đầu đột nhiên thông suốt.

Kiếp trước, mình mua nàng ta làm nha hoàn, cho nàng ta theo vào Cao phủ, sau đó lại ản nhĩn từng bước một lướt qua mình, trở thành thiếp của Cao Dật Đình.

Như vậy, nếu kiếp này nàng không mua nàng ta, thì nàng ta sẽ thế nào?

“Tiểu thư, xin ngài mua ta đi.” Thấy Lý Thanh Ca mặt không cảm xúc nhìn mình, Lý Bích Như không nhịn được mà có chút bồn chồn trong lòng, nàng đã nhìn lắm rồi sao? Tiểu cô nương mảnh mai như vậy không phải là người đơn thuần thiện lương nhất sao? Nhưng vì sao, nàng lại nhìn thấy trong ánh mắt của nàng ta có căm ghét và... mưu tính?

Theo bản năng, Lý Bích Như run lên, tựa hồ muốn lùi bước, đột nhiên vào lúc này, bàn tay của Lý Thanh Ca nhấc lên, nâng cằm nàng, nhìn bộ dáng nước mắt như mưa của nàng, bĩu môi cười gằn: “Bộ dáng cũng không tệ, chỉ là hơi hồ mị một chút, thân thể cũng mảnh mai, không biết có thể làm được gì. Người nói, người như vậy ta mua về để làm gì?”

Mọi người ngẩn ra, Lý Bích Như cũng thế.

“Ta...ta biết giặt đồ nấu cơm quét nhà, còn biết thêu...”

“Thật sao?” Lý Thanh Ca cong môi quái dị: “Biết cũng không ít, nếu như vậy sao lại lưu lạc đến mức bán thân chôn cha?”

Lý Bích Như lại sững sờ, còn những người đứng chung quanh lại bắt đầu suy đoán, nói là nàng một cô gái yếu đuối, đi vào bước đường cùng mới phải ra hạ sách này.

Gương mặt của Lý Bích Như vừa trắng vừa xanh, nhưng cũng theo lời người khác nói, run rẩy trả lời: “Tiểu nữ nguyên quán Thanh Châu, lần này theo phụ thân lên kinh, vốn định nhờ vả thân thích, đi tới đây mới biết thân thích đã dọn đi từ một năm trước. Cha con ta không quen biết ai, lộ phí đã dùng hết, không ngờ phụ thân mang bệnh trong người, lần này bị đá kích, cho đến lúc không chịu được nữa, đêm qua đã mất trong khách điếm, hu hu...”

Nói xong, Lý Bích Như lại không nhịn được mà nước nớc.

Lý Thanh Ca không nói một lời, chỉ nghe nàng nói, người chung quanh đều nói là đáng thương.

Lý Bích Như lau nước mắt, lại nói tiếp: “Phụ thân nuôi ta lớn khôn, tiểu nữ không có gì báo đáp, không muốn người phải phơi thây nơi hoang dã, cho nên, không còn cách nào khác, mới phải bán thân chôn cha. Xin tiểu thư, mua ta đi.”

“Đúng là đáng thương.” Lý Thanh Ca nghe xong không kiềm được mà lắc đầu thờ dãi, thân người xoay một cái, tiến đến bên cạnh Lý Bích Như, về mặt như thường, giữa trán lại lóe qua hân ý: “Ta sẽ không mua người.”

Thân thể Lý Bích Như cứng đờ, liền nghe bên tai có một âm thanh nhỏ như tiếng đọc thần chú truyền đến.

"Bởi vì người thấp hèn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Treo Giá

Giọng nói trầm thấp kia, như lời nguyện rửa nỏ tung trong đầu Lý Bích Như, thống khổ và khuất nhục như một cây kim độc, xuyên qua màng tai nàng, đâm thẳng vào tim.

Tại sao? Tại sao?

Nàng đau đớn không rõ nhìn chăm chăm Lý Thanh Ca, môi hồng răng trắng, mắt mi như vẽ, vô cùng trong sáng, thân hình còn chưa nẩy nở đã có một loại sức quyến rũ không thể xem thường.

Vừa nhìn, nàng đã biết tiểu cô nương trước mắt không giàu sang cũng cao quý, nếu đi theo nàng ta thì tương lai đúng là rộng mở.

Chỉ là, bị nhục nhã như vậy, khiến trong lòng nàng sinh ra oán giận.

“Tại sao? Cho dù không mua, tiểu thư tại sao phải nhục nhã ta? Cho dù tiểu thư là người cao quý, tiểu nữ thấp kém như cỏ, nhưng cũng là người có cốt khí.” Lý Bích Như cắn môi nói từng chữ.

“Cốt khí?” Đây mắt Lý Thanh Ca tràn đầy châm biếm, một mặt huơ tay chỉ vào bến tàu, nơi có có mấy chiếc thuyền, còn có mấy người nam nữ đang tới lui vận chuyển hàng hóa.

“Nhìn thấy chưa? Người bên đó mới là có cốt khí, còn ngươi, không xứng.”

“Ta...” nhất thời trống ngực Lý Bích Như đánh rầm rầm, cũng không thể phản bác được.

Lý Thanh Ca cũng không cho nàng cơ hội phản kháng: “Ngươi biết thứ quan trọng nhất của nữ tử là gì không?”

“Là... cái gì?” Không phải đáng mạo sao? Trong lòng Lý Bích Như nghĩ vậy, nhưng không dám nói thẳng ra.

Lý Thanh Ca cười nhạo: “Dĩ nhiên là danh dự.”

Lý Bích Như nhất thời cảm thấy rất cá mặt, đặc biệt là khi bị đôi mắt của Lý Thanh Ca nhìn chăm chăm, nàng thật có cảm giác muốn tìm một cái lỗ nào đó chui xuống.

Vì sao, trong đôi mắt của tiểu cô nương này, nàng cảm thấy nàng ta không xem mình là người, mà giống như đang nhìn gười bọ?

“Ngươi có tay có chân biết làm việc, muốn kiếm ít tiền bạc không khó, bên kia từ sáng tới tối đều có thuyền hàng đến, ngươi chỉ cần chịu khổ một ngày là có thể an táng phụ thân rồi, nhưng mà ngươi lại lựa chọn cách thức thấp hèn là bán mình.” Lý Thanh Ca nói tới chỗ này, vẻ xem thường trong mắt càng sâu: “Được rồi, hoặc có thể ngươi nói mình thật sự bất đắc dĩ, xin hỏi, đã dùng đến cách thức thấp hèn khuất nhục như vậy, dĩ nhiên là tình thế cấp bách, muốn cho phụ thân mau chóng an nghỉ, nhưng lúc này ta thấy, có không ít người ra tiền muốn mua ngươi, nhưng sao ngươi không đồng ý?”

Đột nhiên, ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lẽo, như muốn xuyên qua người Lý Bích Như: “Rốt cuộc là do ngươi không vội an táng phụ thân, hay là đang treo giá, muốn tìm một người mua có thể cho mình một bước lên mây?”

Một phen chất vấn tại chỗ khiến người ta như tỉnh khỏi giấc mộng, những người lúc này bỏ tiền ra mua đều dồn dập hỏi lại.

“Đúng vậy, lúc này bọn ta muốn mua, vì sao ngươi không nói một lời? Vốn tưởng rằng ngươi đang căng thẳng hoảng loạn, thì ra là đang treo giá? Khá lắm tiểu tiện nhân, ngươi xem chúng ta là cái gì?”

“Lão Lục, xem ngươi là cái gì sao, ngươi là kẻ giết heo, dĩ nhiên các tiểu nương tử không nhìn ngươi vào mắt, nhìn nàng ta da trắng môi hồng, lại quỳ ở đây hơn nửa ngày, dĩ nhiên là muốn tìm nhà giàu có, cho dù là vào làm thiếp thì cả đời này cũng được ăn ngon mặc đẹp.”

“Ta khinh, tiện nhân không biết xấu hổ, lúc này Tứ đại nương trả nàng ta hai tiền, muốn cho nàng ta thu xếp cho cha mình, lại bị từ chối, còn tưởng là tính tình quật cường nữa chứ, thật không ngờ mà. Ngươi nói đi, cha ngươi nếu thật chết ở khách điếm, ngươi còn không mau cầm tiền đi thu xếp, sau đó thì làm trâu làm ngựa, đến cửa hàng của Tứ đại nương bán bánh bao mấy tháng là có thể trả lại được rồi? Có thể thấy được ngươi cũng không thật lòng bán thân chôn cha.”

“Đúng rồi, nhìn bộ dáng hồ ly của nàng ta đi, làm gì có ai cha chết mà như vậy, ăn mặc y như cô nương ở Túy Tiên lâu, cổ áo hở ra, da thịt như vậy còn không phải để người ta nhìn sao? Không biết xấu hổ...”

Lý Bích Như đột nhiên cảm thấy hai tai ong ong, trước mắt, vô số con mắt xem thường nàng, vô số bàn tay chỉ trích nàng, nàng cảm thấy mình như tên hề bị người khác cười hết áo quần, soi mói bình phẩm, cười nhạo khinh bỉ.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy?

Nơi này lập tức loạn thành một đồng, mà cách đó không xa, trên hai con tuần mã, hai thanh niên thu hết sự tình vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tiếp Đón

“Nhát như chuột, ngu ngốc đến độ sao?” Trên tuần mã, Cao Dật Hiền hơi nheo mắt lại, rất hứng thú đánh giá hỗn loạn trước mặt, gió nhẹ thổi qua làm một sợi tóc trên mặt hắn tung bay.

Cách đó không xa, vừa huyền ảo vừa hỗn loạn, chỉ có tiểu cô nương kia tĩnh lặng như xuất trần, khóe môi còn như ẩn hiện một nụ cười, tà dị không tả được.

Ngón tay thon dài kéo lại sợi tóc đang lướt trên mặt, khóe môi Cao Dật Hiền khẽ nhếch, ý cười nồng đậm, lời nói phát ra có mấy phần ngả ngón.

“Ah, đây chính là tiểu tẩu tử sao? Hôm nay gặp mặt, quả nhiên thú vị.”

Gương mặt tuần tử của Cao Dật Đình lạnh lẽo, hắn dĩ nhiên nghe ra được sự chế nhạo của đệ đệ, dây cương trong tay kéo thẳng, khẽ quát một tiếng: “Đi.”

“Đi?” Cao Dật Hiền lập tức thúc ngựa đuổi theo, hô lớn: “Đại ca, lão thái thái bảo huynh tự mình tới đón tẩu tử, sao huynh bỏ đi được?”

Sắc mặt Cao Dật Đình tái xanh, căn bản không để ý tới lời của đệ đệ, lại như đang tức giận, cười ngựa chạy theo hướng khác.

Cao Dật Hiền vốn muốn đuổi theo, nhưng quý thần xui khiến hắn ngừng lại, không tự chủ được quay đầu mà nhìn, chỉ là, trong đám đông, bóng dáng nhỏ bé đã không còn nữa.

Trong lòng như có mất mát, rồi lại vui mừng.

Tiểu tẩu tử, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.

Lý Thanh Ca mau chóng trở lại quán trà, Túy Nhi và Lý Thanh Họa theo sát phía sau, không dám nói câu nào.

Trương thị và hai ma ma của Cao gia đã chờ đợi từ lâu, thấy nàng trở về vội ra nghênh đón.

“Tiểu thư”, Trương thị nói “Đại thiếu gia còn chưa tới, chúng ta có đi luôn không?”

“Đừng đó, Lý tiểu thư, có lẽ đại thiếu gia bận việc, không bằng chúng ta cứ hồi phủ đi, cũng đỡ cho Lão thái thái và Thái thái mong chờ.” Dung ma ma của Cao phủ tiến lên nói.

“Có việc bận?” Lý Thanh Ca ngồi ngay ngắn trên ghế, tiếp nhận chén trà Túy Nhi đưa đến, nhẹ nhàng hấp một hơi, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh lẽo châm biếm.

Nàng dĩ nhiên biết Cao Dật Đình đi đâu.

Ngày hôm nay ở kiếp trước, nàng và Hạ Chi Hà, cũng chính là biểu muội của Cao Dật Đình, cùng lúc đến kinh thành.

Mình ở bến tàu đợi nửa ngày không ai tới đón, còn tưởng người của Cao phủ bận rộn, cho nên không nghĩ gì, càng không trách móc, đến cuối cùng, chỉ có thể mơ hồ đi theo đám người Trương thị.

Nhưng sau đó mới hiểu được, Cao Dật Đình kia vốn do Lão thái thái phái đi đón mình, nhưng trên đường hắn đổi ý, đi đón biểu muội thanh mai trúc mã Hạ Chi Hà.

“Nếu như thế... vậy thì đi thôi, xe chuẩn bị xong chưa?” Lý Thanh Ca thả chén trà xuống, không nhanh không chậm hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ tiểu thư thôi.” Trương thị lập tức cười trả lời.

Lý Thanh Ca gật gù, trong lòng như có lửa thiêu đốt.

Cao phủ, nàng lại trở về.

Gọi Từ quân gia đến, dặn dò vài câu, Lý Thanh Ca liền dẫn Túy Nhi và Lý Thanh Họa lên một chiếc xe, những người còn lại lên một chiếc khác.

Cao phủ tuy không tính là nhà giàu có trong kinh thành, nhưng toàn phủ đệ cũng chiếm hết nửa con phố Vinh Hoa.

Xe ngựa trực tiếp đến cửa bắc, sau đó mọi người xuống xe, ở bên cửa hông có hai ma ma chuẩn bị sẵn một cái kiệu nhỏ đứng chờ.

Lý Thanh Ca xuống xe nắm tay Lý Thanh Hòa, nhưng chưa lên kiệu.

Dung thị thấy vậy, cười khan một tiếng rồi bước lên nói: “Lý tiểu thư, xin mời.”

Lý Thanh Ca nghiêng đầu nhìn Dung thị, nhìn thấy vẻ xem thường và khinh bỉ trong mắt bà ta, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Dung ma ma, bà để ta đi vào từ cửa này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vào Cửa

Dung thị hơi run, trên đường đi bà thấy tính tình Lý Thanh Ca đơn thuần ôn hòa, không ngờ giờ khắc này lại hỏi một câu như vậy, ngược lại cũng không phải là kẻ ngu. Nhưng mà, muốn nâng đi vào từ cửa này là ý của Đại thái thái, mục đích là để dẫn mặt con dâu tương lai, dĩ nhiên bà chỉ có thể làm theo.

“Lý tiểu thư, đã không còn sớm, chúng ta mau vào đi thôi, Lão thái thái và Đại thái thái đang sốt ruột chờ đợi đó.”

Lý Thanh Ca thấy bà già bộ hồ đồ, ý cười trong mắt lạnh lẽo, lên tiếng chất vấn: “Dung ma ma, bà làm việc đến hồ đồ rồi sao, rốt cuộc là bà bắt nạt ta tuổi nhỏ, hay là không quan tâm đến mặt mũi danh dự Cao phủ?”

Dung thị cả kinh, vội nói: “Lý tiểu thư, sao người lại nói như vậy? Lão nô không gánh vác nổi.”

“Không gánh nổi? Ta nghĩ bà ý già lên mặt thì có.” Gương mặt Lý Thanh Ca lạnh lùng, không chút khách khí mà trách móc: “Cho dù ta ngu dốt thì cũng biết cửa hông này là cửa cho thị thiếp vào cửa, nô tài ra vào, hôm nay bà để ta đi vào từ đây, rốt cuộc xem ta là cái gì? Là thị thiếp hay là nô tài Cao gia mua về?”

Ách...Dung thị hoảng sợ, không ngờ tiểu nha đầu lại nói thẳng như vậy, lập tức cười làm lạnh nói.

“Tiểu thư đa nghi rồi, cho dù lão nô có một trăm lá gan cũng không dám xem người như thiếp hay nô tài.”

“Thật sao? Không dám?” Lý Thanh Ca cười gằn, tự vị cay đắng lan tràn trong lòng. Nàng nhớ, kiếp trước gặp phải tình cảnh phụ mẫu đều mất, nàng và ấu đệ được Cao gia cho người đến đón, một đường vất vả, lại thêm rơi xuống nước, đến được đây thì hồn bay phách lạc, vô cùng chật vật, căn bản không nghĩ được gì, cứ như thế mơ hồ đi vào Cao phủ.

Nàng cho rằng, chẳng qua là Cao gia sơ ý thôi.

Nhưng mà, sau đó thì sao, không chỉ các thái thái và tiểu thư của Cao gia, thậm chí ngay cả các ma ma nha hoàn đều lên lút trào phúng xem thường nàng, nói nàng chẳng qua là nha đầu Cao gia dùng tiền mua được, lại còn dựa vào hôn ước từ lúc nhỏ, vọng tưởng được gả cho đại thiếu gia làm chính thất, đúng là không biết xấu hổ.

“Dù cho ngoài mặt bà nói không dám, khó trách trong lòng không nghĩ như vậy.” Lý Thanh Ca nhìn thẳng vào bà, tiếp tục nói.

“Không, tiểu thư đúng là hiểu lầm rồi, làm sao nô tì dám nghĩ như vậy.” Trên mặt Dung thị ngượng ngùng, không ngờ câu đầu tiên của Lý Thanh Ca lại là nói toạc suy nghĩ của bà, điều càng khiến bà phiền muộn chính là, khi nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng ta bà lại thấy hoảng hốt, ngay cả lời nói dối cũng không biết cách nói, vừa nghe đã biết là giả.

Lý Thanh Ca hơi cúi mắt, ôm đệ đệ vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Cho dù bà không nghĩ vậy, nhưng chuyện liên quan đến mặt mũi Cao phủ, tiểu nữ không dám sơ sài. Người đời đều biết, hai nhà Cao Lý cùng một nguồn gốc, thân như huynh đệ, lần này ta đến đây là do Cao bá bá có lòng mời, nhưng bây giờ bà bắt ta vào từ cửa hông, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người hiểu chuyện thì chỉ trách đám hạ nhân không hiểu lễ nghi, tiếp đón sai sót, còn người không hiểu, còn tưởng là Cao gia ý vào nhà cao cửa rộng, bắt nạt trẻ mồ côi Lý gia.”

Mấy câu nói này khiến sắc mặt Dung thị trắng xanh, trong lòng nhất thời hoang mang, vội vàng sai ma ma Chu thị vào trong bẩm báo, cứ nói là Lý tiểu thư đến rồi, đang ở ngoài cửa.

Chu thị đứng bên cạnh nghe thấy, cũng biết Lý tiểu thư này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng không phải người dễ lừa gạt, đành phải vào trong bẩm báo với Đại thái thái.

Lý Thanh Ca không vội vàng nóng nảy, yên lặng nắm tay đệ đệ, đứng chờ ở cửa.

Quả nhiên, chốc lát sau cửa chính mở toang, Chu thị và mười mấy ma ma nha hoàn vội vã bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thỉnh An.

Trương thị và Hồng Hi, Tùy Nhi đi theo hai nha đầu về chỗ nghỉ ngơi.

Tỷ đệ Lý Thanh Ca thì được Dung thị và các ma ma dẫn đi, xuyên qua mấy tầng hành lang uốn khúc, tiến về viện của lão thái thái.

Một đường đi tới, những nơi nhìn thấy đều rất xa hoa, rường cột chạm trổ, xanh vàng rực rỡ, hai bên hành lang treo đủ các lồng chim anh vũ, họa mi, nha đầu đứng hầu hai bên, ai cũng nín thở khoanh tay cúi đầu.

Tình cảnh giống y hệt như kiếp trước, nhưng tâm trạng lại khác.

Kiếp trước, thấy tình cảnh này, thấy những người này, bản thân mình tay chân luống cuống, thậm chí đệ đệ còn bị con điều hầu trên cột nhà kêu đến mức khóc toáng lên, bởi vậy, sau đó thường bị người ta nhạo báng, nói bọn họ đúng là người ở nông thôn, không biết chút quy củ nào, không có giáo dưỡng gì hết.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, nắm tay đệ đệ thật chặt, thẳng tắp lưng, tao nhã đoan trang đi qua trước mặt bọn nha hoàn.

“Ah, đây là nha đầu đến từ nông thôn sao? Nhìn không giống.”

“Đúng đó, rất có lễ nghĩa, không giống với bọn nhà quê không biết gì.”

“Tiểu thiếu gia kia bộ dáng thật xinh xắn, mũm mĩm, thật khiến người ta muốn nựng một cái.”

Lý Thanh Ca cũng không để ý tới những bình luận này, chỉ một đường đi theo Dung thị tiến thẳng đến Thụy Cảnh Các của lão thái thái.

Ở cửa đã có sẵn nha hoàn nghênh đón, vẻ mặt tươi cười nói: “Lý cô nương, cuối cùng người đến rồi, Lão thái thái và Đại thái thái rất mong nhớ người.”

Lý Thanh Ca cười gật gù, dẫn đệ đệ đi theo nha hoàn kia tiến vào phòng chính.

Gạch men vàng, màn che thêu hoa, bức vách ngăn bằng gỗ tử đàn được chạm trổ khéo léo, khắp nơi đều khảm vàng nạm bạc, khiến cho người ta hoa mắt.

Quả nhiên Cao gia thật giàu có.

Nhưng mà, Lý Thanh Ca làm như không nhìn thấy những thứ kia, dẫn theo đệ đệ đi thẳng vào trong, tươi cười đáng yêu hướng về phía lão phụ nhân, hành lễ nói: “Thanh Ca và đệ đệ xin thỉnh an Lão thái thái, thái thái.”

“Mau đứng lên, con của ta, mau đến chỗ tổ mẫu.” Lão thái thái Tiền thị từ lâu đã đỏ mắt, run rẩy muốn tiến lên.

Nha hoàn trước mặt liền đỡ nàng dậy.

Lý Thanh Ca liền nâng theo đệ đệ đứng dậy, nhìn Lão thái thái tóc bạc trắng trước mặt, nàng không khỏi đỏ mắt lên, lập tức rơi lệ.

Thật ra, Lão thái thái Tiền thị của Cao gia không phải là mẹ ruột của Cao Viễn, mà là sư nương của ông ta.

Năm đó, môn hạ của giang hồ y tiên Tư Đồ Lân chỉ có hai đệ tử đích truyền, sư huynh Cao Viễn, sư đệ Lý Nam Phong.

Cùng một nguồn cội, chí hướng lại khác.

Cao Viễn chí tại triều đình, dựa vào một tay thần y nhanh chóng được vào Thái y viện, đồng thời cưới con gái của Lễ bộ thị lang làm vợ, có thể nói sự nghiệp và gia đình đều vô cùng như ý.

Lý Nam Phong thì chí tại dân gian, cùng thê tử mai danh ẩn tích nơi giang hồ, hành y vì thiện, nhiều lần làm chuyện tốt.

Nhưng, ngay ba tháng trước, đương kim hoàng thượng vội vàng gọi Lý Nam Phong vào cung, tất cả mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì.

Ngay cả nàng đã trải qua hai đời cũng không biết, chỉ biết lúc phụ thân đi là khỏe mạnh, lúc trở lại đã đầu một nơi thân một nẻo.

Nương không chịu nổi đả kích, tự vẫn trước linh đường của phụ thân.

Hai tỷ đệ nàng đến Cao gia, vốn tưởng rằng sẽ có nơi nương tựa, chưa tới nửa năm đệ đệ lại ngã vào hồ sen chết đuối, còn lại mình một thân cô độc, nhận hết khuất nhục và lạnh nhạt, chỉ có vị tổ mẫu này ít nhiều quan tâm đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hàn Huyền

Lý Thanh Ca vừa khóc, lập tức khiến cho mọi người có mặt ở đó đều xúc động theo.

Lão thái thái được nha hoàn nâng đỡ, cuối cùng đứng lên, run rẩy tiến đến ôm hai tỷ đệ vào lòng ngực, muốn nói cái gì nhưng trong lòng bi thương, nghẹn ngào không thể nói.

Trải qua kiếp trước, trong lòng Lý Thanh Ca cũng tràn đầy bi thương đau khổ, ngay lúc này tất cả cùng tuôn ra, nàng nhào vào lòng Lão thái thái, khóc không kìm được.

Lý Thanh Họa bắt quá mới bảy tuổi, nhìn thấy tỷ tỷ khóc như vậy, cũng lặng lẽ rơi lệ theo.

Mọi người thấy thế vội tiến lên khuyên giải.

Đại phu nhân Đường Uyển có tiếng là ôn nhu đôn hậu, hiền lương thực đức, bà là người đầu tiên nâng Lý Thanh Ca dậy, lại ôn nhu lau nước mắt cho nàng, còn nhỏ nhẹ mềm mại nói: “Con ngoan, đừng khóc, sau này đây chính là nhà của con.”

Một mặt lại nói với Lão thái thái: “Lão thái thái, sức khỏe người không tốt, phải bảo trọng mới được, hai đứa nhỏ này cuối cùng đã đến đây rồi, coi như đã hoàn thành được tâm nguyện của người. Chỉ là, một đường khổ cực, phải để cho hai đứa nhỏ nghỉ ngơi đã.”

“Đúng rồi.” Lúc này lão thái thái mới ngừng lại, vừa lau lệ vừa nói với tỷ đệ Lý Thanh Ca: “Đều là tổ mẫu hồ đồ, hai đứa cả ngày bôn ba, dĩ nhiên là vừa mệt vừa đói, người đâu.”

Lúc này Lão thái thái gọi một nha đầu thân cận tên là Thúy Xảo đến, ban cho Lý Thanh Ca.

Đại phu nhân luôn cười nói, bà đã an bày xong hết rồi, viện của Lý Thanh Ca cũng giống như những cô nương khác trong phủ, có hai nha hoàn nhất đẳng, ba nha hoàn nhị đẳng, bảy tiểu nha hoàn và ma ma, còn Lý Thanh Họa thì sắp xếp ở biệt viện, giống như những thiếu gia khác.

Lý Thanh Ca nghe an bày như vậy trong lòng nhảy một cái, kiếp trước chỉ vì mình quá sợ ý, đồng ý với đại phu nhân cho đệ đệ ở riêng, cuối cùng xảy ra chuyện.

Đời này, vất vả gặp được người thân, nàng chắc chắn sẽ không để đệ đệ duy nhất của mình chịu bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên, khi đại phu nhân đề nghị như vậy, Lý Thanh Ca lập tức lôi kéo Lý Thanh Họa đến quỳ trước mặt Lão thái thái, đầu tiên là biểu thị cảm tạ đối với sự thu nhận của Cao phủ và sự chăm sóc của đại phu nhân, tiếp đó, lấy lý do tuổi Lý Thanh Họa còn nhỏ, mới vào phủ sợ không thích ứng, cho nên kiên trì được ở cùng hẳn. Mặt khác, nàng còn cố ý thể hiện, mặt dù lần này vào ở Cao gia, nhưng dù sao bọn họ vẫn mang họ Lý, nhất là Lý Thanh Họa, tuy cha mẹ không còn, nhưng Lý gia vẫn còn, môn tộc Lý gia vẫn còn chờ Lý Thanh Họa kế thừa, cho nên tương lai sẽ có một ngày bọn họ phải quay về.

“Con ngoan, thật khổ cho đứa nhỏ như con có thể nghĩ chu toàn như vậy.” Lão thái thái nghe xong không kìm được gật đầu.

Ánh mắt Đại phu nhân lấp lóe một tia trào phúng và xem thường, nhưng khi ngẩng đầu lên thì đều là ôn hòa ấm áp: “Được, nếu như thế tỷ đệ hai đứa tạm thời ở Hà Hương viện đi, muốn ăn chơi cái gì thì sai người nói với ta, nếu bọn nha đầu không an phận thì phải nói với ta, bá mẫu sẽ dạy dỗ cho con.”

"Vâng." Lý Thanh Ca ngoan ngoãn gật đầu.

Mọi người lại tiếp tục hàn huyên vài câu.

Lão thái thái sợ tỷ đệ Lý Thanh Ca không chịu được nữa liền sai người đưa đến Hà Hương viện, ra lệnh phải chăm sóc thật kỹ, không có bất cứ sơ sót nào.

Lý Thanh Ca nói còn chưa bái kiến Cao bá bá, Đại phu nhân vội nói mấy hôm nay lão gia đều ở trong cung, nhất thời không thể về được, nhưng lúc chuẩn bị đi đã dặn dò, bảo tỷ đệ bọn họ cứ xem đây là nhà mình.

Lúc này Lý Thanh Ca mới bỏ qua, được sự dẫn đường của Thúy Xảo, hai tỷ đệ nàng tiến về Hà Hương viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Làm Khó Dễ

“Đại tỷ tỷ, ở trước mặt, ah, không, ở bên trái, lại bay qua bên phải rồi.”

“Tiểu thư, cẩn thận té.”

“Tiểu quý kia, bốn tiểu thư không tin hôm nay không bắt được người, hừ.”

Khi đám người Lý Thanh Ca đi ngang một vườn hoa nhỏ, cảnh xuân tươi đẹp, trước mặt có mấy cô nương trang điểm lộng lẫy, dường như đang truy đuổi cái gì.

Nàng định thần nhìn lại, thì ra là ba vị tiểu thư Cao phủ, Cao Vân Dao, Cao Vân Bình, Cao Vân Tuệ, cùng với vài tiểu nha đầu.

Vốn muốn tránh các nàng, nhưng không ngờ đại tiểu thư Cao Vân Dao đã chạy thẳng về phía này, trong tay cầm cây quạt, hươ lên không trung.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy một đôi bướm màu xanh ngọc to như cây quạt đang nhẹ nhàng bay lượn về phía Lý Thanh Ca, vô cùng thú vị.

“Này, nhanh lên, mau bắt lấy nó cho bốn tiểu thư.”

Lý Thanh Ca làm sao có bản lĩnh tay không bắt bướm, nàng vừa chớp mắt một cái, đôi bướm đã nhanh chóng lượn qua vai nàng đi mất.

“Này, người làm gì vậy, có con bướm cũng không bắt được.”

Sau một lúc sững sờ, Cao Vân Dao thở hồng hộc đi tới trước mặt Lý Thanh Ca, lên giọng làm khó nàng.

Tiếp theo sau, đám người Cao Vân Bình cũng đuổi tới đây, nhìn thấy Lý Thanh Ca vô cùng lạ mặt.

“Người là nha đầu viện nào, sao chưa từng thấy qua?” Nhị tiểu thư Cao Vân Bình chăm chú đánh giá Lý Thanh Ca từ trên xuống dưới.

Ngay lúc này, mấy người Dung thị cũng muốn cho Lý Thanh Ca mất mặt, liền không chịu giới thiệu, chỉ đứng một bên không nói, mang theo ý chế giễu.

“Nha đầu?” Cao Vân Dao nhíu mày xem thường, trong giọng nói mang đầy trào phúng: “Cao phủ chúng ta từ khi nào có loại nha đầu vụng về như vậy hả? Có con bướm cũng không bắt được?”

Xì một tiếng, không biết là nha đầu nào đó không nhịn được phát cười, tiếp theo đó tiếng bàn luận vang lên xôn xao.

Lý Thanh Ca cũng phì cười, một màn này cũng y như kiếp trước, ngay cả biểu hiện và lời nói của các nàng đó cũng giống nhau.

Kiếp trước khi gặp phải tình huống này, nàng xấu hổ đỏ mặt, hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Nhưng kiếp này...

Lý Thanh Ca tựa hồ cảm giác được ý chế nhạo và đối địch của đám người này, theo bản năng cầm chặt tay tỷ tỷ, hướng người dựa vào lòng nàng.

Lý Thanh Ca một tay ôm vai đệ đệ, một tay nềm mại vuốt về tóc hần, sau đó khẽ mỉm cười, ánh mắt trong suốt quét qua Cao Vân Dao và Cao Vân Bình, như không nhìn thấy vẻ châm biếm và đối địch trong mắt hai nàng ta, chỉ dịu dàng nói: “Là đại tỷ và nhị tỷ đây sao?”

“Vừa tới là gọi tỷ tỷ, người đứng là nha đầu không biết lễ nghĩa, thân thích có thể nhận bừa sao?” Người nói không phải là Cao Vân Dao mà là nhị tiểu thư Cao Vân Bình, chỉ thấy nàng dựng thẳng lông mày, mười phần kiêu căng cay nghiệt.

“Ah đúng rồi.” Lý Thanh Ca còn chưa mở miệng, tam tiểu thư Cao Vân Tuệ này giờ đứng yên không nói đã lên tiếng giúp đỡ: “Mấy hôm nay cứ nghe Lão thái thái nói, Lý gia muội muội sắp đến, không lẽ... muội chính là Lý muội muội?”

Lý Thanh Ca cười gật đầu: “Đúng vậy, Thanh Ca xin chào tam tỷ.”

“Không...không cần khách sáo.” Cao Vân Tuệ lập tức khách khí đáp lễ, ở Cao gia, nàng và nhị tiểu thư Cao Vân Bình đều là con thứ, tuy nói cũng là tiểu thư, nhưng địa vị không thể so sánh được với Cao Vân Dao. Bản tính nàng thuần lương, vui vẻ an tĩnh, cho nên ở Cao gia luôn bị lơ là, giờ khác này

thấy Lý Thanh Ca khách sáo như vậy, bản thân nàng cũng thấy không quen.

“Cái gì? Người chính là nha đầu thôn dã đó?” Cao Vân Dao nghe vậy lấy làm kinh hãi, lại nhìn Lý Thanh Ca, tuy rằng tuổi không lớn lắm nhưng bộ dạng cực kỳ xinh xắn, da như mỡ đông, thanh khiết như ngọc, tóc dài mượt mà, dung nhan như họa. So với nha đầu thôn dã trong trí tưởng tượng của mình khác nhau rất ra, lúc này trong lòng rất bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mỹ Nhân

Đôi mắt sự khiêu khích càn rỡ của Cao Vân Dao, Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, cái cằm đẹp đẽ hơi vung lên: “Không sai, muội chính là nha đầu thôn dã.”

Tái thế làm người, suy nghĩ trong lòng nàng đã thay đổi.

Kiếp trước, nàng sẽ vì câu nói này mà tự ti mặc cảm, thương tâm khổ sở, nhưng đời này, nàng đột nhiên rất nhớ, nhớ những năm tháng cùng sống với cha mẹ và đệ đệ ở nơi nông thôn hoang dã đó.

Nha đầu thôn dã thì sao? Nàng là người trong sạch, không cần so sánh với loại tiểu thư đại viện như Cao Vân Dao chỉ tự cho mình là thanh cao.

“Người...” Cao Vân Dao nghẹn lại, vốn tưởng câu nói này của mình sẽ làm cho Lý Thanh Ca xấu hổ không ngóc đầu lên được, không ngờ nàng ta mặt không biến sắc, ngược lại bộ dáng luôn tao nhã như vậy.

“Một nha đầu thôn dã, lại dám nhìn thẳng vào bản tiểu thư mà nói chuyện, muốn ăn đòn.” Trong nhất thời Cao Vân Dao tức giận, giờ tay lên muốn đánh vào mặt Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca theo bản năng mà giờ tay, bắt được cánh tay Cao Vân Dao giữa không trung, kiếp trước những lần bị đòn như vậy nhiều không kể xiết, nàng lạnh lùng nở nụ cười: “Đại tiểu thư nói quá lời rồi, Thanh Ca là nha đầu thôn dã, dĩ nhiên không hiểu quy củ, mong đại tỷ tha lỗi.”

Lời tuy rằng dễ nghe, chỉ là lực đạo trên tay lại gia tăng, khiến Cao Vân Dao đau đớn.

Đám nha đầu ma ma bên cạnh vội tiến lên kéo Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca thấy được thì dừng, chỉ là Cao Vân Dao không dễ dàng bỏ qua như vậy, nàng đường đường là đại tiểu thư lại bị nha đầu thôn dã đánh, con tức này làm sao nuốt xuống, lúc này nàng vừa vò vò cổ tay vừa gào thét với đám nha đầu bên cạnh: “Hai nha đầu thối này đều chết cả rồi sao? Tiểu thư của người bị bắt nạt người cũng không biết hỗ trợ? Không lẽ chờ ta đánh tay đôi với ả sao?”

Một câu nói này làm hai nha đầu nhảy dựng lên, lập tức vén tay áo nhào về phía Lý Thanh Ca.

Thân hình Lý Thanh Ca chưa động, chỉ là trong năm ngón tay giấu dưới ống tay áo đã lấp lóe hai cây ngân châm.

Đến đây đi, dám chạm vào nàng một cái, nàng sẽ làm cho bọn họ phải trả giá lớn.

Chỉ là hai nha đầu đó còn chưa chạm đến góc áo của nàng thì một âm thanh nhu hòa đã vang lên: “Mấy vị muội muội đang chơi gì vậy, náo nhiệt quá.”

Một luồng khí lạnh xẹt qua sau lưng, Lý Thanh Ca không kèm được mà nín thở run rẩy.

Âm thanh này, dù hóa thành tro nàng cũng sẽ không quên.

Hạ Chi Hà.

Nàng từ từ quay đầu, tầm mắt rơi vào người mỹ nhân đang ung dung đi đến.

Vóc người đầy đặn, thân hình uyển chuyển, mặc một bộ váy màu xanh lục nhạt, trên gấu quần thêu mấy đóa hoa cúc bằng tơ vàng trông rất sống động, vòng eo tinh tế, chỉ dùng một cái đai lưng buộc lên, càng có vẻ dịu dàng.

Da thịt trơn bóng, cử chỉ tao nhã, môi không tô mà hồng, mắt không vẽ mà sâu, tóc dài đen óng như mực, chỉ đơn giản búi kiểu tóc Phi tiên, một cây hoa mai hoa mai bằng bạch ngọc tô điểm ở giữa, tuy rằng đơn giản nhưng có vẻ thanh tân tao nhã.

Ánh mặt trời như bạc ôn nhu chiếu xuống, dưới bầu trời xanh lam, nàn chậm rãi đi tới, sóng mắt lưu chuyển, khóe môi mỉm cười, nhưng Cửu thiên tiên nữ hạ phàm, trong phút chốc đoạt lấy tâm hồn mọi người.

Nói cười duyên dáng, dung mạo động lòng.

Đại khái câu nói đó chính là miêu tả mỹ nhân như thế.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười khỏ, mỹ nhân như vậy, cho dù là nữ nhân nhìn thấy cũng muốn mềm nhũn cả người, đừng nói là nam nhân, đừng nói chỉ là đại thiếu gia Cao Dật Đình làm thanh mai trúc mã với nàng từ nhỏ.

Lại nhìn Cao Dật Đình đang đi chung với nàng, ngũ quan anh tuấn, dáng người kiên cường hoàn mỹ, khí vũ hiên ngang.

Hai người như vậy đi cùng nhau, dù ai nhìn thấy cũng phải nói đó là ông trời tác hợp một đôi tuyệt thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kể Ác Cáo Trạng Trước

“Hà tỷ tỷ.” Cao Vân Dao mừng rỡ vội chạy qua, lôi kéo tay Hạ Chi Hà làm nũng: “Hà tỷ tỷ, tỷ đến lúc nào? Sao không cho người thông báo với muội một tiếng?”

“Còn không phải vì tính tình muội quá nóng nảy sao?” Hạ Chi Hà nhẹ nhàng nựng vào cằm nàng một cái, âm thanh êm dịu uyển chuyển: “Nếu để muội biết tỷ sắp đến thì muội sẽ cả ngày bồn chồn không yên, bây giờ tỷ đến rồi không phải rất tốt sao, muội được một ngạc nhiên thú vị, chẳng phải càng tuyệt hơn?”

“Hà tỷ tỷ giỏi nói chuyện quá, muội không tin đâu, theo muội thấy thì...” Ánh mắt Cao Vân Dao giảo hoạt rơi vào trên người Cao Dật Đình, “Hà tỷ tỷ là chờ đại ca đi đón chứ gì?”

“Nha đầu chết tiệt này.” Hạ Chi Hà khẽ quát một tiếng, hai gò má đỏ lên nhưng nhiễm một lớp son, đẹp không tả được.

Hàng mi dài run run, ánh mắt ôn nhu như nước nhẹ nhàng lượn sóng, như vừa xấu hổ vừa sợ hãi, vừa vận ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của Cao Dật Đình, mặt đỏ lên như có lửa đốt.

Cao Dật Đình cũng ôn nhu nở nụ cười, không tỏ rõ ý kiến.

Vì mẫu thân của Hạ Chi Hà và đại phu nhân Đường Uyển là tỷ muội ruột, hai nhà thường quay lại, trong một năm Hạ Chi Hà luôn ở Cao gia mấy tháng, cho nên, ở Cao gia nàng cũng được xem như một nửa chủ nhân.

Lúc này, các tỷ muội khác, nha hoàn ma ma đều lần lượt tiến lên hành lễ.

Hạ Chi Hà cũng rất thân thiết với các nàng, phẩm cách nàng đoan chính, tính tình vô cùng tốt, cho nên ở Cao gia, cho dù là chủ tử hay nô tài, ai cũng rất yêu thích biểu cô nương này.

Mà Lý Thanh Ca im lặng một bên, dĩ nhiên đã bị xem như người vô hình.

Kiếp trước trải qua rất nhiều lần như vậy, một lần nữa đụng phải, trong lòng vẫn không kèm được thê lương.

Nhất là khi nhìn thấy sự ôn nhu trong mắt Cao Dật Đình dành cho Hạ Chi Hà.

Thì ra, bọn họ sớm đã...

Thì ra, cho dù mình và hắn có cái danh phu thê, có quan hệ phu thê, có con gái, nhưng đứng trong tình yêu, nàng mãi mãi chỉ là vai phụ.

Đôi mắt trong suốt đột nhiên hiện lên nét bi ai.

Nhưng không có chút lệ nào.

Nam nhân này, từ khi hắn nhốt nàng và con gái vào phòng củi, nàng đã hoàn toàn từ bỏ tâm tư dành cho hắn.

Hạ Chi Hà vừa cười đùa với mọi người, vừa đem lễ vật của mình phân phát, nụ cười tươi như hoa vẫn thanh lệ tự nhiên như cũ, đột nhiên, ánh mắt thoáng nhìn, tựa hồ vừa nhận ra Lý Thanh Ca đứng bên cạnh, bất giác ngạc nhiên: “Vị muội muội này là ai?”

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt dồn dập nhìn về Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca mỉm cười đứng mực trả lời: “Tiểu nữ tử Lý Thanh Ca.”

“Ồ, người là...” Hạ Chi Hà tựa hồ sững sờ, liền thấy Cao Vân Dao lại nổi giận đùng đùng, chỉ vào Lý Thanh Ca, nói với Cao Dật Đình: “Đại ca, đây chính là nha đầu quê mùa huynh phải kết hôn sao? Huynh có biết không, lúc này nàng ta không chỉ tranh luận mà còn dám đánh muội, huynh phải báo thù cho muội.”

Lý Thanh Ca đối với hành vi kẻ ác cáo trạng trước này chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa không biết nói gì, kiếp trước như vậy, kiếp này vẫn vậy, Cao Vân Dao ý vào thân phận đích nữ đại tiểu thư, cho nên luôn điều ngoan ương ngang.

“Cái gì?” Hạ Chi Hà tựa hồ sợ hết hồn, vội vàng nắm tay Cao Vân Dao, nhìn kỹ trên người nàng: “Chuyện gì xảy ra? Có đánh nhau thật sao?”

Một phen kiểm tra, thấy Cao Vân Dao không có gì, đột nhiên thả tay nàng xuống, miệng cong một cái, cười nói: “Thôi đi, nhất định là muội ăn hiếp Lý muội muội chứ gì?”

“Hà tỷ tỷ, sao tỷ lại nói giúp nha đầu quê mùa đó?” Cao Vân Dao lập tức phản bác.

Hạ Chi Hà nhẹ nhàng lắc đầu: “Dao muội muội, đừng quậy nữa, đều là tỷ muội trong nhà, có gì to tát đâu, còn nói cái gì mà báo thù nữa, nghe thấy làm người ta giật mình.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thêm Dầu Vào Lửa

Cao Vân Dao nghe nói vậy tức giận đến giờ chân, chỉ vào Lý Thanh Ca mắng: “Tỷ muội? Bỏ tiểu thư sao lại có một tỷ muội là thôn dân chứ?”

“Dao muội muội...” Hạ Chi Hà tựa hồ không ngờ Cao Vân Dao sẽ nổi giận như vậy, lúc này không biết phải làm sao, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cao Dật Đình: “Biểu ca.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cao Dật Đình nhíu mày, tuy là hỏi muội muội mình, nhưng ánh mắt nghiêm nghị lạnh lẽo lại nhìn chằm chằm Lý Thanh Ca.

Mặc dù đã không còn hy vọng gì với nam nhân này, nhưng khi chạm vào ánh mắt độc ác kia, đáy lòng nàng vẫn rất đau, vẫn nhộn nhạo lên như có sóng cào, trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Lý Thanh Ca nắm chặt nắm đấm, trái tim nơi ngực trái đau nhói lên, nàng biết nam nhân này không tin mình, xưa nay chưa bao giờ tin, không cần lý do gì cả.

Như kiếp trước, vì giải độc trên người hắn, nàng bất chấp lễ nghi và tính mạng của mình, đem độc trên người hắn dẫn sang mình, vì thế dung mạo bị hủy. Nhưng chuyện này không đối lại được một chút cảm kích nào từ hắn, chỉ khiến hắn nổi giận đùng đùng, bởi vì, nàng và hắn đã tiếp xúc da thịt, cho nên hắn không thể có được biểu muội Hạ Chi Hà nữa.

Nàng còn nhớ, khi hắn tỉnh lại câu đầu tiên không phải là hỏi nàng thế nào rồi, mà là chất vấn nàng tại sao lại làm vậy?

Hắn thậm chí cho rằng độc đó do nàng hạ, nghĩ rằng nàng dùng cách này để ép hắn cưới.

Rất buồn cười!

Đầu thai làm người, gặp phải một chuyện vặt vãnh, hắn vẫn dùng ánh mắt chất vấn đó mà nhìn nàng, thật giống như nàng bẩm sinh là người thấp hèn.

“Đại ca, lúc này...” tam tiểu thư Cao Vân Tuệ thấy chuyện có hơi căng thẳng, muốn nói vài câu, lại bị nhị tiểu thư Cao Vân Bình mạnh mẽ nắm tay: “Lời thôi cái gì, đại ca sẽ xử lý.”

Hừ, Cao Dật Đình xưa nay rất yêu thương Cao Vân Dao, lúc này nghe nói muội muội bị đánh thì còn đến cỡ nào nữa, chỉ sợ Lý Thanh Ca sẽ gặp xui xẻo.

Hạ Chi Hà tựa hồ bị âm thanh nghiêm khắc của Cao Dật Đình làm cho giật mình, mặt mày tái xám, nhỏ giọng khuyên: “Biểu ca, có gì từ từ nói, tuyệt đối đừng nổi giận, Lý muội muội còn nhỏ, có lẽ là hiểu lầm, huynh đừng trách muội ấy.”

Hừ, hay cho Hạ Chi Hà, bề ngoài dịu dàng hiền hòa, thiện lương dễ gần, nhưng trong lời nói rõ ràng là thêm dầu vào lửa, hiển nhiên, nghe lời nói của nàng, mọi người có thể tin chắc rằng Lý Thanh Ca đã đánh người.

“Muội không đánh tỷ ấy.” Ngay khi môi của Cao Dật Đình hé mở thì Lý Thanh Ca mở miệng, thanh âm không lớn nhưng trong trẻo mạnh mẽ, như tiếng châu ngọc khua.

“Cái gì? Tiểu tiện nhân ngươì dám nói dối?” Cao Vân Dao tức giận muốn nhào tới bạt tai nàng, Lý Thanh Ca lập tức lùi lại vài bước, nàng biết, có Cao Dật Đình ở đây, nàng mà ra tay thì sẽ không có kết quả tốt.”

Cao Vân Dao thấy nàng né qua, nhất thời dừng tay lại, quay đầu kéo tay Cao Dật Đình la hét: “Ca, huynh xem đi, muội đánh nàng ta mà nàng ta dám né, rõ ràng là không xem đại tiểu thư như muội ra gì.”

Ngớ ngẩn! trong lòng Lý Thanh Ca trầm mắng một câu.

Đĩ nhiên, Cao Dật Đình nghe muội muội của mình ăn nói vô lý như thế, sắc mặt cũng tái xanh: “Dao Nhi, không được gây sự.”

“Ai gây sự?” Cao Vân Dao tức giận cực kỳ, hôm nay làm sao vậy? Chẳng qua chỉ là một thôn nữ, nàng muốn đánh muốn mắng cũng được chứ sao? Nhưng mà nhìn sắc mặt Cao Dật Đình, nàng lại không dám, chỉ tức tối gào thét: “Được, được lắm, các người đều giúp cho tiểu tiện nhân này, muội đi tìm nương, phải để nương làm chủ cho muội.”

Nói xong tức giận chạy đi.

Chương 20: Tình nghĩa tỷ muội

Mọi người có chút không phản ứng kịp, đối với chuyện Cao Dật Đình răn dạy muội muội mình mà không giáo huấn Lý Thanh Ca dĩ nhiên là có chút thất vọng.

Cao Vân Bình liếc nhìn bóng lưng Cao Vân Dao, quay đầu lại hung tợn trừng mắt với Lý Thanh Ca, “Ngươi chờ đó.”

Dứt lời liền đuổi theo Cao Vân Dao: “Đại tỷ, chờ muội.”

Cao Vân Tuệ có chút ngại ngùng: “Lý...Lý muội muội, ta...ta đi khuyên...”

Sau đó cũng cuống quýt chạy đi.

Những người còn lại nhìn nhau, không ai nói gì.

Giữa khung cảnh tĩnh mịch, Hạ Chi Hà cuối cùng cũng mở miệng, nàng tiến lên kéo tay Lý Thanh Ca, ôn hòa cười nói: “Lý muội muội, muội đừng để bụng, tính tình Dao muội muội là như vậy, có lẽ muội vừa tới nên chưa quen thuộc, qua một thời gian nữa thì sẽ tốt thôi.”

"Ừm." Lý Thanh Ca nhẹ nhàng gật đầu.

“Như vậy là tốt, tỷ muội sống với nhau thì nên hòa khí.” Hạ Chi Hà vui mừng gật gù, đột nhiên, cõi vòng tay ngọc bích của mình ra, trực tiếp đeo vào cổ tay Lý Thanh Ca, “lần đầu gặp gỡ, một chút tâm ý của tỷ tỷ, hy vọng muội muội không ghét bỏ.”

“Tỷ tỷ nói quá lời rồi.” Lý Thanh Ca liền bày ra bộ dáng lo sợ tái mặt, giả vờ như muốn tháo vòng tay xuống “Tâm ý của tỷ tỷ, muội muội xin ghi nhớ, chỉ là vòng tay quý giá như thế muội muội tuyệt không dám nhận.”

“Muội muội đừng từ chối.” Hạ Chi Hà cầm chặt tay nàng, chết sống cũng không cho nàng cõi ra.” Hôm nay gặp muội, trong lòng tỷ cảm thấy rất yêu thích, nếu muội muội không nhận thì tỷ mới không vui đó.”

“Vậy...” Mũi Lý Thanh Ca cay cay, đôi mắt trong suốt như có sương mù, tựa hồ cảm động đến rơi lệ, “nếu như vậy muội muội xin nhận lấy, tâm ý của tỷ muội xin khắc ghi trong lòng.”

“Tỷ muội chúng ta là có duyên, đừng khách sáo như vậy.” Hạ Chi Hà dịu dàng cười nói, vừa gạt gạt mi mắt vừa nhìn về phía Cao Dật Đình vẫn im lặng không nói gì: “Biểu ca, Lý muội muội từ xa đến, huynh không có thể hiện gì sao?”

Trong mắt Cao Dật Đình lóe qua vẻ không kiên nhẫn, nói thẳng: “Việc này để sau hãy nói, trước tiên huynh phải đưa muội đến thỉnh an Lão thái thái và Thái thái đã.”

“Ồ.” Hạ Chi Hà tựa hồ lúc này mới tỉnh táo lại, “Đúng là muội hồ đồ, đứng đây nửa ngày chỉ lo nói chuyện, quên đi thỉnh an Lão thái thái và Thái thái, thật đáng đánh đòn.”

Nói xong đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Cao Dật Đình: “Biểu ca thật là hư, biết rõ mà không nhắc muội sớm hơn một chút, lát nữa nếu Lão thái thái và Thái thái muốn trách phạt thì muội mặc kệ, huynh phải gánh thay muội đó.”

Trong mắt Cao Dật Đình đều là ôn nhu: “Được rồi, mọi chuyện đã có huynh, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Hạ Chi Hà gật đầu, lại nói với Lý Thanh Ca: “Muội muội, nếu đã đến Cao phủ thì sau này chúng ta sẽ sống chung với nhau, tỷ tỷ lại tìm đến muội sau.”

“Tỷ tỷ mau đi đi, coi chừng Lão thái thái chờ sốt ruột.” Lý Thanh Ca cũng ra vẻ quan tâm nói.

“Được.” Lúc này Hạ Chi Hà mới thôi, sóng vai với Cao Dật Đình đi về hướng Thụy Cảnh Các.

Bên này, Dung thị và Thúy Xảo cùng mấy nha hoàn ma ma mới tiến lên, chỉ là, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca có vẻ khác lạ.

Cũng đúng, vị hôn phu của Lý Thanh Ca nàng lại thân mật với nữ tử khác như vậy, đủ để người ta xem thường rồi.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, đều là đám người đội cao đạp thấp.

Nàng lạnh lùng nhìn mọi người, cũng không nói gì, chỉ đi theo họ đến Hà Hương viện.

Đêm đó, sau khi hầu hạ tỳ đệ Lý Thanh Ca ngủ xong, Thúy Xảo liền lặn lẽ đi đến phòng lão thái thái.

“Thế nào?” Lão thái thái tựa người trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng, dưới ánh đèn lơ mờ về mặt có mấy phần u ám không rõ.

“Đã nghỉ ngơi.” Thúy Xảo đứng ở đầu giường cung kính trả lời, “Nô tì có việc bẩm báo.”

“Nói”. Lão thái thái làm như hồ hững, đôi mắt khép hờ, nhưng trong đầu lại là hình ảnh thâm thâm của Lý Nam Phong đầu mình tách rời.

Chương 21: Ác mộng.

Thúy Xảo liếc mắt nhìn Lão thái thái, cho dù về mặt bà không rõ ràng, nhưng nàng vẫn biết giờ khắc này bà đang rất bị thương.

Người khác không biết, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên bên người Lão thái thái, dĩ nhiên là hiểu rõ.

Lão thái thái một đời không con, chỉ có hai đồ nhi của tiên phu (chồng đã chết), xem như con ruột.

Nhất là đại đồ đệ Cao Viễn, từ khi sư phụ tạ thế liền lập tức mang sư nương về chăm sóc bên người, như là mẫu thân ruột.

Nhưng mà, đại đồ đệ hiếu thuận như vậy, người mà Lão thái thái yêu thương nhất lại là nhị đồ đệ Lý Nam Phong.

Điểm ấy làm cho nàng rất khó hiểu, hoặc có thể là, người làm cha mẹ thường hay yêu thương đứa con út hơn.

Lão thái thái thật lòng xem Lý Nam Phong như con ruột, cho nên khi Lý Nam Phong xảy ra chuyện, Lão thái thái trong một đêm mà bạc tóc, thậm chí sức khỏe vốn rất tốt cũng ngã bệnh.

Trong lòng Thúy Xảo thở dài, kể hết những chuyện Lý Thanh Ca gặp phải trên đường về Hà Hương viện.

Lão thái thái nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

“Lão thái thái...” Thúy Xảo còn tưởng rằng bà ngủ.

“Bỏ đi.” Lão thái thái cụt hứng mở mắt ra, sâu sắc thở dài: “Đúng là một đứa nhỏ hiểu biết, chỉ tiếc, Phong Nhi nó...”

“Lão thái thái xin nén bi thương, phải giữ gìn sức khỏe của mình.” Nghe âm thanh bà ghen ngào Thúy Xảo vội lên tiếng khuyên nhủ.

“Ừm.” Lão thái thái cảm tấm lót lưng Thúy Xảo đưa đến, tựa ở đầu giường, lại thở dài một trận: “Bộ xương già này của ta sợ là sắp không xong rồi, Thúy Xảo, bây giờ ta giao nhà đầu Thanh Ca cho ngươi, sau này ngươi chính là người của nó, có chuyện gì thì chỉ cần xin chỉ thị của chủ nhân mình, không cần đến chỗ của ta nữa.”

“Lão thái thái?” Thúy Xảo có chút không đành lòng, cũng không tình nguyện, dù sao Lý Thanh Ca là người ngoài, sống nhờ ở đây, làm sao sánh được với việc đi theo Lão thái thái.

Đôi mắt nhỏ dài của lão thái thái liếc nhìn nàng một chút, hừ nói: “Thúy Xảo à, nếu ngươi tin tưởng lão thái bà này thì nghe ta một câu, cố gắng hầu hạ chủ tử mới, sau này sẽ có lợi cho ngươi.”

Lời đã nói đến mức này, Thúy Xảo cũng không tiện nói gì thêm, hướng hồ những năm này, sự cố chấp của Lão thái thái nàng cũng biết rõ, cho nên không dám nói gì thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn đáp lại: “Thúy Xảo xin nghe theo Lão thái thái.”

“Thôi, ra ngoài đi, chuyện hôm nay cũng không được nói lung tung.” Lão thái thái lại dặn một câu, lúc này mới một mồi nhắm hai mắt lại, phát tay với nàng ra hiệu cho nàng lui ra.

Ác mộng không ngừng, khi tỉnh lại lần nữa thì toàn thân Lý Thanh Ca đã ướt đầm mồ hôi, căn bản không nhận ra lúc này là lúc nào.

"Tiểu thư."

Thúy Xảo đi vào, đưa tay ra dùng sức lay mạnh nàng mới làm cho nàng tỉnh lại.

“Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?” Trong mắt không còn tiêu cự, về mặt càng trắng bệch đáng sợ.

“Ừm.” Lý Thanh Ca vuốt mồ hôi lạnh trên tóc, lúc này, nàng như một con cá bị người ta đặt lên lửa nóng, không ngừng bị dày vò đau đớn.

Những gì ở kiếp trước giống như dây leo quấn lấy trái tim nàng, càng vùng vẫy càng chặt, đến mức muốn nứt cả tim gan.

Khi tỉnh lại, nàng đau đớn vô cùng khi nhớ tới đứa con gái đã không còn, cả người như chết lặng.

Đột nhiên, nghĩ đến cái gì, nàng vội hô to: “Họa Nhi đâu, Họa Nhi.”

Đầu thai làm người, điều duy nhất vui mừng chính là Họa Nhi, cho dù lại chết một lần, nàng cũng không muốn đánh mất người thân duy nhất còn lại.

Thúy Xảo bị tiếng kêu thê thảm của mình dọa hết hồn, còn tưởng rằng nàng chưa tỉnh mộng, đang định gọi nàng thì ngoài cửa có một bóng dáng bé nhỏ nhào vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tình Nghĩa Tỷ Muội

Mọi người có chút không phản ứng kịp, đối với chuyện Cao Dật Đình răn dạy muội muội mình mà không giáo huấn Lý Thanh Ca dĩ nhiên là có chút thất vọng.

Cao Vân Bình liếc nhìn bóng lưng Cao Vân Dao, quay đầu lại hung tợn trừng mắt với Lý Thanh Ca, “Người chờ đó.”

Dứt lời liền đuổi theo Cao Vân Dao: “Đại tỷ, chờ muội.”

Cao Vân Tuệ có chút ngại ngùng: “Lý...Lý muội muội, ta...ta đi khuyên...”

Sau đó cũng cuống quýt chạy đi.

Những người còn lại nhìn nhau, không ai nói gì.

Giữa khung cảnh tĩnh mịch, Hạ Chi Hà cuối cùng cũng mở miệng, nàng tiến lên kéo tay Lý Thanh Ca, ôn hòa cười nói: “Lý muội muội, muội đừng để bụng, tính tình Dao muội muội là như vậy, có lẽ muội vừa tới nên chưa quen thuộc, qua một thời gian nữa thì sẽ tốt thôi.”

"Ừm." Lý Thanh Ca nhẹ nhàng gật đầu.

“Như vậy là tốt, tỷ muội sống với nhau thì nên hòa khí.” Hạ Chi Hà vui mừng gật gù, đột nhiên, cõn vòng tay ngọc bích của mình ra, trực tiếp đeo vào cổ tay Lý Thanh Ca, “lần đầu gặp gỡ, một chút tâm ý của tỷ tỷ, hy vọng muội muội không ghét bỏ.”

“Tỷ tỷ nói quá lời rồi.” Lý Thanh Ca liền bày ra bộ dáng lo sợ tái mặt, giả vờ như muốn tháo vòng tay xuống “Tâm ý của tỷ tỷ, muội muội xin ghi nhớ, chỉ là vòng tay quý giá như thế muội muội tuyệt không dám nhận.”

“Muội muội đừng từ chối.” Hạ Chi Hà cầm chặt tay nàng, chết sống cũng không cho nàng cõn ra.” Hôm nay gặp muội, trong lòng tỷ cảm thấy rất yêu thích, nếu muội muội không nhận thì tỷ mới không vui đó.”

“Vậy...” Mũi Lý Thanh Ca cay cay, đôi mắt trong suốt như có sương mù, tựa hồ cảm động đến rơi lệ, “nếu như vậy muội muội xin nhận lấy, tâm ý của tỷ muội xin khắc ghi trong lòng.”

“Tỷ muội chúng ta là có duyên, đừng khách sáo như vậy.” Hạ Chi Hà dịu dàng cười nói, vừa gạt gạt mi mắt vừa nhìn về phía Cao Dật Đình vẫn im lặng không nói gì: “Biểu ca, Lý muội muội từ xa đến, huynh không có thể hiện gì sao?”

Trong mắt Cao Dật Đình lóe qua vẻ không kiên nhẫn, nói thẳng: “Việc này để sau hãy nói, trước tiên huynh phải đưa muội đến thỉnh an Lão thái thái và Thái thái đã.”

“Ồ.” Hạ Chi Hà tựa hồ lúc này mới tỉnh táo lại, “Đúng là muội hồ đồ, đứng đây nửa ngày chỉ lo nói chuyện, quên đi thỉnh an Lão thái thái và Thái thái, thật đáng đánh đòn.”

Nói xong đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Cao Dật Đình: “Biểu ca thật là hư, biết rõ mà không nhắc muội sớm hơn một chút, lát nữa nếu Lão thái thái và Thái thái muốn trách phạt thì muội mặc kệ, huynh phải gánh thay muội đó.”

Trong mắt Cao Dật Đình đều là ôn nhu: “Được rồi, mọi chuyện đã có huynh, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Hạ Chi Hà gật đầu, lại nói với Lý Thanh Ca: “Muội muội, nếu đã đến Cao phủ thì sau này chúng ta sẽ sống chung với nhau, tỷ tỷ lại tìm đến muội

sau.”

“Tỷ tỷ mau đi đi, coi chừng Lão thái thái chờ sốt ruột.” Lý Thanh Ca cũng ra về quan tâm nói.

“Được.” Lúc này Hạ Chi Hà mới thôi, sóng vai với Cao Dật Đình đi về hướng Thụy Cảnh Các.

Bên này, Dung thị và Thúy Xảo cùng mấy nha hoàn ma ma mới tiến lên, chỉ là, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca có vẻ khác lạ.

Cũng đúng, vị hôn phu của Lý Thanh Ca nàng lại thân mật với nữ tử khác như vậy, đủ để người ta xem thường rồi.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, đều là đám người đội cao đạp thấp.

Nàng lạnh lùng nhìn mọi người, cũng không nói gì, chỉ đi theo họ đến Hà Hương viện.

Đêm đó, sau khi hầu hạ tỷ đệ Lý Thanh Ca ngủ xong, Thúy Xảo liền lặn lẽ đi đến phòng lão thái thái.

“Thế nào?” Lão thái thái tựa người trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng, dưới ánh đèn lò mờ vẻ mặt có mấy phần u ám không rõ.

“Đã nghỉ ngơi.” Thúy Xảo đứng ở đầu giường cung kính trả lời, “Nô tì có việc bẩm báo.”

“Nói”. Lão thái thái làm như hồ hững, đôi mắt khép hờ, nhưng trong đầu lại là hình ảnh thâm thâm của Lý Nam Phong đầu mình tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ác Mộng.

Thúy Xảo liếc mắt nhìn Lão thái thái, cho dù vẻ mặt bà không rõ ràng, nhưng nàng vẫn biết giờ khắc này bà đang rất bi thương.

Người khác không biết, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên bên người Lão thái thái, dĩ nhiên là hiểu rõ.

Lão thái thái một đời không con, chỉ có hai đồ nhi của tiên phu (chồng đã chết), xem như con ruột.

Nhất là đại đồ đệ Cao Viễn, từ khi sư phụ tạ thế liền lập tức mang sư nương về chăm sóc bên người, như là mẫu thân ruột.

Nhưng mà, đại đồ đệ hiếu thuận như vậy, người mà Lão thái thái yêu thương nhất lại là nhị đồ đệ Lý Nam Phong.

Điều ấy làm cho nàng rất khó hiểu, hoặc có thể là, người làm cha mẹ thường hay yêu thương đứa con út hơn.

Lão thái thái thật lòng xem Lý Nam Phong như con ruột, cho nên khi Lý Nam Phong xảy ra chuyện, Lão thái thái trong một đêm mà bạc tóc, thậm chí sức khỏe vốn rất tốt cũng ngã bệnh.

Trong lòng Thúy Xảo thờ dài, kể hết những chuyện Lý Thanh Ca gặp phải trên đường về Hà Hương viện.

Lão thái thái nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

“Lão thái thái...” Thúy Xảo còn tưởng rằng bà ngủ.

“Bỏ đi.” Lão thái thái cụt hứng mở mắt ra, sâu sắc thờ dài: “Đúng là một đứa nhỏ hiểu biết, chỉ tiếc, Phong Nhi nó...”

“Lão thái thái xin nén bi thương, phải giữ gìn sức khỏe của mình.” Nghe âm thanh bà nghẹn ngào Thúy Xảo vội lên tiếng khuyên nhủ.

“Ừm.” Lão thái thái cầm tấm lót lưng Thúy Xảo đưa đến, tựa ở đầu giường, lại thờ dài một trận: “Bộ xương già này của ta sợ là sắp không xong rồi, Thúy Xảo, bây giờ ta giao nhà đầu Thanh Ca cho ngươi, sau này ngươi chính là người của nó, có chuyện gì thì chỉ cần xin chỉ thị của chủ nhân mình, không cần đến chỗ của ta nữa.”

“Lão thái thái?” Thúy Xảo có chút không đành lòng, cũng không tình nguyện, dù sao Lý Thanh Ca là người ngoài, sống nhờ ở đây, làm sao sánh được với việc đi theo Lão thái thái.

Đôi mắt nhỏ dài của lão thái thái liếc nhìn nàng một chút, hừ nói: “Thúy Xảo à, nếu ngươi tin tưởng lão thái bà này thì nghe ta một câu, cố gắng hầu hạ chủ tử mới, sau này sẽ có lợi cho ngươi.”

Lời đã nói đến mức này, Thúy Xảo cũng không tiện nói gì thêm, hướng hồ những năm này, sự cố chấp của Lão thái thái nàng cũng biết rõ, cho nên không

dám nói gì thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn đáp lại: “Thúy Xảo xin nghe theo Lão thái thái.”

“Thôi, ra ngoài đi, chuyện hôm nay cũng không được nói lung tung.” Lão thái thái lại dặn một câu, lúc này mới mệt mỏi nhắm hai mắt lại, phát tay với nàng ra hiệu cho nàng lui ra.

Ác mộng không ngừng, khi tỉnh lại lần nữa thì toàn thân Lý Thanh Ca đã ướt đầm mồ hôi, căn bản không nhận ra lúc này là lúc nào.

"Tiểu thư."

Thúy Xảo đi vào, đưa tay ra dùng sức lay mạnh nàng mới làm cho nàng tỉnh lại.

“Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?” Trong mắt không còn tiểu cự, vẻ mặt càng trắng bệch đáng sợ.

“Ừm.” Lý Thanh Ca vuốt mồ hôi lạnh trên tóc, lúc này, nàng như một con cá bị người ta đặt lên lửa nóng, không ngừng bị dày vò đau đớn.

Những gì ở kiếp trước giống như dây leo quấn lấy trái tim nàng, càng vùng vẫy càng chặt, đến mức muốn nứt cả tim gan.

Khi tỉnh lại, nàng đau đớn vô cùng khi nhớ tới đứa con gái đã không còn, cả người như chết lặng.

Đột nhiên, nghĩ đến cái gì, nàng vội hô to: “Họa Nhi đâu, Họa Nhi.”

Đầu thai làm người, điều duy nhất vui mừng chính là Họa Nhi, cho dù lại chết một lần, nàng cũng không muốn đánh mất người thân duy nhất còn lại.

Thúy Xảo bị tiếng kêu thê thảm của mình dọa hết hồn, còn tưởng rằng nàng chưa tỉnh mộng, đang định gọi nàng thì ngoài cửa có một bóng dáng bé nhỏ nhào vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tỷ Đệ.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Lý Thanh Họa lao vào phòng như một con sóc, nhìn thấy tỷ tỷ bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

“Họa Nhi.” Nhìn thấy đệ đệ hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, trong lòng Lý Thanh Ca khẽ đau, ngoài mặt lại tươi cười, nàng kéo Lý Thanh Họa vào lòng mình nói: “Sao lại chạy gấp như vậy, không sợ ả?”

Lý Thanh Họa mở to đôi mắt nhìn tỷ tỷ không chớp, cho dù hoảng hốt nhưng hấn không dám nói, vì nghe được âm thanh đáng sợ của tỷ tỷ nên mới chạy tới.

“Tiểu thư, người gọi gấp như vậy, thiếu gia không chạy tới thì sợ người sẽ khàn giọng đó.” Túy Nhi sau đó theo vào, cười đùa nói, trước đây cũng không cảm thấy đôi tỷ đệ này thân cận như vậy, nhưng lúc này nghe được Lý Thanh Ca gọi Lý Thanh Họa rất thê lương làm cho nàng cũng sợ hết hồn. Âm thanh tan nát cõi lòng đó, bây giờ nghĩ lại làm cho người ta lạnh hết cả người.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng xoa tóc Lý Thanh Họa, có chút tự trách: “Làm đệ sợ sao?”

Lý Thanh Họa hiểu chuyện lắc lắc đầu, từ khi biết cha mẹ đều chết, hấn biết mình chính là nam nhân duy nhất của Lý gia, hấn phải bảo vệ tỷ tỷ, nhưng hôm qua, nhìn thấy nhiều người bắt nạt tỷ tỷ như vậy hấn lại khiếp đảm, thậm chí còn trốn ở phía sau tỷ tỷ.

Đến tối, hấn không ngừng tự trách, cảm giác mình không phải nam nhân.

Cho nên trời vừa sáng hấn liền đi tìm tỷ tỷ, muốn nói với nàng sau này hấn sẽ bảo vệ nàng, không ngờ được nửa đường lại nghe thấy tiếng la như vậy, sợ hãi khiến cho hấn không nghĩ được gì, chỉ biết chạy đi như phát điên.

Giờ khắc này, nhìn thấy tỷ tỷ bình yên vô sự, nhưng trong lòng hấn rất sợ, sợ tỷ tỷ cũng như cha mẹ, sau này không thể gặp lại nữa.

“Đừng sợ, tỷ tỷ chỉ gặp ác mộng, bây giờ không sao rồi.” Lý Thanh Ca mềm giọng an ủi, từ trong mắt đệ đệ nàng nhìn thấu tất cả, kiếp trước, vì cha mẹ qua đời, bản thân mình còn nhỏ chưa tự lo được cho mình, dĩ nhiên lo là đệ đệ, khiến cho hấn tự khép mình lại, cho đến khi bị rơi vào hồ sen...

Sau đó, nàng thường xuyên nghĩ, nếu như kiếp trước nàng quan tâm chăm sóc đệ đệ nhiều hơn, đệ đệ có thể giống như người bình thường hay không, sẽ không đến mức không thể nói chuyện, như vậy, cho dù có rơi vào hồ sen, cũng có thể kêu cứu, không chừng kết quả sẽ thay đổi...

Lý Thanh Họa nghe vậy, quả nhiên sắc mặt tốt hơn nhiều.

“Tiểu thư.” Lúc này Thủy Xảo đã mang nước rửa mặt vào, lại chuẩn bị khăn sạch, nói: “Vừa rồi Thái thái cho người đến, nói Nhị thiếu gia từ Giang Nam mang về một số tơ lụa tốt, bảo tiểu thư sau khi dùng điểm tâm xong thì đến Noãn Hương Ổ, chọn vài tấm mình thích để may xiêm y.”

“Được.” Lý Thanh Ca đứng dậy, Túy Nhi hầu hạ nàng mặc quần áo.

Sau khi rửa mặt, nàng nhanh chóng cùng Lý Thanh Họa ăn điểm tâm.

Điểm tâm cũng khá phong phú, nói là Thái thái thương bọn họ một đường vất vả, sợ là không đủ dinh dưỡng, cho nên sáng sớm sai người đưa canh gà tới.

Lý Thanh Ca khuấy khuấy tô canh gà, bất giác nở nụ cười.

Canh gà đúng là canh gà, chỉ là trong nước có thêm vài giọt dầu mỡ, còn gà... chỉ có vài miếng xương vụn, không có một chút thịt nào.

Chương 23: Thay đổi.

Rốt cuộc Lý Thanh Ca không ăn canh gà kia, chỉ ăn một đĩa rau nhỏ, một chén cháo nhỏ, liền dẫn Lý Thanh Họa đi về phía Noãn Hương Ổ.

Noãn Hương Ổ cách Hà Hương viện không gần, ước chừng đi mất thời gian một chén trà mới tới.

Khi đến nơi thì trong viện đã đầy người, các cô nương trong phủ đã đến từ sớm, ngay cả Hạ Chi Hà cũng đang lựa chọn, thỉnh thoảng cầm lên trên tay, sau đó rút rè hỏi Cao Dật Đình có được hay không.

Không ai chú ý tới Lý Thanh Ca, các cô nương dường như đang chìm đắm trong niềm vui, ai cũng chọn tơ lụa màu sắc tươi sáng, nụ cười tươi tắn yêu kiều.

Lý Thanh Ca thấy thế chỉ cười nhạt, lướt qua mọi người, xốc mình tiến vào bên trong.

Đại phu nhân đang đoan chính ngồi tại chỗ, thoáng nghiêng đầu, vừa uống trà vừa trò chuyện với phụ nhân ngồi bên cạnh, cũng không chú ý tới người đang bước vào.

Lý Thanh Ca trực tiếp đi lên phía trước, hành lễ với Đại phu nhân, dịu dàng nói: “Thanh Ca ra mắt Thái thái.”

“Đến rồi à.” Đại phu nhân làm như giật mình, xem xét Lý Thanh Ca một hồi, mới khách khí gật đầu, sau đó giới thiệu phụ nhân xinh đẹp bên cạnh: “Đây là Nhị di nương và Tam di nương của con.”

Đang lúc Lý Thanh Ca chuẩn bị hành lễ thì Nhị di nương đã đứng dậy, lôi kéo tay Lý Thanh Ca, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó mới cười nói: “Chà trách người ta nói nước ở Linh Châu rất biết cách dưỡng người, xem khuê nữ này, đáng vẻ thật trong trẻo, mi thanh mục tú, quả thật y như trong tranh vẽ.”

“Thanh Ca ra mắt Nhị di nương.” Nếu là trước kia, bị người ta lôi kéo bình phẩm như vậy, Lý Thanh Ca đã thấy xấu hổ đến không nhắc đầu lên được, nhưng hôm nay nàng chỉ cười nhẹ nhàng, cũng không để ở trong lòng, biểu hiện thoải mái càng làm cho Nhị di nương yêu thích.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này ta rất thích, đáng dập trong trẻo, tính tình cũng tốt, không giống mấy nha đầu giả vờ giả vịt, xứng với Đình Nhi nhà ta.” Trong lúc nói chuyện Nhị di nương như vô ý liếc mắt ra bên ngoài.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trong mắt Đại phu nhân lóe qua một tia sáng lạnh, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca nhiều hơn mấy phần sắc bén, chỉ là, bà là người luôn che giấu rất giỏi, người khác không thể phát hiện được, nhưng kiếp trước Lý Thanh Ca bị bà làm cho khổ sở rất nhiều, cho nên, cảm xúc của nàng dành cho Đại phu nhân cũng nhiều nhất.

Nụ cười chứa dao, khẩu phật tâm xà, miệng ngọt lòng đắng, đại khái là dùng để miêu tả con người Đại phu nhân.

Sắc mặt Lý Thanh Ca đỏ ửng, làm bộ nghe không hiểu lời này, đầu cúi thấp xuống, trong lòng khẽ động. Nhị di nương này nàng biết rõ, thường nghe các nha đầu nói, nàng ta hay nói hay cười, vì sinh được một con trai cho Cao gia, chính là nhị thiếu gia Cao Dật Hiền, cho nên cảm thấy địa vị của mình so với các di nương khác cao hơn một chút, hành vi ngày thường cũng phóng túng hơn, nhưng mà, lại không mang ý đồ xấu.

Nhưng mà ở kiếp trước, một năm trước khi nàng đến đây thì Nhị di nương bạo bệnh mà chết, sau đó, Nhị thiếu gia đi xa, cho nên Lý Thanh Ca không có ấn tượng gì nhiều đối với hai mẹ con Nhị di nương.

Nhưng kiếp này...

Nhị di nương còn sống, có lẽ vì nàng sống lại, đời này đã có nhiều sự thay đổi.

Chương 24: Chọn xiêm y

“Nhị tỷ, đừng kéo con bé nữa, mau cho nó cùng các cô nương đi chọn vải đi, đến chiều thợ may sẽ đến đây đo kích thước cho mọi người, đừng làm chậm trễ.” Tam di nương nói.

Nhị đi nương lại cười: “Gấp cái gì, ở chỗ ta còn mấy xấp vải tốt, lát nữa sẽ cho con.”

“Nhị đi nương khách khí rồi, Thanh Ca không thiếu y phục đâu.” Lý Thanh Ca vội từ chối.

Nhị đi nương lại một mực muốn đưa, hai người cứ đứng nói chuyện.

Gian ngoài, Cao Dật Đình nhíu mày, ngồi dựa vào bàn, lẳng lặng nhìn bóng người ở bên trong bức màn, tựa hồ chính hắn cũng không phát hiện, từ khi Lý Thanh Ca đến tầm mắt của hắn liền đi theo trên người nàng.

Trong lòng Hạ Chi Hà cả kinh, một vết u ám lóe qua mắt, lúc ngẩn đầu thì chỉ còn nụ cười xán lạn: “Biểu ca, huynh nhìn xem, tấm vải này thế nào? Màu sắc như ráng chiều thế này là lần đầu muội nhìn thấy đó.”

Cao Dật Đình thu tầm mắt lại, khi chạm tới ánh mắt nóng bỏng của Hạ Chi Hà thì không khỏi chột dạ, nhưng nghĩ tới bản thân mình này giờ vẫn nhìn lên Lý Thanh Ca thì không khỏi cảm giác ảo não.

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà làm như không phát hiện hắn khác thường, đem tấm vải kia kê sát trước ngực, khoa tay hỏi hắn: “Huynh nói, muội mặc xiêm y màu này có đẹp không?”

Trong đầu Cao Dật Đình giờ khắc này có chút loạn, căn bản không nhìn kỹ, chỉ nói: “Đẹp lắm.”

“Không, huynh nói dối, rõ ràng là huynh còn chưa nhìn.” Hạ Chi Hà cong môi, giả bộ tức giận, đúng lúc này, tựa hồ mới phát hiện ra đám người Nhị đi nương đang tán gẫu với Lý Thanh Ca, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, nàng vội đi đến: “Lý muội muội, muội đến lúc nào? Sao tỷ không nhìn thấy muội?”

“Muội muội cũng vừa đến một lúc, thấy tỷ tỷ đang bận nên không dám quấy rầy, chỉ đi thỉnh an Thái thái và các di nương thôi.” Lý Thanh Ca nói êm tai, thật ra, trong lòng có chút buồn cười, cái gì mà không nhìn thấy? Chuyện như vậy ở kiếp trước nàng thấy còn chưa đủ nhiều sao?

Kiếp trước, Hạ Chi Hà ở Cao gia vốn là một đôi tình nhân với Cao Dật Đình, lại làm như vì sự tồn tại của mình nên chỉ có thể âm thầm lên lút.

Thậm chí, nhìn thấy mình khổ sở, Hạ Chi Hà còn không dưới một lần thề thốt, nói nàng ta chắc chắn sẽ không gả cho Cao Dật Đình, phá hoại hạnh phúc của mình, sau đó chộc cho Cao Dật Đình tức giận, càng không để ý đến Lý Thanh Ca.

Sau đó, nàng gả cho Thái tử đương triều, một bước lên mây thành phượng hoàng, càng khiến cho Cao Dật Đình trút hết oán giận lên người Lý Thanh Ca.

Nhưng chỉ có người trong cuộc như Lý Thanh Ca hiểu rõ, Hạ Chi Hà có lẽ có tình với Cao Dật Đình, nhưng khi đối mặt với một Thái tử tuần tú, đối mặt với vị trí Thái tử phi mà nữ nhân nào cũng mơ ước, chút tình nghĩa với Cao Dật Đình đã không còn là gì nữa.

Chỉ là, bản thân mình vô tội lại trở thành cái cớ để Hạ Chi Hà bội tình bạc nghĩa.

“Muội muội đến đúng lúc lắm, Nhị ca vừa mang về một mớ vải tốt, muội cũng đến chọn đi, may vài bộ y phục mới.” Hạ Chi Hà thân thiện kéo tay Lý Thanh Ca, sau đó dẫn nàng đến cạnh bàn, để cho nàng chọn.

Lý Thanh Ca vừa đưa tay về một mảnh vải màu đỏ, không ngờ một luồng sức mạnh kéo tới.

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi, ai cho phép ngươi tới đây?” Theo sau tiếng mắng chửi, nàng bị người ta mạnh mẽ đẩy một cái, lão đảo, nàng lùi lại mấy bước theo bản năng, chỉ cảm thấy thân thể bất ổn, ngay khi muốn ngã xuống thì sau lưng chạm phải một vật ấm áp.

“Tiểu tử của ta, nàng đang hoan nghênh ta đó sao?” Âm thanh ngả ngón đột nhiên vang lên bên tai, khiến cả người Lý Thanh Ca run rẩy, lập tức lướt người sang một bên tránh cái ôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thay Đổi

Rốt cuộc Lý Thanh Ca không ăn canh gà kia, chỉ ăn một đĩa rau nhỏ, một chén cháo nhỏ, liền dẫn Lý Thanh Hòa đi về phía Noãn Hương Ổ.

Noãn Hương Ổ cách Hà Hương viện không gần, ước chừng đi mất thời gian một chén trà mới tới.

Khi đến nơi thì trong viện đã đầy người, các cô nương trong phủ đã đến từ sớm, ngay cả Hạ Chi Hà cũng đang lựa chọn, thỉnh thoảng cầm lên trên tay,

sau đó rút rè hỏi Cao Dật Đình có được hay không.

Không ai chú ý tới Lý Thanh Ca, các cô nương dường như đang chìm đắm trong niềm vui, ai cũng chọn tơ lụa màu sắc tươi sáng, nụ cười tươi tắn yêu kiều.

Lý Thanh Ca thấy thế chỉ cười nhạt, lướt qua mọi người, xốc mình tiến vào bên trong.

Đại phu nhân đang đoan chính ngồi tại chỗ, thoáng nghiêng đầu, vừa uống trà vừa trò chuyện với phụ nhân ngồi bên cạnh, cũng không chú ý tới người đang bước vào.

Lý Thanh Ca trực tiếp đi lên phía trước, hành lễ với Đại phu nhân, dịu dàng nói: “Thanh Ca ra mắt Thái thái.”

“Đến rồi à.” Đại phu nhân làm như giặt mình, xem xét Lý Thanh Ca một hồi, mới khách khí gật đầu, sau đó giới thiệu phụ nhân xinh đẹp bên cạnh: “Đây là Nhị di nương và Tam di nương của con.”

Đang lúc Lý Thanh Ca chuẩn bị hành lễ thì Nhị di nương đã đứng dậy, lôi kéo tay Lý Thanh Ca, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó mới cười nói: “Chà trách người ta nói nước ở Linh Châu rất biết cách dưỡng người, xem khuê nữ này, đáng vẻ thật trong trẻo, mi thanh mục tú, quả thật y như trong tranh vẽ.”

“Thanh Ca ra mắt Nhị di nương.” Nếu là trước kia, bị người ta lôi kéo bình phẩm như vậy, Lý Thanh Ca đã thấy xấu hổ đến không nhắc đầu lên được, nhưng hôm nay nàng chỉ cười nhẹ nhàng, cũng không để ở trong lòng, biểu hiện thoải mái càng làm cho Nhị di nương yêu thích.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này ta rất thích, đáng đáp trong trẻo, tính tình cũng tốt, không giống mấy nha đầu giả vờ giả vịt, xứng với Đình Nhi nhà ta.” Trong lúc nói chuyện Nhị di nương như vô ý liếc mắt ra bên ngoài.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trong mắt Đại phu nhân lóe qua một tia sáng lạnh, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca nhiều hơn mấy phần sắc bén, chỉ là, bà là người luôn che giấu rất giỏi, người khác không thể phát hiện được, nhưng kiếp trước Lý Thanh Ca bị bà làm cho khổ sở rất nhiều, cho nên, cảm xúc của nàng dành cho Đại phu nhân cũng nhiều nhất.

Nụ cười chứa dao, khẩu Phật tâm xà, miệng ngọt lòng đắng, đại khái là dùng để miêu tả con người Đại phu nhân.

Sắc mặt Lý Thanh Ca đỏ ửng, làm bộ nghe không hiểu lời này, đầu cúi thấp xuống, trong lòng khẽ động. Nhị di nương này nàng biết rõ, thường nghe các nha đầu nói, nàng ta hay nói hay cười, vì sinh được một con trai cho Cao gia, chính là nhị thiếu gia Cao Dật Hiến, cho nên cảm thấy địa vị của mình so với các di nương khác cao hơn một chút, hành vi ngày thường cũng phóng túng hơn, nhưng mà, lại không mang ý đồ xấu.

Nhưng mà ở kiếp trước, một năm trước khi nàng đến đây thì Nhị di nương bạo bệnh mà chết, sau đó, Nhị thiếu gia đi xa, cho nên Lý Thanh Ca không có ấn tượng gì nhiều đối với hai mẹ con Nhị di nương.

Nhưng kiếp này...

Nhị di nương còn sống, có lẽ vì nàng sống lại, đời này đã có nhiều sự thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chọn Xiêm Y

“Nhị tỷ, đừng kéo con bé nữa, mau cho nó cùng các cô nương đi chọn vải đi, đến chiều thợ may sẽ đến đây đo kích thước cho mọi người, đừng làm chậm trễ.” Tam di nương nói.

Nhị di nương lại cười: “Gấp cái gì, ở chỗ ta còn mấy xấp vải tốt, lát nữa sẽ cho con.”

“Nhị di nương khách khí rồi, Thanh Ca không thiếu y phục đâu.” Lý Thanh Ca vội từ chối.

Nhị di nương lại một mực muốn đưa, hai người cứ đứng nói chuyện.

Gian ngoài, Cao Dật Đình nhíu mày, ngồi dựa vào bàn, lẳng lặng nhìn bóng người ở bên trong bức màn, tựa hồ chính hắn cũng không phát hiện, từ khi Lý Thanh Ca đến tầm mắt của hắn liền đi theo trên người nàng.

Trong lòng Hạ Chi Hà cả kinh, một vết u ám lóe qua mắt, lúc gần đầu thì chỉ còn nụ cười xán lạn: “Biểu ca, huynh nhìn xem, tấm vải này thế nào? Màu sắc như ráng chiều thế này là lần đầu muội nhìn thấy đó.”

Cao Dật Đình thu tầm mắt lại, khi chạm tới ánh mắt nóng bỏng của Hạ Chi Hà thì không khỏi chột dạ, nhưng nghĩ tới bản thân mình này giờ vẫn nhìn lên

Lý Thanh Ca thì không khỏi cảm giác ảo não.

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà làm như không phát hiện hấn khắc thường, đem tấm vải kia kê sát trước ngực, khoa tay hỏi hấn: “Huynh nói, muội mặc xiêm y màu này có đẹp không?”

Trong đầu Cao Dật Đình giờ khắc này có chút loạn, căn bản không nhìn kỹ, chỉ nói: “Đẹp lắm.”

“Không, huynh nói dối, rõ ràng là huynh còn chưa nhìn.” Hạ Chi Hà cong môi, giả bộ tức giận, đúng lúc này, tựa hồ mới phát hiện ra đám người Nhị di nương đang tán gẫu với Lý Thanh Ca, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, nàng vội đi đến: “Lý muội muội, muội đến lúc nào? Sao tỷ không nhìn thấy muội?”

“Muội muội cũng vừa đến một lúc, thấy tỷ tỷ đang bận nên không dám quấy rầy, chỉ đi thỉnh an Thái thái và các di nương thôi.” Lý Thanh Ca nói êm tai, thật ra, trong lòng có chút buồn cười, cái gì mà không nhìn thấy? Chuyện như vậy ở kiếp trước nàng thấy còn chưa đủ nhiều sao?

Kiếp trước, Hạ Chi Hà ở Cao gia vốn là một đôi tình nhân với Cao Dật Đình, lại làm như vì sự tồn tại của mình nên chỉ có thể âm thầm lên lút.

Thậm chí, nhìn thấy mình khổ sở, Hạ Chi Hà còn không dưới một lần thề thốt, nói nàng ta chắc chắn sẽ không gả cho Cao Dật Đình, phá hoại hạnh phúc của mình, sau đó chộc cho Cao Dật Đình tức giận, càng không để ý đến Lý Thanh Ca.

Sau đó, nàng gả cho Thái tử đương triều, một bước lên mây thành phượng hoàng, càng khiến cho Cao Dật Đình trút hết oán giận lên người Lý Thanh Ca.

Nhưng chỉ có người trong cuộc như Lý Thanh Ca hiểu rõ, Hạ Chi Hà có lẽ có tình với Cao Dật Đình, nhưng khi đối mặt với một Thái tử tuần tú, đối mặt với vị trí Thái tử phi mà nữ nhân nào cũng mơ ước, chút tình nghĩa với Cao Dật Đình đã không còn là gì nữa.

Chỉ là, bản thân mình vô tội lại trở thành cái cớ để Hạ Chi Hà bội tình bạc nghĩa.

“Muội muội đến đúng lúc lắm, Nhị ca vừa mang về một mớ vải tốt, muội cũng đến chọn đi, may vài bộ y phục mới.” Hạ Chi Hà thân thiện kéo tay Lý Thanh Ca, sau đó dẫn nàng đến cạnh bàn, để cho nàng chọn.

Lý Thanh Ca vừa đưa tay về một mảnh vải màu đỏ, không ngờ một luồng sức mạnh kéo tới.

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi, ai cho phép ngươi tới đây?” Theo sau tiếng mắng chửi, nàng bị người ta mạnh mẽ đẩy một cái, lao đảo, nàng lùi lại mấy bước theo bản năng, chỉ cảm thấy thân thể bất ổn, ngay khi muốn ngã xuống thì sau lưng chạm phải một vật ấm áp.

“Tiểu tẩu tử của ta, nàng đang hoan nghênh ta đó sao?” Âm thanh ngả ngón đột nhiên vang lên bên tai, khiến cả người Lý Thanh Ca run rẩy, lập tức lướt người sang một bên tránh cái ôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khách Sáo

Khi quay đầu lại liền thấy một nam tử tuần mỵ dị thường, ngón tay còn quấn quanh một sợi tóc của nàng, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, khoe môi cong lên mang theo ý cười trêu chọc: “Ah, thơm quá, là mùi hoa hồng sao?”

“Tóc chính là tóc, làm gì có mùi hương.” Lý Thanh Ca trừng mắt nhìn hấn, thân thể đã sớm lui về sau một bước, rút sợi tóc khỏi tay hấn.

“Không có? Không lẽ ta ngửi sai? Ta ngửi lại thử xem.” Cao Dật Hiền lại tiến lên một bước, cánh tay duỗi dài ra, rất tự nhiên kéo một sợi tóc bên má nàng, cúi đầu đưa mũi sát lại gần để ngửi.

“Ngươi là ai?” Lý Thanh Ca tức giận đến cắn răng, đột nhiên nghĩ lại, lúc này hấn gọi mình là tẩu tử, không lẽ hấn chính là Cao nhị thiếu gia Cao Dật Hiền.

Khoe môi Cao Dật Hiền cong lên, gương mặt tuần tú có thêm mấy phần tà khí làm người ta sợ hãi: “Tiểu tẩu tử, nàng thật là hay quên, ta là Dật Hiền, là Nhị đệ, hoặc nàng có thể gọi ta một tiếng Dật Hiền ca ca.”

Cái gì mà lộn xộn vậy? Tiểu tẩu tử, Nhị đệ, Dật Hiền ca ca... có vẻ ba cái xưng hô này thật là hỗn loạn.

Đôi mi thanh tú của Lý Thanh Ca cau lại, có chút tức giận trừng mắt với hấn, nhưng vừa đối diện với ánh mắt của hấn thì choáng váng, đôi mắt của hấn thật là đẹp, sâu thẳm như hồ nước, sóng vỗ dập dờn, trong mơ hồ còn lóe lên ánh sáng màu tím thẫm.

Bật cười một tiếng, đôi mắt Cao Dật Hiền lập lòe ánh sáng, bỗng thân thể nghiêng về phía trước, kê sát vào mặt nàng: “Ta có đẹp mắt không?”

Hơi thở nam nhân nồng nặc lượn lờ bên người nàng, dung nhan tuyệt mỹ của hấn gần trong gang tấc, Lý Thanh Ca nhất thời hoảng hốt không ngừng, thậm chí còn nghe được tiếng tim đập của mình vang vọng, nhưng nàng nỗ lực khắc chế tâm tình, gương mặt nhỏ nhắn rặn ra một nụ cười, nàng thoáng lui về phía sau một bước, sau đó cúi chào Cao Dật Hiền một cái: “Thì ra là Nhị thiếu gia, Thanh Ca hữu lễ.”

Rõ ràng là tức giận đến tái mặt, vẫn có thể gia vờ trấn định, hành vi đúng mực.

Cao Dật Hiền nhìn bộ dạng của nàng, không nhìn được mà cười, giống như một con mèo hoang, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng mê mẩn: “Thanh Ca muội muội, quả nhiên giống như lời đồn, ôn nhu văn nhã, tự nhiên hào phóng.”

Là ảo giác sao? Vì sao hấn ca ngồi nàng lại nghe rất kỳ lạ.

Lý Thanh Ca âm thầm cắn môi, chỉ khách khí cười đáp lại hấn: “Nhị thiếu gia quá khen.”

“Các người...” Cao Vân Dao nhìn bộ dáng hai người khách sáo, đôi mắt như sắp rơi xuống, vốn tưởng rằng Lý Thanh Ca đụng vào Nhị ca, với tính khí của Nhị ca sẽ làm khó nàng ta, nhưng ai có thể ngờ lại...

Trong lúc nhất thời nàng phần nộ vô cùng, cầm một khúc vải lên đánh tới tấp vào Lý Thanh Ca: “Ngươi là tiểu tiện nhân, ngươi dám quyến rũ Nhị ca ta?”

Lý Thanh Ca sững sờ, không ngờ rằng trước mặt nhiều người như vậy Cao Vân Dao cũng dám la lối om sòm, chỉ là nàng không muốn tránh né, dù sao tránh được một lần cũng không tránh được lần sau, tính tình điều ngoa của Cao Vân Dao cũng phải bị trừng trị mới được.

Đáy mắt lóe qua một tia lạnh, ngay khi khúc vải lụa sắp rơi vào trên người Lý Thanh Ca, thì ngân châm của Lý Thanh Ca bay ra, chỉ nghe Cao Vân Dao kêu đau một tiếng, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Hạ Chi Hà, cùng với tiếng vang của cả một bàn tay bị rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phóng Châm Rất Giỏi

Trong nhất thời mọi người hoàn toàn sững sờ, ngay cả chính Cao Vân Dao cũng hồ đồ rồi, nàng vốn muốn đánh Lý Thanh Ca, nhưng không hiểu sao đầu gối chột đau nhói, sau đó, tay lụa trên người lại đánh vào Hạ Chi Hà.

Đúng là gặp quỷ, giờ khắc này nhìn Hạ Chi Hà nằm nhoài trên bàn gào lên đau đớn, nàng thật sự há hốc mồm.

“Hà Nhi.” Cao Dật Đình lập tức tiến lên đỡ lấy Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà nằm nhoài trên bàn, không cho người khác đụng vào, miệng không ngừng kêu: “Ah, đừng động vào, đau quá.”

“Đánh vào eo sao?” Trong tình thế cấp bách Cao Dật Đình không để ý mọi người ở đây, một tay liền đặt lên eo Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà lập tức kinh hô một tiếng, đôi mắt xinh đẹp ướt đầm, nhìn Cao Dật Đình, đau đớn đáng thương: “Biểu ca, hu hu, đau quá.”

“Huynh đưa muội đi xem đại phu.” Cao Dật Đình lập tức muốn ôm nàng lên.

Nhưng Hạ Chi Hà lập tức kêu rên ngăn lại: “Biểu ca đừng chạm vào, đau quá.”

“Muội thấy hay là để cho Hạ tỷ tỷ ngồi xuống trước rồi hãy gọi đại phu đến đây, như vậy tốt hơn.” Lý Thanh Ca vội tiến lên đỡ lấy Hạ Chi Hà, muốn cho nàng ngồi xuống ghế.

Cao Vân Dao thấy Lý Thanh Ca không có chuyện gì, lại vẫn đang giả vờ làm người tốt, nhất thời càng tức giận, tay lụa trong tay lập tức vung lên: “Tiểu tiện nhân, còn không phải tại ngươi, nếu không làm sao ta lại đánh trúng Hà tỷ tỷ.”

“Dao Nhi, không được can rờ.” Cao Dật Hiền lạnh lùng quát lên, một tay ôm lấy Lý Thanh Ca, một tay chặn tay lụa Cao Vân Dao đập tới, sau đó lại như lo lắng mà nhìn Lý Thanh Ca: “Ca Nhi muội muội, Dao Nhi không hiểu chuyện có làm muội sợ không? Xem đi, mặt đã tái xanh rồi.”

Chỉ làm trong mắt hấn lại toát lên ý cười trên choker.

“Ta không có gì, Nhị thiếu gia buông tay được không?” Trong âm thanh bình tĩnh của Lý Thanh Ca mang theo sự kềm chế.

“Được”, miệng nói là được, nhưng tay càng ôm chặt lấy nàng hơn, đôi môi nhanh chóng đảo qua tai nàng: “Ngân châm phóng rất giỏi.”

Tâm tình Lý Thanh Ca lập tức căng thẳng, đã nhìn thấy hấn ám muội nháy mắt với nàng một cái, sau đó dùng khẩu hình nói với nàng một câu khiến nàng

hận không thể xé nát mặt hân ra.

Lý Thanh Ca đỏ mặt, ảo não đẩy tay hân ra, trong lòng căm giận, quả nhiên họ Cao không ai tốt.

Cao Vân Dao càng giận không có chỗ phát tiết, ca ca nàng luôn rất thương nàng, không ngờ lại đi che chở cho nha đầu thôn dã kia?

Nàng tức giận nhào đến bên người Cao Dật Hiền quát to: “Nhị ca, huynh quá đáng lắm, muội đang giúp huynh mà huynh không thấy sao? Tiểu tiện nhân này đang muốn quyến rũ huynh đó. Còn nữa, lúc này muội đánh ả ta, không ngờ lại trúng phải Hà tỷ tỷ, là ả, nhất định là ả giờ trò quỷ.”

Nhưng mà vừa mới nói xong lại bị đại ca Cao Dật Đình kéo qua một bên.

“Dao Nhi, muội quá đáng lắm.” Gương mặt tuần tú của Cao Dật Đình đen lại, như có bão táp kéo qua, lời nói mặc dù là trách cứ Cao Vân Dao nhưng ánh mắt lại mạnh mẽ trừng Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca vô tội, nàng không làm gì cả, Cao Dật Đình muốn trừng thì cũng nên trừng đệ muội của mình, trừng vào nàng làm gì? Nàng dễ ăn hiếp sao?

Nàng hơi ngần đầu, không chút yếu thế mà đón nhận ánh mắt khiếp người của hân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ngụy Biện

Gương mặt nhỏ như bàn tay của Lý Thanh Ca giương lên, đôi mắt đen óng lạnh lùng nhìn hân, thậm chí còn mang theo thù hận.

Thù hận kia khiến trong lòng Cao Dật Đình từng mình, chưa kịp suy nghĩ đã nghe tiếng Cao Vân Dao khóc lóc âm ỉ: “Hu hu, đại ca, huynh cũng dữ với muội, các người đều hung dữ với muội? Muội làm gì sai sao? Rõ ràng là do ả, đang yên lành ai kêu ả tới đây chứ?”

Cao Vân Dao dùng tay chỉ vào Lý Thanh Ca, hai mắt rung rung phần hận nhìn nàng, tựa hồ muốn xé nàng ta.

Lý Thanh Ca làm như run rẩy một thoáng, nàng lập tức nhào qua phía sau lưng Hạ Chi Hà, nhỏ giọng giải thích.

“Đại tỷ tỷ, là Đại bá mẩu sai người gọi Thanh Ca tới đây.”

Cao Vân Dao mạnh mẽ gạt một cái: “Nói dối, sao nương lại gọi tiện nha đầu nguoi tới, nguoi không biết soi gương sao, nguoi xứng à?”

“Làm càn.” Cuối cùng Đại thái thái từ bên trong đi ra, ánh mắt nghiêm nghị mạnh mẽ nhìn Cao Vân Dao.

Cao Vân Dao cũng không bị âm thanh này làm cho khiếp sợ, ngược lại nhìn thấy Đại thái thái như nhìn thấy cứu tinh, vội chạy vào lòng ngực Đại thái thái, khóc âm ỉ: “Hu hu, nương, con mặc kệ, người phải làm chủ cho con, bọn họ đều bắt nạt con, hu hu...”

“Ôi, Đại tiểu thư, sao lại náo động đến mức này?” Nhị di nương theo sau đi ra, thấy bộ dáng khóc lóc của Cao Vân Dao, bữu môi cười hỏi.

Trong mắt Cao Vân Dao có ai chứ? Nàng hoàn toàn không để ý tới Nhị di nương, chỉ lôi kéo Đại thái thái, khóc nháo bắt bà làm chủ cho mình.

Đại thái thái nghe xong sắc mặt không tốt, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, chỉ có thể bảo Nhị di nương Tam di nương về phòng trước.

Cao Dật Đình thấy trong phòng toàn là nữ nhân, thật quá đau đầu cũng một mạch đi ra ngoài, tự mình đi mời đại phu cho Hạ Chi Hà.

Vắng vẻ rồi, Đại thái thái mới hỏi Cao Vân Dao: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Nương ở bên trong muốn trò chuyện với các Di nương cũng không được yên nữa.”

“Nương, chính là ả, ả là một tiện nha đầu dựa vào cái gì mà đến đây chọn vãi. Còn nữa, ả đánh Hà tỷ tỷ.” Cao Vân Dao đỏ trắng thay đen mà nói.

Đại thái thái nghe vậy, ánh mắt như thép nguội bắn về phía Lý Thanh Ca: “Lý tiểu thư, Dao Nhi không hiểu chuyện, nguoi giáo huấn nó cũng được, nhưng mà Hà Nhi...sao lại chọc đến nguoi vậy?”

Lý Thanh Ca vô tội lại hoảng sợ, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đại bá mẩu hiểu lầm, Thanh Ca làm sao dám đánh Hà tỷ tỷ, Thanh Ca cảm tạ Hà tỷ tỷ còn không kịp nữa.”

Nói xong, Thanh Ca ngồi xổm xuống trước mặt Hạ Chi Hà, cầm chặt tay nàng, trong mắt tràn đầy cảm kích: “Không trách mọi người nói Hà tỷ tỷ là tiên nữ đầu thai, không chỉ người đẹp, tâm hồn càng đẹp.”

Mọi người sững sờ, Lý Thanh Ca lại ngồi dậy, ánh mắt đau thương nhìn Cao Vân Dao: “Đại tỷ tỷ, ta biết Thanh Ca đến từ một nơi quê mùa như Linh Châu, không lọt nổi vào mắt tỷ, Đại tỷ tỷ xem thường cũng đúng. Nhưng mà Đại tỷ tỷ, tỷ không cho ta chọn vải, muốn dùng tơ lụa đánh ta cũng được, nhưng sao cả Hạ tỷ tỷ cũng đánh chứ?”

Cao Vân Dao lấy làm kinh hãi, không ngờ trước mặt mẫu thân Lý Thanh Ca này có thể nguy hiểm như vậy, tình cảnh lúc này nàng cảm thấy rõ ràng là do Lý Thanh Ca giờ trò, nếu không, nàng rõ ràng là đánh vào mặt Lý Thanh Ca, sao lại biến thành đánh vào eo Hạ Chi Hà.

“Người nói vậy, rõ ràng là người giờ trò quý, vốn là ta muốn đánh người, là người khiến cho ta đánh vào người Hạ tỷ tỷ.” Cao Vân Dao nhướng mắt, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ chót, hai hàng lông mày dựng thẳng, có mấy phần dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chơi Xấu

Lý Thanh Ca nghe vậy, gương mặt nhỏ nhủ lại, giữa hai lông mày tràn đầy ưu thương và bất đắc dĩ: “Đại tỷ tỷ, Thanh Ca biết tỷ ghét ta, chỉ là, tỷ có thể đánh ta mắng ta nhưng không thể vu oan cho ta. Lúc này mọi người đều nhìn thấy, là Đại tỷ đột nhiên cầm tơ lụa muốn đánh ta, Thanh Ca tránh không kịp, cũng may có Hạ tỷ tỷ can thiệp.”

Nói tới chỗ này, làm như nghĩ đến cái gì, đôi mắt Lý Thanh Ca dao động chút hơi nước, nước mắt óng ánh lấp lóe trong mắt nàng, nàng run rẩy nói: “Nhưng mà, tỷ đánh mắng ta mà không có lý do, còn vu oan nói là ta giờ trò, là ta khiến cho tỷ chạy đến đánh Hạ tỷ tỷ sao? Đại tỷ tỷ, sao lại bắt nạt người khác đến như vậy chứ? Còn nữa, Hạ tỷ tỷ là người lương thiện công bằng, chuyện vừa rồi tỷ ấy nhìn thấy rất rõ ràng, Đại bá mẫu không tin có thể hỏi Hạ tỷ tỷ, lúc này có phải là tỷ ấy nhìn thấy Đại tỷ tỷ đột nhiên muốn đánh con nên mới chạy ra đỡ hay không? Đáng thương đến giờ này thất lưng còn chưa đứng lên được.”

Cao Vân Dao bị nói đến trở mặt ngoác mồm, nàng chỉ là cảm giác như vậy chứ không có bằng chứng cụ thể, huống hồ, Lý Thanh Ca là một nha đầu yếu ớt, có thể giờ trò gì chứ?

Hạ Chi Hà cũng bị Lý Thanh Ca tăng bốc lên cao, tựa hồ muốn giải thích cũng không được, chỉ có thể nói theo ý nàng: “Dao muội muội, nói đến cùng thì chuyện này là muội không đúng, cho dù thế nào cũng không được ra tay. Dù sao cũng là tỷ muội trong nhà, không nên...”

“Dao Nhi, con thật sự đánh Thanh Ca sao?” Đại thái thái tức giận hừ một tiếng, lên giọng chất vấn.

Đáy mắt Lý Thanh Ca xẹt qua tia châm biếm, Đại thái thái này không lẽ bị điếc? Lúc này Cao Vân Dao mở miệng là tiện nhân là tiện nha đầu, bà không nghe thấy sao?

“Con...” Cao Vân Dao không ngờ Hạ Chi Hà không nói giúp mình, mẫu thân cũng nghiêm khắc chất vấn, cũng chỉ vì một tiện nha đầu không bối cảnh thân phận, tức giận đến dậm chân một cái, bản tính ương ngạnh nổi lên, lập tức hừ một cái nói: “Đã đánh, đã mắng thì sao chứ? À chỉ là một tiện nha đầu, ở cửa Cao gia ăn của Cao gia, có khác gì nô tài mua về, tại sao con không thể đánh không thể mắng?” “Con...” Đại thái thái tức giận đến da mặt run run, đưa tay ra muốn đánh, nhưng tay giơ ra giữa không trung cũng không thể đánh xuống được.

“Nương, người... người muốn đánh con?” Cao Vân Dao không tin nổi mà nhìn cánh tay Đại thái thái đang giơ ra giữa không trung, chuẩn bị đánh xuống mặt nàng.

“Đại bá mẫu.” Lý Thanh Ca đột nhiên nghẹn ngào kêu lên một tiếng, quay đầu tìm Lý Thanh Hòa, lúc này quá rối ren nàng đã quên mất hân, vừa quay đầu lại không khỏi sợ hết hồn, thì ra, không biết từ khi nào Lý Thanh Hòa đã bị Cao Dật Hiền ôm vào lòng, đang ngồi trên một cái ghế trong góc, cúi đầu nói gì đó.

“Hòa Nhi.” Nàng khẽ gọi một tiếng, Lý Thanh Hòa nhất thời ngẩn đầu, nhìn thấy tỷ tỷ gọi mình lập tức trượt ra khỏi người Cao Dật Hiền, chạy đến bên cạnh tỷ tỷ.

Bên này, Cao Vân Dao nước mắt lưng tròng nhìn Đại thái thái, oan ức vô cùng: “Nương, đại ca nhị ca với Hà tỷ tỷ thì cũng thôi đi, nhưng mà con không ngờ ngay cả nương cũng muốn vì tiện nha đầu đó mà đánh con, hu hu, các người...”

“Đại bá mẫu.” Lý Thanh Ca đột nhiên lôi Lý Thanh Hòa cúi đầu với Đại thái thái một cái, hít sâu một hơi nói: “Đại bá mẫu, người đừng đánh Đại tỷ tỷ, đều là lỗi của Thanh Ca, Thanh Ca không nên tới đây. Bây giờ Thanh Ca bái biệt Đại bá mẫu, lập tức đi từ giả Lão thái thái, sáng mai sẽ quay trở về Linh Châu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 29: Khế Đất

"Hừ, đi? Chỉ sợ người không nỡ lòng bỏ đi?" Cao Vân Dao lạnh lùng cười trào phúng.

"Đạo Nhi, im miệng." Đại thái thái vỗ bàn một cái, tựa hồ thật sự tức giận, sau đó lại lúng túng ngại ngùng nói với Lý Thanh Ca: "Con ngoan, đừng nói lời này, làm gì có chuyện hôm qua đến hôm nay lại đi? Không phải là không nể mặt ta sao? Huống hồ, để Lão thái thái biết được người cũng sẽ không đồng ý."

"Hừ, đi thì đi có gì ghê gớm?" Hai tay Cao Vân Dao ôm ngực, lạnh rên một tiếng, quay mặt đi, hất cằm lên tỏ vẻ ngông cuồng tự đại.

Trên mặt Lý Thanh Ca mang một nụ cười nhàn nhạt, hai mắt đã bị nước mắt làm cho ướt đẫm "Kinh thành tuy tốt, nhưng cũng không phải chỗ mà Thanh Ca thích, Linh Châu dù nhỏ, nhưng cũng là nhà của Thanh Ca."

"Thanh Ca muội muội, tỷ biết hôm nay muội bị oan ức, nhưng muội hãy nể tình của tỷ, đừng nói mấy lời trẻ con như vậy, không được đòi bỏ đi, được không? Nếu không thì đi sẽ rất đau lòng." Hạ Chi Hà nhẹ nhàng nắm chặt tay Lý Thanh Ca, mềm mại khuyên.

"Đúng rồi, Hạ tỷ tỷ của con nói rất đúng." Đại thái thái tuy không thích Lý Thanh Ca, nhưng cũng biết, nếu để cho nàng bỏ đi vào lúc này, chỉ sợ là Lão thái thái và Lão gia sẽ tức giận với bà.

"Con ngoan, đều tại Đại bá mẫu, ta không quản giáo tốt nha đầu Dao Nhi này, khiến nó trở nên ngang ngược, việc hôm nay Đại bá mẫu thay mặt nó xin lỗi con..."

"Đại bá mẫu ngài đừng nói vậy, Thanh Ca làm sao gánh nổi?" Lý Thanh Ca lộ vẻ bi thương, tỏ vẻ rồi rảm nói: "Thanh Ca ngu dốt cũng biết được Đại bá mẫu tốt với Thanh Ca, chỉ là, lúc này Đại tiểu thư có nói, con ăn của Cao gia, ở của Cao gia, chính là nô tài nha đầu mà Cao gia mua về." Đứa nhỏ ngốc, đó là do nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên nói lung tung thôi." Đại thái thái vội động viên.

"Không" Lý Thanh Ca lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trước đêm đưa tang cha con, nương đã nói với con, tòa nhà của Cao bá phụ ở kinh thành có một nửa là của Lý gia, ngay cả khế đất cũng có, nương nói, nếu có một ngày Cao bá phụ tới đón con, thì tỷ đệ chúng con cứ đi theo, đến được nơi này thì cũng không cần gờ bó, bởi vì nơi này vốn cũng là của Lý gia."

Mấy câu nói này khiến mọi người không khỏi giật mình, ngay cả sắc mặt Đại phu nhân cũng trắng bệch, trầm ngâm một lát rồi mới cười nói: "Đúng là trẻ con, nói chuyện cũng hồ đồ rồi, tự nhiên sao Cao gia lại biến thành Lý gia? À đúng rồi, từ nhỏ con và Đình Nhi có hôn ước, chờ con cập kê thì sẽ kết hôn với Đình Nhi, như vậy thì sẽ trở thành người một nhà, Cao phủ này cũng chính là nhà của con. Đứa nhỏ ngốc, nương của con là có ý này, khổ cho con còn nhỏ, lúc đó tình hình lại hỗn loạn, khó tránh khỏi bị thương mà nghe lầm, đúng là như vậy, thật đáng thương."

Đại thái thái nói một hồi, đến cuối cùng lại nhỏ hai giọt nước mắt.

Chỉ là, bà không nói thì thôi, vừa nói ra như vậy khiến trong lòng Lý Thanh Ca lập tức hiểu được vấn đề.

Thật ra Lý Thanh Ca cũng không nắm chắc được, lúc này mấy câu đó chẳng qua là dựa vào ký ức mơ hồ của kiếp trước mà thăm dò thôi, ai ngờ Đại thái thái lại phản ứng như vậy, xem ra đúng là có chuyện này.

Chỉ là, Lý gia sao lại có một nửa khế đất của Cao gia? Khế đất đó bây giờ đang ở trong tay ai? Hay là nương đã đưa cho mình mà mình lại bỏ quên ở nơi nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Sinh Nghi

Lý Thanh Ca suy nghĩ một chút, nhất thời cũng khó làm rõ tâm tư, dù sao đã qua nhiều năm, huống hồ nếu cứ bám vào chuyện này sẽ bút dây động rừng, cho nên nàng thay đổi ánh mắt, trầm giọng nói: "Đại bá mẫu nói đúng lắm, có lẽ là Thanh Ca nhầm lẫn."

"Con ngoan, tội cho con còn nhỏ mà... Thôi, không nhắc, không nhắc nữa, đừng đi, cứ ở lại chỗ này, Ngọc muội muội đã không còn nữa, từ giờ Đại bá mẫu sẽ xem con như con gái ruột của mình." Đại thái thái đưa tay qua ôm Lý Thanh Ca vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nhìn như một người mẫu thân hiền hòa.

Chỉ là, trong ánh mắt đang buông xuống kia lại mang theo nét lạnh lẽo âm trầm và nghi hoặc, Hách Liên Ngọc và Lý Nam Phong rất thương yêu nhau, Lý Nam Phong chết thảm, lúc đó Hách Liên Ngọc gần như đã điên cuồng không khác gì người chết, còn có thể nhớ được mà nói chuyện này sao?

Nhưng mà nếu Hách Liên Ngọc không nói thì làm sao Lý Thanh Ca lại biết được? Người nhà họ Lý sao? Nhưng nhà họ Lý đã chết hết từ lâu rồi. Không lẽ là Lý Nam Phong tự mình nói? Không đúng, Lý Nam Phong tiền cung là hoàng đế vợ vàng triệu kiến, hoàn toàn không cho hấn tri hoãn...

Một phen suy nghĩ, Đại thái thái chắc chắn, có thể Lý Thanh Ca biết chút chuyện, nhưng nhất định biết không nhiều, nếu không sẽ không thể chuyển đến Cao gia.

Huống hồ tuổi tác nàng ta còn nhỏ, hồ đồ vô tri, dù biết thì có thể làm gì? Đôi tỷ đệ này như chim non gãy cánh, bây giờ còn đang ở Cao gia, còn không phải mặc cho mình tùy ý dẫm nát sao?

“Hừ...” Cao Vân Dao hừ mũi một tiếng trào phúng, cười lạnh nói: “Không biết xấu hổ, dám nói Cao phủ có một nửa là của Lý gia? Thật...”

“Im miệng.” Đại thái thái sợ chuyện càng thêm rắc rối nên lập tức hét to “Dao Nhi, con thật không hiểu chuyện, cũng do nương dung túng con, càng lúc càng ngang ngược.”

“Nương.” Cao Vân Dao không phục, “Con nói sai sao? À là một nha đầu quê mùa, còn không biết xấu hổ nói Cao phủ có một nửa là của ả? Không lẽ không đáng mắng sao?” “Con còn nói?” Đại thái thái tái cả mặt, đúng là nha đầu không hiểu chuyện, tính tình như vậy tương lai làm sao làm được việc lớn?

“Nương...” Cao Vân Dao tức giận đến run rẩy cả người, càng nhìn Lý Thanh Ca càng thấy không vừa mắt. “Ngươi, không phải nói đi sao? Giờ...”

Chát - Đại thái thái thật sự tức đến cực điểm, nhìn thấy hai gò má đỏ ửng của Cao Vân Dao cũng không có chút mềm lòng nào: “Cút về, Kim Liên Liễu Lục, hai người các ngươi trông chừng nó, không cho phép nó bước ra khỏi phòng nữa bước.”

“Nương, người...” Nước mắt không ngừng chảy ra, đây là lần đầu tiên mẫu thân của Cao Vân Dao đánh nàng, lại là vì Lý Thanh Ca? Cao Vân Dao thật không thể tin được.

“Con im miệng, bắt đầu từ bây giờ lập tức quay trở về phòng hối lỗi cho ta, không biết sai thì đừng bao giờ đi ra nữa.” Đại thái thái hận căm rãnh, vốn tưởng rằng nữ nhi này xinh đẹp, tương lai sẽ làm nên chuyện lớn, nhưng mà tính tình nàng ta càng lúc càng điêu ngoa tùy hứng. Cũng tự trách mình, đều nói con gái chính là áo bông nhỏ của nương, bà không ngờ trách móc nàng câu nào, cứ như vậy mà nuông chiều, còn tưởng là cũng không có gì quan trọng.

Nhưng việc hôm nay, trong lòng Đại thái thái đột nhiên cảnh giác.

Chỉ có gương mặt thì làm được gì? Nữ nhi này đúng là đồ ngốc, không chỉ không sánh bằng một góc Hạ Chi Hà, ngay cả Lý Thanh Ca cũng không thể so sánh, thậm chí Cao Vân Bình cũng hơn nàng ta, ngoại trừ chuyện gây sự vô cớ đánh người ra, nàng ta còn làm được gì nữa?

Con gái như vậy, bà làm sao hy vọng tương lai nó sẽ bay lên cành cao biến thành phượng hoàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phản Rời

“Di, người đừng nóng giận, cẩn thận sức khỏe, Dao muội muội, muội còn không mau nhận sai với di.” Tuy rằng eo Hạ Chi Hà rất đau đớn nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn không quên được bản tính làm người hòa giải của mình, lập tức đứng ra điều đình.

Giờ khắc này Cao Vân Dao như chó điên, gặp ai cắn nấy, nghe Hạ Chi Hà vừa mở miệng liền tròn mắt nhìn sang: “Ngươi đừng có mè nheo khóc chuột giả tử bì, ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì.”

Hạ Chi Hà giận dữ, vẻ mặt dịu dàng trong nháy mắt vỡ vụn, trong lòng rất hận, được lắm, đồ tiểu tiện nhân không biết điều, lúc này đánh nàng không nói, giờ còn mắng nàng? Hừ, chờ một ngày kia nàng bay lên cành cao, nhất định phải giáo huấn nàng ta, đầu tiên là xé rách cái miệng của nàng ta, sau đó là bẻ gãy hai tay nàng ta, hừ.

Lý Thanh Ca thờ ơ lạnh nhạt, mặt không cảm xúc, ngọn lửa này đốt đã xong rồi, chuyện xảy ra tiếp theo không liên quan gì tới nàng nữa.

Đại thái thái thấy nữ nhi của mình đắc tội cả Hạ Chi Hà thì tức giận rầu rĩ: “Kim Liên Liễu Lục, hai người các ngươi chết rồi sao? Còn không kéo tiểu thư ra ngoài?”

Hai nha hoàn đứng bên cạnh vợ vàng tiến lên, cũng không dám thật sự kéo Cao Vân Dao, chỉ sợ hãi nói: “Tiểu thư, đi về trước đi.”

“Cút, nha đầu chết tiệt, cả ngươi cũng dám lên mặt với bản tiểu thư sao?” Cao Vân Dao vung một cái tát lên mặt Kim Liên, sau đó, tàn nhẫn đá Liễu Lục một cước, lúc này mới hừ lạnh chạy ra ngoài.

Đại thái thái thấy thế, tức giận đến choáng váng mặt mày, một tay vỗ ngực, một tay chống bàn la hét: “Phản rồi phản rồi, nha đầu chết tiệt này...”

“Đại bá mẫu, xin người bớt giận ngồi xuống trước.” Lý Thanh Ca vội đỡ bà ngồi xuống ghế, sau đó ngoan ngoãn rót chén trà nóng cho bà, “Đại bá mẫu, uống nước đi, xin đừng tức giận Đại tỷ tỷ, nếu không lỡ có gì bất trắc thì cũng là lỗi của Thanh Ca.”

“Đúng đó, di, tính tình của Dao muội muội có chút nóng nảy, nhưng bản tính thuần lương, chuyện hôm nay có thể là có hiểu lầm, xin di đừng để trong lòng.” Hạ Chi Hà cũng an ủi, ánh mắt từ rơi vào trên người Lý Thanh Ca: “Lý muội muội, cớ chuông phải do người buộc chuông, giữa muội và Dao muội muội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xưa nay Dao muội muội là người thẳng tính, rất dễ chung sống, nhưng không ngờ Lý muội muội vừa đến thì Dao muội muội đã biến thành như vậy. Tỷ nghĩ, nếu thật sự muội và Dao muội muội có gì hiểu lầm thì nên mau chóng hóa giải, đều là tỷ muội trong nhà, cứ gây chuyện như vậy cũng không hay.”

Khỏe môi Lý Thanh Ca cong lên, đôi mắt trong trẻo nhìn về phía Hạ Chi Hà: “Việc này muội cũng rất nghi hoặc, hôm qua muội mới đến, hôm nay mới gặp được Dao tỷ tỷ lần thứ hai, rốt cuộc là hiểu lầm gì mới khiến Dao tỷ tỷ đòi đánh đòi mắng muội chứ? Tỷ tỷ thông tuệ hơn người, không bằng tỷ phân tích giúp muội đi?”

Ách – Hạ Chi Hà đột nhiên nói không ra lời.

“Thôi.” Đại thái thái nghĩ một hồi, tinh thần đã hòa hoãn lại được, lúc này mới vung tay, một môi nói: “Thanh Ca, đều do nghiệp chướng kia không hiểu chuyện, nhắm vào con, theo lý thì con còn nhỏ, nó phải nhường nhịn con mới đúng, nhưng Đại tỷ tỷ này của con từ nhỏ đã bị ta chiều hư rồi. Việc hôm nay ta cũng biết là nó không đúng yên tâm, Đại bá mẫu sẽ làm chủ cho con, trước tiên là cấm túc hồi lỗi, chờ mấy ngày nữa sẽ bắt nó đi xin lỗi con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tức Giận

Lý Thanh Ca đứng sau lưng Đại thái thái, đôi tay nhỏ dùng sức vừa phải xoa nắn hai vai, nghe vậy mỉm cười nói: “Lời này của Đại bá mẫu đúng là làm Thanh Ca tổn thọ, làm gì có chuyện tỷ tỷ chịu tội với muội muội? Huống hồ Đại tỷ tỷ chỉ đùa giỡn với Thanh Ca thôi, Đại bá mẫu đừng để trong lòng, cũng đừng trách Đại tỷ tỷ, nếu không Thanh Ca sẽ thấy bất an.”

“Ừm”. Đại thái thái nắm chặt tay nàng, hít một tiếng: “Con ngoan, Đại tỷ tỷ mà hiểu chuyện được một nửa như con thì Đại bá mẫu đã mãn nguyện rồi.”

“Đại bá mẫu quá khen, nếu không còn gì khác thì Thanh Ca không quấy rầy người nữa.” Lý Thanh Ca không chút dấu vết rút tay ra, trên mặt khẽ cười, nhưng trong lòng thì khó chịu như ăn một con ruồi chết, lại mơ hồ đau đớn.

Nàng sẽ không quên, chính đôi tay được bảo dưỡng rất tốt này đã từng làm ra chuyện nhục nhã nàng vô cùng.

Đêm trước kết hôn, Đại thái thái sai người đưa nàng tới một gian phòng âm u.

Hai tay bị trói, nàng bị người ta lột sạch quần áo, trần truồng đứng run rẩy trước mặt Đại thái thái, nhưng mà, bất kể nàng cầu xin thế nào, đôi tay của Đại thái thái vẫn di chuyển trên cơ thể nàng.

Không phải xử nữ?

Thì ra người đã là tàn hoa bại liễu, bộ dạng người như vậy cũng dám gả vào Cao gia, cũng vọng tưởng kết hôn với Đình Nhi sao?

Ánh mắt ác động và xem thường, lời chửi rủa nhục nhã trào phúng, cho dù nàng nhỏ bé như hạt bụi cũng không thể tránh thoát.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Ca nhẹ nhàng kéo tay áo Lý Thanh Ca, gương mặt nhỏ tuổi mang theo vẻ sầu lo già dặn: “Tỷ tỷ không sao chứ?”

Ra khỏi Noãn Hương Ổ, Lý Thanh Ca thờ phào một hơi, cuối cùng cũng đỡ hơn rồi, nhưng sắc mặt vẫn còn chút khó coi.

“Không có gì.” Nhẹ nhàng nặn ra một nụ cười với đệ đệ, nàng cố tỏ ra vẻ ung dung.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Ca cười một cái, sau đó nụ cười ngưng lại, hai mắt có chút bất an nhìn về sau lưng nàng.

“Chuyện gì?” Lý Thanh Ca quay đầu, thấy Cao Dật Đình đang dẫn theo đại phu đi về phía này.

“Không có chuyện gì, chúng ta đi.” Dắt tay Lý Thanh Ca, Lý Thanh Ca đi thẳng về phía trước, cũng không tính là để ý tới Cao Dật Đình đang ở phía sau.

"Đứng lại!"

Là âm thanh lạnh lùng của Cao Dật Đình.

Lý Thanh Ca làm như không nghe thấy, tiếp tục đi.

Lý Thanh Hòa nhìn tỷ tỷ một chút, sau đó lại bất an liếc nhìn nam nhân phía sau, thấy sắc mặt hắn âm trầm đáng sợ liền quay đầu lại, làm bộ không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Gương mặt tuấn tú của Cao Dật Đình bốc hỏa, cô gái này chính là thê tử tương lai của hắn sao? Quạt cuồng lạnh lùng, cả người bén nhọn, đáng ghét hơn chính là, trong mắt nàng căn bản không có hắn.

Đuổi vị đại phu kia đi trước, Cao Dật Đình dừng dừng nổi giận bước tới đây, bắt lấy tay Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca đứng lại, không chút hoang mang rút tay về, nghênh mặt nhìn ánh mắt tức tối của hắn, hơi cong môi cười hỏi: “Đại thiếu gia? Có chuyện sao?”

Cao Dật Đình hơi sững sờ, đứng rồi, hắn tìm nàng làm gì?

Lúc này nhìn thấy nàng và đệ đệ, hắn cũng định không để ý tới, nhưng thấy bộ dạng của nàng đã thấy hắn mà làm như không thấy, hắn đột nhiên tức giận, lập tức xông qua.

Giờ khắc này, nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Lý Thanh Ca, hắn cũng không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tự Lo Lấy Thân

Không phải ảo giác, mặc dù hiện giờ trên mặt Lý Thanh Ca là nụ cười, nhưng Cao Dật Đình vẫn có thể cảm nhận được sự thù hận trong mắt nàng, thù hận sâu đậm, trong lòng hắn kinh ngạc, dù sao hắn và nàng chỉ mới gặp, tại sao nàng lại căm thù hắn như vậy?

Thật ra, Lý Thanh Ca vẫn chưa phát hiện sự thù hận trong mắt mình đã lộ ra ngoài, nàng cho rằng có thể che giấu, nhưng khi nhìn thấy Cao Dật Đình thì nổi đầu đốn và căm hận từ trong tim lại trào ra ngoài như đê vỡ, không làm sao ngăn cản được.

Nàng hận hắn, không sai, hận đến chỉ muốn hắn chết.

Gương mặt tuấn tú của Cao Dật Đình ngưng trệ, sâu sắc nhìn nàng, trầm giọng nói: “Thu hồi gai nhọn trên người ngươi, an phận chút đi.”

“Ồ, Đại thiếu gia nói vậy là có ý gì? Thanh Ca nghe không hiểu?” Lý Thanh Ca nhún mày, ánh mắt châm biếm trêu chọc: “Trên người ta có gai sao? Nhưng ta lại không biết.”

Sắc mặt Cao Dật Đình càng lạnh lùng hơn, hừ một cái: “Đừng trêu chọc Dao Nhi.”

“A, thì ra là vì muội muội bảo bối của ngươi?” Lý Thanh Ca cũng cười gằn: “Vậy thì ngươi tìm nhầm người rồi, phạm là người không mù đều có thể thấy rõ ràng, là Đại tiểu thư cố ý không buông tha cho tiểu nữ, ta trốn nàng ta còn không kịp làm sao dám đi trêu chọc chứ?”

Dám nói hắn mù? Hắn nói một câu thì nàng đáp lại mấy câu, miệng lưỡi bén nhọn...

“Ngươi hận ta?” Nhấn nạt của Cao Dật Đình đã đến cực điểm, cuối cùng xanh mặt hỏi.

Hận? Đương nhiên.

Nàng hận hắn vô tình, hận hắn lạnh lùng, hận hắn cho mình hy vọng khi mình sắp từ bỏ, rồi vào lúc nàng tưởng đã chạm tay được vào hạnh phúc thì phai đẩy nàng vào địa ngục.

Nàng hận, vào đêm gió tuyết đó, trước khi chết nàng đã dùng linh hồn để thề, cho dù phải xuống địa ngục cũng phải kéo hết đám người này theo, không sót một ai.

Khóe môi hơi vểnh lên, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt, có chút tà nịnh, có chút thâm trầm.

“Ngươi thấy sao?” Nàng hỏi ngược lại, khóe môi mỉm cười, rõ ràng là gương mặt thanh lệ nhỏ nhắn, giờ khắc này lại như một đóa hoa mang độc dược, tà ác mà mê người: “Hay là, Đại thiếu gia đã làm chuyện gì khiến ta phải hận?”

Ngon lửa trong ngực cháy hừng hực, hắn phát hiện mình không thể giao tiếp với nữ tử này được, chỉ cần hắn nhìn thấy nàng, nghe nàng nói chuyện, hắn

sẽ phải tức giận, rất tức giận.

Lại như lúc này, nhìn gương mặt tươi cười của nàng, hẳn thật sự kích động đến muốn bóp chết nàng.

Hắn chỉ có lòng tốt nhắc nàng đừng động vào Dao Nhi, nếu không, với tình tình điêu ngoa của muội ấy, sau này nàng sẽ phải chịu khổ.

Nhưng nữ nhân này lại không biết cảm kích, còn lên tiếng chống đối hắn, đáng chết.

Rõ ràng là hắn không nên làm chuyện thừa thãi như vậy.

“Tự lo lấy thân.” Nỗ lực đèn nén ngọn lửa trong lòng xuống, Cao Dật Đình ném lại một câu lạnh như băng, xoay người rời đi.

Nhìn hắn đi như chạy trốn, nét cười trên mặt Lý Thanh Ca càng sâu, chỉ là, trong đôi mắt lại chỉ có một mảng lạnh lẽo thâm trầm, khóe mắt còn lấp lánh một giọt nước, lạnh thấu tận xương.

“Haiz, nữ nhân này thật là...”

Đột nhiên, một tiếng thở dài trầm thấp lọt vào tai, Lý Thanh Ca cả kinh, lại nghe Lý Thanh Hòa vui mừng gọi một tiếng “Hiên ca ca”, sau đó giật tay ra khỏi tay nàng, nhào vào lòng ngực Cao Dật Hiên.

Cao Dật Hiên cũng tươi cười nhắc Lý Thanh Hòa lên cao, khiến cho tiểu tử này cười ha ha khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sợ Ta?

Lý Thanh Ca trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt này, từ khi nào Hòa Nhi và Cao Dật Hiên thân thiết đến vậy?

Nhưng bất kể thế nào nàng cũng không muốn dính dáng đến người nhà họ Cao, nhất là Cao Dật Hiên, vì kiếp trước chưa từng gặp nhau, nàng hoàn toàn không nhìn thấu nam nhân này, ngược lại, trước mặt nam nhân này nàng lại có cảm giác bị nhìn thấu xương.

Cảm giác này làm cho nàng vô cùng chán ghét.

Lý Thanh Ca chau mày nói: “Hòa Nhi, không được vô lễ với Nhị thiếu gia, mau đi xuống.”

Gương mặt nhỏ của Lý Thanh Hòa nhăn một cái, nét tươi cười cứng đờ, tui thân liếc nhìn tỷ tỷ, lại nhìn Cao Dật Hiên, cuối cùng quyết định nghe lời tỷ tỷ, giả vờ muốn thoát khỏi lòng ngực Cao Dật Hiên.

Nhưng Cao Dật Hiên lại ôm chặt hắn vào lòng, sau đó đi tới trước mặt Lý Thanh Ca, từ trên cao nhìn xuống, cau mày nói: “Sao vậy? Sợ ta?”

Đôi mắt thâm thúy mang đầy ý cười châm chọc, khiến Lý Thanh Ca hơi tức giận.

Nàng khẽ mỉm cười, tựa hồ không hiểu ý của hắn: “Nhị thiếu gia nói đùa, tự nhiên sao ta lại sợ ngươi?”

“Không sợ?” Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt che mặt cười khê: “Vậy vì sao lại tránh né ta? Hay là đang có tật giật mình?”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, như loại cây gậy nghiến khiến người ta không thể kềm chế, trên gương mặt tuấn tú mang theo ý cười sâu sắc, ánh mắt lóe sáng làm người ta chấn động hồn phách.

Lý Thanh Ca cúi hai mắt xuống, đoạt lấy Lý Thanh Hòa từ trong lòng ngực hắn, sau đó rầu rĩ nói: “Nếu Nhị thiếu gia không có chuyện cần thì Thanh Ca và đệ đệ muốn đi trước.”

“Được, ta đưa muội đi.” Hắn đi bên cạnh nàng, nói cười tự nhiên.

Lý Thanh Ca dừng lại, nhướn mày lạnh lùng nhìn hắn, thật không biết phải nói gì.

Nam nhân này không lẽ chỉ có cái mã bên ngoài hay sao, không lẽ không có óc và mắt? Nàng rõ ràng đã thể hiện rất lạnh lùng, hắn còn làm vậy là sao?

“Sao lại không đi?” Hắn cũng đứng lại, “Lẽ nào vì ta muốn đưa muội đi nên thấy ngại?” Hắn nở nụ cười tươi sáng, dưới ánh mặt trời khiến người ta phải lóa mắt.”

“Không cần, bọn ta biết đi.” Lý Thanh Ca thẳng thắn không nhìn hắn, ôm Lý Thanh Hòa đi về phía trước.

“Tiểu nha đầu.” Nhìn bộ dạng quật cường của nàng, Cao Dật Hiên lắc đầu cười khể, sau đó bước một bước dài, không tốn chút sức nào mà cướp lấy Lý Thanh Họa trong tay nàng.

“Ngươi...”

Lý Thanh Ca lập tức nổi giận, Cao Dật Hiên lại một tay ôm Lý Thanh Họa, một tay sờ lên đầu Lý Thanh Ca.

“Lùn như vậy, ôm hắn chẳng khác gì đầu vật.” Hắn vừa dùng tay đưa từ trên đầu nàng ngang đến ngực hần, nói chuyện có vẻ rất thật lòng.

Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, sau đó, toàn thân đều nóng rực.

Nam nhân này, không chỉ sờ vào đỉnh đầu nàng, thậm chí khi đưa tay, không biết vô tình hay cố ý còn kéo nàng vào trong ngực, mặt của nàng kề sát vào ngực hần, không chỉ cảm nhận được nhiệt độ trên người hần, thậm chí ngay cả nhịp tim của hần cũng cảm giác được.

Hơi thở nồng nặc nam tính tỏa ra một mùi hương thơm ngát như hương hoa hồng, khiến người ta thấy choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phát Tác

Lý Thanh Ca mạnh mẽ trừng mắt nhìn hần, sau đó nói với Lý Thanh Họa: “Họa Nhi, xuống.”

Tiểu tử này thật là, mới quen Cao Dật Hiên bao lâu đã đánh trên người hần rồi?

Điều này làm cho người tỷ tỷ như nàng đột nhiên có cảm giác khó chịu.

“Tỷ tỷ, đệ muốn Hiên ca ca ôm.” Lúc này Lý Thanh Ca cũng không sợ tỷ tỷ khó chịu, càng ôm chặt lấy cổ Cao Dật Hiên, như sợ bị người khác cướp đi.

Lý Thanh Ca xạm mặt lại, lạnh lùng nói: “Đi xuống.”

“Không mà.” Lý Thanh Họa bị dọa, lập tức úp mặt vào cổ Cao Dật Hiên, sau đó khóc nức nở.

Nhất thời Lý Thanh Ca cũng không biết làm sao, nàng không muốn đệ đệ khổ sở, không muốn bắt đệ đệ làm chuyện hần không thích, nhưng mà Cao Dật Hiên này rất quái lạ, hần tiếp cận tỷ đệ các nàng rốt cuộc là có mục đích gì nàng cũng không rõ, nàng dựa vào cái gì mà giao Họa Nhi cho một người như vậy?

Khóc thì cứ khóc, thay vì đặt đệ đệ vào nguy hiểm, chi bằng cắt đứt tâm tư của hần ngay bây giờ.

“Được, đệ thích hần đúng không?” Âm thanh của Lý Thanh Họa thay đổi, sắc mặt trở nên ác liệt.

Hình ảnh sung phu của Lý Thanh Họa trong ao sen ở kiếp trước hiện ra trước mắt, nàng không phân biệt được đó là thật hay ảo, chỉ có đôi mắt mạnh mẽ trừng Cao Dật Hiên, giống như hần là hung thủ hại chết Họa Nhi.

Cao Dật Hiên cau mày, bộ dáng này của Lý Thanh Ca khiến hần cảm thấy rất không bình thường.

Lý Thanh Họa nghe vậy cũng sợ hãi nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy tỷ tỷ tức giận trái tim nhỏ bé của hần nhảy ầm ầm, ngay lúc muốn thỏa hiệp lại nghe thấy Lý Thanh Ca hung ác nói: “Đệ thích hần thì cứ đi theo hần, sau này đừng nhận ta làm tỷ tỷ, ta cũng không có người đệ đệ này.”

Dứt lời, xoay người, không nhìn vào hai người trước mặt nữa, nàng trực tiếp bỏ đi.

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Họa bị dọa, nước mắt liền chảy xuống, ngay lúc Cao Dật Hiên đang kinh ngạc thì hần lập tức tuột xuống đất, sau đó đuổi theo Lý Thanh Ca.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đừng bỏ lại Họa Nhi, Họa Nhi không dám...”

Lý Thanh Ca lại như không nghe thấy gì, dù nàng nghe rất rõ Lý Thanh Họa đang khóc dữ dội phía sau, dù nàng nghe rõ âm thanh hần ngã xuống đất, nàng vẫn đi thẳng không quay đầu lại, chỉ là, đôi mắt đen óng đã sớm đọng đầy nước mắt, hàm răng cắn chặt, kiên quyết không để một giọt nước nào rơi xuống.

Họa Nhi, đừng trách lòng dạ tỷ tỷ độc ác, quả thật Cao gia là hang hổ, đệ nhẹ dạ như vậy, tương lai khó tránh khỏi bị người ta làm hại.

Chuyện ở kiếp trước nàng không muốn trải qua nữa.

"Tỷ tỷ..." Lại là một tiếng gào khóc tan nát cõi lòng.

Họa Nhi, trong lòng Lý Thanh Ca co rút, như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt làm cho nàng nghẹt thở.

Họa Nhi gào khóc như vậy làm nàng nhớ đến đứa con đã mất, đứa nhỏ đó từ khi sinh ra đã không biết nói, rất thích ôm lấy cổ nàng mà cười hi hi, nhưng nụ cười đó càng làm cho nàng đau lòng hơn là tiếng khóc.

Tiếng cười của con gái và tiếng khóc của Họa Nhi không ngừng đan xen, Lý Thanh Ca cảm giác mình đã tan vỡ.

Trong lòng đau đến tận tận, nàng đột nhiên quay đầu, thất thanh kêu "Họa Nhi..."

Đùng – trước mắt lại là một cái tát thật mạnh của Cao Dật Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Xin Lỗi

"Người không xứng làm tỷ tỷ."

Cao Dật Hiền nghiêm khắc quát to, cái tát của hắn không nhẹ, Lý Thanh Ca ngã xuống đất, mái tóc toán loạn, che khuất nửa gương mặt nàng.

Bên tai vang lên ong ong, nhưng có vô số côn trùng đang kêu, toàn bộ ký ức cũng đột ngột tràn về "Con gái, con gái..." Lý Thanh Ca đột nhiên có chút hoảng hốt, nàng dường như lại có cảm giác bị người ta đoạt mất con gái, nói đứa nhỏ ngốc này sẽ làm nhục Cao gia, bọn họ muốn ném nó xuống đất, con bé khóc, hình như muốn gọi mẫu thân, đứng rồi, con gái nàng biết nói mà.

Nhưng mà, con bé không chịu nói, bọn họ cướp nó đi, khi đó nàng vừa sinh xong, thân thể yếu đến mức không nói nên câu, nàng ngăn cản không được, sau đó, cũng không biết làm sao, nàng lại cố gắng chống đỡ cơ thể suy nhược mà đi tìm được con bé về.

Con gái nàng, chính là trụ cột duy nhất của nàng.

"Hu hu, đệ hận huynh, huynh đánh tỷ tỷ của đệ, hu hu... , huynh là người xấu, người xấu." Lý Thanh Họa bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc sợ hãi, hắn cuồng loạn trong lòng ngực Cao Dật Hiền, dùng tay chân mà đánh đập cầu xe hắn, cuối cùng, vào lúc hắn không đề phòng thì cắn vào cổ một cái.

Cao Dật Hiền bị đau, lập tức buông Lý Thanh Họa ra. Lý Thanh Họa nhân cơ hội thoát khỏi tay hắn, vội vàng chạy tới bên cạnh Lý Thanh Ca, ôm cánh tay của nàng khóc đến thê thảm "Tỷ tỷ, tỷ tỷ..."

"Họa Nhi." Tiếng khóc lúc đó lôi kéo lý trí Lý Thanh Ca trở lại, nàng vội xoay người, đến khi nhìn rõ được gương mặt của hắn thì nước mắt đã đầy mặt.

Nàng ôm chặt Lý Thanh Họa, tùy ý để nước mắt rơi dài: "Họa Nhi, xin lỗi, tỷ sẽ không bỏ mặt đệ, không bao giờ."

"Hu hu, tỷ tỷ, Họa Nhi sai rồi, hu hu" Lý Thanh Họa cũng ôm tỷ tỷ khóc.

Nhìn hai tỷ đệ ôm nhau khóc lóc thế này, khóe mắt Cao Dật Hiền cũng ươn ướt, chỉ cảm thấy trong lòng mình như bị đánh một phát thật mạnh, lại nhìn nửa bên mặt sưng đỏ của Lý Thanh Ca, ngoại trừ tự trách còn có hối hận sâu sắc.

Thật là đáng chết, hắn là người rất ôn hòa với nữ nhân, thương hương tiếc ngọc, vậy mà cũng có ngày ra tay đánh người, mà đối tượng lại là một tiểu nha đầu.

"Được rồi, hai tỷ đệ đừng khóc nữa, đều do Dật Hiền ca ca sai, được chưa?" Cao Dật Hiền ngồi xổm xuống, móc ra một cái khăn sạch.

"Không cần, huynh đánh tỷ tỷ, huynh là người xấu." Lý Thanh Họa lập tức đẩy tay hắn ra, trong mắt mang theo sự thù hận "Huynh cũng giống như bọn họ, các người đều bắt nạt tỷ tỷ, các người đều là người xấu."

Cao Dật Hiền sững sờ, trầm nghĩ lần này xong rồi, ngay cả đứa nhỏ này cũng hận mình, nha đầu đó chẳng phải càng hận hơn?

Đúng là lỗi một bước hận ngàn năm.

"Thanh Họa đệ đệ, Dật Hiền ca ca không cố ý, Dật Hiền ca ca xin lỗi có được không?" Hiếm thấy, ngay cả Cao Dật Hiền cũng phải tự mắng mình, hắn là một đại nam nhân, bây giờ phải cúi đầu xin lỗi hai tiểu hài tử, hơn nữa, mặt mày không nói, còn phải sợ người ta không chấp nhận.

Đúng là chỉ có một từ thôi, thấp hèn, giờ khắc này hẳn cũng cảm thấy mình thấp hèn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nỗi Giận

“Ca Nhi muội muội, Dật Hiên ca ca sai rồi, lúc nãy nhất thời kích động nên mới...”

“Cái tát đó ta đã nhớ kỹ.” Lý Thanh Ca lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cắt ngang câu nói, sau đó sửa sang lại mái tóc, đỡ Lý Thanh Họa đứng lên.

Cao Dật Hiên có chút ngượng ngùng cười: “Dật Hiên ca ca xin lỗi muội được không?”

Lý Thanh Ca không để ý đến hắn, chỉ nắm tay Lý Thanh Họa: “Họa Nhi, chúng ta đi.”

“Uhm” Lý Thanh Họa lập tức gật đầu, sau đó trừng mắt với Cao Dật Hiên một cái, lúc này mới đi theo tỷ tỷ.

Nhìn hai bóng lưng nho nhỏ, trong lòng Cao Dật Hiên lập tức rầu rĩ, trên tay cũng có chút đau.

Bên trong Noãn Hương Ổ, Cao Dật Đình đã mời đại phu đến xem vết thương cho Hạ Chi Hà, nói là không có gì đáng lo, chỉ dán vài thang thuốc cao là được.

Lúc này Đại thái thái mới an lòng, lập tức lệnh cho Cao Dật Đình ở lại chăm sóc Hạ Chi Hà, còn mình thì do không yên lòng Cao Vân Dao nên vừa đợi đại phu đi khỏi liền một mạch chạy đến viện của nàng ta.

Cao Vân Dao ở tại Dao Trúc Hiên, đây là nơi trang nhã thoải mái nhất của Cao phủ, vốn là nơi cho Lão thái thái ở, nhưng Lão thái thái lại thích mảng trúc xanh biếc ở phía trước Thụy Cảnh Các, cho nên nhường nơi này lại cho đại tôn nữ yêu quý nhất của mình.

Vòng qua một vườn hoa lớn xinh đẹp chính là Dao Trúc Hiên, đúng như những gì Đại thái thái nghĩ, cho dù Cao Vân Dao trở về nhưng sẽ không chịu yên, giờ khắc này, từ xa đã nghe được tiếng chửi mắng của nàng và âm thanh chén bát rơi vỡ.

Tiểu súc sinh phá của. Lừa gạt trong lòng Đại thái thái lập tức bùng lên, uống cho bà cung chiều nàng ta, có đồ tốt gì cũng đưa đến đây.

Những cái khác không nói, chỉ có một món, bình hoa Bích Tỳ được Bắc Quốc tiến cống cũng bị đập phá, nha đầu này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Bước chân Đại thái thái lập tức nhanh hơn một chút, đến cửa phòng, không đợi nha đầu vén rèm cửa đã đi thẳng vào.

Cao Vân Dao còn tưởng là nha đầu nào đến gây sự, tiện tay cầm một nghiên mực ném tới: “Cút, cút hết cho ta...”

Đại thái thái còn chưa mở miệng, trước mặt liền thấy một món đồ cứng rắn đập tới, lúc này mới giật nảy mình, thân thể vội tránh qua một bên, nhưng không ngờ dưới chân dẫm phải một mảnh sứ vụn, cả người trượt đi, đập mặt xuống đất, đúng lúc này dưới đất toàn là mảnh sứ vụn.

Tiếng la hét đau thấu tận tâm can vang lên, khiến cho bọn nha hoàn đều bị dọa sợ, vội tiếng lên đỡ Đại thái thái dậy.

Cao Vân Dao cũng lấy làm kinh hãi, “Mẫu thân.”

Đùng – lần này Đại thái thái dùng hết sức tát vào mặt nàng, “Nghịch chướng, ngươi còn muốn quậy tới khi nào?”

Mảnh vỡ khiến bà ngã xuống không phải gì khác mà chính là bình hoa Bích Tỳ trước kia Cao Vân Dao mè nheo hết mức đòi xin của bà, nha đầu chết tiệt này, lại dám ném vỡ nó. Hôm đó bà đã dặn dò rất kỹ, vật này chính là do Tể tướng Quốc phụ nhân để ở đây, không phải là của Cao gia, trưng bày trong phòng thì được, chơi chán rồi thì phải trả, tuyệt đối không được làm hư hỏng.

Nhưng mà bây giờ nha đầu chết tiệt đã đập bể, không có cách nào hàn gắn lại được.

Lỡ như có ngày nào Tể tướng Quốc phụ nhân đến đòi, bà biết lấy gì đưa cho người ta?

Nghĩ như vậy, trong lòng càng tức giận, lại đánh thêm mấy cái lên người Cao Vân Dao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Biết Sai

Cao Vân Dao thấy mẫu thân ngã xuống, tự biết mình sai vội vã tiến lên đỡ, nào ngờ mặt bị trúng một cái tát, trên người còn bị đánh thêm mấy cái, cái nào cũng không nhẹ. Lần này nàng không nháo nữa, lập tức ôm mặt khóc om sòm lên, nói là nàng tới từng tuổi này, chưa từng bị mất mặt như vậy, không muốn sống nữa, vừa la hét vừa nhặt mảnh vỡ dưới đất lên đòi cắt vào cổ tay mình.

Lần này khiến cho mọi người sợ hãi vội vã tiến lên ôm lấy, liều mạng đoạt lấy mảnh sứ vỡ trên tay nàng.

Đại thái thái vừa giận vừa tức, vừa tức vừa đau, không ngờ nữ nhi này lại không nên người như vậy, khiến lòng tranh cường háo thắng của bà lập tức vui đi một nửa.

“Thôi thôi thôi.” Đại thái thái thở hổn hển, cũng không nghĩ tới vết thương trên lưng, tự mình nâng một cái ghế dây, mệt mỏi ngồi xuống, sau đó thở dốc nói: “Các người buông tay ra, để cho nó chết.”

Các nha hoàn sững sờ, nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Đại thái thái nhìn trúng nên tất cả đều dồn dập buông lỏng tay.

Cao Vân Dao lập tức ngất người, chỉ nhìn vào mẫu thân cầu mình mà không biết làm sao.

“Mẫu thân, người thật sự muốn con chết sao? Người không thương con mình sao?”

Đại thái thái vung tay lên, đuổi các nha hoàn: “Các người ra ngoài đi.”

“Vâng.” Mấy nha hoàn như được đại xá, vội vã ra ngoài.

Cao Vân Dao đứng đó, nước mắt ròng ròng, ngày hôm nay nàng thật oan ức vô cùng, đầu tiên là bị Đại ca Nhị ca mắng, sau đó bị mẫu thân đánh, làm cho nàng mất mặt trước tất cả mọi người.

Vốn định về phòng trút giận một phen, mẫu thân lại đuổi đến dòm ngó, lại còn nói để cho nàng chết... “Quý xuống.” Đại thái thái cắn răng mạnh mẽ trừng mắt nhìn nàng, trách móc.

“Mẫu thân.” Cao Vân Dao nũng nịu kêu một tiếng, nhưng cũng không dám trái lời, chỉ thê lương quý xuống.

Nàng vừa quý xuống, nước mắt của Đại thái thái cũng lập tức chảy dài.

Cao Vân Dao thấy thế vội tiếng lên, đỡ lấy đầu gối Đại thái thái, khóc ròng: “Mẫu thân, con biết sai rồi, mẫu thân đừng khóc...”

Trong ký ức, mẫu thân của nàng luôn dịu dàng mỉm cười, ngoại trừ lần đó.

Cho nên, mẫu thân vừa khóc thì trong lòng Cao Vân Dao liền hoảng, nhìn cả phòng tan nát, nàng cũng hối hận bản thân mình hơi quá mức.

“Dao Nhi, đứa nhỏ ngốc, rốt cuộc phải bắt nương bận tâm đến khi nào đây?” Đại thái thái vỗ vỗ tay lên đầu nàng, mặt đầy bi thương.

Cao Vân Dao gối mặt lên đầu gối Đại thái thái, lâu bầu nói: “Nương, con biết sai rồi, nhưng chuyện hôm nay con thật sự không cam lòng, dựa vào đâu mà mọi người đều giúp đỡ tiện nhân đó, ả chỉ là người ngoài thôi.”

“Khốn kiếp.” Âm thanh Đại thái thái đột nhiên lạnh lẽo, đẩy nàng ra: “Con đã quên đêm đó nương dẫn dò con thế nào sao, con quý giá như vàng ngọc, sao lại so sánh với gạch vụn?”

“Nhưng mà nương, con nhìn không thuận mắt ả như vậy, rõ ràng là nha đầu thô kệch ở nông thôn, ả nhìn thấy con còn bày ra dáng vẻ thanh cao kiêu ngạo. Nương, con muốn xé rách ả ra, giẫm lên sự kiêu ngạo của ả.” Nói đến đây trong mắt Cao Vân Dao lóe qua vẻ hận thù, hừ, Lý Thanh Ca, lần đầu tiên gặp mặt đã dám vô lễ với nàng, thù này không báo thì nàng không phải Cao Vân Dao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Kế Hoạch

Đại thái thái bình tĩnh nhìn con gái, trong đầu lại nhớ đến hình dáng nho nhỏ của Lý Thanh Ca, dáng người luôn ưỡn lên thẳng tắp, làm cho bà cũng tự nhiên thấy ghét.

“Hừ”, Đại thái thái cười lạnh “Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu thôi.” Cả Hách Liên Ngọc bà cũng có thể gài bẫy, còn sợ con gái nàng ta sao?

“Nurong, người phải làm chủ cho con, à là một thôn cô, dựa vào đâu mà xem thường con, dựa vào đâu mà bắt kính với người?” Cao Vân Dao thừa cơ hội mà nói.

Đại thái thái nhìn con gái, mềm nhẹ xoa xoa khoe mắt động nước của nàng, nhìn hai gò má của nàng sưng đỏ, cũng thầm hối hận mình đã nặng tay, dù sao cũng là khối thịt từ trên người mình cắt ra, đánh vào người nó thì đau trong tim mình.

“Dao Nhi.” Đại thái thái sâu sắc thờ dài, tha thiết nói: “Chuyện của nha đầu Lý gia tạm thời bỏ qua, nếu con muốn trút giận thì phải nghe lời mẫu thân.”

Tâm tư Cao Vân Dao xoay chuyển, nghe ra tâm ý trong lời nói Đại thái thái vội vàng gạt đầu: “Nurong, có khi nào con không nghe lời người đâu?”

“Nghe lời?” Đại thái thái hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đồng bừa bọn khắp nơi: “Vây bình hoa này làm sao bị vỡ?”

Sắc mặt Cao Vân Dao trắng nhợt, lúc này mới biết mình nhất thời nóng giận cũng mặc kệ là món đồ gì, chỉ cần tiện tay cầm được là đập vỡ.

“Nurong, con sai rồi, con xin hứa, sau này tuyệt không vô cớ nổi nóng, đập đồ lung tung nữa.”

“Hừ, câu này nurong đã nghe bao nhiêu lần rồi, cũng đếm không hết.” Đại thái thái liếc nàng một cái.

Cao Vân Dao thừa cơ lại nhào vào lòng Đại thái thái: “Thật mà, con đảm bảo đây là lần cuối cùng, nurong...”

“Được.” Đại thái thái gạt đầu, kéo tay nàng lên.

Cao Vân Dao đứng dậy, lập tức lộ vẻ hưng phấn: “Nurong, người định làm sao trừng trị nha đầu chết tiết kia?”

“Con...” Sắc mặt Đại thái thái lập tức trầm xuống, nhưng nhìn gương mặt sưng đỏ của con gái mình thì lại không tức giận được. Hừ, chuyện hôm nay đừng tưởng rằng bà không nhìn ra, rõ ràng là nha đầu Lý Thanh Ca lùi một bước để tiến hai bước, từng bước một ép Cao Vân Dao lùi đến đường cùng, mà trong tình huống đó thì bà không thể không giáo huấn con gái mình.

“Thôi, nếu con không thích tiểu tiện nhân đó thì nurong sẽ diệt trừ nó là được, nhưng điều kiện là từ nay về sau con phải an phận.” Đại thái thái nói.

“Uhm” Cao Vân Dao lập tức ngồi xuống bên cạnh Đại thái thái, “Nurong nói cái gì con cũng nghe hết, vậy thì, nurong định đuổi tiểu tiện nhân đó đi sao?”

“Đi?” Đại thái thái hừ lạnh một tiếng, thật vất vả và gặt được nó đến đây, làm sao dễ dàng cho nó đi được?

Tuy rằng Hách Liên Ngọc không còn, nhưng nữ nhi của nàng ta giống hệt nàng ta, làm cho bà vừa nhìn đã thấy chướng mắt, làm sao bà có thể để cho nó đi dễ dàng như vậy?

Đi, rời khỏi Cao gia, vậy thì quá lợi cho tiểu tiện nhân rồi.

“Chuyện này con đừng lo.” Đại thái thái nói “Con chỉ cần nhớ từ nay về sau con phải thu bớt tính xấu của mình, tốt nhất phải học theo Hà biểu tỷ của con, mừng hai tháng sau đại ca con sẽ tròn mười tám, đến lúc đó Tam điện hạ và Thất điện hạ đều tới, phải làm gì thì không cần nurong dạy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đấu Võ Mồm

Lý Thanh Ca trở lại Hà Hương viện, Túy Nhi và Hồng Hi hai người tiến lên đón.

Túy Nhi sợ Lý Thanh Ca chịu thiệt, vì hôm qua Đại tiểu thư Cao Vân Dao đã làm khó tiểu thư của nàng, nàng nghe được từ miệng của các ma ma nha hoàn, những người này miệng mồm độc địa, còn nói tiểu thư nhà nàng là cục đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, nhìn thấy Đại tiểu thư cũng không biết cúi đầu, còn cười đùa nói là chọc giận Đại tiểu thư thì sau này phải ném mùi đau khổ.

Chuyện này cũng thôi, nhưng sau đó đám người này càng nói càng quá đáng, nói ngay cả Đại thiếu gia cũng không thèm nhìn tiểu thư một cái, lại nhìn đáng đáp Hạ tiểu thư, một cô nương như thế, không chỉ thân hình này nở, tính tình cũng vô cùng tốt, gặp ai cũng hòa khí, ra tay hào phóng, không chỉ các chủ nhân mà bọn nô tài cũng đều được nàng ban thưởng không ít thứ, hừ, còn Lý tiểu thư thì kém xa.

Túy Nhi nghe không phục, tranh luận với đám người này mấy câu, ai ngờ đám cậu nô tài kia ý vào đồng người lại xông vào đánh nàng một trận, nàng có một mình không đánh lại, cuối cùng thảm bại, cho dù đã thay đổi quần áo tóc tai, khoe miệng vẫn còn động máu, còn vết bầm trên đùi thì hết sức rõ ràng.

Những chuyện này đều không quan trọng, nàng biết tiểu thư đi chọn vải vóc nhất định sẽ chạm mặt với Đại tiểu thư, hôm qua đã đắc tội Đại tiểu thư, dựa vào lời của những kẻ nô tài đáng ghét đó nói, nói không chừng hôm nay tiểu thư sẽ chịu thiệt, cho nên nàng mới sốt ruột.

Lần này thấy Lý Thanh Ca bình yên vô sự trở về, Túy Nhi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng thấy nàng tóc tai hơi rối, gò má có chút sưng đỏ, nhất thời liền đoán được đã xảy ra chuyện gì, vì cách đây không lâu nàng đã trả qua, những nữ nhân kia mà đánh người thì cũng chỉ có mấy chiêu nắm tóc, tát tai, bấm vào thịt, đáng ghét...

“Tiểu thư, người sao vậy?” Mặc kệ đau đớn ở khóe miệng, Túy Nhi nhìn Thanh Ca liền hỏi: “Có phải bị Đại tiểu thư đánh?”

Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một chút cũng lấy làm kinh hãi: “Người sao vậy?”

“Nô tì...” Túy Nhi vội cho miệng lại, cười khan một tiếng: “Không cần thận va vào cửa.”

“Thật sao?” Dĩ nhiên Lý Thanh Ca không tin, “Ai đánh?” Rõ ràng như thế mà nha đầu này còn nói là va vào cửa.

Ách, Túy Nhi cứng đờ, Hồng Hi đứng khoanh tay, ở một bên cười chế nhạo: “Còn có thể làm sao, Túy Nhi của chúng ta hôm nay là nữ hiệp, lấy một địch tám, ha ha, thật là lợi hại, bị người ta đè xuống đất đánh, tới nỗi bản thân mình họ gì cũng quên.”

“Người là đồ khôn kiếp, uống cho ta ngày thường còn kêu người một tiếng Hồng Hi tý tý, hừ, gặp phải chuyện không giúp thì thôi, còn đứng đây cười trên nỗi đau của người khác, chẳng trách người ta nói người là yêu tinh, một con yêu tinh không có lương tâm, ăn cháo đá bát.” Túy Nhi phản kích.

“Người, ai nói? Ai dám nói bốn cô nương là yêu tinh, có giỏi thì nói trước mặt bốn cô nương đi.” Hồng Hi lập tức đỏ mặt tức giận.

Túy Nhi cười xì một tiếng: “Nói trước mặt? Hừ, yêu tinh nhà người, người ta sợ bị người ăn thịt đó.”

“Người, Túy Nhi, cái miệng của người đúng là thích bị đánh mà.” Hồng Hi trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng liếc nhìn Hồng Hi một chút, sau đó gọi Túy Nhi: “Theo ta vào phòng bôi thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khuyến Cáo

Lý Thanh Ca dẫn đệ đệ và Túy Nhi vào phòng, vẫn còn nghe được âm thanh mắng chửi của Hồng Hi.

Túy Nhi tức giận đến đỏ mắt, giậm chân một cái, cầm chung trà trên bàn muốn quay ra liều mạng với Hồng Hi.

Lý Thanh Ca phì cười, đoạt lại chung trà trong tay nàng: “Người muốn dùng cái này đập vào đầu nàng ta?”

“Đập vào mặt.” Túy Nhi lớn tiếng nói, sau đó chưa hết giận, còn quay về phía cửa sổ hô to một câu: “Đập chết đồ yêu tinh không biết xấu hổ.”

“Quay lại.” Lý Thanh Ca kéo nàng ngồi lại ghế: “Mau ngồi xuống, mặt của mình ra nông nỗi này còn đi để ý người khác?”

Sau đó nàng bảo Lý Thanh Họa lấy thuốc mỡ ra cho nàng.

“Ôi.” Túy Nhi ngồi trên ghế còn không an phận, miệng rì rầm: “Tiểu thư, người cũng mặc kệ sao, nha đầu chết tiệt kia càng lúc càng không quy củ, thật đó.”

“Ta biết.” Lý Thanh Ca cười nhạt, ngón tay mềm nhẹ thoa thuốc lên cho Túy Nhi.

“Không, người không biết.” Túy Nhi đẩy tay nàng ta, vội la lên, “Tiểu thư, nha đầu Hồng Hi ăn cháo đá bát, nàng ta...”

“Nàng ta làm sao?” Lý Thanh Ca đặt thuốc mỡ vào lại trong hộp, ánh mắt bình tĩnh nhìn Túy Nhi, nếu nàng đoán không lầm, Hồng Hi kia tất nhiên là nhìn thấy Đại thiếu gia, sau đó thì muốn đi quyến rũ hắn.

“Nàng ta...” Gương mặt của Túy Nhi đỏ lên, cúi gằm mặt xuống đất, sau đó nói: “Nha đầu kia không biết xấu hổ, nàng ta... quyến rũ Đại thiếu gia.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca khẽ hừ một tiếng, đưa thuốc cho nàng, “Tự mình soi gương mà thoa đi.”

Như vậy thôi? Mặc kệ sao? Dĩ nhiên Túy Nhi không hài lòng với phản ứng của Lý Thanh Ca, dù thế nào thì Đại thiếu gia Cao Dật Đình cũng là hôn phu của tiểu thư mà.

Lý Thanh Ca ngồi vào một cái ghế khác, ôm Họa Nhi vào lòng: “Đói bụng không?” Sáng nay căn bản là không có gì để ăn.

Lý Thanh Họa gật gù.

“Thúy Xảo đâu?”

Túy Nhi sững sờ, lắc đầu: “Không phải đã đi Noãn Hương Ổ cùng với tiểu thư sao? Ah đúng rồi, tiểu thư đã chọn được vải chưa? Còn nữa, trên mặt người bị gì vậy?”

Lý Thanh Ca cũng không trả lời, chỉ nói: “Mau chỉnh trang lại rồi đi nhà bếp làm chút gì đó ăn, Họa Nhi đói bụng rồi.”

Vâng.” Túy Nhi đáp một tiếng, liền đi tìm gương, sau đó tự thoa thuốc. Chỉ là có lẽ do được tính hơi mạnh, nàng vừa thoa lên vết thương liền trợn mắt hô đau.

Lý Thanh Ca nghe xong lắc đầu: “Không biết đánh nhau thì đừng học người ta, sau này nếu nghe người khác nói linh tinh, người cứ xem như mình bị cảm điếc, biết chưa?”

Túy Nhi gật đầu, nhưng ngẫm lại thì thấy không ổn, tiểu thư làm sao biết nàng can thiệp vào chuyện của người khác nên bị đánh? Còn biết là người khác nói linh tinh?

Chỉ là, nàng còn chưa hỏi thì Thúy Xảo đã trở về.

Lý Thanh Ca cũng không hỏi nàng đi đâu, chỉ nói Họa Nhi đói rồi, bảo nàng xuống bếp mang bữa trưa lên.

Thúy Xảo vừa ra đến cửa liền dặn dò hai tiểu nha đầu đi làm, còn mình thì quay vào phòng.

Túy Nhi nhú mày lần bần: “Tiểu thư, Hà Hương viện chúng ta cũng quá không quy củ, không biết ai là chủ nhân ai là nô tài nữa.”

Lý Thanh Ca cười nhạt, cũng không để ý tới, trong lòng tự có chủ ý riêng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Do Thám Giữa Đêm

Đêm đó, ánh trăng như hoa.

Lý Thanh Ca nằm trên giường không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thì trước mắt luôn là hình ảnh của con gái mình.

Con gái nàng...

Từ nơi âm u, hình như con bé cũng đang nhớ nàng.

Buồn bực mất tập trung, nàng một mình đứng dậy, tùy ý mặc một bộ quần áo liền mở cửa phòng, một mình đi về nơi đó.

Cao phủ này vẫn giống như kiếp trước của nàng, cho nên, nàng khá quen thuộc đường đi nơi này.

Chỉ là, phòng chứa củi đó.

Khi nàng đến nơi mới thấy, nó hoàn toàn khác với khi nàng chết.

Nơi này cây cối xanh um, mùi hoa lan tỏa, một tòa biệt viện ở chính giữa, vô cùng khác biệt, dưới mái hiên còn có vài cái lồng đèn xinh đẹp. Chỉ là, ngon lửa chập chòn đó có vẻ rất âm u và thê lương.

Lý Thanh Ca nắm chặt tay áo, đột nhiên nhớ lại, nơi này trước kia chẳng phải là nơi Tứ di nương sống sao?

Tứ di nương là mỹ nhân trong Lệ Hương Uyển nổi danh ở kinh thành, sau đi theo Cao Viễn, còn sinh cho hần Cao Văn Tuệ, bà xinh đẹp như hoa lại có kỹ thuật nhảy cao siêu, cho nên rất được Cao Viễn yêu thích.

Chỉ là, kiếp trước sau khi nàng đến Cao gia được ba năm thì xảy ra hỏa hoạn, Tứ di nương bất hạnh qua đời, cũng bởi vậy mà nơi này trở thành phòng chứa củi, còn nàng vào giây phút cuối cùng lại bị đẩy đến đây.

Nhưng kiếp này, không ngờ khi nàng đến thì Tứ di nương đã sớm qua đời vì bệnh nặng.

Nhìn căn nhà lạnh lẽo âm trầm trước mặt, Lý Thanh Ca có chút mơ hồ, không lẽ là kiếp trước nàng nhớ lầm, hay là mọi chuyện đã hoàn toàn khác đi?

Nhưng dù thế nào, con gái nàng đúng là chết ở đây.

Đêm giao thừa, tuyết dày đặc, Lý Bích Như ném đũa bé đang bị hôn mê ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, phía bắc gian nhà vang lên một âm thanh, lòng Lý Thanh Ca như muốn nổ tung.

“Con gái.” Nàng chạy về hướng âm thanh phát ra, chỉ cảm thấy trong góc phòng đen sì sì tựa hồ có bóng người lóe qua.

Là con gái nàng sao? Nhưng con gái nàng còn chưa đầy ba tuổi, làm sao lại cao như vậy?

Là ai?

Nàng lập tức đứng lại, một trận gió đêm thổi qua, thân thể nàng run rẩy theo.

Kiếp trước xảy ra trận hỏa hoạn lớn, Tứ di nương chết không thấy xác, sau đó mọi người còn nói trận hỏa hoạn đó rất kỳ lạ, cái chết của Tứ di nương cũng không rõ ràng.

Sau đó...

Cái thuật sĩ nói là Cao phủ có người xui xẻo, chính vì có người như vậy nên trong phủ mới xảy ra tai họa.

Sau đó nữa...

Thuật sĩ nhìn Lý Thanh Ca, lại xem bát tự của nàng, sợ hãi đến hai mắt muốn rớt xuống.

Nữ tử này chính là thiên sát cô tinh tái thế, lại là nữ nhân thuần âm, phạm người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế.

Thế là mọi người như tỉnh ngộ.

Nữ nhi Lý gia Lý Thanh Ca, khắc chết cha mẹ, khắc chết ấu đệ, lại liên lụy khiến cho Cao phủ xảy ra bất hạnh, ngay cả cái chết của Tứ di nương cũng được giải thích rồi.

Nhưng mà nàng không tin, nàng chưa từng tin.

Nếu nàng là thiên sát cô tinh, chuyên khắc người, người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế, vậy thì tại sao Đại thái thái, Hạ Chi Hà, Lý Bích Như, thậm chí Cao Dật Đình, những kẻ chuyên làm chuyện xấu này đều không sao?

Là âm mưu là hãm hại, kiếp trước có lẽ nàng không biết, nhưng chết qua một lần, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Là ai ở đó?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nam nhân quen thuộc, Lý Thanh Ca quay đầu lại, thấy Cao Dật Hiền đứng ở cửa viện, trong tay nhắc theo một chiếc đèn lồng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đấu Võ Mồm.

Lý Thanh Ca trở lại Hà Hương viện, Túy Nhi và Hồng Hi hai người tiến lên đón.

Túy Nhi sợ Lý Thanh Ca chịu thiệt, vì hôm qua Đại tiểu thư Cao Vân Dao đã làm khó tiểu thư của nàng, nàng nghe được từ miệng của các ma ma nha hoàn, những người này miệng mồm độc địa, còn nói tiểu thư nhà nàng là cục đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, nhìn thấy Đại tiểu thư cũng không biết cúi đầu, còn cười đùa nói là chọc giận Đại tiểu thư thì sau này phải ném mùi đau khổ.

Chuyện này cũng thôi, nhưng sau đó đám người này càng nói càng quá đáng, nói ngay cả Đại thiếu gia cũng không thèm nhìn tiểu thư một cái, lại nhìn đáng dấp Hạ tiểu thư, một cô nương như thế, không chỉ thân hình này nở, tính tình cũng vô cùng tốt, gặp ai cũng hòa khí, ra tay hào phóng, không chỉ các chủ nhân mà bọn nô tài cũng đều được nàng ban thưởng không ít thứ, hừ, còn Lý tiểu thư thì kém xa.

Túy Nhi nghe không phục, tranh luận với đám người này mấy câu, ai ngờ đám cậu nô tài kia ỷ vào đông người lại xông vào đánh nàng một trận, nàng có một mình không đánh lại, cuối cùng thảm bại, cho dù đã thay đổi quần áo tóc tai, khoe miệng vẫn còn đọng máu, còn vết bầm trên đùi thì hết sức rõ ràng.

Những chuyện này đều không quan trọng, nàng biết tiểu thư đi chọn vài vóc nhất định sẽ chạm mặt với Đại tiểu thư, hôm qua đã đắc tội Đại tiểu thư, dựa vào lời của những kẻ nô tài đáng ghét đó nói, nói không chừng hôm nay tiểu thư sẽ chịu thiệt, cho nên nàng mới sốt ruột.

Lần này thấy Lý Thanh Ca bình yên vô sự trở về, Túy Nhi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng thấy nàng tóc tai hơi rối, gò má có chút sưng đỏ, nhất thời liền đoán được đã xảy ra chuyện gì, vì cách đây không lâu nàng đã trả qua, những nữ nhân kia mà đánh người thì cũng chỉ có mấy chiêu nắm tóc, tát tai, bầm vào thịt, đáng ghét...

“Tiểu thư, người sao vậy?” Mặc kệ đau đớn ở khóe miệng, Túy Nhi nhìn Thanh Ca liền hỏi: “Có phải bị Đại tiểu thư đánh?”

Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một chút cũng lấy làm kinh hãi: “Người sao vậy?”

“Nô tì...” Túy Nhi vội cho miệng lại, cười khan một tiếng: “Không cần thận va vào cửa.”

“Thật sao?” Dĩ nhiên Lý Thanh Ca không tin, “Ai đánh?” Rõ ràng như thế mà nha đầu này còn nói là va vào cửa.

Ách, Túy Nhi cứng đờ, Hồng Hi đứng khoanh tay, ở một bên cười chế nhạo: “Còn có thể làm sao, Túy Nhi của chúng ta hôm nay là nữ hiệp, lấy một địch tám, ha ha, thật là lợi hại, bị người ta đè xuống đất đánh, tới nỗi bản thân mình họ gì cũng quên.”

“Người là đồ khôn kiếp, uống cho ta ngày thường còn kêu người một tiếng Hồng Hi tý tý, hừ, gặp phải chuyện không giúp thì thôi, còn đứng đây cười trên nỗi đau của người khác, chẳng trách người ta nói người là yêu tinh, một con yêu tinh không có lương tâm, ăn cháo đá bát.” Túy Nhi phản kích.

“Người, ai nói? Ai dám nói bốn cô nương là yêu tinh, có giỏi thì nói trước mặt bốn cô nương đi.” Hồng Hi lập tức đỏ mặt tức giận.

Túy Nhi cười xì một tiếng: “Nói trước mặt? Hừ, yêu tinh nhà người, người ta sợ bị người ăn thịt đó.”

“Người, Túy Nhi, cái miệng của người đúng là thích bị đánh mà.” Hồng Hi trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng liếc nhìn Hồng Hi một chút, sau đó gọi Túy Nhi: “Theo ta vào phòng bôi thuốc.”

Chương 41: Khuyển cáo.

Lý Thanh Ca dẫn đệ đệ và Túy Nhi vào phòng, vẫn còn nghe được âm thanh mắng chửi của Hồng Hi.

Túy Nhi tức giận đến đỏ mắt, giậm chân một cái, cầm chung trà trên bàn muốn quay ra liều mạng với Hồng Hi.

Lý Thanh Ca phì cười, đoạt lại chung trà trong tay nàng: “Người muốn dùng cái này đập vào đầu nàng ta?”

“Đập vào mặt.” Túy Nhi lớn tiếng nói, sau đó chưa hết giận, còn quay về phía cửa sổ hô to một câu: “Đập chết đồ yêu tinh không biết xấu hổ.”

“Quay lại.” Lý Thanh Ca kéo nàng ngồi lại ghế: “Mau ngồi xuống, mặt của mình ra nông nỗi này còn đi để ý người khác?”

Sau đó nàng bảo Lý Thanh Ca lấy thuốc mỡ ra cho nàng.

“Ôi.” Túy Nhi ngồi trên ghế còn không an phận, miệng rì rầm: “Tiểu thư, người cũng mặc kệ sao, nha đầu chết tiệt kia càng lúc càng không quy củ, thật đó.”

“Ta biết.” Lý Thanh Ca cười nhạt, ngón tay mềm nhẹ thoa thuốc lên cho Túy Nhi.

“Không, người không biết.” Túy Nhi đẩy tay nàng ta, vội la lên, “Tiểu thư, nha đầu Hồng Hi ăn cháo đá bát, nàng ta...”

“Nàng ta làm sao?” Lý Thanh Ca đặt thuốc mỡ vào lại trong hộp, ánh mắt bình tĩnh nhìn Túy Nhi, nếu nàng đoán không lầm, Hồng Hi kia tất nhiên là nhìn thấy Đại thiếu gia, sau đó thì muốn đi quyến rũ hắn.

“Nàng ta...” Gương mặt của Túy Nhi đỏ lên, cúi gầm mặt xuống đất, sau đó nói: “Nha đầu kia không biết xấu hổ, nàng ta... quyến rũ Đại thiếu gia.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca khẽ hừ một tiếng, đưa thuốc cho nàng, “Tự mình soi gương mà thoa đi.”

Như vậy thôi? Mặc kệ sao? Dĩ nhiên Túy Nhi không hài lòng với phản ứng của Lý Thanh Ca, dù thế nào thì Đại thiếu gia Cao Dật Đình cũng là hôn phu của tiểu thư mà.

Lý Thanh Ca ngồi vào một cái ghế khác, ôm Họa Nhi vào lòng: “Đói bụng không?” Sáng nay căn bản là không có gì để ăn.

Lý Thanh Ca gật gù.

“Thúy Xảo đâu?”

Túy Nhi sững sờ, lắc đầu: “Không phải đã đi Noãn Hương Ổ cùng với tiểu thư sao? Ah đúng rồi, tiểu thư đã chọn được vài chưa? Còn nữa, trên mặt

người bị gì vậy?”

Lý Thanh Ca cũng không trả lời, chỉ nói: “Mau chỉnh trang lại rồi đi nhà bếp làm chút gì đó ăn, Họa Nhi đói bụng rồi.”

Vâng.” Túy Nhi đáp một tiếng, liền đi tìm gương, sau đó tự thoa thuốc. Chỉ là có lẽ do được tính hơi mạnh, nàng vừa thoa lên vết thương liền trợn mắt hô đau.

Lý Thanh Ca nghe xong lắc đầu: “Không biết đánh nhau thì đừng học người ta, sau này nếu nghe người khác nói linh tinh, ngươi cứ xem như mình bị cảm điếc, biết chưa?”

Túy Nhi gật đầu, nhưng ngẫm lại thì thấy không ổn, tiểu thư làm sao biết nàng can thiệp vào chuyện của người khác nên bị đánh? Còn biết là người khác nói linh tinh?

Chỉ là, nàng còn chưa hỏi thì Thúc Xảo đã trở về.

Lý Thanh Ca cũng không hỏi nàng đi đâu, chỉ nói Họa Nhi đói rồi, bảo nàng xuống bếp mang bữa trưa lên.

Thúc Xảo vừa ra đến cửa liền dặn dò hai tiểu nha đầu đi làm, còn mình thì quay vào phòng.

Túy Nhi nhú mày lần bầm: “Tiểu thư, Hà Hương viện chúng ta cũng quá không quy củ, không biết ai là chủ nhân ai là nô tài nữa.”

Lý Thanh Ca cười nhạt, cũng không để ý tới, trong lòng tự có chủ ý riêng.

Chương 42: Do thám giữa đêm

Đêm đó, ánh trăng như hoa.

Lý Thanh Ca nằm trên giường không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thì trước mắt luôn là hình ảnh của con gái mình.

Con gái nàng...

Từ nơi âm u, hình như con bé cũng đang nhớ nàng.

Buồn bực mất tập trung, nàng một mình đứng dậy, tùy ý mặc một bộ quần áo liền mở cửa phòng, một mình đi về nơi đó.

Cao phủ này vẫn giống như kiếp trước của nàng, cho nên, nàng khá quen thuộc đường đi nơi này.

Chỉ là, phòng chứa củi đó.

Khi nàng đến nơi mới thấy, nó hoàn toàn khác với khi nàng chết.

Nơi này cây cối xanh um, mùi hoa lan tỏa, một tòa biệt viện ở chính giữa, vô cùng khác biệt, dưới mái hiên còn có vài cái lồng đèn xinh đẹp. Chỉ là, ngon lửa chập chồn đó có vẻ rất âm u và thê lương.

Lý Thanh Ca nắm chặt tay áo, đột nhiên nhớ lại, nơi này trước kia chẳng phải là nơi Tứ di nương sống sao?

Tứ di nương là mỹ nhân trong Lệ Hương Uyển nổi danh ở kinh thành, sau đi theo Cao Viễn, còn sinh cho hấn Cao Vân Tuệ, bà xinh đẹp như hoa lại có kỹ thuật nhảy cao siêu, cho nên rất được Cao Viễn yêu thích.

Chỉ là, kiếp trước sau khi nàng đến Cao gia được ba năm thì xảy ra hỏa hoạn, Tứ di nương bất hạnh qua đời, cũng bởi vậy mà nơi này trở thành phòng chứa củi, còn nàng vào giây phút cuối cùng lại bị đẩy đến đây.

Nhưng kiếp này, không ngờ khi nàng đến thì Tứ di nương đã sớm qua đời vì bệnh nặng.

Nhìn căn nhà lạnh lẽo âm trầm trước mặt, Lý Thanh Ca có chút mơ hồ, không lẽ là kiếp trước nàng nhớ lầm, hay là mọi chuyện đã hoàn toàn khác đi?

Nhưng dù thế nào, con gái nàng đúng là chết ở đây.

Đêm giao thừa, tuyết dày đặc, Lý Bích Như ném đũa bé đang bị hôn mê ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, phía bắc gian nhà vang lên một âm thanh, lòng Lý Thanh Ca như muốn nổ tung.

‘Con gái.’ Nàng chạy về hướng âm thanh phát ra, chỉ cảm thấy trong góc phòng đen sì sì tựa hồ có bóng người lóe qua.

Là con gái nàng sao? Nhưng con gái nàng còn chưa đầy ba tuổi, làm sao lại cao như vậy?

Là ai?

Nàng lập tức đứng lại, một trận gió đêm thổi qua, thân thể nàng run rẩy theo.

Kiếp trước xảy ra trận hỏa hoạn lớn, Tử di nương chết không thấy xác, sau đó mọi người còn nói trận hỏa hoạn đó rất kỳ lạ, cái chết của Tử di nương cũng không rõ ràng.

Sau đó...

Cái thuật sĩ nói là Cao phủ có người xui xẻo, chính vì có người như vậy nên trong phủ mới xảy ra tai họa.

Sau đó nữa...

Thuật sĩ nhìn Lý Thanh Ca, lại xem bát tự của nàng, sợ hãi đến hai mắt muốn rớt xuống.

Nữ tử này chính là thiên sát cô tinh tái thế, lại là nữ nhân thuần âm, phạm người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế.

Thế là mọi người như tỉnh ngộ.

Nữ nhi Lý gia Lý Thanh Ca, khắc chết cha mẹ, khắc chết ấu đệ, lại liên lụy khiến cho Cao phủ xảy ra bất hạnh, ngay cả cái chết của Tử di nương cũng được giải thích rồi.

Nhưng mà nàng không tin, nàng chưa từng tin.

Nếu nàng là thiên sát cô tinh, chuyên khắc người, người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế, vậy thì tại sao Đại thái thái, Hạ Chi Hà, Lý Bích Như, thậm chí Cao Dật Đình, những kẻ chuyên làm chuyện xấu này đều không sao?

Là âm mưu là hãm hại, kiếp trước có lẽ nàng không biết, nhưng chết qua một lần, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Là ai ở đó?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nam nhân quen thuộc, Lý Thanh Ca quay đầu lại, thấy Cao Dật Hiền đứng ở cửa viện, trong tay nhấc theo một chiếc đèn lồng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nữ Quỷ.

Cả người Lý Thanh Ca cứng đờ, nhìn Cao Dật Hiền trong bóng đêm, tức thời không biết mở miệng thế nào.

“Là ai? Mau ra đây cho gia, nếu không tiểu gia sẽ không khách sáo.” Cao Dật Hiền giơ cao đèn lồng, tựa hồ muốn nhìn rõ người trong sân.

Lý Thanh Ca hô hấp nặng nề, tiếp theo liền vượt thẳng quần áo, ung dung thông thả đi ra ngoài.

Lý Thanh Ca càng tiến đến gần, hai mắt Cao Dật Hiền càng tròn to, mãi đến khi nàng đến ngay bên cạnh, hắn còn cầm đèn lồng soi vào mặt nàng, dưới ánh nền lung linh, gương mặt Lý Thanh Ca đẹp như tranh vẽ, sắc mặt hồng hào, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng ban ngày, còn có thể một phần ôn nhu khiến người ta sợ hãi.

Cao Dật Hiền nở nụ cười: “Tiểu gia còn tưởng là nữ quỷ xinh đẹp nhà ai, không ngờ là nha đầu muội.”

Lý Thanh Ca không nói gì, đôi mắt đen óng chap chồm một luồng ánh sáng u ám, nói theo một cách nào đó, nàng cũng chính là nữ quỷ rồi.

Một u hồn mang theo oán hận, một lần nữa nhập vào thể xác của chính mình khi còn trẻ.

Thấy nàng không nói lời nào, đôi mắt lập lòe ánh sáng dị dạng, Cao Dật Hiền đột nhiên giật mình một cái, sắc mặt hơi tái: “Muội có sao không?”

Lý Thanh Ca liếc hắn một cái, không nói gì, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

“Này, muội đi đâu?” Cao Dật Hiền gọi.

Lý Thanh Ca không để ý tới, chỉ đi thẳng, trong lòng nàng có cảm giác căm ghét không nói ra được với người này.

Cao Dật Hiền vô đầu, có chút thất bại mà thở dài, sau đó nhấc đèn lồng đuổi theo, đi bên cạnh nàng: “Ta đưa muội về.”

“Người không sợ ta là nữ quỷ?” Nàng đột nhiên đứng lại, dùng ánh mắt thăm thẳm nhìn hắn, lúc này thần sắc hắn đột nhiên thay đổi, nàng nhìn thấy rõ ràng.

Hừ, Cao Dật Hiền đảo mắt, cúi đầu xuống thì thắm vào tai nàng: “Có nữ quý xinh đẹp như muội, tiểu gia ta đúng là có lợi rồi.”

Hai gò má Lý Thanh Ca nóng lên, trừng mắt với hắn một cái, tiếp tục bước đi.

“Ca Nhi muội muội, chờ ta.” Cao Dật Hiền vội chạy theo.

“Không cần người đưa.” Lý Thanh Ca lạnh lùng nói.

“Tại sao?” Cao Dật Hiền cảm thấy kỳ lạ, giữa đêm khuya, nàng là một cô nương mà không sợ sao?

“Chán ghét người.” Lý Thanh Ca nói một cách dứt khoát.

“Ồ.” Cao Dật Hiền nhẹ hừ một tiếng, không biết là do không nghe rõ hay là cảm thấy chuyện này không có gì to tát.

“Muộn như vậy, sao muội lại đến đây?” Từ khi Tứ di nương chết bệnh, nơi này thường có động tĩnh khác thường vào ban đêm, hạ nhân đều lên lút nói Tứ di nương âm hồn không tan, cho nên hầu như không ai dám đến gần, không ngờ tiểu nha đầu này lại xuất hiện ở đây lúc nửa đêm.

Hắn rất khó hiểu.

Trong lòng Lý Thanh Ca cứng lại, đột nhiên nhìn sang hắn: “Còn người, tại sao lại tới đây?”

“Ha.” Cao Dật Hiền giương môi nở nụ cười, có vẻ ngả ngón tà dị.

Lý Thanh Ca hơi nhướn mày, liền đoán được hắn chuẩn bị nói gì.

Chương 44: Đánh hắn.

“Nghe nói buổi tối ở đây có quỷ, tiểu gia ta bình sinh thấy rất nhiều thứ, chỉ chưa từng thấy quỷ, cho nên hiếu kỳ mới đến xem thử. Đáng tiếc, vài buổi tối rồi cũng không thấy nửa con quỷ nào, còn tưởng rằng nữ quý quá xấu, không dám ra gặp ta, suýt nữa đã thất vọng rồi, khả khả, may mà hôm nay tình cờ gặp muội, trong lòng tiểu gia...” Mặt mày Cao Dật Hiền hớn hờ, tựa hồ rất vui vẻ “Ca Nhi muội muội, thật là đúng lúc quá, trong hôm nay chúng ta đã gặp nhau ba lần, muội nói, có phải là rất có duyên không?”

Lý Thanh Ca lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nói thẳng thừng như thế đúng là quá không biết xấu hổ rồi.

Cao Dật Hiền thấy vẻ mặt nàng không được tốt, đành phải im lặng, nhưng một lúc sau lại không nhịn được mà nói: “Ca Nhi muội muội, còn tức giận chuyện lúc sáng sao?” Âm thanh hắn trầm thấp, mang theo vẻ dụ dỗ lấy lòng.

Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc đến Lý Thanh Ca đã cảm thấy gò má mình đau rất.

“Không sao.” Lý Thanh Ca trầm giọng nói. Kiếp trước, nàng vừa đến Cao gia ngày đầu đã bị Cao Văn Dao bạt tai, sau này thì chuyện bị mắng bị đánh là chuyện như cơm bữa, đời này nàng đã thề tuyệt không để lịch sử tái diễn, nhưng mà, ngày thứ hai đến Cao gia nàng đã trúng một bạt tai của Cao Dật Hiền.

Lẽ nào đây là số mạng? Dù đã sống lại lần nữa, nàng cũng không chạy trốn được vận mệnh? Lý Thanh Ca nàng nhất định phải bị Cao gia bắt nạt?

Nàng rất hận, cho dù là số mạng nàng cũng phải liều một phen, cho dù phải biến thành tro bụi mãi mãi không được luân hồi.

Về mặt nàng đột nhiên ác liệt, trong mắt tỏa ra lạnh lẽo âm trầm, khiến trong lòng Cao Dật Hiền hơi run, nha đầu này, nha đầu này sao lại...

Rốt cuộc là chuyện gì làm cho ánh mắt nàng lạnh lùng như thế? Như tới từ địa ngục, như là...

Nghĩ tới đây, trong lòng Cao Dật Hiền có chút hoang mang, từ trong mắt Lý Thanh Ca, hắn tựa hồ nhìn thấy được địa ngục hắc ám thâm lương.

Nhưng mà, nàng còn nhỏ tuổi như thế, lại có bộ dạng như hoa, vì sao trong đôi mắt trong suốt như thủy tinh lại có biểu tình đó?

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền khẽ gọi, yếu hèn hơi khô rát: “Nếu như, nếu như muội thật sự tức giận, vậy thì Dật Hiền ca ca cho muội đánh lại một cái, được không?”

“Đánh người?” Lý Thanh Ca ngẩn cao đầu, hơi nghi hoặc một chút.

“Ừm.” Cao Dật Hiền nghiêm túc gật đầu, “Nếu như có thể làm muội hết giận, ta không ngại hy sinh một lần.”

Nói xong, hắn thật sự cúi đầu xuống thấp, đưa mặt ra.

Lý Thanh Ca thoáng nghiêng đầu, nhìn gò má hắn không chớp mắt, dưới bóng đêm mờ lung, dung mạo hắn như ngọc điêu khắc, khiến cho người ta có loại kích động muốn hủy diệt.

Cao Dật Hiền bị nàng nhìn đến phát hoảng, vừa định ngẩng đầu lên đã bị Lý Thanh Ca tát một cái thật mạnh vào mặt.

Một tiếng bộp vang lên giòn giã, vang vọng giữa không trung, thẳng thẳng dứt khoát.

Chương 45: Sắc lang

Đền lồng trong tay rơi xuống, gương mặt tuần tú của Cao Dật Hiền nghiêng qua một bên, đầu óc choáng váng, bên tai cũng vang lên ong ong.

Nha đầu chết tiệt kia, ra tay tàn nhẫn như vậy, muốn tát chết hần hay sao?

Trong lòng Cao Dật Hiền phẫn uất, đang muốn tranh luận với nàng, ai ngờ Lý Thanh Ca đã bỏ đi từ trước rồi.

“Tiểu nha đầu, muội có lương tâm hay không hả?” Cao Dật Hiền gặm nát đền lồng, lập tức đuổi theo.

Lý Thanh Ca hờ hững, trong lòng không tự chủ được là lờm một cái, ngó ngán, là hần bảo nàng đánh, bây giờ sao lại oán giận?

Cao Dật Hiền thấy nàng không để ý, tiến lên một bước kéo lấy cánh tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu gia đẹp trai như thế mà muội cũng xuống tay được?”

Dĩ nhiên, hần sẽ không đổ lỗi là do bản thân mình không đủ sức quyến rũ, mà quy kết thành Lý Thanh Ca còn nhỏ, còn chưa hiểu biết gì về nam nhân.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn hần, nhìn cánh tay hần đang nắm chặt tay mình, sau đó lại nhìn lên trên một chút, nhìn vào gương mặt vừa bị đánh của hần, nét mặt nàng thể hiện rất rõ ràng ý tứ: Buông tay ra, nếu không sẽ ăn thêm một cái tát.

Cao Dật Hiền nheo mắt nhìn nàng, đột nhiên nổi lên tính cố chấp.

Ta cứ không buông tay, muội làm gì được?

Hần tà ác nhú mày, bộ dáng rất lưu manh, sau đó ngả ngón liếc mắt nhìn khắp người nàng, sau đó lại liếc nhìn qua bốn phía chung quanh.

Ý tứ rất rõ ràng là: Bây giờ đêm khuya thanh vắng, bốn bề vắng lặng, nàng là một tiểu nha đầu, có khác gì miếng thịt trong miệng con sói như hần.

Lừa gạt bùng lên trong ngực, Lý Thanh Ca giương tay vung thẳng về mặt hần.

Khóe môi Cao Dật Hiền cong lên nụ cười xấu xa bắt lấy tay nàng.

Như vậy, đôi tay nàng đều nằm trong tay hần.

“Buông tay.” Lý Thanh Ca lạnh giọng quát lớn.

Cao Dật Hiền nháy mắt mấy cái: “Không buông, trừ khi muội gọi ta một tiếng Dật Hiền ca ca.”

“Vô liêm sỉ.” Lý Thanh Ca dùng chân đá hần.

Hần tránh qua, ngược lại xoay người nàng lại, trực tiếp ôm vào trong ngực, lồng ngực to lớn dán sát vào lưng nàng, đầu khẽ cúi xuống, cằm đặt lên cổ nàng, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai nàng.

“Ngươi...” Nhất thời toàn thân Lý Thanh Ca như hóa đá, cứng ngắc như pho tượng.

Luồng khí ấm áp dần di chuyển bên tai nàng, gây tê dại khó nhịn, Lý Thanh Ca có cảm giác như con cá bị mắc câu, sợ hãi giãy dụa trong lòng ngực hần.

“Thả ra, nếu không thì ta sẽ giết ngươi.” Lý Thanh Ca gào thét, nhưng hai tay bị kèm chế, cả người bị hần ôm vào ngực, căn bản không thể động đậy.

“Ah.” Hần ha ha cười nhẹ, đôi môi mềm lại bỗng nhiên ngậm lấy vành tai nàng, khẽ cắn nhẹ: “Muội đã nói ta là vô liêm sỉ, vậy sao ta lại không làm chút chuyện vô liêm sỉ chứ, chẳng phải sẽ có lỗi với lời nhận xét của muội sao?”

Hồ hập Lý Thanh Ca ngưng lại, cảm giác tim như ngừng đập, thân thể lập tức như vô lực.

Cho dù kiếp trước nàng đã có con, nhưng đối với chuyện nam nữ nàng không hiểu nhiều, lần duy nhất đó chính là lúc giúp Cao Dật Đình giải độc, nhưng khi đó vì căng thẳng sợ sệt, quá trình đó chỉ có đau đớn, không còn cảm giác gì khác.

Giờ khắc này đối mặt với trêu chọc của Cao Dật Hiền, Lý Thanh Ca lập tức bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sắc Lang

Đền lồng trong tay rơi xuống, gương mặt tuần tú của Cao Dật Hiền nghiêng qua một bên, đầu óc choáng váng, bên tai cũng vang lên ong ong.

Nha đầu chết tiệt kia, ra tay tàn nhẫn như vậy, muốn tát chết hắn hay sao?

Trong lòng Cao Dật Hiền phẫn uất, đang muốn tranh luận với nàng, ai ngờ Lý Thanh Ca đã bỏ đi từ trước rồi.

“Tiểu nha đầu, muội có lương tâm hay không hả?” Cao Dật Hiền giẫm nát đền lồng, lập tức đuổi theo.

Lý Thanh Ca hờ hững, trong lòng không tự chủ được là lờm một cái, ngó ngán, là hắn bảo nàng đánh, bây giờ sao lại oán giận?

Cao Dật Hiền thấy nàng không để ý, tiến lên một bước kéo lấy cánh tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu gia đẹp trai như thế mà muội cũng xuống tay được?”

Dĩ nhiên, hắn sẽ không đổ lỗi là do bản thân mình không đủ sức quyến rũ, mà quy kết thành Lý Thanh Ca còn nhỏ, còn chưa hiểu biết gì về nam nhân.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn hắn, nhìn cánh tay hắn đang nắm chặt tay mình, sau đó lại nhìn lên trên một chút, nhìn vào gương mặt vừa bị đánh của hắn, nét mặt nàng thể hiện rất rõ rằng ý tứ: Buông tay ra, nếu không sẽ ăn thêm một cái tát.

Cao Dật Hiền nheo mắt nhìn nàng, đột nhiên nổi lên tính cố chấp.

Ta cứ không buông tay, muội làm gì được?

Hắn tà ác nhú mày, bộ dáng rất lưu manh, sau đó ngả ngón liếc mắt nhìn khắp người nàng, sau đó lại liếc nhìn qua bốn phía chung quanh.

Ý tứ rất rõ ràng là: Bây giờ đêm khuya thanh vắng, bốn bề vắng lặng, nàng là một tiểu nha đầu, có khác gì miếng thịt trong miệng con sói như hắn.

Lừa gạt bùng lên trong ngực, Lý Thanh Ca giương tay vung thẳng về mặt hắn.

Khóe môi Cao Dật Hiền cong lên nụ cười xấu xa bắt lấy tay nàng.

Như vậy, đôi tay nàng đều nằm trong tay hắn.

“Buông tay.” Lý Thanh Ca lạnh giọng quát lớn.

Cao Dật Hiền nháy mắt mấy cái: “Không buông, trừ khi muội gọi ta một tiếng Dật Hiền ca ca.”

“Vô liêm sỉ.” Lý Thanh Ca dùng chân đá hắn.

Hắn tránh qua, ngược lại xoay người nàng lại, trực tiếp ôm vào trong ngực, lồng ngực to lớn dán sát vào lưng nàng, đầu khẽ cúi xuống, cằm đặt lên cổ nàng, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai nàng.

“Ngươi...” Nhất thời toàn thân Lý Thanh Ca như hóa đá, cứng ngắc như pho tượng.

Luồng khí ấm áp dần di chuyển bên tai nàng, gây tê dại khó nhin, Lý Thanh Ca có cảm giác như con cá bị mắc câu, sợ hãi giãy dụa trong lòng ngực hắn.

“Thả ra, nếu không thì ta sẽ giết ngươi.” Lý Thanh Ca gào thét, nhưng hai tay bị kèm chế, cả người bị hắn ôm vào ngực, căn bản không thể động đậy.

“Ah.” Hắn ha ha cười nhẹ, đôi môi mềm lại bỗng nhiên ngậm lấy vành tai nàng, khẽ cắn nhẹ: “Muội đã nói ta là vô liêm sỉ, vậy sao ta lại không làm chút chuyện vô liêm sỉ chứ, chẳng phải sẽ có lỗi với lời nhận xét của muội sao?”

Hồ hập Lý Thanh Ca ngưng lại, cảm giác tim như ngừng đập, thân thể lập tức như vô lực.

Cho dù kiếp trước nàng đã có con, nhưng đối với chuyện nam nữ nàng không hiểu nhiều, lần duy nhất đó chính là lúc giúp Cao Dật Đình giải độc, nhưng khi đó vì căng thẳng sợ sệt, quá trình đó chỉ có đau đớn, không còn cảm giác gì khác.

Giờ khắc này đối mặt với treu chọc của Cao Dật Hiền, Lý Thanh Ca lập tức bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Buồn Bực

Lý Thanh Ca không thể cử động, cả người cứng đờ trong lồng ngực hần, tuy rằng vừa bắt đầu nàng vừa luống cuống vừa thẹn thùng, nhưng dần dần nàng bình tĩnh lại, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, nàng ngã ngửa đầu về phía sau, đập thẳng đầu vào cằm hần

Cao Dật Hiền ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì Lý Thanh Ca đã nhe răng cắn hần một cái.

“Ah.” Cao Dật Hiền bị đau khẽ rên nhưng vẫn không buông nàng ra, trái lại vì cái cắn này mà đôi mắt trong trẻo lập tức trở nên thâm trầm.

“Nha đầu, muội đang tức giận sao?” Âm thanh hần trầm thấp, mang theo hơi thở nóng rực, vốn chỉ muốn đùa nàng một chút, không ngờ giờ khắc này lại cảm thấy một ngọn lửa nóng đang bốc lên.

Thừa cơ hội nàng quay người lại, mặt đối mặt với hần, hơi ngẩn đầu, nhìn vào đôi mắt sâu sắc của hần, nàng nở nụ cười lạnh lạnh: “Ta vẫn thích nghe người gọi ta là... tiểu tẩu tử hơn.”

Àm, như có cái gì đó đột nhiên bùng nổ trong đầu, cả người Cao Dật Hiền lập tức cứng đờ, như bị người ta dội một chậu nước đá, lạnh thấu tim.

Nhưng nhìn sự giao hoạt trong mắt Lý Thanh Ca, hần không cam lòng, tức giận nắm chặt eo nàng, dùng hết sức đẩy nàng ép vào một gốc cây, giữ chặt lấy nàng.

“Tiểu tẩu tử? Thật sao?” Ngón tay thon dài nắm lên cái cằm nhỏ của nàng, hần bình tĩnh nhìn, gương mặt tà mị của hần mặc dù có vẻ buồn bực vô cùng, nhưng vẫn mang theo nụ cười cố hữu, có chút ngả ngớn, có chút xấu xa.

Bóng đêm thâm trầm, không biết từ khi nào một mảnh trăng cong cong đã treo trên bầu trời, chiếu xuống một luồng sáng màu bạc ảm áp.

Gió đêm nhẹ thổi, mang theo từng cơn lạnh, Lý Thanh Ca đứng trước ánh mắt lạnh lùng của hần, chỉ cảm thấy tay chân tê dại, mặt khác, thân cây thô ráp sau lưng khiến nàng thấy đau, nhưng nàng không đầu hàng, khóe môi mỉm cười châm chọc hần: “Không thích gọi như thế sao? Hay ta gọi người là ca ca được không? Hay là Nhị đệ?”

Cao Dật Hiền bị vẻ mặt của nàng chọc tức.

“Tiểu nha đầu, không ngờ muội lại thích kiểu đùa dai thế này? Được, đêm nay tiểu gia sẽ thỏa mãn muội.” Hần gần như thô bạo kéo y phục của nàng, muốn nhìn thấy ánh mắt nàng sợ hãi, muốn nghe nàng xin tha thứ.

Nhưng mà, phản ứng của Lý Thanh Ca khiến hần thất vọng.

Quần áo xộc xệch, lộ ra phần xương quai xanh và một mảng da thịt như ngọc, mái tóc đen như mực bị xô tung rối loạn, buông xuống trên đầu vai.

“Không lẽ Nhị đệ không thích?” Ánh mắt lưu chuyển, nàng thậm chí còn khẽ cười khanh khách, tiếng nói cười uyển chuyển như tiếng ngọc khua, nhưng lại lạnh lẽo thấm vào da thịt.

Ngón tay lạnh lạnh chậm rãi men theo cằm của nàng trượt xuống, ánh mắt Cao Dật Hiền nặng nề, mang theo ý cười nồng đậm.

Tiểu nha đầu này, uống cho hần từng lần lộn giữa chốn hương phấn bao lâu nay, nhưng không ngờ tối nay lại thua trong tay nàng? Lại dùng phép khích tướng vụng về như vậy.

Trong lòng Cao Dật Hiền thở dài, đầu cúi thấp xuống, cảm giác được thân thể nàng hơi cứng đờ, trong mắt xẹt qua một ý cười rồi biến mất, hần dán mặt vào bên tai nàng, trầm thấp thì thầm: “Thích chứ, gia rất thích, nhưng mà, gia càng thích nghe muội gọi ta là tướng công hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cưới Muội

Tướng công?

Âm thanh trầm thấp kia như một lời nguyên tội vào tai nàng, Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy cả người đau đớn, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

Tướng công? Nén đồ chập chòn, âm thanh vang vọng, nàng tựa hồ nghe tiếng nam nhân cười lạnh.

Không để ý nàng đang có mang, một cước đạp nàng lăn dưới đất, trong mắt hoàn toàn là căm ghét và xem thường, hắn lạnh lùng cười nói, Lý Thanh Ca, đừng uống phí tâm sức nữa, cho dù ta và ngươi thành thân, cho dù ngươi có mang hài tử của ta, nhưng vậy thì sao? Ngươi mãi mãi không có được trái tim ta, trong lòng ta chỉ có một thê tử, chính là Hà Nhi, Hà Nhi của ta.

Đêm đó, hắn ném nàng ra khỏi phòng tân hôn, biến nàng thành trò hề.

Ngay cả đứa con chưa ra đời của nàng cũng trở thành trò hề.

“Muội sao vậy?” Cảm giác được nàng đang phát run, Cao Dật Hiền vội vàng chỉnh sửa lại y phục cho nàng, nhưng nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Vừa nghĩ đến hài tử, mặt Lý Thanh Ca trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, cả người lạnh lẽo.

Cao Dật Hiền có chút kinh sợ, vội nắm chặt tay Lý Thanh Ca đưa vào trong ngực mình, lại phát hiện bàn tay nàng ướt đẫm, hắn giờ tay nàng lên để nhìn cho rõ, mới phát hiện toàn một màu máu đỏ thẫm.

Thì ra, không biết từ khi nào nàng đã bấm cho bàn tay mình máu me bê bết.

“Nha đầu, xin lỗi, Hiền ca ca chỉ đùa thôi, đừng coi là thật.” Cao Dật Hiền hoảng hốt, luống cuống giúp nàng băng bó lại.

Lý Thanh Ca chậm rãi ngán đầu, ngón tay xoa lên mặt hắn, âm thanh khàn khàn dị thường: “Khiến ngươi mất hứng sao?”

Trong lòng Cao Dật Hiền rối rắm hỗn loạn, bị nàng nói như thế lại càng cảm thấy đau đớn.

Tiểu nữ nhân này, đừng khiến người ta đau lòng có được không?

“Không, Hiền ca ca chỉ muốn đùa...”

Hắn áy náy giải thích, lời còn chưa dứt tay đã bị Lý Thanh Ca tóm lấy, chỉ thấy nàng cúi đầu, hàm răng mạnh mẽ cắn vào tay hắn, cơn đau lập tức kéo tới.

Một cảm giác mẫn mẫn tràn ngập trong miệng Lý Thanh Ca, nhưng nàng không muốn buông ra, răng cắn sâu vào trong thịt, nước mắt cũng đồng thời không kiềm được mà tuôn ra, từng giọt từng giọt liên tục rơi xuống, rơi xuống mặt nàng, rơi xuống tay hắn, thiêu đốt trái tim nàng, cũng thiêu đốt trái tim hắn.

Đau, rất đau, nhưng ngoại trừ nước mắt ra, nàng không nói được gì cả.

Cao Dật Hiền nhìn nàng, vừa vội vừa tức, nắm chặt nắm đấm lại, các khớp xương đều trắng bệch.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy mình là một tên khốn kiếp, một tên khốn kiếp trăm phần trăm đáng chết, thậm chí toàn bộ Cao phủ này cũng vậy.

Nàng, Lý Thanh Ca, chẳng qua chỉ là một cô bé mười hai tuổi, vừa trải qua nỗi đau mất đi phụ mẫu, đến Cao phủ vốn là muốn tìm sự an ủi và che chở, nhưng mà, vừa đến đây ngày đầu tiên đã bị Cao Vân Dao làm khó, ngày thứ hai lại bị hắn tát một cái, đêm nay lại...

Hắn chưa từng có cảm giác khinh bỉ và hận bản thân mình như vậy.

”Xin lỗi, nha đầu.” Bàn tay còn lại nhẹ nhàng xoa tóc Lý Thanh Ca, giọng nói Cao Dật Hiền trầm nhẹ, che giấu cảm giác đau đớn của mình.

Lý Thanh Ca từ từ ngán đầu, vết máu trên bờ môi càng có vẻ xinh đẹp.

Cao Dật Hiền có chút không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của nàng, nhưng vẫn trịnh trọng nói: “Nha đầu, chuyện tối nay ta rất xin lỗi, chờ đến khi muội cập kê, Hiền ca ca sẽ dùng đủ tam môi lục sát (các nghi thức cưới hỏi ngày xưa) đến cưới muội được không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Sói Mẹ

Trên mặt Lý Thanh Ca mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt đen huyền như bóng đêm vô tận, thâm sâu đến không thể nhìn thấu.

“Ngươi có nghe qua tiếng sói mẹ kêu rên chưa? Một con sói mẹ bị mất đi con con.” Nàng hơi ngửa đầu, nhìn về phía chân trời xa xa, mây đen quấn

quanh trăng sáng.

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền sững sờ, hần cầu hôn nàng, sao tự nhiên nàng lại nhắc đến sói mẹ? Vậy tức là...

Đồng ý hay là từ chối? Hà?

Làm như không nghe thấy tiếng hần gọi, nàng nói tiếp: “Ta từng nghe qua, đó là tiếng gào khóc tan nát cõi lòng, tiếng bi ai vang vọng giữa bầu trời đêm tĩnh lặng, từng âm thanh len lỏi vào trong tai, đâm thấu lòng người, khiến người ta không thể ngủ được.”

Một con gió đêm thổi qua, Lý Thanh Ca theo bản năng ôm chặt thân thể, nhưng vẫn nói tiếp: “Nghe nói, đó là một con sói mẹ bị mất sói con.”

Không hiểu sao, nhìn dáng vẻ của nàng, Cao Dật Hiền đột nhiên cảm thấy rất khẩn trương, tựa hồ như nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào, tựa hồ như nàng không giống bất cứ ai trên đời này, hần muốn đưa tay ra an ủi nàng, nhưng dường như có một nguồn sức mạnh đang ngăn cản hần, thậm chí hần không nhắc nổi tay lên, chỉ có thể nhìn nàng chăm chú.

“Nha đầu, đừng nói nữa, đêm khuya gió lạnh, ta đưa muội trở về.” Hần vừa khuyên nhủ vừa cởi áo choàng của mình ra, bao lấy thân thể nàng.

“Người sống trên núi rất nghèo, mùa đông không có thu hoạch, chỉ có thể leo lên núi lúc trời giá rét mới có thể kiếm được chút đồ hoang dã, rồi mang xuống thành thị đổi với những người giàu có lấy thức ăn.” Lý Thanh Ca thoáng nghiêng đầu, tầm mắt rơi xuống trên người Cao Dật Hiền, giống như một đứa bé cố chấp bắt buộc phải có người nghe câu chuyện của nàng: “Đó là một con sói nhỏ vừa ra đời không lâu, nghe người ta nói, khi nó bị đưa đi, ngay cả mắt còn chưa mở, cả người xù lông lên rất đáng yêu, bọn họ nói, có lẽ là do trời lạnh thiếu thức ăn, nên sói mẹ phải rời xa sói con, đi chung quanh tìm kiếm thức ăn.”

Cao Dật Hiền lặng lẽ nhìn nàng, nghe nàng trầm thấp kể lại, tưởng tượng đến sự bi ai tan nát cõi lòng và khung cảnh thật giả khó phân biệt đó.

“Nha đầu, đừng nghĩ nhiều, những thôn dân đó cũng không có ý, nếu không phải là bắt đắc dĩ...”

Lý Thanh Ca cười nhẹ, âm thanh trong trẻo cắt ngang Cao Dật Hiền: “Người có biết sau đó thì thế nào không?”

Cao Dật Hiền nhú nhú mi, thật sự không thể trả lời, một đám thôn dân và một con sói, còn có thể thế nào nữa? Cùng lắm thì sói mẹ kêu rên mấy đêm thôi.

“Bọn họ muốn giết sói mẹ, đó là một con sói có bộ lông trắng như tuyết, có người nói lông của nó giá trị liền thành.” Lý Thanh Ca nói.

Vốn là một chuyện bình thường, nhưng không biết vì sao, bị Lý Thanh Ca kể lại khiến trái tim Cao Dật Hiền nhảy lên một cái, chỉ thấy có hơi lạnh từ bên trong cơ thể tỏa ra.

Tàn sát con non, lại giết con mẹ?

Nha đầu này, Cao Dật Hiền thương tiếc nhìn nàng, nàng đang nghĩ về hai mẹ con sói đáng thương đó sao? Không ngờ bên ngoài nàng giống như một cái gai sắc nhọn, nội tâm lại yếu đuối mẫn cảm như vậy.

Thấy ánh mắt của hần, đôi mắt Lý Thanh Ca cũng lóe lên, lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc, sói mẹ nhìn thấu thủ đoạn của thôn dân, ngược lại nhân lúc họ bận rộn bố trí cạm bẫy mà len vào làng...”

“Cái gì?” Cao Dật Hiền cả kinh.

“Nó giết hết súc vật.” Lý Thanh Ca nói.

“Ồ.” Cao Dật Hiền thở phào nhẹ nhõm, “May mà không phải giết hết mọi người.”

Lý Thanh Ca liếc nhìn hần một cái, hàng mi dài che khuất sự khát máu trong mắt, có một chuyện nàng còn chưa nói tới.

Các công tử nhà giàu không thể biết tầm quan trọng của súc vật với nhà nông, không có súc vật thì không thể canh tác, ảnh hưởng sản lượng, cả năm không có thu hoạch, hơn nữa vừa có thiên tai vừa bị thu thuế, qua năm sau thì thôn dân chết đói hơn một nửa, thậm chí có người đổi con cho nhau để ăn, mất đi nhân tính.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bệnh Lạ

Thấy Lý Thanh Ca cúi đầu không nói, Cao Dật Hiền sợ nàng đang khổ sở vì chuyện này, chỉ cất giọng cười rồi nhẹ nhàng vỗ đầu nàng: “Được rồi, nha

đầu này không biết nghe chuyện từ đâu, có cần xem nó là thật tới vậy không? Có lẽ muội chỉ nghe được chuyện hư cấu thôi, người lớn muốn dọa đám trẻ con đi ngủ nên mới bịa ra đấy.”

Những lời này khi còn nhỏ hẳn vẫn thường nghe, chỉ cần không ngoan ngoãn đi ngủ thì mẫu thân sẽ dọa唬, nói không ngủ thì sẽ bị sói bắt đi.

Cho nên hẳn không nghĩ những gì Lý Thanh Ca nói là thật, dĩ nhiên, cũng tự động loại bỏ về mặt sâu không lường được và sự bi an tỏa ra từ người nàng.

Lý Thanh Ca sâu sắc nhìn hẳn một chút, nàng muốn nói, đây là nàng đã trải qua, mấy đêm đó, sói mẹ kêu rên, nàng và con gái cũng đang ở trong làng, nàng thậm chí nhìn thấy đôi mắt khát máu của con sói mẹ, một khắc đó, nàng lo lắng bảo vệ con gái thật kỹ trong ngực...

Một khắc đó, nàng nhìn thấy ánh mắt giống hệt mình của con sói mẹ.

Đã từng, nàng sợ sói mẹ, bây giờ, nàng đã biến thành sói mẹ, đêm lạnh lẽo, nàng một mình loay hoay ở nơi kiếp trước mình chết đi, thấp giọng nghẹn ngào, tưởng niệm hài nhi, có ai biết được?

“Đi thôi.” Nhìn thấy sự u ám trong ánh mắt nàng, Cao Dật Hiền nhíu chặt lông mày, theo ý của hắn, các cô gái đều là trong sáng ngây thơ chứ không phải như Lý Thanh Ca, quá mức hắc ám.

Một tay tự nhiên khoác lên vai nàng, hắn đột nhiên cười một cái: “Đứng rồi, nghe muội nói lung tung cả buổi, còn chưa trả lời ta, rốt cuộc muội có bằng lòng gả cho ta không?”

Lý Thanh Ca lạnh lùng nhìn hắn: “Người dám cưới sao?”

“Làm sao không dám?” Cao Dật Hiền nhíu mày, đáng vẻ chắc chắn: “Chỉ cần muội dám gả ta sẽ dám cưới, thế nào? Nếu muội không an tâm, ngày mai ta sẽ nói với Lão thái thái và Đại thái thái, để họ làm chủ.”

Lý Thanh Ca nghe hắn nói như thật, không khỏi cười lạnh, vừa muốn lên tiếng thì nghe được một tiếng kêu thảm thiết sắc bén vang lên.

Hai người nhìn nhau, Cao Dật Hiền biến sắc, khỏe môi hơi cong lên, trong lòng nghĩ đến, tính thời gian thì độc trên người Cao Vân Dao chắc đã phát tác rồi.

Cao Vân Dao mắc phải bệnh lạ, đến hôm sau đã truyền đi khắp phủ.

Mọi người nói bệnh của nàng đến rất kỳ quái, lúc ăn tối vẫn khỏe mạnh, ngủ đến nửa đêm đột nhiên thấy ngứa ngáy khó chịu, thức dậy soi gương mới phát hiện, trên da thịt trắng nõn nà không biết từ khi nào đã xuất hiện vô số mụn nhọt đỏ hồng.

Có mặt còn bị vỡ chảy ra cả mủ, nước mủ tỏa ra mùi nồng tanh tưởi, cho dù mới vào cuối xuân, khí trời không quá nóng bức, nhưng mùi hôi này vẫn dụ đến không ít ruồi nhặng.

Mời Thái y đến, kết quả cũng không biết là bệnh gì, Đại thái thái nóng lòng vô cùng, cuối cùng chỉ còn cách sai người đi gọi lão gia Cao Viễn trở về.

Chỉ là, Lâm quý phi của Hoàng thượng một tháng trước đột nhiên ngã bệnh, các Thái y trong cung đều bó tay, Hoàng thượng nhất thời nổi giận liên ra một cái từ lệnh cho toàn Thái y viện, nếu Lâm quý phi có gì bất trắc thì toàn bộ Thái y viện phải chôn cùng.

Dĩ nhiên, người đứng mũi chịu sào chính là Tổng quản Thái y viện Cao Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hồi Phủ

May là y thuật Cao Viễn rất tốt, thống lĩnh một đám trợ thủ đắc lực tỉ mỉ nghiên cứu suốt nửa tháng, coi như đã ổn định được Lâm quý phi, chỉ là, sợ bị tái lại nên vẫn ở trong cung chăm sóc, đề phòng phát sinh biến cố.

Vốn mọi chuyện đã tiến triển rất tốt, cho rằng đã có thể thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ lại biết được con gái bị bệnh lạ, nhất thời hoảng hốt, vội vàng nói rõ lý do với Hoàng thượng.

Đương kim Hoàng thượng Hách Liên Dĩ cũng là người hiểu lý lẽ, dù sao ái phi cũng không sao nữa, lập tức ban cho ân tình, thả Cao Viễn về nhà, thậm chí còn thưởng không ít đồ vật.

Chuyện đầu tiên khi Cao Viễn hồi phủ là chạy tới Dao Trúc Hiên.

Đoàn người Đại thái thái hoảng loạn chạy theo.

Trong Dao Trúc Hiên giờ khắc này khắp nơi bừa bộn, tiếng khóc lóc vang vọng khắp nơi.

Đến khi Cao Viễn tới nơi đã thấy mấy nha hoàn bị chặn ở cửa, muốn vào mà không dám vào, còn có hai nha hoàn đang đứng khóc.

Dung ma mà thấy thế, lập tức tiến lên đuổi những người không liên quan đi, “Còn đứng chần ở cửa làm gì? Không mau tránh ra, Lão gia và Thái thái đến rồi.”

Cao Viễn lập tức đi vào, thấy trên bàn có chung trà bị đánh đổ, còn có mấy mảnh rèm cửa bị rách, chần đệm, sợi bông tan tác nơi nào cũng có, giữa không trung từng đàn ruồi nhặng kêu vo ve.

Ở góc tây bắc, Cao Vân Dao như một con thú phát điên, đang bị hai nha hoàn to gan cố hết sức ngăn lại.

Thấy có người đến, Cao Vân Dao lập tức gào lên: “Cha, nương, mau cứu con, cứu con...” Hai nha đầu kia vừa nghe thấy lập tức quay đầu lại, đã thấy Cao Viễn và Đại thái thái đang đi đến, lập tức buông lỏng tay ra: “Lão gia, Phu nhân.”

Đùng, Đại thái thái tiến lên cho mỗi người một cái bạt tai: “Khốn kiếp, các ngươi chăm sóc tiểu thư như vậy sao?”

“Phu nhân.” Nha hoàn chịu đòn kia đỏ mắt lên, vô cùng oan ức, thật sự là bệnh của Đại tiểu thư rất nặng, người khác không dám nhìn hay chạm vào, chỉ có hai người bọn họ không sợ buồn nôn không sợ truyền nhiễm mới đến giúp đỡ, ai ngờ Đại thái thái không phân biệt tốt xấu ra tay đánh người, khiến cho nàng không phục.

“Còn không mau cúi xuống, đến khi xong chuyện, bốn phu nhân sẽ xử lý ngươi sau.” Đại thái thái tức giận nói, con gái của bà, ngay cả bà còn không nỡ đánh, hai ả ngu ngốc này lại dám đề nó xuống đất sao?

“Đù rồi.” Cao Viễn trầm giọng quát một tiếng, một bên thì dặn dò: “Bây giờ là lúc nào rồi? Mau, hai người các ngươi mau đề nó lại, không được cho nó gãi nữa.”

Đại thái thái bị một tiếng quát to này làm hết hồn, quay đầu lại nhìn thì thấy cả người Cao Vân Dao máu me đầm đìa, y phục đã bị xé ra, phần da dẻ lộ ra ngoài cũng không còn lành lặn, ngay cả gương mặt xinh xắn cũng bị những vết mụn nhọt đỏ hồng che khuất, còn có chút nước mủ không ngừng chảy ra.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh tưởi, cả chục con ruồi đang xoay quanh trên đỉnh đầu nàng, tựa hồ đang tìm chỗ thích hợp mà ăn.

Đại phu nhân sợ đến mềm nhũn chân, cả người ngã xuống đất, may mà có Dung ma mà đứng sau đỡ lấy bà.

“Con của ta, sao con lại thành ra thế này?” Đại thái thái không ngừng khóc lóc, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cao Vân Dao làm gì còn nghe vào tai, toàn thân nàng có cảm giác ngứa thấu xương, lại như có vô số con sâu bò trên người, không đau, nhưng mà vô cùng ngứa, không nhịn được chỉ muốn gãi, càng gãi càng ngứa, càng ngứa càng gãi, vì vậy chưa đến nửa ngày, trên người nàng đã không còn một chỗ lành lặn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cười Trên Sự Đau Khổ Của Người Khác

“Thả ra ta, thả ra ta” Cao Vân Dao giãy giụa như phát điên, nhưng hai nha đầu này được lệnh của Cao Viễn cũng không dám thả, hai người đứng hai bên giữ lấy nàng, không để cho nàng gãi nữa.

Làm vậy khiến con ngứa trong người Cao Vân Dao phát tát, không thể chịu được nữa liền nổi điên cắn hay nha đầu kia, trực tiếp hướng thẳng vào mặt mà cắn.

Chất lỏng nhom nhóp dính vào người, hai nha đầu suýt nữa ói ra, lại sợ bị lây bệnh truyền nhiễm từ nàng, sợ đến phát khóc.

Sắc mặt Cao Viễn nặng nề, quan sát chốc lát rồi nói: “Người đâu, mang dây thừng đến.”

“Lão gia, ông muốn làm gì?” Đại thái thái tựa hồ nhận ra cái gì vội tiến lên hỏi, sợ Cao Viễn dùng dây thừng trói con gái.

Cao Viễn không trả lời, trực tiếp phẩy tay đuổi bà ra, sai người mang bút mực đến, kê phượng thuốc ngay tại chỗ, sau đó sai người đi bốc thuốc.

Bên này, Cao Vân Dao nhanh chóng bị người dùng dây thừng trói lại, ngay cả miệng cũng nhét vải vào, sợ nàng không nhịn được mà cắn lưỡi.

“Lão gia, phải làm sao bây giờ đây? Hu hu, Dao Nhi của ta, nếu nó xảy ra chuyện gì thì ta đây cũng không muốn sống nữa.” Đại thái thái ngồi một bên

liên tục khóc lóc.

Cao Viễn nhướn mày, lạnh lẽo trừng mắt nhìn Đại thái thái: “Nếu bà muốn nó chết sớm thì cứ khóc đi.”

Một câu nói khiến Đại thái thái nghẹn gần chết.

Cao Viễn hoàn toàn không liếc nhìn bà một cái, chỉ lạnh lùng dặn dò hạ nhân, thu dọn sạch sẽ căn phòng, đem thiêu toàn bộ đồ vật Cao Vân Dao đã từng chạm qua, sau đó thì nấu một bồn nước nóng đến.

Đại thái thái thấy Cao Viễn sắp xếp đầu vào đó, nghĩ là con gái cũng không quá đáng lo, lúc này mới yên lòng.

Thế nhưng, thái độ của Cao Viễn với bà vẫn khiến cho bà thấy bị tổn thương.

Cho dù trái tim bà đã sớm bị nam nhân này làm cho thùng trăm ngàn lỗ, nhưng mà vẫn sẽ bị thương, vẫn sẽ đau lòng.

Bên trong Dao Trúc Hiên bận bịu rối loạn, trong Hà Hương viện, Lý Thanh Ca lại hiếm khi được thanh thân, đang cùng Túy Nhi và các nha đầu thu dọn hành lý, nhân lúc có ánh nắng thì mang quần áo ra phơi một chút, còn một số sách cũng phải thu dọn lại.

Thúy Xảo chủ yếu thu dọn quần áo, phân biệt ra y phục theo bốn mùa xuân hạ thu đông.

Túy Nhi phụ trách thu dọn sách vở, cái Lý Thanh Ca muốn xem thì để một bên, không muốn xem thì đóng gói lại. Mặc khác, giấy và bút mực mang từ Linh Châu đến cũng bày hết lên bàn.

Lý Thanh Họa ngồi trong lòng ngực tỷ tỷ, hứng thú nghe tỷ tỷ dặn dò này kia.

Xi... Đột nhiên, không biết nghĩ tới điều gì, Túy Nhi bật tiếng cười, xoay mặt lại nhìn Lý Thanh Ca nói: “Tiểu thư, sáng nay lúc đi lấy com, nô tì nghe nói Dao Đại tiểu thư bị bệnh lạ, ai cũng đoán chắc nửa đêm lúc đi nhà xí nàng ta đã đắc tội với thần nhà xí gì đó, cho nên mới khiến cả người hơi thối đến buồn nôn, cách mấy trượng vẫn ngửi thấy mùi. Hi hi, thật muốn xem thử bây giờ nàng ta thành ra thế nào.”

“Người khác trốn còn không kịp, ngươi còn muốn nhảy vào sao?” Thúy Xảo nghe vậy, đóng cửa tủ quần áo rồi nói.

Túy Nhi lại cười, đúng là cười trên sự đau khổ của người khác: “Ta đứng nhìn từ xa không được sao?”

“Ngoan ngoãn đi, sách của ta đã thu dọn hết chưa?” Đứng rồi, có một quyển “Thảo mộc dược lý” ngươi đã tìm được chưa?” Lý Thanh Ca hỏi

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lục Soát

Túy Nhi vội le lưỡi, lúc này chỉ lo nghĩ đến bộ dạng chật vật của Đại tiểu thư mà quên mất chuyện tiểu thư dặn dò, nàng lập tức đi tìm kiếm.

Bên này, Lý Thanh Ca cũng mỉm môi cười, mặc kệ chuyện đó, nàng chỉ là mượn cớ để chặn miệng nha đầu Túy Nhi thôi.

Lúc này một tiểu nha đầu đi vào, bẩm báo: “Tiểu thư, Dung ma ma đến rồi, nói là có việc.”

“Bà ta?” Lý Thanh Ca hơi nghi hoặc, vào lúc này không phải bà ta nên bận rộn ở Dao Trúc Hiên sao? Tại sao lại đến đây? “Để cho bà ta vào đi.”

"Vâng." Tiểu nha đầu lập tức đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Dung ma ma đi vào, trên mặt mang theo ý lạnh như cười mà không cười, phía sau còn ba nha đầu trẻ tuổi, đều là người của Đại thái thái.

Vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Lý Thanh Ca chậm rãi đứng dậy, để Túy Nhi dẫn Lý Thanh Họa ra ngoài chơi.

“Dung ma ma có việc?” Nàng hỏi, trong lòng đã đoán được mấy phần.

“Lý tiểu thư, lão nô phụng lệnh của Đại thái thái, phải đến đây kiểm tra.” Dung ma ma ngẩng cao đầu, gương mặt già nua mang theo ý cười giả tạo “Đại tiểu thư nhà ta hôm qua đột nhiên nhiễm phải bệnh lạ, vì muốn đảm bảo, phàm là người đã từng tiếp xúc qua đều phải kiểm tra một chút, nếu có đồ vật khả nghi thì phải tiêu hủy hết.”

“Ồ, chuyện Đại tỷ tỷ bị bệnh ta cũng có nghe nói lúc sáng.” Lý Thanh Ca hơi khép mi mắt, chỉ trầm ngâm một lát thì than thở: “Nếu đã là lệnh của Đại

thái thái thì Thanh Ca không dám ngăn cản, chỉ là, chỗ của ta đang thu dọn còn chưa xong, rất loạn, nếu Dung ma ma không ngại thì nơi này xin giao cho mọi người.”

“Lý cô nương yên tâm, các nô tì sẽ rất cẩn thận, không làm hư hỏng đồ của cô nương.” Tuy Dung ma ma nói khách khí, nhưng ba nha đầu phía sau đã nhào đến như hổ sói, người thì mở rương, người thì kéo mền, người thì tháo ngăn tủ.

Lý Thanh Ca lạnh lùng đứng nhìn, thật không giống kiểm tra, mà giống như lục soát tang vật.

Thì ra, sáng nay sau khi biết được Cao Vân Dao bị bệnh, Hạ Chi Hà liền bảo nha đầu đỡ mình đi đến phòng Đại thái thái, phân tích một phen với bà.

Nói là: sức khỏe Dao muội muội luôn rất tốt, chưa từng bị nhưc đầu cảm mạo gì, sao lại đột nhiên mắc bệnh lạ như thế? Theo cháu gái thấy, bệnh của Dao muội muội rất kỳ lạ, nói ra thật trùng hợp, Lý muội muội vừa đến thì tính tình Dao muội muội thay đổi, còn mắc bệnh như thế? Di, có khi nào là...? Cháu gái từng nghe nói ở Linh Châu rất tà dị, có người biết dùng sâu độc, nghe nói có thể khống chế tâm tính của người khác, còn có thể tùy ý lấy mạng người ta bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ Đại thái thái không tin lắm, nhưng khi bà và Cao Viễn tiến vào Dao Trúc Hiên, nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của Cao Vân Dao, tâm tư cũng lay động.

Thà tin là có chứ không thể tin là không, lúc này mới có việc Dung ma ma đến lục soát, chính là để Lý Thanh Ca trở tay không kịp.

Lý Thanh Ca lẳng lặng đứng ở bức bình phong, mỉm cười nhìn đám người tùy ý càn quét, Thúy Xảo nhìn ra không đúng, lặng lẽ đi tới bên cạnh nàng nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, chuyện này thật không ra gì, lật tung như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Lý Thanh Ca cười lạnh, nơi này là địa bàn của Cao gia, cho dù xới cả ba tấc đất lên cũng có liên quan gì tới nàng.

Nàng nhẹ nhàng liếc nhìn Thúy Xảo nói: “Thúy Xảo, ngươi cũng đừng ngại ra đó nữa, mau giúp đỡ, còn rất nhiều viện khác đang chờ Dung ma ma kiểm tra đó, không được chậm trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trả Giá

Âm thanh Lý Thanh Ca không nhỏ, Thúy Xảo hiểu ý cũng lập tức đáp ứng một tiếng: “Dạ được, tiểu thư.” Sau đó lại nói với Dung ma ma: “Dung ma ma, bà nghỉ một chút đi, nói cho bọn ta biết phải tìm thế nào, ta lại sai mấy nha đầu đến tìm, chẳng phải sẽ nhanh hơn sao? Cũng đỡ cho bà vất vả, lát nữa bà còn phải đi tìm ở những viện khác mà.”

Dung ma ma nghe vậy mặt đầy vẻ ngượng ngùng, trước tiên là tìm nửa ngày cũng không thấy có chút sai lầm nào, sau thì mấy câu nói của Lý Thanh Ca và Thúy Xảo làm cho bà không thể trả lời.

Vì Đại thái thái bảo bà đi lục soát Hà Hương viện, nhưng không nói đi nơi khác, cho nên ban đầu bà nói vậy là để bắt bí Lý Thanh Ca, dù sao nếu chỉ lục soát một chỗ này thì về tình về lý đều khó giải thích.

Bà âm thầm trao đổi ánh mắt với các nha đầu khác, kết quả đều lắc đầu, không tìm ra đồ gì khả nghi.

Thúy Xảo nhìn, khẽ cười nhẹ: “Dung ma ma, bà nói gì đi chứ, phải tìm thế nào? Trong phòng này bà đã tìm hết rồi, ngay cả gầm giường cũng được Kim Chi xem kỹ, tiếp theo có phải nên tìm trong phòng các hạ nhân ở đây không? Hôm đó bọn ta cũng có tiếp xúc với Đại tiểu thư nữa.”

Tìm trong phòng hạ nhân thì có ích gì? Cho dù Lý Thanh Ca làm chuyện mờ ám thì cũng không dám bỏ đồ vào phòng hạ nhân, dù sao hạ nhân của Cao phủ, còn người nàng ta mang theo thì sao? Ngoại trừ nha đầu Túy Nhi kia thì không còn ai trung thành nữa. Chỉ sợ nếu Lý Thanh Ca có sai lầm, người đầu tiên đi báo cáo sẽ là hạ nhân đó, để được lập công trước mặt Đại thái thái.

Dung ma ma có chút thất vọng, mất đi một cơ hội lập công trước mặt Đại thái thái, nhưng bà thiếu chút nữa đã lật cả nền đất lên rồi, còn làm sao được nữa?

Bà liếc nhìn chung quanh, ngoại trừ cảnh hỗn loạn khắp phòng thì không còn gì khác thường, chỉ đành nói: “Thôi, các người tự mình xem đi, nếu cảm thấy có gì không ổn, ví dụ như bị ngứa hay có mùi lạ thì lập tức báo lên trên, mặc khác, những đồ đạc đã mặc cũng phải giặt lại một lần để khử trùng.”

“Ah, Dung ma ma muốn đi rồi sao? Tiếp theo là viện nào? Đúng lúc Thúy Xảo cũng đang rảnh, chi bằng giúp Dung ma ma một tay?” Thúy Xảo đi tới cười nói.

Sắc mặt Dung ma ma có chút khó coi: “Không phiền Thúy Xảo cô nương, lúc này thật bất kính làm đồ đạc hỗn loạn, nhờ các cô nương dọn dẹp lại một chút, bọn ta còn phải đi đến các viện khác tìm kiếm.”

Nói xong liền nháy mắt với ba nha đầu kia, muốn đi.

Nhưng không dễ như vậy đâu, trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, làm cho chỗ của nàng hỗn loạn, dù sao cũng phải trả giá chứ.

Cúi mắt xuống để che giấu ánh sáng lóe lên trong mắt, ngón chân trong tay lóe lên, chỉ thấy nha đầu tên Kim Chi đó kêu ôi chao một tiếng, thân thể liền quỵ xuống, theo quán tính nàng đưa tay ra bắt lấy cái gì đó, đúng lúc người bên cạnh nàng chính là Dung ma ma.

Thân thể Dung ma ma khá nặng, bị nàng kéo một cái, tuy là chưa ngã sấp xuống nhưng theo bản năng bà ta lại đưa tay nắm lấy cái giá đỡ bên cạnh.

Thật không may, do lực tay hơi mạnh, cái giá đỡ kia cũng hơi mong manh, lại lập tức ngã xuống.

Đáng thương cho những món đồ trang trí bằng sứ và ngọc được bày trên giá, cứ như vậy ào rơi xuống vỡ tan tành.

Lại sau đó, ầm một tiếng, toàn bộ cái giá đỡ ngã ập xuống, trùng hợp đập nát bình hoa Thanh Từ đặt trong góc phòng.

Bình hoa Thanh Từ kia thật sự đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trốn Tránh

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Lý Thanh Ca trừng to mắt, gương mặt ngây ngốc nhìn Dung ma ma.

Dung ma ma ngã ngồi trên đất, đôi mắt như cá chết trợn trừng lên, trông mắt như muốn lòi ra ngoài, tựa hồ không thể tin chuyện trước mắt.

Thúy Xảo đứng ở một bên, miệng há thật to, như chứa được cả một quả trứng.

Kim Chi quỵ trên đất, chỗ đau trên đầu gối làm cho nàng phải nhăn mặt, hai nha hoàn khác thấy cảnh này lập tức tránh qua một bên, sợ bị liên lụy.

“Ah, các người ăn cướp sao?” Túy Nhi dẫn theo Lý Thanh Hòa ở bên ngoài nghe thấy âm thanh, lập tức vào xem, vừa đi tới cửa liền bị tình cảnh trước mắt làm cho sững sờ.

Cuối cùng Dung ma ma cũng hồi phục tinh thần, gương mặt già nua đổi thành màu gan heo, nhăn thành một nắm, như một cái bông cải khô: “Ôi, cô nương, như vậy là sao, đang yên đang lành sao lại...” Đột nhiên, ánh mắt bà lạnh lẽo, một cái tát ập xuống người Kim Chi, mắng: “Chết tiết, nguoi nhìn chuyện tốt mà nguoi làm đi. Đợi ta bẩm lại Đại thái thái xem nguoi có chết hay không?” Hừ, nếu không phải nha đầu chết tiết này lôi kéo mình, sao mình lại đụng phải cái giá đỡ, làm sao lại đánh vỡ hết đồ ngọc đồ sứ trong phòng này.

Kim Chi bị mắng đến sững sờ, nhưng có thể đi theo làm việc bên người Đại thái thái thì cũng không phải kẻ tầm thường, nàng biết Dung ma ma muốn đổ mọi chuyện lên người mình, lúc này vội đẩy Dung ma ma ra, khóc lóc om sòm: “Lão nhân gia người gây ra họa còn bắt ta gánh hay sao? Được, chúng ta cứ đi bẩm với Đại thái thái xem rốt cuộc là ai chết?”

“Nguoi? Chết tiết, còn dám cãi bướng, xem ta có đánh chết nguoi hai không?” Dung ma ma bò lên, hung ác nhào về phía Kim Chi, cầm lấy tóc của nàng đâm đá túi bụi.

Kim Chi tuy hơi nhỏ nhưng khí lực cũng không nhỏ, cúi đầu xuống đâm thẳng vào ngực Dung ma ma, suýt chút nữa đẩy bà ta nằm lăn ra đất.

“Giỏi, giỏi lắm, chết tiết, cả nguoi cũng làm phản rồi, ta lập tức đi bẩm với Đại thái thái.” Biết không phải đối thủ của Kim Chi, Dung ma ma liền dừng tay, bà vừa che ngực vừa thở hổn hển nói.

Nói xong liền tránh ra khỏi Kim Chi, muốn chạy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Xử Lý

Trái tim Dung ma ma như chìm xuống, thấy Lý Thanh Ca cúi mắt không nói trong lòng càng không chắc chắn, chỉ có thể cười cầu tài: “Lý cô nương...”

“Thúy Xảo”. Lý Thanh Ca ngẩn đầu, ánh mắt lạnh lẽo khiến Dung ma ma phải run lên.

“Người dân thêm mấy nha đầu, thu dọn các mảnh vỡ đồ sứ đồ ngọc này lại thành từng món đi.”

“Vâng.” Thúy Xảo lập tức đi ra ngoài gọi hai tiểu nha đầu, sau đó cùng nhau thu dọn các mảnh vỡ đặt vào trong một cái chậu.

“Lý cô nương, người đây là...” Dung ma ma chợt dạ, những thứ đồ này tuy không phải giá trị liên thành, nhưng mọi thứ đều rất quý, chỉ sợ phải tốn một khoảng tiền không nhỏ, lão bà từ như bà phải làm sao?

Lý Thanh Ca lại dành cho bà một ánh mắt an ủi: “Dung ma ma yên tâm, ta sẽ không làm khó bà, chuyện vừa rồi ta cũng tận mắt nhìn thấy, ta sẽ giải thích với Đại bá mẫu là bà vô tình, tin là Đại bá mẫu nhân từ sẽ không trách phạt bà.”

Lý Thanh Ca không nói còn đỡ, vừa nói ra trong lòng Dung ma ma càng lo lắng hơn, cả người lạnh lẽo. Đại thái thái là người thế nào, người khác không biết nhưng bà hiểu rất rõ, từ nhỏ bà đã đi theo Đại thái thái, sau đó cùng tiến vào Cao gia, những năm này, tuy rằng so với người khác thì bà có được một ít thể diện, nhưng mà chỉ có bà mới tự biết, mình đang sống những ngày tháng như đi trên băng mỏng, bây giờ bà còn có tác dụng với Đại thái thái, nếu có ngày mình vô dụng, thì cũng không khác gì mấy món đồ đó, chết không có chỗ chôn.

“Lý cô nương, đừng...” Dung ma ma có chút hoảng hốt, lại nghĩ ra ý muốn kỳ lạ là cầu xin Lý Thanh Ca.

Nhưng mà, Lý Thanh Ca hoàn toàn không cho bà cơ hội lên tiếng: “Dung ma ma không cần nói gì, chúng ta nên đi tìm Đại bá mẫu để ghi chép lại hết những món đồ bị vỡ này, các người còn phải đi tìm ở viện khác, không thể chậm trễ.”

Nói xong lại dặn Túy Nhi: “Người và Họa Nhi ở lại, nơi này... không cho ai động vào, ai vi phạm trực tiếp ném ra ngoài.”

“Vâng.” Túy Nhi cảm giác được âm thanh của Lý Thanh Ca bắn ra lệ khí, lúc này thân thể đứng thẳng tắp, nghiêm túc trả lời.

“Ừm.” Lúc này Lý Thanh Ca mới gật đầu, “Thúy Xảo, mang theo đồ đạc đi, Dung ma ma, mời.”

“Lý cô nương...” Tựa hồ Dung ma ma còn muốn nói gì.

“Xin mời.” Lý Thanh Ca làm một dấu tay mời bà, sau đó nhấc chân đi trước.

Về mặt Dung ma ma đau khổ, nhìn Kim Chi và đám người còn lại một chút, sau đó thì thê lương cúi thấp đầu đi theo sau.

Đại thái thái không ở trong phòng, chuyện này giống như Lý Thanh Ca dự tính trước, chỉ là bà ta lại ở trong phòng Lão thái thái, việc này tình cờ trùng ý Lý Thanh Ca.

Cho nên Lý Thanh Ca một mạch đi thẳng tới Thụy Cảnh Các của Lão thái thái.

Trong Thụy Cảnh Các, Lão thái thái đang nghiêng người tựa trên giường, hơi híp mắt lại nghe Đại thái thái nói chuyện, nửa đêm qua, nghe mọi người nói Cao Vân Dao bị bệnh, bà cũng ngủ không ngon, giờ khắc này đầu óc có chút hỗn loạn.

Hạ Chi Hà vì nghe nói thân thể Lão thái thái không khỏe, liền tự mình nấu canh bồ câu đưa tới, giờ khắc này đang ngồi bên chân Lão thái thái, ôn nhu xoa bóp cho bà, bộ dáng rất lạnh lợi.

Đại thái thái ngồi bên dưới, ôn nhu nhỏ nhẹ nói chuyện, chỉ đơn giản là an ủi bà vài câu, nói rằng Lão gia đã trở về, Đại tiểu thư sẽ không sao, uống thuốc mấy ngày sẽ tốt.

Lúc này có nha đầu đến báo, Lý tiểu thư đến rồi, còn có đám người Dung ma ma.

Lão thái thái mở mắt ra, có một tia nghi hoặc, bà liếc nhìn Đại thái thái.

Đại thái thái cũng hơi run, nhưng nghĩ tới, có lẽ là Dung ma ma lục soát được cái gì mới dẫn theo Lý Thanh Ca đến đây, nếu không, bà ta chỉ quay về là được rồi, còn cần gì mang theo Lý Thanh Ca?

Nghĩ như thế, Đại thái thái theo bản năng lại liếc nhìn Hạ Chi Hà, hai người cùng nhau mỉm cười, ý tứ trong đó chỉ có tự mình hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hồi Bầm

Lý Thanh Ca vừa vào phòng liền có mấy cặp mắt nhìn nàng chăm chăm, nàng cười một cái, tiến lên dịu dàng lễ phép nói: “Thanh Ca xin chào Lão thái thái, Thái thái, Hạ tỷ tỷ.”

Lão thái thái vô cùng thương tiếc nhìn nàng: “Đứa nhỏ này, không phải Tô mẫu đã bảo con về phòng nghỉ ngơi sao? Còn đến đây làm gì?” Sáng sớm Lý Thanh Ca đã đến thính an, bà thấy khí sắc nàng không được tốt, đoán là do đi đường xa chưa hồi phục lại nên bảo nàng về phòng nghỉ ngơi, bây giờ mới qua một lúc tại sao lại đến nữa rồi?

Lý Thanh Ca mỉm cười nhìn Đại thái thái: “Bầm Lão thái thái, Thanh Ca lần này tới là tìm Đại thái thái.”

“Ồ?” Lão thái thái lộ vẻ nghi hoặc, cũng nhìn về phía Đại thái thái.

Đại thái thái ngồi thẳng người, trên mặt mang theo sự đoan trang và uy nghiêm, cũng giả vờ không hiểu mà hỏi: “Làm sao? Xảy ra chuyện gì? Bọn hạ nhân hầu hạ không tốt sao?”

“Không, các nha đầu đều rất tốt.” Lý Thanh Ca không nhanh không chậm nói, một mặt gọi hai người Thúy Xảo và Dung ma ma vào.

Mọi người nghi hoặc.

“Phu nhân.” Dung ma ma vừa bước vào liền chạm vào ánh mắt Đại thái thái, tim bà rung lên, nét mặt già nua trắng bệch.

Đại thái thái nhìn một cái liền nhạy cảm phát hiện được sự tình không như mình tưởng tượng, lại nhìn lên cái khay trên tay Thúy Xảo, tuy là có chút mảnh vỡ nhưng nhìn rất quen mắt, không khỏi lại nghi ngờ, rốt cuộc là có chuyện gì? Lý Thanh Ca nói tiếp: “Đại bá mẫu, chuyện này để Thanh Ca nói, xin đừng nóng lòng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lão thái thái lên tiếng hỏi trước, từ tối qua bà đột nhiên nghe tin Cao Vân Dao bị bệnh, mí mắt vẫn giật không ngừng, cảm giác sẽ xảy ra chuyện không hay gì, cho nên khi Thanh Ca nói như vậy bà liền khẩn trương.

“Là thế này.” Lý Thanh Ca nói. “Sáng sớm Dung ma ma dẫn theo người đến Hà Hương viện, nói là Đại bá mẫu dẫn dò, vì Đại tỷ tỷ tối qua đột nhiên nhiễm bệnh lạ, Đại bá mẫu lo lắng những người đã từng tiếp xúc với tỷ ấy cũng bị nhiễm, cho nên phái Dung ma ma lần lượt đi kiểm tra từng viện.”

“Cái gì? Có chuyện như thế?” Vừa nói Lão thái thái vừa biến sắc, tầm mắt lạnh lẽo liếc về phía Đại thái thái.

Sắc mặt Đại thái thái hơi trắng, tựa hồ có chút lúng túng.

Lý Thanh Ca làm bộ không nghe ra ẩn ý của Lão thái thái, nói tiếp: “Đại tỷ tỷ đang có bệnh, lúc này đang rất rối ren, Đại bá mẫu còn có thể nghĩ cho mọi người như vậy khiến Thanh Ca rất kính nể, chỉ là không may, khi Dung ma ma cho người kiểm tra đồ đạc trong phòng, có lẽ do đồ đạc hơi hỗn loạn nên lúc mọi người đi lại không cẩn thận té nhào một cái, Dung ma ma lại tình cờ đụng vào giá đồ, kết quả làm vỡ nát toàn bộ đồ sứ đồ ngọc trên giá...”

“Cái gì?” Đại thái thái nghe vậy suýt nữa nhảy lên một cái, da mặt run rẩy, từng chữ phun qua kẽ răng: “Toàn bộ... vỡ nát rồi?”

“Dạ.” Lý Thanh Ca nghiêm túc gật đầu, mở to đôi mắt vô tội, nhìn về mặt sắp không kềm được của Đại thái thái, muốn đánh một đòn thật mạnh nên nói thêm một câu: “Đồ bị đập nát, để đảm bảo không có sai sót, con đã sai Thúy Xảo mang các mảnh vỡ tới đây, để Đại bá mẫu cho người ghi chép lại, như vậy cũng dễ đối chiếu với sổ sách.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Giận Dữ

Một câu không nặng không nhẹ, không đầu không đuôi của Lý Thanh Ca như một đòn nặng nề đánh vào người Đại thái thái, làm cho bà mềm nhũn cả người, mắt nở đom đóm, bà liếc nhìn cái khay đồ vỡ lần nữa, lập tức tim gan phèo phèo đau nhức.

Chẳng trách nhìn quen mắt như vậy. Tất cả đều là bảo bối của bà, mỗi một món đều rất quý, trong đó còn có vài món là của hồi môn từ nhà mẹ đẻ mang đến.

Chưa nói đến từng món đều là trân phẩm, cho dù đem đi bán thì cũng phải được năm mười vạn lượng bạc là ít, trong đó có một đóa Mẫu đơn phú quý được điêu khắc từ bạch ngọc do đại sư phụ đồ ngọc Diệu Không chế thành, vô cùng quý giá, không phải có tiền là mua được.

Nghĩ tới đây, tim của Đại thái thái lại bắt đầu đau, giống như bị dao đâm vào, không kềm được, bà quét ánh mắt khiếp người về Dung ma ma.

“Rốt cuộc... là có chuyện gì?” Rõ ràng lửa giận ngút trời, nhưng lời này của Đại thái thái thốt ra, ngoại trừ nghiêng răng nghiêng lợi thì chỉ còn cảm giác vô lực suy yếu, bao nhiêu đồ tốt như vậy cứ thế mà vỡ nát sao? Có ai mà không đau lòng chứ?

Dung ma ma chạm tới ánh mắt của bà, hai chân mềm nhũn, rầm một tiếng ngã quỵ dưới đất: “Thái thái, lão nô đáng chết, là... là nha đầu chết tiết Kim Chi, nếu không phải nó đẩy nô thì nô thì cũng sẽ không đụng vào giá đỡ.”

“Đại bá mẫu, ngài đừng nóng giận, Dung ma ma và Kim Chi không cố ý đâu.” Lý Thanh Ca cũng lên tiếng năn nỉ, “Cũng chỉ vì đồ đạc quá hỗn loạn, Kim Chi không cẩn thận bị té, kết quả lại đẩy Dung ma ma một cái, lúc đó Thanh Ca cũng có mặt, nhìn thấy rõ ràng, con nghĩ có lẽ mọi người còn muốn đi nơi khác kiểm tra nên mới vội vàng, trong lúc đó làm ra sai lầm, kính xin Đại bá mẫu bỏ qua cho họ một lần.”

Người biết cái gì? Đại thái thái suýt nữa đã bật ra lời này, đáy mắt lóe lên hàn quang rồi biến mất.

Ánh mắt bà nhìn như ôn hòa, nhưng nét cười nơi khóe môi đã đông lạnh, bà cứ nhìn Lý Thanh Ca không chớp mắt, làm như đang chăm chú nghe nàng nói chuyện, thật ra trong lòng chỉ hận không thể xét nát Lý Thanh Ca ra.

Nếu không phải...

Nghĩ tới đây, trong lòng Đại thái thái rất hối hận, vốn dĩ đem mấy bảo bối đó đặt trong Hà Hương viện là vì bà muốn đẹp mặt một chút thôi, dù sao cũng là đồ trong kho, đặt ở đâu cũng vậy, Lý Thanh Ca là người mới tới sẽ không dám làm hư. Huống hồ cho dù là vô ý làm hư bà cũng sẽ bắt bồi thường đầy đủ.

Nhưng tuyệt không ngờ tới lại chính là nô tài của mình làm hỏng, không chút liên quan gì tới Lý Thanh Ca, điều này làm sao bà cam tâm được?

Lẽ nào, bao nhiêu đồ đạc cứ vậy mà bị vỡ vô ích hay sao?

“Có tra ra được cái gì không?” Đại thái thái nghĩ đến chuyện này, trầm giọng nói.

Dung ma ma lộ vẻ mặt sầu khổ, lắc lắc đầu “Lão nô không tra được gì.”

“Khốn kiếp.” Đại thái thái không nhịn được quát to, không tra ra được gì, tự nhiên làm hại bà tổn mấy mươi vạn lượng? Lão nô này muốn chết hay sao?

Hạ Chi Hà nghe một lúc cũng đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ là mấy câu lúc sáng mình nói với Đại thái thái đã có tác dụng, nên mới sai Dung ma ma đi lục soát, chỉ không ngờ là xảy ra sai sót.

Nàng nghe lời đoán ý, lại nhìn những mảnh vỡ kia, cũng biết toàn là đồ quý, mà đối với người yêu tiền như mạng Đại thái thái này mà nói thì chẳng khác gì cắt da cắt thịt bà.

Nếu không thể dè lại việc này xuống, chỉ sợ ngày sau Đại thái thái sẽ vì chuyện này mà trút giận sang cả mình.

Tâm tư xoay một cái, đôi mắt thu thủy xinh đẹp dịu dàng của Hạ Chi Hà liếc về phía Lý Thanh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tính Toán

“Lý muội muội.” Hạ Chi Hà ý vị sâu xa nói, “Chuyện này không thể chỉ cầu xin một câu là có thể chấm dứt được, muội có biết đồ bị vỡ có giá trị bao nhiêu không? Tuy tỷ tỷ không biết rõ ràng, nhưng ước chừng cũng phải lên đến mấy chục vạn lượng. Haiz, nói đến, di cũng thật sự là yêu thích Lý muội muội, có mấy món đồ tốt trước kia Dao muội muội nói là thích mà di còn không cho, lại đem để trong phòng Lý muội muội, di nói, chỉ có người trong trèo hiên lành như Lý muội muội mới hợp với mấy món đó, nhưng ai mà ngờ mới được hai ngày đã bị đập cho vỡ nát hết cả, đúng là quá đáng tiếc. Như vậy thì cũng thôi đi, nhưng bao nhiêu bạc như vậy, muội muội nói xem di làm sao bù đắp vào sổ sách cho đủ? Không lẽ một mình di phải lấy tiền riêng mà bù sao?”

Lão thái thái nghe vậy, ánh mắt nhìn Hạ Chi Hà bất giác lạnh đi mấy phần. Dù bà lớn tuổi, có một số việc cũng hồ đồ rồi, nhưng vẫn nhạy cảm nghe ra được lời của Hạ Chi Hà ban đầu thì có lý, thật ra vô cùng độc.

Nàng dễ dàng đẩy hết sai lầm lên người Lý Thanh Ca, ý tứ trong lời nói biến thành Đại thái thái vì quá yêu thích Lý Thanh Ca mới xếp hết đồ tốt vào phòng nàng, nếu không những món đồ này cũng sẽ không bị hư.

Lời này nói ra liền đẩy Lý Thanh Ca vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu Lý Thanh Ca nghe theo lời nàng thì phải thừa nhận sai lầm, bồi thường tổn thất, nếu không thì sẽ mang tiếng vô ơn bạc nghĩa, dù sao, chỉ vì Đại thái thái yêu thương nàng mới cho nàng, bây giờ bị hỏng hết rồi, nàng làm sao bắt Đại thái thái gánh được?

Nhưng nếu muốn gánh chịu, thì mấy chục vạn lượng, một tiểu nữ hài vừa rời khỏi gia tộc làm sao gánh vác được?

Lão thái thái âm thầm cử động thân thể, không tiếp tục để Hạ Chi Hà bóp chân cho mình nữa, trong lòng đã thầm biến cô nương xinh đẹp này từ cháu dâu tương lai thành người ngoài.

Vốn Hạ Chi Hà là khách quen trong phủ, đối với Lão thái thái khá hiếu kính, tuy nói là con gái thương họ không thể lên cao được, nhưng trời sinh nàng đẹp đẽ, tính tình ôn hòa hiền lành, hơn nữa nàng và Cao Dật Đình là thanh mai trúc mã, cho nên Lão thái thái cũng rất dễ tâm đến nàng.

Nghĩ thầm, nếu Hạ Chi Hà này và Cao Dật Đình thật sự là hai bên tình nguyện, bà cũng có thể tác thành. Mà Lý Thanh Ca mới tới Cao phủ, không có tình cảm gì với Cao Dật Đình, nếu sau này gả cho hắn, phu quân của mình trong lòng cứ tưởng nhớ nữ nhân khác, chỉ bằng đừng gả. Ngược lại chỉ cần bà còn sống một ngày, bà tất nhiên sẽ toàn lực tìm cho tiểu tôn nữ này một mối hôn nhân tốt, đầu gì, trong nhà vẫn còn Lão nhị mã.

Lão nhị Cao Dật Hiến tuy không có công danh trên người, nhưng mấy năm qua cũng càng ngày càng phát triển, đáng đáp thì đừng nói là Cao Dật Đình, các công tử trong kinh thành này sợ là còn chưa có ai sánh bằng.

Theo ánh mắt sáng suốt của bà, cảm thấy Lão nhị và Ca Nhi càng xứng đôi hơn.

Bởi vậy mấy hôm nay Lão thái thái đều tính toán, nếu Hạ Chi Hà gả cho Cao Dật Đình, như vậy bà sẽ làm chủ gả Lý Thanh Ca cho Cao Dật Hiến.

Chỉ là, hay ngày nay, nhìn bên ngoài thì bà thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại có cái nhìn khác về Hạ Chi Hà, mà cái nhìn này lại rất không tốt. Một là, tuy rằng Hạ Chi Hà là thanh mai trúc mã với Cao Dật Đình, nhưng dần dần lớn lên, cũng nên biết nam nữ khác biệt, làm việc nên biết chừng mực một chút.

Nhưng Lão thái thái thấy, hai người này càng lúc càng thân mật, vậy thì cũng được đi, nhưng nếu thân mật ở ngay trước mặt Lý Thanh Ca như vậy thì quá không ra gì, dù sao, Lý Thanh Ca là vị hôn thê đã có hôn ước với Cao Dật Đình.

Hành vi này của hai người, cho dù là vô tình hay cố ý, đều sẽ tổn thương đến người khác.

Thứ hai, trước mặt nhiều người như vậy, nàng dùng lời nói kích thích Lý Thanh Ca, rốt cuộc là xem người khác là đồ ngu sao? Còn nữa, cho dù nàng thiên vị đi của mình cũng không thể đẩy hết chuyện lên người một tiểu cô nương mười hai tuổi được.

Với hai điểm này Lão thái thái nhận định, tâm tư Hạ Chi Hà bất chính, không xứng làm chủ mẫu tương lai của Cao phủ.

Lý Thanh Ca không biết suy nghĩ của Lão thái thái, chỉ là nghe xong lời nói của Hạ Chi Hà thì trong lòng cười gằn, nếu là kiếp trước, gặp phải chuyện này chỉ sợ nàng đã hoảng hốt tới mức không biết làm gì, lại nghe người ta nói vậy trong lòng sẽ rất tự trách và xấu hổ, cho dù không có khả năng cũng sẽ dốc hết sức mình ra gánh vác tất cả, vì nàng sợ bị người ta chỉ trích, càng sợ người Đại bá mẫu tốt bụng này bị liên lụy, mà trên thực tế, người ta chỉ mong nàng đứng ra làm con mồi chết thay thôi.

Nhưng giờ khắc này, Lý Thanh Ca không có phản ứng như vậy, nàng nhẹ nhàng “à” một tiếng, biểu hiện kinh ngạc: “Ý của Hạ tỷ tỷ là những món đồ bị vỡ rất đáng giá sao? Đến mấy chục vạn lượng? Đó là bao nhiêu bạc chứ? Từ nhỏ muội được cha mẹ che chở, không hỏi đến chuyện tiền bạc, phạm là muốn ăn gì chơi gì đều có hạ nhân chuẩn bị, không hề tính toán gì cả. Huống hồ, đồ vật này bày ra là để thưởng thức, có liên quan gì đến bạc? Cho nên, muội muội ngu dốt, đối với số tiền mà tỷ tỷ nói cũng không có chút khái niệm gì cả. Ngược lại tỷ tỷ đúng là lợi hại, vừa nhìn đã biết được giá trị của mấy món đồ này, làm cho muội vô cùng ngưỡng mộ. Chẳng trách người ta nói, tỷ tỷ thông minh giỏi giang, chuyện làm ăn của quý phủ phát đạt như vậy, chắc là cũng có công lao của tỷ tỷ.”

Mọi người chấn động, mặt mũi Hạ Chi Hà cũng vừa xanh vừa tái, ngượng ngùng cực điểm.

Lý Thanh Ca làm như nói bản thân mình ngu dốt, nhưng vô tình đã tát một bạt tai lên mặt Hạ Chi Hà.

Thời buổi này thương gia có địa vị thấp nhất, ai cũng khinh bỉ thương nhân người đầy mùi tiền, mà khuê các nữ tử, danh môn thực nữ, có ai lại đi tính tiền mỗi ngày?

Nhưng Hạ Chi Hà chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra được những thứ đó giá trị bao nhiêu bạc, chẳng phải là nhờ vào thân phận nữ tử thương họ sao? Con gái thương họ, người đầy mùi tiền.

Như vậy, một người là quý nữ danh môn, một người là nữ nhi thương họ, cho dù dung mạo xuất sắc nhưng vẫn cứ như một trời một vực, khí độ phát ra từ bản thân mỗi người cũng quyết định được thân phận của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chỗ Dựa

Lão thái thái vui mừng nở nụ cười, vốn nghĩ Lý Thanh Ca còn nhỏ, khó tránh khỏi rơi vào bẫy của người khác, không ngờ tiểu nha đầu lại lanh trí hóa giải, còn mạnh mẽ chế nhạo Hạ Chi Hà một phen, nghĩ tới đây ý cười bên môi Lão thái thái càng sâu, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca càng thêm hiền lành trìu mến.

Dù sao cũng là tiểu tôn nữ của bà, làm sao có thể vô dụng như lời đồn được? Hừ, có thể thấy những kẻ tung tin đồn đó là có ý xấu.

Lại nhìn Lý Thanh Ca, thân hình còn nhỏ chưa nẩy nở, nhưng bộ váy phù dung trên người nàng lại đẹp đẽ đầy cảm xúc, không khó tưởng tượng, chừng hai năm nữa nha đầu này sẽ trở mã thành một mỹ nhân như thế nào.

Cho nên Lão thái thái cảm thấy, Cao Dật Đình chọn trúng Hạ Chi Hà, không phải vì Lý Thanh Ca không tốt, mà là do tiểu tử kia không có phúc.

“Ca Nhi nha đầu à.” Lão thái thái nói chuyện, đáy mắt mang theo ý cười yêu thích, “Con mới bao lớn chứ, có thể hiểu cái gì? Hạ tỷ tỷ của con nói không sai, những món bị vờ này tuy không phải giá trị liền thành nhưng cũng tốn không ít bạc. Con chỉ là đứa nhỏ, mặc kệ đi, cũng may có Đại bá mẫu của con ở đây, sẽ xử lý thôi.”

Nghe lời này mặt Hạ Chi Hà trắng bệch, Đại thái thái thì xanh mét.

“Dạ, Ca Nhi nghe lời Lão thái thái.” Lý Thanh Ca vô cùng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhìn về phía Hạ Chi Hà nói: “Đúng rồi Đại tỷ tỷ, phòng của tỷ đã được kiểm tra chưa, muội nhớ hôm đó tỷ cũng có tiếp xúc với Dao tỷ tỷ mà.”

Nói xong, không chờ Hạ Chi Hà trả lời, nàng quay lại nói với Dung ma ma: “Dung ma ma, chuyện tiền bạc chỉ sợ bà bán hết nhà cửa đi cũng không đền nổi, cũng may có Đại bá mẫu xử lý. Thế này, Hạ tỷ tỷ cũng đang ở đây, bà còn chưa đến viện của tỷ ấy kiểm tra đúng không? Không bằng nhân lúc này mau đi đi, cố gắng kiểm tra một phen, lấy công chuộc tội mới phải.”

Tiểu tổ tông của bà ơi, nói vậy là muốn bà đi chết sao? Cho dù cho bà mượn gan bà cũng không dám đi lục soát viện của Hạ Chi Hà, đó là cháu gái ruột của Đại thái thái, cũng có thể là Đại thiếu nữ nãi nãi tương lai.

Sắc mặt Dung ma ma khó coi đến cực điểm, nhưng không dám phản bác thẳng thắn, chỉ gượng cười chờ Đại thái thái dặn dò.

Giờ khắc này Đại thái thái cũng tiến thoái lưỡng nan, ý tứ trong lời nói của Đại thái thái rất rõ ràng, chính là bắt bà gánh chịu một mình. “Ngươi lui ra trước đi.” Đại thái thái nói với Dung ma ma, nhìn thấy lão bà này thật khiến người ta phiền lòng.

Dung ma ma tuân lệnh, như được đại xá mà đi ra ngoài.

“Ca Nhi nha đầu con cũng về đi. Chút chuyện nhỏ này sai nha đầu đến nói với ta một tiếng là được, còn tự mình đi làm gì? Tuy nói thời tiết chưa quá nóng nhưng đi đường như vậy cũng mệt mỏi lắm, tổ mẫu thấy lúc sáng khí sắc con không được tốt, nhất định là một đường bốn ba đến đây còn chưa khỏe lại.” Lão thái thái nhìn Lý Thanh Ca, lời nói mặc dù là trách cứ nhưng trong mắt đều là vẻ thân thiết, quay lại nhìn Đại thái thái, bà nói: “Theo lý, lời này không nên do bà lão như ta nói ra, nhưng những nô tài này không hiểu chuyện, Lý cô nương tuổi nhỏ thân thể lại yếu, cho dù lục soát cái gì cũng không nên làm trước mặt nó. May mà con bé là đứa nhỏ hiểu chuyện, nếu không bị dọa sợ thì biết làm sao đây?”

Mũi Lý Thanh Ca cay cay, sự quan tâm trong mắt Lão thái thái nàng nhìn ra được, “Lão thái thái.”

“Lão thái thái dạy rất phải, con dâu nhớ rồi, sau này sẽ quản giáo chặt chẽ đám nô tài.” Đại thái thái nghe vậy hơi biến sắc, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Được rồi.” Lão thái thái lại gọi một nha hoàn của mình đến: “Ngươi, xuống nhà bếp xem thử, canh bò câu lúc sáng ta sai nhà bếp nấu đã xong chưa? Nếu xong thì đưa đến phòng Lý cô nương đi.”

“Vâng.” Nha hoàn kia vội nói.

Bên này Lý Thanh Ca cũng cúi mặt nói: “Cảm ơn tổ mẫu.”

Trong khi cúi mặt xuống, một tia óng ánh lập tức xẹt qua mắt nàng, nàng biết, đây là Lão thái thái cho nàng chỗ dựa trước mặt Đại thái thái, bà dùng hành động để biểu thị cho mọi người biết, bà rất quan tâm đến tiểu tôn nữ này.

Như vậy, bất kể sau lưng thế nào, chỉ ít ở trước mặt, không ai dám ngạo mạn với Lý Thanh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Quả Trách

“Ca Nhi xin về phòng trước, muộn chút nữa sẽ quay lại thỉnh an tổ mẫu.” Lý Thanh Ca cúi người chào một cái, mềm mại nói, lúc gần đi còn không quên kích thích Đại thái thái một cái, nàng nói với Thúy Xảo: “Thúy Xảo, để khay lại, Đại bá mẫu còn phải đối chiếu sổ sách nữa.”

Khỏe miệng Đại thái thái nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn Lý Thanh Ca, Lý Thanh Ca làm như không thấy, sau khi hành lễ liền dịu dàng lui ra.

Thấy sắc mặt Đại thái thái không tốt, Thúy Xảo cũng đem cái khay đặt lên bàn trước mặt Đại thái thái, sau đó vội đưa chân đuổi theo Lý Thanh Ca.

Đại thái thái nhìn đồ vật trước mặt, trong lòng lại nhăn nhúm một trận.

Lý Thanh Ca đi rồi, Hạ Chi Hà cũng tìm cơ lui ra, không chịu được không khí nặng nề trong phòng, càng không chịu được ánh mắt lạnh như băng của Lão thái thái và sự nhục nhã lúc này.

Sớm nay nàng tự mình nấu canh bồ câu cho Lão thái thái, nhưng không ngờ Lão thái thái cũng sai người nấu.

Nhưng mà, nàng nấu cho Lão thái thái, Lão thái thái lại nấu cho Lý Thanh Ca.

Hành động này khiến nàng cảm thấy, nàng như một nha đầu cho người ta sai khiến, mà Lý Thanh Ca kia lại như một tiểu thư được Lão thái thái nâng niu trong lòng bàn tay, tương phản như vậy nàng làm sao chịu được?

Dĩ nhiên, thông minh như nàng cũng phát hiện được lý do Lão thái thái thay đổi thái độ với mình, bất quá, tuy trong lòng nàng có sự bất mãn vì Lão thái thái yêu thương Lý Thanh Ca, nhưng theo một cách khác mà nói, đó là chuyện tốt.

Nhiều năm như vậy nàng biết rõ, Lão thái thái và Đại thái thái vẫn âm thầm bất hòa nhau, Lão thái thái càng lưu ý Lý Thanh Ca, Đại thái thái sẽ càng ghét nàng ta.

Chuyện ngày hôm nay có thể làm cho Lão thái thái nâng đỡ Lý Thanh Ca, đồng thời làm cho Đại thái thái thêm hận Lý Thanh Ca.

Như vậy, mình cũng đỡ mất công, không cần phí công lấy lòng ai, sẽ có Đại thái thái tự ra sức diệt trừ Lý Thanh Ca. Không còn nàng ta, vị trí đương gia chủ mẫu tương lai của Cao phủ này không thuộc về nàng thì còn thuộc về ai được?

Nghĩ đến đây, Hạ Chi Hà lại kiêu ngạo ngẩng đầu lên, trên mặt khôi phục ý cười dịu dàng như cũ.

Trời vừa sáng Đại biểu ca liền tiến cung, nhưng vì Cao Văn Dao xảy ra chuyện, chắc không bao lâu nữa sẽ quay về, vậy thì nàng sẽ chờ ở Dao Trúc Hiên.

Mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn Lão thái thái và Đại thái thái.

Đại thái thái nhìn sắc mặt thâm trầm của Lão thái thái, trong lòng tức giận, bà còn chưa nói gì mà Lão thái thái đã bày ra sắc mặt là sao? Cung phụng bà ta bao nhiêu năm như vậy, lại không phải Lão thái thái thật sự của Cao gia, bà ta còn muốn thế nào nữa? Hừ, nếu còn nghe lời thì tiếp tục nuôi, nếu không nghe lời thì trực tiếp đá ra đường, đúng là bà già đáng chết.

Dĩ nhiên, trong lòng hận thì hận nhưng ngoài mặt Đại thái thái không dám thể hiện ra, thấy Lão thái thái không lên tiếng, bà mở miệng trước nói: “Lão thái thái, sáng sớm đã đến quấy rầy người, con dâu cũng nên về rồi, còn phải đi thăm nha đầu Dao nhi, không quấy rầy lão nhân gia người nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong liền muốn đứng dậy.

Lão thái thái lạnh lùng nhìn bà một cái: “Ngươi ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói.”

“Ách.” Đại thái thái vừa mới nâng mông lại bắt đắc dĩ ngồi xuống, “Không biết Lão thái thái có gì sai bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đánh Phủ Đầu

“Sai bảo thì không dám, dù sao lão thái bà như ta không phải mẹ chồng thật sự của ngươi, làm khó ngươi phải miễn cưỡng gọi ta là Lão thái thái.” Lão thái thái sâu xa nói.

Đại thái thái nghe vậy hoảng sợ, vội đứng lên nói: “Con dâu không dám, Lão thái thái...”

“Ngươi sợ cái gì? Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, sợ người khác nghe được rồi đi đến chỗ Lão gia cáo trạng hay sao?” Lão thái thái có chút trào phúng mà nói, bao nhiêu năm nay, nữ nhân này đối với mình có bao nhiêu phần thật lòng tôn kính trong lòng bà hiểu rõ ràng.

“Lão thái thái.” Đại thái thái tròn to mắt, biểu hiện vừa tổn thương lại vô tội.

“Thôi, ngồi xuống đi, đừng khiến người ta chóng mặt.” Lão thái thái phát tay với bà một cái.

Bà già đáng chết, lại muốn bày trò gì? Trong lòng Đại thái thái hiện ra một luồng ác khí, căn giận ngồi xuống: “Con dâu xin lắng nghe Lão thái thái chỉ dạy”

Lão thái thái nhìn bà một chút rồi nói: “Những năm này, người vì cái nhà này mà vất vả, ta đều nhìn trong mắt, tiểu tử Cao Viễn kia có được thành tựu như ngày hôm nay, cũng nhờ có người ở bên cạnh hấn lo lắng...”

“Lão thái thái quá khen.” Đại thái thái tràn đầy cảm xúc than nhẹ một tiếng.

Đáy mắt Lão thái thái cũng xẹt qua thôn thức, đột nhiên chuyển đề tài: “Đều nói người là người ôn lương hiền lành nhất, nhưng hôm nay ta thấy, sao ngay cả một tiểu nha đầu người cũng không dung nổi chứ?”

“Hả?” Tâm tư Đại thái thái chuyển biến không kịp, kinh ngạc tròn to mắt.

“Không phải sao? Không lẽ hôm nay người cho người đi lục soát viện của Lý nha đầu không xuất phát từ lòng riêng?” Ánh mắt Lão thái thái vô cùng nghiêm khắc, khiến Đại thái thái chột dạ: “Con...con...con dâu chỉ nhất thời hồ đồ.”

“Ta thấy người đúng là hồ đồ rồi.” Lão thái thái cũng không để lại mặt mũi cho bà, trực tiếp khiển trách: “Người đang nghi ngờ Dao Nhi bị Lý nha đầu hại, đúng không?”

Đại thái thái cúi mắt không nói, xem như ngầm thừa nhận.

Lão thái thái thở dài: “Lý nha đầu năm nay mới bao nhiêu tuổi, có bản lĩnh hại Dao Nhi như vậy sao? Người làm mẹ, giờ khắc này không ở bên cạnh nữ nhi của mình, ngược lại đi làm chuyện không đâu, để Viễn Nhi biết được nó lại trách người lạnh lùng.”

“Lão thái thái, việc này tuyệt đối không thể để Lão gia biết được.” Đại thái thái vội lau nước mắt nói.

“Dĩ nhiên không để cho nó biết, chỉ là sau này người phải chú ý một chút, Lý nha đầu dù sao cũng là cốt nhục của Nam Phong và Ngọc Nhi, cái khác không nói, chỉ cần nhìn thấy nó tuổi còn nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, người cũng nên thương tiếc nó nhiều hơn một chút, tuyệt đối không thể bỏ đá xuống giếng vào lúc này.” Lão thái thái sâu xa khuyên nhủ.

“Con dâu...”

“Đồ bị hồng trong Hà Hương viện người tìm cách bù vào đi.” Đại thái thái vừa muốn giải thích lại bị Lão thái thái lạnh lùng ném thêm một câu, “Nghe nói, những năm này người cho vay bên ngoài, trong tay có không ít bạc, ta nghĩ mấy chục vạn này người hẳn là lo nổi.”

Đại thái thái gật mình trong lòng, việc này vô cùng bí mật, làm sao Lão thái thái biết được?

“Sao Lão thái thái lại nói như vậy, cho vay? Chuyện này con dâu làm sao dám làm?” Đại thái thái cười gượng giải thích.

“Không làm càng tốt, ta cũng chỉ nghe nói thôi.” Lão thái thái không muốn dây dưa việc này thêm, chỉ dựa người ra phía sau, có chút mệt mỏi mà nói: “Nói cả nửa ngày ta thấy có chút mệt mỏi rồi, nếu người lo cho Dao Nhi thì đi thăm nó một chút, có khỏe hay không cũng cho người báo với ta. Mặt khác, đồ trong phòng Lý nha đầu đã vỡ hết, người cứ lấy thêm một ít đồ mang qua, khuê phòng của một tiểu cô nương không thể quá đơn giản quanh quẽ, nhưng xa hoa quá chỉ sợ con bé gánh không nổi, cho nên người tìm chút gì thích hợp với con bé mà mang qua, sinh hoạt thường ngày cũng nên chăm sóc một chút là tốt nhất.”

Nói xong, Lão thái thái nhẹ nhàng nhắm mắt, giống như đang nghỉ ngơi.

Đại thái thái canh cả mặt, thân thể tức đến run rẩy, hay tay nắm chặt, ráng nhìn mà nói: “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tặng Lễ.

Mấy ngày tiếp theo, Lý Thanh Ca hiếm hoi được thanh tĩnh theo ý nguyện, mỗi ngày ngoại trừ đến chỗ Lão thái thái thỉnh an thì ở lại Hà Hương viện dạy đệ đệ viết chữ đọc sách.

Phòng đã được thu dọn sạch sẽ, Lão thái thái sai người đưa mấy món đồ tốt của mình đến, một cái bình phong nhỏ hình hoa cúc hoa lê, một cái đỉnh bằng đá đen Yên Đông, một ống đựng bút bằng bạch ngọc, đều là thứ bà yêu thích.

Lão thái thái làm vậy, Đại thái thái cũng không dám thất lễ, hôm sau liền dẫn người xem xét kho phòng, tự chọn một ít đưa tới, mặc khác, chăn đệm, màn

che, màn cửa đều chọn cái mới đưa qua.

Ngay cả Hạ Chi Hà cũng đưa hai bồn cây cảnh đến.

Lý Thanh Ca nổi hứng cũng cùng mọi người thu dọn gian phòng.

Kiếp trước, nàng quá mức kham khổ, đời này, cho dù là vì chính mình, cũng quyết phải sống sung sướng một phen.

Chỉ là, những người đã kể trên thì không nói gì, ngoại trừ Lão thái thái, người khác có lòng hay không nàng tự hiểu rõ.

Không ngờ tới chính là, Cao Dật Hiến...

Tuy rằng từ sau đêm đó không thấy hấn nữa, nhưng trong Hà Hương viện này khắp nơi đều có bóng dáng của hấn.

Mỗi ngày, hấn đều sai người đưa đồ sang đây.

Hôm nay là son của Cẩm Tú phùng, ngày mai lại là tượng đất từ Giang Nam đưa đến...

Nói chung, tất cả những thứ ăn chơi đều được Cao Dật Hiến đưa đến Hà Hương viện.

Ban đầu Lý Thanh Ca không chấp nhận, nhưng từ chối cũng vô ích, hôm sau hấn vẫn cho người đưa đến, liên tiếp mấy ngày như vậy, làm như nếu nàng không nhận thì hấn sẽ đưa đến cả đời.

Lại nghĩ đến tính cách nhìn không thấu kia của Cao Dật Hiến, vì sợ rắc rối Lý Thanh Ca đành nhận lấy, nhưng cảnh cáo không được đưa nữa, chỉ lấy một lần.

Cũng may, lần này Cao Dật Hiến chịu nghe lời, biết nàng nhận rồi thì sau đó trở nên yên tĩnh.

Bên phía Cao Vân Dao, nghe nói sau mấy ngày uống thuốc thì độc tố trên người đã giảm không ít, chỉ còn ít vết tích nhàn nhạt, nếu dùng son phấn dày một chút thì cũng có thể che lấp.

Cao phủ, nhìn có vẻ khôi phục lại bình thường.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như nước.

Bất tri bất giác, Lý Thanh Ca đến Cao phủ đã được một tháng, qua ba ngày nữa chính là sinh nhật mười tám tuổi của Cao gia đại thiếu gia Cao Dật Đình, có người nói, đến lúc đó mấy vị điện hạ thân thiết với hấn cũng sẽ đến Cao phủ.

Vì thế, từ một tháng trước Đại thái thái đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng vì chuyện của Cao Vân Dao mà bị trì hoãn.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng, Lý Thanh Ca đến chỗ Lão thái thái thỉnh an.

Khi đến nơi, người trong phòng đang cười nói rất vui vẻ.

Thì ra, hôm đó Cao Vân Dao chưa chọn được vải, hôm nay Lão thái thái nhớ lại, liền đem tơ lụa trong kho phòng lấy hết ra, nói để các cô nương làm y phục.

“Lý muội muội, muội đến rồi, mau đến chọn vải đi, sắp đến sinh nhật Đại biểu ca rồi, muội phải ăn mặc đẹp một chút nha.” Hạ Chi Hà vừa nhìn thấy Lý Thanh Ca liền cười nói.

Lý Thanh Ca đi lên phía trước, nhìn qua số vải vóc đó, thờ dãi nói: “Thật là đẹp.”

Cao Vân Dao nghe nói liền vội vàng tiến lên: “Những thứ này đều là ta nhìn trúng, không được chạm vào.” Nàng xem thường nhìn Lý Thanh Ca, sau đó ôm hết mấy khúc vải màu sắc rực rỡ trên bàn vào lòng, tuyên bố quyền sở hữu.

Mà Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đang lựa chọn bên cạnh lại sững sờ, hiển nhiên là bất mãn với hành vi của Cao Vân Dao, nhưng lại không dám nói gì chỉ đành trút giận lên người Lý Thanh Ca. Hừ nếu không phải nha đầu quê mùa này thì Đại tỷ tỷ sẽ không tức giận, những thứ này ít nhất có thể chia cho các nàng một ít.

Đối với việc này Hạ Chi Hà làm như bất đắc dĩ, chỉ đành ngượng ngùng cười với Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca cũng không có ý kiến, tựa hồ không thấy sự căm ghét trong mắt người khác, nàng khẽ nhếch môi cười nhịu dằng: “Tỷ tỷ, đây là những thứ tỷ chọn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lan Quý Nhân

Nàng đưa tay lên sờ sờ một khối vải, bộ mặt hưng phấn: “Tỷ tỷ thật có mắt nhìn, nếu muội không nhìn lầm, gấm này hẳn là Lan quý nhân, loại gấm tốt nhất ở Giang Nam.”

“Lan quý nhân gì?” Hạ Chi Hà nghe nàng nói vậy cũng có mấy phần hứng thú.

“À, chuyện này thì muội cũng chỉ nghe nói thôi, không thể coi là thật.” Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nhờ nụ cười, ánh mắt lại hơi liếc về phía Cao Vân Dao, thấy nàng nghiêng đầu lắng nghe thì cười thầm, chỉ tiếp tục nói: “Mọi người đều biết, gấm thêu Giang Nam nổi tiếng thiên hạ, nhưng, Các chủ của “Giang Nam Chức Cẩm các” càng nổi tiếng hơn.”

“Các chủ?” Cao Vân Dao dòm sát người qua, mặt đầy hứng thú, nhưng khi nhìn lại Lý Thanh Ca thì lạnh lùng hừ một cái, vô cùng xem thường mà quay mặt đi.

Những người khác cũng bị lời giới thiệu của nàng làm cho hấp dẫn, xưa nay ai cũng biết gấm thêu Giang Nam nổi tiếng, nhưng không ngờ còn có một vị Các chủ làm tơ lụa.

“A, người Các chủ này nói ra chắc mọi người đều biết, chính là Lan quý nhân của tiền triều.” Lý Thanh Ca chớp mắt, tươi cười nói.

“Lan quý nhân?” Hạ Chi Hà hơi nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vui vẻ nói, “Muội muội đang nói đến Lan quý nhân đệ nhất mỹ nhân của tiền đế đúng không?”

“Đúng vậy” Lý Thanh Ca gật đầu.

“Ta cũng biết.” Lúc này Cao Vân Bình cũng hứng thú tham gia, “Nghe nói Lan quý nhân rất khéo tay, còn đồn nàng là Chức Nữ hạ phàm, vải gấm nàng dệt thiên hạ vô song.”

“Nhị tỷ tỷ nói rất đúng.” Lý Thanh Ca tiếp lời nàng, tiếp tục cười nói: “Năm xưa tiền đế vì tưởng niệm tay nghề tinh xảo của Lan quý nhân, liền đặt tên cho một loại vải gấm nàng dệt là Lan quý nhân, nhưng mà, vải do nàng tự tay dệt rất hiếm được lưu truyền, nghe đồn, chỉ có nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất mới có cơ may mặc được.”

Tiếng nói vừa dứt, ngoại trừ Lý Thanh Ca, ánh mắt các nữ tử dồn dập rơi vào khúc vải tên Lan quý nhân đó, đôi mắt lấp lờ hưng phấn.

“Có thật không?” Bất kể lời nói của Lý Thanh Ca là thật hay giả, Hạ Chi Hà nghe xong đều cảm thấy rất thích thú. Nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất thiên hạ, có ai không thích hưởng phần vinh quang này, khúc vải này là nàng thích trước, tên của nàng và vị Lan quý nhân kia là Lâm Chi Lan còn giống một chữ, cộng thêm bản thân nàng đẹp như thiên tiên, tất cả đều cho thấy nàng chính là người hữu duyên với nó, nàng chính là nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất.

Nhìn thấy ánh sáng hừng hực như lửa trong mắt Hạ Chi Hà, Lý Thanh Ca gật đầu, “Hừm, nếu muội đoán không lầm, tỷ đang cầm khúc vải Lan quý nhân hiếm có trên đời, tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, như tiên hạ phàm, có được vật này quả thật là xứng đáng.”

Hạ Chi Hà vừa nghe, gương mặt nhất thời như được hào quang chiếu rọi, nụ cười sáng lạn lóa mắt, lại khiêm tốn khéo léo nói: “Muội muội quá khen, trước mặt các muội muội tỷ nào dám xưng đẹp, chẳng qua là dễ nhìn chút thôi, chỉ là thấy nó màu sắc thanh lịch nhẹ nhàng nên mới yêu thích, còn về phần nữ tử xinh đẹp nhất tôn quý nhất thì tỷ không dám nhận, các muội cũng đừng nói nữa, nói ra coi chừng bị người ta chê cười.”

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, kiếp trước Hạ Chi Hà dựa vào dung mạo tuyệt thế vô song, lại có lời tiên tri tốt đẹp của thuật sĩ là “mắt môi như phượng, trời sinh mệnh quý” mà được chọn làm Thái tử phi, cuối cùng trở thành Hoàng hậu một nước, đó không phải là nữ nhân tôn quý nhất hay sao?

Nhưng đời này, nàng nhất định phải kéo nữ nhân tôn quý nhất này từ trên mây cao xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gây Xích Mịch

“Nếu tỷ nói vậy thì khúc vải này để cho muội đi.” Cao Vân Dao thêm thường từ này giờ, nghe Hạ Chi Hà nói thế thì lập tức đoạt lấy khúc vải từ trên tay nàng ôm vào trong ngực.

Hạ Chi Hà sững sờ, khóe môi cứng đờ, đôi mắt ảm chứa phần nộ và căm ghét, nhưng nhanh chóng che giấu đi, nàng hơi mỉm cười nói: “Dao muội muội,

quần tử giúp người toại nguyện, nhưng mà khúc vải này tỷ đã chọn từ trước, nếu muội muội thích thì hôm khách tỷ sẽ đưa cho, được không?”

Nếu chỉ là một khúc vải thì thôi, nhưng liên quan đến chuyện nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất, nàng làm sao nhường được?

Từ nhỏ, nàng đã xinh đẹp hơn người, ngay cả cha mẹ cũng cảm thấy tương lai nàng rất tươi sáng. Chỉ là nàng xuất thân thương hộ, địa vị thấp kém, không có cơ hội xuất đầu lộ diện. Nhà bình thường nàng không nhìn vào mắt, nhưng mà những gia đình lớn thì không giàu cũng quý, cho dù yêu thích dung mạo của nàng, cưới về cũng không thể làm chính thê, cho nên nàng chọn tới chọn lui, mới chọn Cao Dật Đình.

Trong số những người cùng vai vế, Cao Dật Đình xem như cũng là người tài năng xuất chúng, tướng mạo anh tuấn thì không cần nói, Cao lão gia hiện giờ là Tổng quản Thái y viện, Cao Dật Đình cũng là Tử phẩm Thị vệ của đương kim Hoàng thượng, là người bên cạnh Hoàng thượng, chỉ phần vinh quang này đã đủ làm nàng yêu thích. Huống hồ, Cao Dật Đình đối với nàng rất tốt, cho dù có hôn ước rồi, nhưng nàng chắc chắn chỉ cần nàng đồng ý, vị trí chính thê kia nhất định là của nàng.

Vốn là, có Cao Dật Đình nàng cũng nên thỏa mãn, nhưng kinh thành là nơi của thiên tử, phồn hoa phú quý, nữ tử như nàng sao có thể cam chịu tầm thường, làm một phu nhân Thị vệ chứ?

“Tỷ tỷ là vì câu nói của tiểu tiện nhân kia sao? Muội cho tỷ biết, cái gì mà nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất, chỉ là lừa gạt thôi, ai nói có được một khúc vải thì trở thành nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất chứ?” Cao Vân Dao ôm tờ lụa trong tay, khuyên nhủ Hạ Chi Hà, “Tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa, khúc vải này lúc nãy muội không thấy, bây giờ thấy rồi thì dĩ nhiên phải thuộc về muội, dĩ nhiên muội cũng không bắt tỷ chịu thiệt đâu, tỷ xem, trên bàn còn nhiều như vậy, tỷ tùy ý chọn, cho dù lấy hết toàn bộ cũng được.”

Hạ Chi Hà nghe vậy tức đến cắn răng, rõ ràng chính là cướp đoạt, giở lăm Cao Vân Dao, khinh người quá đáng.

Nhưng bản tính của Cao Vân Dao là ương ngạnh như vậy, vì được Đại thái thái sinh ra, là đích tiểu thư con vợ cả, từ nhỏ đã xem trời bằng vung, không coi ai ra gì, phạm là thứ nàng thích, bất kể là dùng cách gì cũng phải có cho bằng được. Giờ khắc này, nghe Lý Thanh Ca nói khúc vải này tốt như vậy, lại thấy ánh mắt nóng bỏng của Hạ Chi Hà, cho dù nàng không thích màu sắc mộc mạc của nó nhưng nàng cũng phải chiếm làm của riêng.

Không vì gì khác, chỉ vì cái câu nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất đó thôi. Hừ, trong lòng Cao Vân Dao, ngoại trừ bản thân nàng ra thì ai có tư cách đó nữa?

Thế là không để ý về mặt khó coi của Hạ Chi Hà, nàng ôm tờ lụa đi vào phòng, sau đó dựa vào lồng ngực Đại thái thái nói khúc vải này rất đẹp, muốn gọi người đến đây lấy kích thước để may.

Bên này, Hạ Chi Hà cũng không kèm được, bộ mặt mỹ lệ như tượng băng bị vỡ vụn, Lý Thanh Ca ở một bên cười thầm, thì ra cũng chỉ đến thế, nàng chỉ nói một câu đã khiến tình tỷ muội của hai người này lộ ra nguyên hình.

Bên kia, vì Cao Vân Dao đi rồi, Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ lại vui mừng lựa chọn tiếp.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng đung Hạ Chi Hà một cái, nhỏ giọng an ủi: “Hạ tỷ tỷ, đừng khổ sở, tỷ đẹp như vậy, bất kể mặc cái gì cũng đẹp.”

Hạ Chi Hà nghe câu này mới tỉnh táo lại, khoe môi cổ gắng nặn ra nụ cười: “Không, không có gì... để muội muội chê cười rồi.”

Thanh Ca lắc đầu: “Tỷ tỷ chọn tiếp đi, vải này đều rất đẹp.”

“Được.” Hạ Chi Hà nhìn số vải còn lại trên bàn, đột nhiên cảm thấy đều vô cùng xấu xí, hoàn toàn khác với khúc vải lúc nãy, nàng không còn tâm tình gì nữa.

Lý Thanh Ca cúi thấp đầu, giống như không nhận ra tâm tình của Hạ Chi Hà, cũng theo tỷ muội Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ lựa chọn.

Đột nhiên, một tiếng cười lọt vào tai, nàng đột nhiên cả kinh quay đầu, liền thấy sau bức màn che, Cao Dật Đình đang nhướng mày, quái dị nhìn nàng.

Lý Thanh Ca đột nhiên thấy hô hấp tê cứng, kẻ này sao lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cứng Đầu

Đột nhiên Lý Thanh Ca thấy hô hấp cứng lại, kẻ này sao lại ở đây?

Nàng cuống quýt quay đầu, bàn tay không ngừng đảo qua số tờ lụa, nhưng có chút mất tập trung? Hẳn đến từ khi nào, sao lại ở trong gian phòng bên cạnh như vậy, tình cảnh khi nãy hẳn đã nhìn bao nhiêu nghe bao nhiêu?

Ngắm lại ánh mắt tà mị trên tức của hắn, Lý Thanh Ca có chút chột dạ, có câu người trong cuộc quá người ngoài cuộc sáng, câu nói lúc này của nàng chẳng qua là mồi câu, dụ cho Hạ Chi Hà và Cao Vân Dao phản bội nhau, điểm ấy, các nàng kia không rõ nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt của nam nhân này, nhất là hắn lại cười như một con hồ ly.

Đáng ghét, Cao Dật Hiền.

Đôi mắt lóe qua một tia ảo não, nhưng ngoài mặt vẫn như thường, Lý Thanh Ca cố gắng ổn định tinh thần, tiện tay chọn hai khúc, một khúc hồng nhạt một khúc màu vàng.

“Hai khúc này không được.” Đột nhiên âm thanh trầm thấp của Cao Dật Hiền vang lên bên tai Lý Thanh Ca, hai khúc vải trong tay rơi xuống.

Cao Dật Hiền bắt lấy, sau đó đặt lại lên bàn, lại từ bên trong đồng tơ lựa chọn ra một khúc màu trắng bạc, bên trên có hình thêu tinh xảo, dưới ánh sáng, hình thêu lưu động ánh trắng dưới tuyết.

Đôi mắt Lý Thanh Ca nhú nhú, có chút kỳ lạ nhìn hắn, hắn đang làm gì? Muốn chọn thay nàng sao? Hắn chen vào quá nhiều rồi.

Cao Dật Hiền không để ý trào phúng trong mắt nàng, tốt bụng đưa tơ lụa mình chọn được cho Lý Thanh Ca, “Băng cơ ngọc tốt, tuyết ngọc sinh hương, khúc vải ‘thiên thượng tuyết’ này tuy không quý khí như Lan quý nhân, nhưng cũng là thượng phẩm, chất vải nhẹ mỏng mềm mại, cảm giác rất nhẵn nhụi, trời sắp nóng rồi, mặc cái này là thoải mái nhất.”

Lý Thanh Ca cười nhạt, quả nhiên là hắn nhiều chuyện.

“A, ánh mắt Nhị ca thật tốt, khúc vải này thật đẹp, làm sao muội không phát hiện chứ?” Cao Vân Bình làm như phát hiện thấy bảo vật mà vọt tới, Cao Vân Dao có thể cướp của Hạ Chi Hà, như vậy nàng có thể cướp của Lý Thanh Ca, huống hồ, Lý Thanh Ca làm sao có thể so với Hạ Chi Hà?

Chỉ là tay nàng vừa đưa ra, ánh mắt lạnh lùng của Cao Dật Hiền đã ném tới: “Đôi tay này muội còn cần hay không?”

Gương mặt của Cao Vân Bình cứng đờ, thấy thần sắc Cao Dật Hiền âm lãnh cũng không dám tiến lên, nhưng trước mặt nha đầu quê mua như Lý Thanh Ca nàng lại không muốn mất mặt, liền lui người về phía sau, giả vờ oan ức nũng nịu nói: “Nhị ca, huynh thật keo kiệt, chẳng qua muội thấy đẹp nên muốn nhìn kỹ một chút, nếu Nhị ca đã đưa cho Lý muội muội thì dĩ nhiên là muội không dám lấy.”

Coi như còn có phần thông minh tự biết mình, Cao Dật Hiền cong môi, nở nụ cười tà dị, cũng không làm khó muội muội của mình: “Bình Nhi ngoan, khúc này Nhị ca đã chọn cho Lý muội muội, cái khác thì tùy muội, ngoài ra, yên chi thủy phần của Cẩm Tú phượng, muội và Tuệ Nhi mỗi người một phần.”

Gương mặt âm u của Cao Vân Bình lập tức tươi tắn, hưng phấn nói “Đa tạ Nhị ca.”

“Cảm ơn Nhị ca.” Cao Vân Tuệ cũng hoảng hốt vì được quan tâm mà tiến lên nói. Nói đến, trong nhà tuy có hai vị ca ca, nhưng trong mắt Đại ca chỉ có một muội muội là Cao Vân Dao, Nhị ca cả ngày du lịch bên ngoài, không thấy bóng người, hôm nay lại tặng đồ cho nàng, nàng thật sự vui vẻ.

“Không đáng là gì, sau này nếu muốn gì, nhớ nói với Nhị ca.” Cao Dật Hiền nói phóng khoáng, đôi mắt lại tươi cười nhìn Lý Thanh Ca.

Mặt Lý Thanh Ca không hề cảm xúc, hoàn toàn không động tới khúc tơ lụa trong tay hắn, vẫn cầm lấy hai khúc mình đã chọn lúc này.

Cao Dật Hiền nhú mày, nha đầu này đúng là cứng đầu, đáng ghét

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Buồn Cười

“Nhị biểu ca thật tốt.” Đôi mắt Hạ Chi Hà đảo qua đảo lại trên người hai người, lạnh rên một tiếng, cười cợt nói: “Nếu như vậy, cũng giúp muội chọn một khúc đi.”

Cao Dật Hiền khẽ mỉm cười, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Hà biểu muội nói đùa, có Đại ca ở đây, ta làm sao có quyền chọn.”

Hạ Chi Hà ghen lời, đúng là đáng ghét, nàng không bằng Lý Thanh Ca sao? Vì sao chỉ thấy hắn ân cần với nàng ta, lại xa lạ với mình như vậy.

Nhưng nghĩ lại, lời của hắn không phải đã khẳng định quan hệ của mình và Cao Dật Đình sao? Mà Cao Dật Đình là người có hôn ước với Lý Thanh Ca.

Nghĩ như thế, trong mắt lóe qua vẻ đắc ý.

Nhưng mà, Hạ Chi Hà thu lại vẻ đắc ý, thần sắc trở nên nghiêm túc nói: “Nhị biểu ca, đừng nói vậy, có Lý muội muội đây, cẩn thận hiểu lầm.”

Lý Thanh Ca nghe nói cảm thấy rất buồn cười, trong lòng cũng lạnh lẽo.

Không nói đến linh hồn của nàng, chỉ nói thân thể này, mới có mười hai tuổi, rồi xa phụ mẫu đi đến một nơi xa lạ, tư tưởng như tờ giấy trắng, nàng có thể biết cái gì, có thể hiểu lắm cái gì?

Hoặc là, có người cố ý muốn cho nàng hiểu lắm.

Hạ Chi Hà thấy nàng không nói gì, chỉ cúi đầu vuốt ve hai khúc vải, không khỏi giậm chân một cái, mạnh mẽ trừng Cao Dật Hiền một cái, sau đó kéo tay Lý Thanh Ca, sốt sắng nói: “Lý muội muội, muội giận sao? Nhị biểu ca chỉ nói bấy thôi, muội đừng coi là thật, tỷ và Đại biểu ca không phải như muội nghĩ, tỷ xin thề, giữa chúng ta không có chuyện gì hết.”

Xi, tiếng cười như hồ ly phát ra, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Cao Dật Hiền đỏ bừng, Hạ Chi Hà thấy thế, mạnh mẽ lườm hằn thêm một cái, oán trách: “Nhị biểu ca, huynh thật quá đáng, nếu Lý muội muội thật sự tức giận thì muội sẽ hỏi tội huynh.”

Cao Dật Hiền thật sự không nhịn được, một tay che miệng, một tay ôm bụng, khom người ngồi vào ghế, sau đó làm một dấu tay với Hạ Chi Hà, ra hiệu hấn sẽ không mở miệng nói lung tung.

Lúc này Hạ Chi Hà mới thu hồi ánh mắt hung ác, sau đó tự trách nhìn Lý Thanh Ca nói tiếp: “Lý muội muội, muội không sao chứ?”

Lý Thanh Ca nhìn vẻ mặt sốt sắng của nàng, hàm răng cắn bờ môi đến trắng bệch, được rồi, thật ra nàng cũng đang muốn cười, cười thật lớn.

Kiếp trước, mỗi khi nghe được Hạ Chi Hà nói như vậy, nàng sẽ vô cùng đau lòng, vì nàng biết rõ, cho dù Hạ Chi Hà không muốn thừa nhận, nhưng bản thân mình là kẻ dư thừa. Cho nên, mỗi lần Hạ Chi Hà nói như vậy, chính là đang nhắc nhở nàng, bọn họ là trời sinh một đôi, còn nàng là kẻ thứ ba.

Nhưng vật đổi sao dời, lần thứ hai nghe nàng ta nói vậy, thậm chí đáng về vô cùng trịnh trọng, nàng chỉ cảm thấy buồn cười.

Cười thủ đoạn vật vãnh của Hạ Chi Hà, càng cười chính mình ở kiếp trước ngu dốt thấp kém đáng thương.

Nhìn nàng cúi đầu không nói, môi cắn trắng bệch, Hạ Chi Hà cho rằng mình đã thành công, đáy lòng đắc ý, sau đó nàng cũng cắn môi, vành mắt đỏ lên nói: “Muội tức giận thật rồi sao, tỷ tỷ đúng là tội lỗi vô cùng, hay là ngày mai tỷ sẽ rời khỏi Cao gia.”

Nói y như thật vậy, hôm đó Hạ Chi Hà đến Cao gia cùng ngày với mình là để đều phòng mình, bài xích mình, bây giờ nàng ta sẽ cam lòng đi sao?

Buồn cười.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, ngoài mặt vẫn là một bộ dáng hoang mang, nàng ngoác ngắc ngẩn đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hạ Chi Hà: “Hạ tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Đang yên lành lại đi nói những lời này? Muội muội suy nghĩ này giờ nhưng làm sao cũng nghe không hiểu.”

Ách. Hạ Chi Hà sững sờ, nhìn đôi mắt trong suốt kia của Lý Thanh Ca, không khỏi thâm hận, mắng to nha đầu này ngu ngốc, nam nhân của người bị nữ nhân khác cướp đi rồi, người còn nghe không hiểu sao?

Ha ha, nghe vậy, Cao Dật Hiền lại bắt đầu cười lớn, suýt chút nữa là té từ trên ghế xuống.

Buồn cười đến vậy sao? Lý Thanh Ca giả ngu ném một cái nhìn khinh thường sang phía nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Không Liên Quan Đến Người

“Đại thiếu gia.” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh của nha hoàn.

Ánh mắt mọi người dồn về phía cửa, liền thấy Cao Dật Đình đứng đó từ bao giờ, gương mặt anh tuần một mảnh thâm trầm, tầm mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà cũng kinh ngạc, lúc sáng không phải Đại biểu ca tiến cung sao? Làm sao lại về rồi? Lúc này nàng nói một câu rũ sạch quan hệ của hai người, hấn...nghe rồi sao?

“Đại biểu ca...” Nàng yếu ớt gọi một tiếng, ánh mắt tràn đầy nhu nhược vô tội.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn Cao Dật Đình, ra vẻ không hề để ý, lại nhìn sang Hạ Chi Hà, đột nhiên làm như tình ngộ mà lớn tiếng nói: “Hạ tỷ tỷ, tỷ và Đại thiếu gia cãi nhau sao? Tại sao giữa tỷ và Đại thiếu gia lại không có gì hết? Đại thiếu gia không phải là biểu ca của tỷ sao? Hai người là thân thích mà, sao

lại không có chút quan hệ gì được?”

“Chuyện này...” Hạ Chi Hà mặt đầy sầu khổ, nhìn gương mặt mơ hồ của Lý Thanh Ca, thật hận không thể tát một cái, nhưng dĩ nhiên là không thể rồi, “Lý muội muội, tỷ...tỷ không có ý đó, nói chung...”

Nàng lại khó xử mà liếc nhìn Cao Dật Đình, hoàn toàn không biết giải thích thế nào, cảm thấy càng nói sẽ càng sai.

“Hừ.” Cao Dật Đình nghe nàng ấp úng thì lạnh rên một tiếng, không đi vào mà xoay người rời đi.

Hạ Chi Hà kinh ngạc, không ngờ Cao Dật Đình lại không nề mặt mình như vậy, nhưng không kịp suy nghĩ gì hết, nàng theo bản năng muốn đuổi theo lại bị Lý Thanh Ca kéo lại.

Lý Thanh Ca tốt bụng khuyên nhủ: “Hạ tỷ tỷ, tỷ và Đại thiếu gia là biểu huynh muội mà, cho dù nhất thời cãi nhau cũng đừng để ở trong lòng.”

“Biết rồi.” Hạ Chi Hà lo lắng trong lòng, hung hãn gạt Lý Thanh Ca qua một bên.

Lý Thanh Ca cũng không buồn, nhìn bóng lưng chật vật của Hạ Chi Hà đuổi theo Lý Thanh Ca, khỏe môi nhẹ nhàng cong lên. Đột nhiên, dưới bóng cây cạnh cửa lóe qua một bóng người làm cho nàng ngẩn ra, người kia đang ngó dáo dác vào phòng, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lý Thanh Ca cũng vô cùng ngạc nhiên, tỏ vẻ né tránh không biết làm sao.

Lý Bích Như? Tại sao lại ở chỗ này?

Lý Thanh Ca có chút kinh ngạc, nàng vừa muốn đi xem thử liền thấy một nha hoàn đi tới trước, không biết nói với nàng ta cái gì, sau đó dẫn nàng ta đi.

“Đắc ý sao?” Không biết từ khi nào Cao Dật Hiền đi tới phía sau nàng, khom cười, gác cằm lên vai nàng.

Lý Thanh Ca biết hắn đang chế nhạo mình, thân thể lướt qua một bên, né khỏi cằm của hắn, sau đó cười nhạt: “Nếu người có thể biến mất ta sẽ càng đắc ý hơn.”

“Ồ, cái này thì hơi khó.” Cao Dật Hiền nhún mày, khẽ cúi đầu xuống kê sát vào mặt nàng, đùa bỡn mà nói: “Muội quên sao, ta đã nói muốn thành thân với muội? Nếu ta biến mất rồi thì ai phụ trách hạnh phúc của muội chứ?”

Lý Thanh Ca nhẹ cau mày, mạnh mẽ lờ mờ hắn một cái, tránh khỏi hắn rồi quay lại bàn cầm hai khúc vải lên.

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền quay người, một tay đặt lên tay nàng, tựa bên người nàng, trầm thấp nói, có vẻ không vui lắm: “Muội làm như vậy có phải là vì ghen không?”

Lý Thanh Ca rút tay ra, ôm hai khối vải vào lòng, sau đó lạnh lùng nhìn hắn: “Không liên quan đến người.”

Phản ứng của nàng đã gây ra ảo giác với Cao Dật Hiền, hắn cho rằng nàng vì Cao Dật Đình mới đi kích thích Hạ Chi Hà, nghĩ như thế, tâm tình đứng ngoài xem cuộc vui đã thay đổi thành nôn nóng.

“Sao lại không.” Cao Dật Hiền đưa tay bắt lấy tay nàng, cứng rắn kéo nàng vào lòng: “Ta đã nói muốn kết hôn với muội, cho nên muội chính là nữ nhân của ta, cho dù là ghen thì cũng chỉ có thể ghen vì ta. Còn đại ca, sau này đừng nghĩ tới nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chấm Dứt Ở Đây!

Vớ vẩn.

Nhìn gương mặt tuấn tú gần như yêu nghiệt của Cao Dật Hiền, Lý Thanh Ca chỉ muốn ném cho hắn hai chữ này.

Cưới nàng? Hừ, lấy thân phận gì? Là em chồng cưới chị dâu hả?

Hơn nữa, nàng có đồng ý sao? Hắn dựa vào đâu mà ép buộc nàng?

Nhưng mà, đối đầu với đôi mắt sâu thẳm của hắn, nhìn thấy sự tức giận trong đó, gương mặt Lý Thanh Ca từ từ nổi lên nụ cười yếu ớt: “Nhị thiếu gia, nên chấm dứt ở đây thôi, Thanh Ca cũng không giống như người tưởng tượng đâu.”

“Vậy thì như thế nào? Tóm lại là ta muốn muội, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ cần muội.” Lời này vừa nói ra, không chỉ Lý Thanh Ca, ngay cả Cao Dật Hiền cũng có chút ngạc nhiên, từ khi nào hắn lại biểu lộ với nữ nhân tha thiết như vậy chứ.

Hắn ngượng ngùng buông Lý Thanh Ca ra.

Lý Thanh Ca rút tay ra, trào phúng nhìn hắn một chút, “Nhị thiếu gia nói ra lời này chỉ sợ đến bản thân mình cũng không tin nổi?”

Xem nàng là trẻ con ba tuổi sao?

Không sai, trong mắt hắn quả thật có biểu hiện rất hứng thú với nàng.

Nhưng mà, hứng thú đó, đối với nam nhân mà nói chỉ giống như đang tìm kiếm một con mồi thú vị, có thể kéo dài bao lâu đây?

Cao Dật Hiền bắt giắc cau mày, rồi lại không tìm được lời nào phản bác.

Không sai, ngày ấy lần đầu tiên gặp nàng ở bến tàu, hắn liền có hứng thú với nha đầu gầy gò nhỏ bé này.

Sau đó ở trong phủ, nhìn thấy nàng nhỏ bé mà quật cường, nhìn nàng cô đơn, nhìn sự bi thương lóe lên trong mắt nàng, hắn đều thấy bị hấp dẫn, muốn thân cận nàng.

Nhưng mà chính hắn cũng không xác định sự hấp dẫn này có thể kéo dài bao lâu, hắn không dám đảm bảo sau này cả đời mình có còn cần nàng mãi không?

Có thể sao?

Trong lúc hắn sững sờ, Lý Thanh Ca đã đi vào bên trong, sau khi thỉnh an Lão thái thái liền mang theo hai khối vải về Hà Hương viện.

Túy Nhi đang chơi đùa với Lý Thanh Họa ở trong sân, thấy nàng về vội tiến lên chào đón.

“Ôi, thật là đẹp.” Túy Nhi nhìn chăm chăm khối vải trên tay nàng, mừng rỡ khen ngợi, liền đưa tay ra muốn nhận lấy.

Lý Thanh Ca đưa cho nàng, sau đó dắt tay Lý Thanh Họa đi vào trong phòng.

Đúng lúc Hồng Hi ngồi dưới mái hiên, đang trò chuyện với hai tiểu nha đầu, nhìn thấy Túy Nhi ôm hai khúc vải trở về đôi mắt lập tức tỏa sáng, lại nói, từ khi Lý gia không còn, nàng đã lâu lắm không được thêm bộ đồ mới nào.

Sau khi đến Cao phủ, Lý Thanh Ca là tiểu thư chủ tử, có người may đồ mới cho nàng, nhưng những nô tì như các nàng thì ai thêm lo?

Hừ, chủ tử cũng là kẻ ăn nhờ ở đậu, hưởng hờ các nàng là nô tì, so với những nô tì khác trong phủ thì còn thấp hơn mấy phần, nghĩ tới đây, Hồng Hi càng kiên định, tương lai nhất định phải nổi bật hơn người, không làm nô tì nữa.

Nàng đứng lên đi về phía Túy Nhi, cười nói: “Ôi, vải thật là đẹp, tiểu thư chúng ta thật có phúc, đến đâu cũng có người thương. Ta thấy, mấy khúc vải này thật giống như là...”

Thấy nàng đưa tay sang sờ, Túy Nhi vội vàng né đi, trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi làm cái gì đó? Lúc nãy ngươi cắn hạt dưa, tay dơ như vậy còn chạm vào vải của tiểu thư hả? Bị dơ ngươi có giặt không?”

“Chết tiệt, ngươi lo cái gì? Đầu phải y phục của ngươi đâu, tiểu thư còn chưa lên tiếng mà.” Hồng Hi sầm mặt xuống, vỏ hạt dưa trong tay liền ném về phía Túy Nhi.

“Ngươi, hừ...” mặt Túy Nhi đỏ chót, lập tức nổi giận.

“Túy Nhi.” Lý Thanh Ca kéo tay Túy Nhi, “đưa vải cho Hồng Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hồng Phục!

“Cái gì?” Túy Nhi tưởng mình nghe lầm.

Ngay cả Hồng Hi trong nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Lý Thanh Ca liền lấy khối vải màu hồng trên tay Túy Nhi đưa cho Hồng Hi: “Cầm đi, ta biết ngươi thích y phục màu sáng.”

“Cái này...” Hồng Hi được sủng ái mà hoảng sợ, vì gần đây nàng không được Lý Thanh Ca yêu thích, tự nhiên sao hôm nay lại rộng rãi cho nàng y phục mới chứ?

“Tiểu thư, người làm gì vậy? Đây là y phục của người mà?” Túy Nhi đau lòng cực kỳ, vải đẹp như vậy tại sao lại cho kẻ ăn cháo đá bát như Hồng Hi? Thật là không đáng.

Lý Thanh Ca nhìn hồng hi, ánh mắt nóng bỏng của Hồng Hi không thoát khỏi sự chú ý Lý Thanh Ca: “Cầm đi, may quần áo đẹp mà mặc, ta đang mang tang, màu sắc rực rỡ như vậy cũng không thể mặc.”

“Vậy thì đa tạ tiểu thư.” Hồng Hi vội vàng ôm khối vải vào ngực, hai tiểu nha đầu kia cũng hâm mộ vô cùng.

Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ ràng.

Nha đầu Túy Nhi tức đến giậm chân: “Tiểu thư, người thật là... cho dù hiện giờ không thể mặc, chúng ta giữ lại chờ đến khi thích hợp thì mặc, vải tốt như vậy còn sợ bị hỏng hay sao? Tự nhiên lại làm lợi cho ả chết tiệt kia.”

Lý Thanh Ca lại không để ý tới nàng, chỉ dẫn Lý Thanh Họa đi vào phòng.

Túy Nhi theo vào, thả khối vải màu xanh còn lại lên bàn, rồi đặt mông ngồi xuống ghế, bấu môi hờn dỗi.

Lý Thanh Ca cũng ngồi xuống, ôm đệ đệ vào lòng, ung dung thông thả bóc cam cho hần ăn.

Hiện tại, tâm tình của Lý Thanh Họa so với kiếp trước chắc là tốt hơn nhiều, chịu giao tiếp với người khác, nhưng mà cũng không nói nhiều lắm. Bóc hết quả cam ra, lại ôn nhu đút vào miệng đệ đệ một miếng, thấy Lý Thanh Họa ăn vui vẻ, Lý Thanh Ca cũng nở nụ cười: “Thích ăn, đúng không?”

“Ừm.” Lý Thanh Họa gật gù.

“Tỷ tỷ lại cho người mua thêm một ít.” Khí hậu Tây Lăng khá ẩm ướt, không phù hợp trồng cam, mà vì biết đệ đệ thích ăn cam, cho nên Lý Thanh Ca thường âm thầm sai người đến phía nam ấm áp mang về một ít cam ngọt.

Lý Thanh Họa nghe vậy lập tức nở nụ cười, bàn tay lập tức lấy một múi cam từ trong tay tỷ tỷ nhét vào miệng Lý Thanh Ca.

Mùi vị mát mẻ ngọt ngào lập tức tràn vào trong miệng nàng, Lý Thanh Ca nở nụ cười hạnh phúc.

“Tiểu thư.” Rốt cuộc Túy Nhi không nhịn được, lên tiếng lầm bầm, “Thật không biết tiểu thư nghĩ gì, nha đầu chết tiệt Hồng Hi đó vốn không một lòng với chúng ta, người ta có dã tâm lắm, người cho ả vải đẹp để may y phục làm cái gì? Quyển rũ nam nhân sao?”

Chính là muốn nàng ta đi quyến rũ nam nhân đó, Lý Thanh Ca liếc nhìn Túy Nhi một cái, nhưng không nói ra lời này, chỉ nói: “Nếu người thích thì cầm lấy khúc vải này đi.”

“Nô ti...” Túy Nhi phẫn muộn đứng dậy, cầm khúc vải lên đi đến bên tủ quần áo, mở ngăn tủ ra sau đó cẩn thận đặt vào bên trong, xoay người lại nói: “Túy Nhi không có tham lam như vậy, đây là đồ của tiểu thư, Túy Nhi làm sao xứng mặc? Hơn nữa, mấy ngày sau chính là sinh nhật của Đại thiếu gia, bản thân tiểu thư cũng không có mấy bộ quần áo, không lẽ không may thêm bộ nào sao? Người nhìn Hạ cô nương kia... trang phục mỗi ngày không khác gì tiên nữ, cũng không trách...”

Lý Thanh Ca ngẩn đầu, sâu thẳm nhìn Túy Nhi: “Không trách cái gì?”

Túy Nhi tự biết lỡ lời, vội che miệng lại: “Không, không có gì.”

Lý Thanh Ca cười nhạt một tiếng, điều Túy Nhi muốn nói là, cũng không trách Hạ Chi Hà có thể khiến cho Cao Dật Đình yêu thích chứ gì?

Túy Nhi thu dọn xong đồ đạc, lại nhìn bộ dạng ung dung vui vẻ của tỷ đệ Lý Thanh Ca, trong lòng đau xót, từ khi lão gia và phu nhân không còn, đây là lần đầu tiên thấy hai người họ vui vẻ như vậy, những lời muốn nói lại không thể nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Trang Phục Dự Tiệc

Tháng năm thời tiết thoải mái, gió thổi lành lạnh chen lẫn với mùi hương hoa cỏ mùa xuân khiến cho tinh thần người ta sảng khoái.

Ngày hôm nay là sinh nhật của Cao đại thiếu gia Cao Dật Đình, hậu hoa viên trong Cao phủ từ lâu đã thu dọn ổn thỏa, mười mấy nha hoàn ăn mặc rực rỡ đang đi tới đi lui, các món ăn trên khay toát ra mùi hương mê người, lan tỏa khắp nơi.

Giữa những màu sắc rực rỡ, Cao Dật Hiền mặc một bộ cẩm bào màu trắng, bên hông mang một khối ngọc bội hình trăng lưỡi liềm màu bạc, tóc đen buộc kim quan, mi như mũi kiếm, mắt tựa ngôi sao, khí độ bất phàm, tay cầm một cây quạt mạ vàng, phong thái tao nhã cao quý.

Nhìn thấy Cao Dật Đình đang đi đến lập tức cười nói: “Đại ca, các món ăn ở Quý Đắc Lâu hôm nay xem như là quà sinh nhật đệ tặng cho đại ca.”

“Đa tạ Nhị đệ.” Cao Dật Đình hiềm hoi nở một nụ cười, hôm nay hắn mặc một thân trường bào màu lam, hào hoa phú quý, vóc người cao gầy, sống mũi thẳng tắp, phong thái hiên ngang, tuấn tú vô cùng, ngay cả ánh mắt lạnh lùng hàng ngày cũng nhu hòa rất nhiều.

Bên cạnh hắn là Hạ Chi Hà dịu dàng ôn nhu, hôm nay để phối hợp với Cao Dật Đình, nàng cố ý chọn một bộ váy dài màu lam nhạt, trên gấu váy thêu một đóa hoa trắng tinh xảo, bên hông cột một cái thắt lưng màu trắng bằng gấm thêu, vòng eo nhỏ nhắn càng được tôn lên, cái tóc dài búi kiểu Như Ý, cầm một cây trâm bạch ngọc hoa mai, tuy rằng đơn giản nhưng có vẻ thanh tân tao nhã.

Hai người đứng chung một chỗ thật xứng đôi đến không thể diễn tả được.

“Vẫn là Nhị biểu ca tài giỏi, lại có thể mời được bếp trưởng của Quý Đắc Lâu đến phủ nấu ăn, nghe nói những món ăn này nổi tiếng thiên hạ, hôm nay chúng ta đúng là có lộc ăn.” Nàng nhẹ nhàng cười nói, lúc nói chuyện lại vô ý dùng tay kéo một sợi tóc trên má, đúng là phong hoa vô cùng.

“Đại ca.” Đang nói chuyện, Đại tiểu thư Cao Vân Dao và Cao Vân Bình, Cao Vân Tuệ cũng đi đến, trên mặt đều mang theo nụ cười sáng lạn.

Đặc biệt là Cao Vân Dao, hôm nay có thể nói là nàng toàn lực xuất hiện, son phấn dày đặc để che đi vết tích trên mặt, để người khách nhìn thấy nàng vẫn là một mỹ nhân, váy dài như ráng chiều được viền vàng, thướt tha uyển chuyển, bên hông buộc những sợi tơ bảy màu, gió nhẹ lướt qua càng có vẻ phiêu dật như tiên.

Hạ Chi Hà nhìn chằm chằm xiêm y của nàng, đồ kỳ vô cùng, khúc vải này là nàng chọn trước, bộ quần áo đẹp thế này đáng lẽ cũng phải là của nàng, nhưng hôm nay lại bị Cao Vân Dao mặc vào, đúng là... không biết xấu hổ.

Cao Vân Dao chủ động tránh né ánh mắt u ám của Hạ Chi Hà, trong mắt nàng đó chỉ là người ta ghen tỵ mà thôi, nàng càng thêm đắc ý, lời kéo cánh tay Cao Dật Đình hỏi: “Đại ca, nhóm người Tam điện hạ khi nào thì đến?”

Nàng vừa hỏi, trên mặt Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đều tỏa ra ánh sáng, ngay cả đáy mắt Hạ Chi Hà cũng nóng rực lên.

Ba vị điện hạ sẽ đến ngày hôm nay đều là những vị hoàng tử tài ba, trong đó đặc biệt nhất là Tam điện hạ Hách Liên Quân.

Tam điện hạ Hách Liên Quân, là con trai duy nhất của đương triều Lâm quý phi, được Hoàng thượng yêu thích nhất, sau lưng lại có thế lực hùng hậu, có thể nói chính là ứng viên hàng đầu cho vị trí Thái tử, không chỉ như thế, nghe đồn Tam điện hạ tuấn tú vô cùng, chính là đệ nhất mỹ nam tử của Tây Lăng quốc.

Nghĩ đến đây, trong mắt các cô nương hiện tại đều xuất hiện vô số hoa đào.

Đáy mắt Cao Dật Hiền khó nén vẻ châm biếm, nghĩ thầm, nếu các nàng biết Tam điện hạ mà các nàng ái mộ chính là một núi băng, hoàn toàn không có hứng thú với nữ nhân, các nàng còn có thể hào hứng như vậy không?

Cao Dật Đình nhíu mày, trầm giọng cảnh cáo, “Dao Nhi, Tam điện hạ không giống như lời đồn đâu, muội tuyệt đối không được làm vậy.”

“Đại ca.” Cao Vân Dao nhíu mũi, bất mãn nói, “Dao Nhi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, huống hồ muội là người không biết chừng mực sao? Làm vậy... hừ, muội có từng làm vậy à?”

Mọi người lập tức im lặng, phải nói là, Cao Vân Dao nàng có khi nào không làm vậy thì còn nghe được.

“Không có thì tốt, lát nữa muội cứ ngồi yên là được.” Cao Dật Đình nói.

Cao Vân Dao bĩu môi, ngồi yên? Nàng là khối gỗ à? Chẳng phải sẽ uống phí bộ y phục hôm nay của nàng?

“Đúng rồi, sao lại không thấy Lý tiện nhân kia?” Vội nói sang chuyện khác, Cao Vân Dao chọn trúng Lý Thanh Ca, “Đại ca, hôm nay là sinh nhật huynh, Lý tiện nhân kia có ý gì? Ngay cả lễ vật cũng không có thì thôi, thậm chí tiệc sinh nhật cũng không tới là sao? Muội thấy, nàng ta cũng không có chút tâm tư gì dành cho huynh cả.”

“Dao Nhi.” Cao Dật Đình nhất thời nổi giận, sắc mặt tái nhợt khiến người ta hoảng hốt.

“Làm sao chứ?” Cao Vân Dao chậm rãi chớp mắt, không hiểu tại sao đại ca lại phản ứng mạnh như vậy.

Hạ Chi Hà cũng hơi nghi hoặc một chút, nàng nhìn sắc mặt tức tối của Cao Dật Đình, trong lòng đoán, là hắn tức giận vì Cao Vân Dao ăn nói ngu ngốc, hay là vì lời nói ngu ngốc của Cao Vân Dao chọc vào nỗi đau của hắn... chính là Lý Thanh Ca không có tâm tư gì với hắn.

Nếu là cái trước thì cũng thôi, nếu là cái sau... Hạ Chi Hà nắm chặt bàn tay trong tay áo, một loại cảm giác nguy hiểm không tên lan tràn khắp toàn thân.

Cao Dật Hiền đứng một bên yên lặng, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, nhìn như buồn bực chán chường, thật ra trong lòng lại vì chuyện Cao Dật Đình tức giận mà nghĩ đến chuyện khác. Hắn là nam nhân, cho nên cảm giác của nam nhân hắn rất hiểu, chỉ sợ là trong lòng đại ca đã chú ý tới nha đầu này, có lẽ chính bản thân hắn cũng chưa biết.

Haiz, Lý Thanh Ca ơi Lý Thanh Ca, không nhờ còn nhỏ mà bản lĩnh hấp dẫn người khác cũng không nhỏ? Nhưng mà, hôm nay nàng có đến không?

Trong lòng Cao Dật Hiền đột nhiên cảm thấy khó chịu, hắn muốn gặp nàng, nhưng lại không muốn nàng đến tham dự sinh nhật của đại ca.

Bầu không khí đang căng co đột nhiên hạ nhân đến thông báo, có khách tới.

Huynh đệ Cao Dật Đình vội đi ra tiễn sánh.

Thật ra, Cao Dật Đình làm người lạnh lùng, bình thường không giao du với nhiều người, ngoại trừ mấy vị điện hạ ra, còn một ít danh môn quý công tử hôm nay đến đây cũng là vì Cao Dật Hiền.

Tuy rằng Cao Dật Hiền là con thứ của Cao gia, nhưng tính tình phóng khoáng hoạt bát, bất kể thượng lưu hay hạ lưu hắn đều có thể lẫn lộn như cá gặp nước, hôm nay là sinh nhật đại ca hắn, những người thường qua lại đều dồn dập đưa lễ mừng, cho nên hắn phải tự mình đi đón.

Nhìn thấy trên bàn bày ra nhiều vật quý giá, Cao Dật Đình xạm mặt lại, được rồi, quả nhiên là cá mè một lứa, có thể chơi cùng với Cao Dật Hiền quả đều là loại con phá của, bất quá cũng may, người phá ta phá, tất cả cùng phá, cho nên Cao Dật Hiền vẫn chưa phá đến mức tận cùng.

Trong vườn hoa nhanh chóng náo nhiệt lên, chỉ là, nghe đồn Tam điện hạ còn chưa đến, các nữ nhân khó tránh khỏi mong ngóng chờ đợi.

“Đại ca, huynh nói Tam điện hạ có đến hay không?” Cao Vân Dao đợi nửa ngày, tâm tư đã vô cùng sốt ruột, thời tiết tháng năm tuy rằng vẫn còn mát mẻ, nhưng ngồi dưới ánh mặt trời nửa ngày, nếu là bình thường thì không sao, nhưng hôm nay nàng trang điểm rất dày, lại đang nồm nóng, ra mồ hôi rất nhiều, vừa đổ mồ hôi thì mở son phấn trên mặt liền khiến cho nàng rất khó chịu, giống như có rất nhiều con kiến đang bò. Nàng muốn trở về tháo trang sức rửa mặt, nhưng lại sợ lỡ dịp Tam điện hạ đến, nàng còn đang muốn chờ lúc hắn đến sẽ cho hắn một phần ngạc nhiên nữa.

“Muội?” Cao Dật Đình liếc nhìn nàng, hoảng sợ nói: “Dao Nhi...”

Đang muốn nói thì có hạ nhân cuống quýt đến báo.

“Tam điện hạ, Ngũ điện hạ, Thất điện hạ đến.” Tất cả mọi người vội vàng đứng lên đón tiếp.

Chỉ thấy giữa đám đông nô bực vậy quanh, ba nam tử anh tuấn hiên ngang, quý khí ngập trời đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Mắt Măt Xấu Hồ

“Vi thần ra mắt...” Cao Dật Đình vội vàng tiến lên cung kính hành lễ, lời còn chưa dứt, một nam tử mặc hoa bào màu tím, mặt mày tinh tế tuấn lãng đã giờ tay cười nói, “Mau miễn lễ, hôm nay là sinh nhật của người, bản vương đến là để chúc mừng, lễ nghĩa này đều miễn cả đi.”

Cao Dật Đình ôm quyền nói: “Đa tạ Thất điện hạ.”

“Cao thị vệ, bọn ta chỉ đến uống rượu, không chuẩn bị quà.” Một nam tử khác thấy vậy liền cong môi cười nói, giữa hai lông mày anh tuấn có nét kiêu ngạo và âm lãnh, khí vũ hiên ngang, một cây trâm vàng vấn hết tóc phía trước lên cao, còn phần tóc bên dưới thì tùy ý thả trên vai, gió nhẹ thổi qua, một ít tóc khẽ đưa đưa bên má, càng làm cho khí chất trác tuyệt của hắn trở nên cực kỳ hoàn mỹ.

Cao Dật Đình cười đáp lễ: “Ngũ điện hạ nói đùa, ngài có thể đến chính là vinh hạnh lớn lao của vi thần.”

“Ôi, Cao thị vệ biết nói chuyện như thế từ khi nào vậy?” Nghe xong, một nam tử anh tuấn mặc trường bào màu xanh ở bên cạnh nở nụ cười sung sướng, sau đó còn chớp mắt với Cao Dật Đình: “Đừng rồi, khi nào thì giới thiệu cho ta quen biết vị biểu muội như hoa sen của người? Nghe nói bộ dạng nghiêng nước nghiêng thành lắm.”

Sắc mặt Cao Dật Đình lập tức thay đổi, có chút khó xử, Thất điện hạ Hách Liên Ngọc vội đung nam tử kia một cái, sau đó nói với Cao Dật Đình, “Cao thị vệ đừng để ý, Vũ Văn huynh quen nói đùa thôi, đừng rồi, qua bên kia ngồi chứ?”

Cao Dật Đình cũng lộ ra ý cười, cung kính nói, “Hai vị điện hạ, Vũ Văn thế tử, mời qua bên này.”

Mọi người đang định hướng về vị trí chủ tọa thì đột nhiên một tiếng đàn tỳ bà chợt vang lên, âm thanh như châu ngọc, trong trẻo dễ nghe, chỉ là nhịp điệu có vẻ hơi gấp gáp ngắn ngủi, giống như có người chợt đùa với dây đàn, hoàn toàn không có chuẩn bị trước.

Mọi người không khỏi ngừng chân, nhìn theo phía âm thanh, liền thấy cách đó không xa, bên mấy khóm hoa đang có người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Tuy rằng tiếng đàn hơi lạc nhịp, nhưng kỹ thuật nhảy cũng không tệ lắm, eo nhỏ nhắn như liễu, tay áo phất lên, ánh mắt quyến rũ câu hồn, đặc biệt phối hợp với y phục màu rắng chiều, tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nữ tử đó thật giống như tiên nữ.

“Ồi?” Hai mắt Trần Nam vương thế tử Vũ Văn Liêm tỏa sáng, hứng thú nhìn chằm chằm nữ tử kia, “Không tệ, tuy rằng kỹ thuật nhảy múa còn kém một chút so với Thục Dược cô nương của Tùy Xuân Lâu, nhưng tư thái và ánh mắt này cũng không tệ.” Xoay người lại, hần hỏi Cao Dật Đình, “Cao huynh, cô nương này là mời từ đâu đến? Lát nữa bản Thế tử phải khen thưởng nàng mới được.”

Khi âm nhạc vang lên đó Cao Dật Đình đã hoảng hốt, một dự cảm xấu lan tràn toàn thân, khi thấy nữ tử nhảy múa ở vườn hoa đúng là muội muội mình thì cả người hần chấn động, đặc biệt là khi nghe lời nói ngả ngón của Vũ Văn Liêm kia thì người hần như sôi trào.

“Chỉ là trò trẻ con, nào dám nhận ban thưởng của Vũ Văn Thế tử?” Cao Dật Đình có chút úng túng, chỉ hy vọng Cao Vân Dao nhảy xong sẽ đi, đừng tiếp tục làm trò mắt mặt nữa. Nhất là khi này hần nhìn thấy gương mặt nàng bị làm lem xấu xí, chỉ sợ bản thân nàng còn chưa nhận ra mà thôi.

“Ha ha, Cao huynh quá lời, bản Thế tử chưa bao giờ phân biệt sang hèn với người khác, chỉ cần nhảy tốt, khiến ta cao hứng thì nhất định không thiếu ban thưởng.” Vũ Văn Liêm nở nụ cười lại khi.

“Đúng đó, nhảy tốt hay không chỉ là phụ, cái chính là có lòng, nhìn nữ nhân này như muốn vặn gãy cả eo, đôi mắt long lanh, ánh mắt thâm tình, chỉ kém việc dính chặt vào người Vũ Văn Thế tử, để cho bản thưởng cũng đúng thôi.” Ngũ điện hạ Hách Liên Hề cũng trêu đùa một phen, ánh mắt nhìn Cao Dật Đình có thêm vẻ trào phúng chế nhạo. Nữ tử bên khóm hoa kia, sắc đẹp bình thường, kỹ thuật nhảy cũng tệ, còn tiếng đàn thì những người trong phủ hần đều giỏi hơn. Hừ, nếu như Cao Dật Đình muốn tìm người đến góp vui thì sao lại chọn một nữ nhân kém cỏi như vậy? Muốn làm mắt hứng sao? Lại nhìn cô gái kia, ánh mắt vô cùng to gan, biểu lộ rõ ràng, chỉ sợ thân phận không bình thường, ít nhất, không phải nữ tử lầu xanh như Vũ Văn Liêm phán đoán.

Giờ khắc này sắc mặt Cao Dật Đình đen như đáy nồi, nếu có cái lỗ thì hần sẽ lập tức chui vào. Đưa mắt nhìn chung quanh, hần hy vọng có Nhị đệ Cao Dật Hiền bên cạnh, vì da mặt hần rất dày, gặp phải tình huống này cũng ứng phó rất thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là tìm nửa ngày cũng không thấy bóng người, đáy lòng than thở, chắc chắn là lúc này Cao Dật Hiền đang được một đám các cô nương vây quanh, cười nói vui vẻ không ai bằng đây.

Thất điện hạ Hách Liên Ngọc đã nhận ra vẻ lúng túng của Cao Dật Đình, tuy rằng không hiểu chuyện gì cũng có lòng giải vây: “Được rồi, chúng ta cũng nên vào chỗ ngồi đi, không thể đứng mãi được.”

“Xin mời.” Cao Dật Đình vội tiếp mời hần, chỉ hy vọng ba vị này đừng nhìn Cao Vân Dao nữa, mặt khác hần cố ý để ba người này đi trước, mình đi ở phía sau, rồi nhân lúc người ta không để ý, vội gọi một nha hoàn bưng trái cây đến chặn ngang chờ khi Đại tiểu thư nhảy xong phải lỗi nàng về phòng ngay.

Nha hoàn kia cũng sợ, căn bản không phản ứng kịp, lại nhìn sang bên kia, Cao Vân Dao đang khiêu vũ rất hăng say, cái eo thon nhỏ gần như muốn bẻ gãy, đôi mắt câu hồn như sắp chảy ra nước, ngay cả nha đầu như nàng nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

Thì ra, vừa nghe mấy vị điện hạ đến nên Cao Vân Dao lập tức bắt tay chuẩn bị, từ sáng sớm nàng đã tính sẵn, phải nhảy điệu Nghê Thường mà nàng đã học suốt mấy tháng nay cho Tam điện hạ xem, thậm chí còn tưởng tượng được quá trình này kinh diễm thế nào, đến cuối cùng Tam điện hạ nhất định sẽ yêu nàng, đưa sinh lễ đến cưới nàng, cuối cùng nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Chỉ là, có đến ba vị soái ca anh tuấn bức người đến, nàng tuy không biết Tam điện hạ là ai, nhưng bất kể là người nào cũng không tệ.

Trong lòng nàng vui vẻ, đôi mắt đã sớm si mê, may là nha hoàn nhắc nhở nàng, cho nên lúc này nàng mới nghĩ đến việc nhảy múa góp vui.

Nhưng vào lúc này, Cao Dật Đình muốn dẫn ba người kia vào vị trí ngồi, như vậy sẽ cách chỗ nàng biểu diễn rất xa, cho nên nàng mới gấp rút đàn nhảy, cho nên âm nhạc nghe có chút rối loạn.

Nhưng cũng may nàng đã thành công thu hút sự chú ý của bọn họ, đặc biệt là khi ánh mắt của ba nam nhân đó rơi vào trên người nàng, Cao Vân Dao cảm thấy khí huyết toàn thân đều sôi trào, niềm vui sướng như muốn trào ra khỏi cơ thể.

Nàng không biết, độc tố trên người nàng chưa giải hết, ngược lại càng lúc càng nặng hơn.

Trong không khí, mơ hồ có một mùi tanh truyền đến, mọi người không kèm được mà nhăn mũi.

Mà Cao Vân Dao không cảm giác chút nào, ngược lại, tay cứ đàn, đầu vung lên, lộ ra cái cổ xinh đẹp, sóng mắt như tơ, tự cho rằng vô cùng kinh diễm. Mà hai nha hoàn bên cạnh cũng cảm giác được không đúng, nhưng vào lúc này không dám lên tiếng, chỉ có thể làm như không biết, theo kế hoạch ban đầu là thả mấy chục con bướm bướm đã chuẩn bị sẵn ra.

Trên y phục của Cao Vân Dao bôi sẵn một lớp mật ngọt, vốn dĩ có thể dễ dàng hấp dẫn đám bướm đậu bên người mình, như vậy là trở thành một khung cảnh mỹ nhân hoàn hảo.

Nhưng mà, mùi tanh trên người nàng rất nồng, từ lâu đã che lại mùi mật, cho nên bướm toàn bay tránh xa khỏi người nàng, ngược lại thu hút được một đồng ruồi lao thẳng đến.

Tại sao lại có ruồi? Còn bướm của nàng đâu?

Đám nô tài vô dụng, chờ qua khỏi hôm nay nàng nhất định phải trừng phạt bọn chúng.

Mấy con ruồi ào ào lao thẳng vào mặt Cao Vân Dao, nàng phẫn lòng giơ tay ra đuổi nó đi, vừa nghiêng đầu liền thấy Cao Dật Đình dẫn ban nam tử tuần tú đi về phía sảnh tiệc. Tâm tư Cao Vân Dao xoay một cái, cũng mặc kệ con ruồi, vội vàng đưa dầy vừa đàn vừa xoay tròn thân thể, vừa đàn vừa nhảy biểu diễn cho đám người đó xem.

Một luồng tanh tươi nổi lên, tiểu nha hoàn chỉ thấy trước mắt lóe lên, vừa nhìn lại đã thấy Cao Vân Dao chạy theo đám người của Đại thiếu gia.

Ôi, miệng của tiểu nha hoàn biến thành hình như o, lúc này mới nhớ đến lời dặn của Cao Dật Đình lúc này.

Đại thiếu gia đã nói bảo nàng đưa Đại tiểu thư về phòng.

Chắc là không muốn để cho Đại tiểu thư mất mặt trước người khác đây.

Nhưng mà nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ, dám sao? Nếu làm Đại tiểu thư tức giận thì sẽ bị đánh chết đó. Hai tháng trước, tỷ muội của nàng lúc tắm cho con mèo của Đại tiểu thư đã sơ ý làm bị thương lỗ tai của nó, kết quả bị Đại tiểu thư trói vào ghế đánh cho một trận, khi đưa trở lại thì đã chết rồi.

Cho nên nàng làm sao dám động vào Đại tiểu thư chứ?

Âm thầm, nha hoàn quay trở lại sảnh tiệc, bày biện trái cây trong tay mình xong xuôi thì tìm một góc mà trốn vào, trong lòng cầu khẩn, hy vọng Đại thiếu gia không nhớ mặt mình, như vậy đến khi đó cho dù xảy ra chuyện cũng không bị tìm ra.

Bên này, Cao Vân Dao hưng phấn vừa đàn vừa lắc mông, tự nhận mình rất phong tình quyến rũ, vội vàng đuổi theo các nam tử tuần mỵ.

Khi tiếng đàn ty bà đến gần, hai mắt Cao Dật Đình muốn lòi ra, cảm thấy đầu như sắp nổ tung, Cao Vân Dao, rốt cuộc muội muốn làm gì? Nha đầu chết tiệt kia đâu, sao không đưa người đi?

“Muội đến làm gì? Còn không lui xuống?” Nhìn chằm chằm gương mặt không ra hình thù gì của Cao Vân Dao, Cao Dật Đình tức muốn thổ huyết.

Ba vị soái ca cũng đồng thời quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy mặt Cao Vân Dao thì nhất thời đều muốn nôn nửa, trong đó, Vũ Văn Liêm là người đầu tiên bịt mũi bịt miệng, vốn hẳn muốn hỏi nữ nhân xấu xí này từ đâu mà đến? Nhưng vừa mở miệng thì cảm thấy một luồng tanh tươi xộc thẳng vào, buồn nôn đến mức không thể nói chuyện.

Cao Vân Dao thì thời gian này đã sớm quen thuộc với mùi tanh đó, giờ khắc này thấy mỹ nam trước mặt, nàng vô cùng kích thích, càng không nhận biết rõ tình hình của bản thân, đối mặt với trách cứ của Cao Dật Đình cũng làm bộ không thấy, trái lại dịu dàng nở nụ cười ánh mắt nhu mì lướt qua ba vị soái ca, tự nhận là vô cùng mê hoặc chứng sinh: “Đại ca, các vị điện hạ đến rồi, muội còn chưa hành lễ mà.”

“Đại ca?” Hai mắt Vũ Văn Liêm tròn to như muốn lòi ra ngoài, nhưng mà vừa lên tiếng thì lại phải lập tức dùng tay bịt miệng, trong lòng thì phi nhỏ đến mấy lần, không kiềm được mà chửi bới, mẹ ơi, nữ nhân này rơi vào hố phân sao? Có thể thối đến như vậy à?

Hai vị kia cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng vì có Cao Dật Đình nên không hỏi không nói, chỉ im lặng kèm nén, ngay cả thờ cũng không dám, chỉ sợ mình hít phải mùi vị hôi thối này.

Trong lòng mọi người vô cùng nghi hoặc, hai huynh đệ Cao Dật Đình có bộ dạng rất khá, tại sao muội muội lại như vậy?

Cả người tanh tươi không nói, nhìn gương mặt kia, ngay cả vai diễn ăn mày trong tuồng kịch cũng không vẽ ra được, son phấn dày đặc, có lẽ là bị mồ hôi thấm ướt xong rồi lại khô đi, sau đó để lại từng vết cứng ngắc vụn vụn, lại giống như vết nứt trên ruộng đất mùa đông khô cằn. Cái đó còn chưa tính là gì, quan trọng là dưới lớp son phấn kia tựa hồ có mấy vết mụn nhọt đỏ đỏ, có vết còn đang chảy mủ, vô cùng buồn nôn.

Vũ Văn Liêm kinh ngạc, đây chính là mỹ nhân vừa khiêu vũ lúc nãy sao? Quả nhiên, mỹ nhân phải nhìn từ xa, không thể nhìn gần.

“Dao Nhi, sao muội lại vô lễ như vậy? Hôm nay nhị vị điện hạ và Thế tử đến chơi, cho dù muội muốn đùa cũng phải có mức độ, muội khiêu vũ mừng sinh nhật ca ca, huynh rất cảm ơn, nhưng muội đã lớn rồi cũng phải biết chừng mực, sao lại tự biến mình thành ra bộ dạng này? Còn không mau về phòng rửa mặt cho sạch sẽ đi?” Có người ở đây, Cao Dật Đình không thể không nói như vậy, coi như là cứu vãn chút mặt mũi cho muội muội.

Nói bộ dạng buồn nôn này của Cao Vân Dao là do cố ý hóa trang thì còn nghe được, nếu bị người ta biết nàng nhiễm bệnh lạ biến thành như vậy, chỉ sợ cả đời này của nàng coi như bị hủy, đừng nói là leo vào nhà giàu quý tộc, cho dù là bá tánh bình thường cũng không ai muốn người như vậy? Mặt mũi còn chưa nói, chỉ cái mùi hôi thối chết người kia đã không ai chịu đựng được rồi.

Không ngờ Cao Vân Dao là một kẻ ngu, còn nghĩ ca ca muốn phá hư chuyện tốt của mình, nàng không chỉ trừng mắt hờn dỗi nhìn Cao Dật Đình, còn cực kỳ kiêu mị thả ty bà xuống, quay về ba vị soái ca dịu dàng cúi người, yếu điệu nói: “Tiểu nữ tử Vân Dao, ra mắt ba vị điện hạ.”

Vì không biết trong ba vị này ai là Tam điện hạ, Ngũ điện hạ, Thất điện hạ, nàng nói luôn là ba vị điện hạ, trong lòng còn rất đắc ý, xưng hô như vậy thì không a bất bệ được.

Không ngờ nàng vừa nói Cao Dật Đình đã không thể kềm chế được, lập tức gầm lên: “Dao Nhi, còn không lui xuống, người đâu, đưa Đại tiểu thư về phòng, rửa mặt sạch sẽ, sau đó đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, không được trở ra.”

Ba vị khách quý cũng thấy khổ sở, thầm nghĩ, ai cũng nói Cao gia Đại tiểu thư Cao Vân Dao xinh đẹp ngây thơ, nhưng không ngờ lại là kẻ ngu si.

Lúc này Cao Dật Đình đã nói là “hai vị điện hạ và Thế tử,” nàng lại còn giỏi đến mức sửa thành “ba vị điện hạ.”

Thế là, sắc mặt Vũ Văn Liêm tím quẩn, sau đó lại nhìn lên trời ra vẻ vô tội, hôm nay thời tiết rất tốt, thích hợp để xem chuyện cười.

Hai vị còn lại, nhất là Thất điện hạ Hách Liên Ngọc vốn là người thích sạch sẽ, nhìn bộ dạng Cao Vân Dao đã thấy buồn nôn rồi, lúc này nàng còn giả vờ liếc mắt đưa tình, trong phút chốc dạ dày cuộn lên một cái, hần lập tức vịn vào người ca ca mình, xoay lưng lại rồi nôn ra một trận.

Vũ Văn Liêm thấy thế lén lút cười thầm, ánh mắt nhìn ra chung quanh, dù sao cũng đỡ hơn là nhìn vào nữ nhân buồn nôn trước mặt.

Đột nhiên, một bóng dáng xanh lam hiện ra trước mắt.

Đó là một màu lam mê người, thướt tha như liễu rủ trong gió, mỹ lệ trong trẻo như lan, tựa hồ lại có chút u sầu, đặc biệt cảm động.

Tâm tư Vũ Văn Liêm hơi động, bàn tay đang bịt mũi bịt miệng không tự chủ mà buông xuống, khóe môi cong lên, đôi mắt tà tứ tỏa ra ý cười, lập tức nhìn thẳng về phía Hạ Chi Hà.

Sóng mắt Hạ Chi Hà lưu chuyển, nhưng sau đó lại hiện ra vẻ lúng túng, rồi lại đỏ mặt đi về phía Cao Dật Đình.

“Đại biểu ca.”

Cao Dật Đình đang tức giận thì bên tai đột nhiên vang lên âm thanh yêu kiều của Hạ Chi Hà, quay đầu liền nhìn thấy nàng đang đong đưa bước đến.

Cao Vân Dao còn đang cúi người hành lễ, chờ ba vị điện hạ miễn lễ cho mình, đợi nửa ngày không đợi được cái mình muốn, đột nhiên nghe thấy âm thanh của Hạ Chi Hà, trong lòng lập tức nổi lên lửa giận.

Nàng tự biết, bất kể là dung mạo hay tài hoa của mình đều không sánh bằng vị biểu tỷ này, nhưng cũng may tình cảm của Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình rất tốt, không uy hiếp gì đến nàng, cho nên nàng cũng không chú ý lắm.

Nhưng không ngờ, ba vị điện hạ vừa đến, Hạ Chi Hà không tránh né thì thôi, lại còn to gan đi ra đây, rớt cuộc trong mắt có vị biểu muội như nàng hay không? Hoặc nói là có xem người em chồng tương lai này ra gì không?

Nàng đứng lên, có chút trào phúng nhìn Hạ Chi Hà “Ôi, sao Hà tỷ tỷ lại đến đây? Không lẽ rời xa đại ca một chút cũng không được sao? Ha ha, đại ca, muội thấy huynh nên nhanh chóng cưới Hà tỷ tỷ thôi, nếu không tỷ ấy sẽ không được an tâm, chỉ sợ không được vui vẻ thôi.”

Sắc mặt Hạ Chi Hà tái xanh, diêm đạm đáng yêu liếc nhìn sang Cao Dật Đình một cái, nhưng dư quang của ánh mắt lại rơi vào trên người ba vị soái ca kia. Dung mạo thì không cần nói, cho dù Cao Dật Đình tuấn lãng kiên cường đứng bên cạnh ba người này thì cũng phải chịu thua kém, huống hồ, còn có quý khí bẩm sinh từ trên người họ nữa.

Ba vị kia, bất luận người nào cũng có thân phận cao quý hơn một thị vệ nho nhỏ nhiều.

Tâm tư, bỗng nhiên lay động.

Nàng thấy hành động hoang đường của Cao Vân Dao hôm nay, đơn giản là muốn lấy lòng các vị hoàng tử thôi.

Ngay cả Cao Vân Dao cũng có can đảm này, vậy thì Hạ Chi Hà nàng có gì phải sợ?

Tuy rằng nàng không có địa vị cao, gia tộc là thương hộ không đủ tư cách, nhưng vậy thì sao? Trời cao ban cho nàng một gương mặt không gì sánh nổi, như vậy là đủ rồi.

Từ nhỏ đến lớn, dung mạo đã mang đến cho nàng tất cả, còn chưa có nam nhân nào nhìn thấy nàng mà không động lòng.

Ngay cả đại biểu ca Cao Dật Đình luôn lạnh lùng cũng mặc kệ bản thân mình đã có hôn ước, thề nguyện sắc son đảm bảo với nàng, đời này không phải nàng thì không cưới, nếu không phải nàng ngăn cản, chỉ sợ Cao Dật Đình đã bấm báo với Lão thái thái muốn cầu hôn rồi.

Còn nữa, lúc này khi mình đang đi đến, một trong ba vị này đã toát ra vẻ vô cùng hứng thú với mình.

Cái nhìn hùng hục tỏa sáng kia nàng rất quen thuộc, cũng rất hưởng thụ.

Nàng biết, thân là nữ nhân, được nam nhân mê luyến truy đuổi là một chuyện rất thỏa mãn.

Nếu như có một ngày nàng có thể vào trong cung, trở thành một thành viên của hoàng thất, đó chính là vinh quang lớn nhất đời của Hạ Chi Hà nàng.

Đến khi đó, ai còn dám xem thường xuất thân của nàng? Hừ.

Nàng đang chờ cơ hội, vẫn đang chờ.

Cho nên, dù đang rất mặn nồng với Cao Dật Đình, nàng chưa bao giờ nhận lời hắn, trước sau vẫn duy trì quan hệ có chút xa cách.

“Sao muội lại đến đây?” sắc mặt Cao Dật Đình không tốt, nghĩ tới lời nói ngả ngón của Vũ Văn Liêm lúc nãy, trong lòng hắn liền không thoải mái.

Hạ Chi Hà làm như sững sờ, như bị lời nói của Cao Dật Đình làm cho tổn thương, đôi mắt long lanh như nước toát ra vẻ oan ức, nhẹ giọng nói: “Đại biểu ca, mấy vị điện hạ đến lâu rồi, huynh dẫn họ vào chỗ ngồi đi, Dao muội muội có muội lo rồi.”

Nàng giương mắt liếc nhìn Cao Vân Dao đang sôi sục bên cạnh, đáy mắt xẹt qua một tia gian xảo: “Dao muội muội, nơi này không tiện nói chuyện, trước tiên tỷ đưa muội về phòng tẩy sạch vết bẩn trên người, có được không?”

Lời nói tuy rất ôn nhu, hoàn toàn suy nghĩ cho Cao Vân Dao, nhưng mà chỉ có Hạ Chi Hà tự mình hiểu, trong lòng nàng đang vô cùng vui vẻ, càng có cảm giác cười trên sự đau khổ của người khác khi nhìn thấy bộ dạng người không ra người quý không ra quý của Cao Vân Dao. Nói thật, nhờ có bộ dạng này của nàng ta, nàng mới có cơ hội đi ra, thể hiện sự dịu dàng hào phóng của mình với mọi người.

Thật ra, nàng đã sớm nhìn thấy bộ dạng buồn cười khi khiêu vũ của Cao Vân Dao, nàng đứng nhìn như nhìn một tên hề, mãi đến khi tình hình có chút căng thẳng nàng mới đi đến, tựa hồ là vì bất đắc dĩ, là vì suy nghĩ cho huynh đệ Cao gia.

Nhưng khi bị Cao Vân Dao chế nhạo nàng tỏ vẻ rất lúng túng, không biết giải thích thế nào, chỉ cúi mắt xuống, đôi mắt long lanh ngấn nước, nàng biết thái độ điềm đạm đáng yêu này sẽ càng khiến cho người ta rung động.

“Tỷ nói cái gì? Cái gì bẩn?” Cao Vân Dao ngạc nhiên, tựa hồ lúc này mới ý thức được không đúng, vội dùng tay quét lên mặt một cái, chất nhầy nhớp nháp dính khắp cả bàn tay, lại đưa tay lên chớp mũi mũi, một luồng tanh tươi xông lên suýt nữa làm cho nàng phun hết cả điểm tâm ra ngoài.

Cao Vân Dao kinh ngạc, trái tim như vỡ tan thành hàng ngàn mảnh.

Chuyện gì xảy ra? Không phải nàng đã khỏe rồi sao? Tuy rằng còn vài vết sẹo nhàn nhạt, nhưng đã dùng son phấn che đi rồi.

Tại sao lại như vậy? không lẽ nàng đang dùng bộ dạng này nũng nịu trước mặt mấy vị soái ca đó sao? Không trách bọn họ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, một người trong đó còn nôn, bản thân mình tưởng rằng hắn có tật xấu, thì ra...

Thì ra hắn đang chê mình đáng buồn nôn?

“Ah.” Trái tim yếu ớt như pha lê tan vỡ trong khoảnh khắc, nàng rên lên một tiếng, tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Nàng lại như tên hề mà xuất hiện trước mặt mấy vị điện hạ sao?

Nàng lại còn tự cho là phong tình quyết rũ mà hành lễ với họ nữa?

Chẳng trách không có ai trả lời nàng.

Chỉ sợ, bọn họ đang nhìn nàng như nhìn một tên hề quái dị mà thôi.

Tên hề? Quái vật?

Ah không...

Cao Vân Dao nàng trời sinh quyền rũ, từ khi nào lại trở thành kẻ bẩn thỉu như vậy?

“Dao muội muội, Dao muội muội, muội đừng lo, tỷ tỷ đưa muội về phòng.” Giờ khắc này biểu hiện của Hạ Chi Hà vô cùng rộng lượng khéo léo, nàng không để ý bộ dạng tanh tươi của Cao Vân Dao, ngược lại trong lúc nàng ta đang điên cuồng thì Hạ Chi Hà lại tiến lên ôm lấy cánh tay nàng ta, chỉ lo nàng ta không cẩn thận làm bị thương chính mình.

Toàn bộ quá trình, nàng có lén quan sát, ánh mắt ba vị soái ca kia nhìn nàng cũng đã có sự thay đổi.

Cho dù nàng không thể nhìn kỹ, nhưng trong lòng chắc chắn, biểu hiện lương thiện của mình chắc chắn đã khắc sâu trong lòng mấy người này.

Vốn là sắp ngã quy rồi, lại nhìn tới gương mặt thanh lệ của Hạ Chi Hà thì Cao Vân Dao triệt để điên cuồng, động tác của nàng cực nhanh, lập tức tóm lấy tóc của Hạ Chi Hà, tay kia đưa lên gương mặt xinh đẹp của Hạ Chi Hà nắm một cái, móng tay sắc nhọn lập tức cào nát ra một mảnh máu thịt.

“Ah.” Hạ Chi Hà hét thảm, búi tóc trên đầu toát loạn, một nắm tóc bị Cao Vân Dao nắm trong tay, gương mặt trắng trẻo non nớt còn lưu lại dấu nắm ngón tay của Cao Vân Dao, da thịt hỗn loạn, một dòng máu lập tức rỉ ra.

Tình cảnh này phát sinh quá mức đột ngột, chẳng ai nghĩ tới Cao Vân Dao sẽ phát điên như thế, càng không ngờ nàng ta có thể ra tay với Hạ Chi Hà đẹp đẽ nhu nhược một cách ác độc như vậy.

“Là nguoi, tiện nhân nguoi hại ta có đúng không? Nguoi tức giận ta đoạt y phục của nguoi? Nguoi đồ kỵ ta xinh đẹp hơn nguoi, cao quý hơn nguoi,

người là thiện nhân, người thật độc ác.” Cao Vân Dao khóc la om sòm như phát điên, lôi kéo Hạ Chi Hà ngã xuống đất, sau đó dùng chân mạnh mẽ đạp vào bụng và ngực nàng.

Hạ Chi Hà sớm đã hoảng hốt, cả người bị Cao Vân Dao điên cuồng chà đạp dưới đất, hoàn toàn không có sức chống trả, ngay cả tránh né cũng không thể, giờ khắc này, nàng như một cái bao tải rách bị người ta dẫm dưới đất, cả người ngoại trừ đau đớn thì không còn cảm giác gì khác.

“Dao Nhi dừng tay.” Vẫn là Cao Dật Đình phản ứng lại trước tiên, vội tiến lên ngăn cản Cao Vân Dao, ôm lấy người nàng, nhưng mà, bàn tay nàng vẫn nắm chặt tóc Hạ Chi Hà.

Cao Dật Đình kéo nàng, nàng liền liều mạng lôi cả Hạ Chi Hà đi theo.

Vũ Văn Liêm thấy thế, theo bản năng nhủ mảy, trong lòng sâu sắc thờ dài, biểu thị có chút tiếc nuối đối với một mỹ nhân mới vừa rồi còn đẹp như tiên nữ nhưng bây giờ đã trở nên tàn tạ đáng thương.

Nhưng ngoài ra hẳn không có bất kỳ động tác gì khác, dù sao muốn bước ra hỗ trợ cũng phải có dũng khí, hình dạng buồn nôn đáng sợ của Cao Vân Dao đó nếu hẳn mà nhìn tới thì cả tháng sau cũng ăn không ngon.

“Ngũ ca.” Hách Liên Ngọc nhìn thấy hai nữ nhân đánh nhau như thế cũng vô cùng kinh ngạc, muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng trời sinh hẳn có bệnh yêu thích sạch sẽ, đụng vào đồ dơ bẩn là sẽ ngứa, cho nên mặc dù hẳn đồng tình với Hạ Chi Hà nhưng vừa nhìn thấy vết máu trên mặt Hạ Chi Hà thì hẳn lại muốn xiu. Cho nên, hẳn chỉ liếc mắt nhìn một cái liền vội quay mặt đi, tay vịn vào Hách Liên Hề mới không bị té xiu.

Hắn muốn gọi Ngũ ca đi hỗ trợ, nhưng vừa nghĩ bản thân mình đã như vậy, Hách Liên Hề làm sao chịu hỗ trợ?

Không sai, Hách Liên Hề cũng thờ ơ không động lòng mà nhìn trờ hề trước mắt, khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười gằn như có như không, đôi mắt sâu thẳm không có chút độ âm nào, thủ đoạn của nữ nhân hẳn thấy đã nhiều, mà hôm nay, chỉ khiến cho hẳn vừa căm ghét vừa buồn nôn.

Hai nữ nhân này, đều đáng chết.

Cao Dật Đình chỉ cảm thấy đầu óc muốn nổ tung, ngày hôm nay mọi thứ như một cơn ác mộng, hẳn thật sự không muốn can thiệp, nhưng mà giờ khắc này Cao Vân Dao thì nổi điên còn Hạ Chi Hà thì bị thương, hẳn phải can thiệp thôi.

Bên cạnh có không ít nha hoàn cũng nhìn thấy tình cảnh này, nhưng mà Đại tiểu thư và Biểu tiểu thư đánh nhau, ai dám hỗ trợ? Cái chính là giúp ai?

Cho dù đi can ngăn thì họ cũng không dám.

Lỡ như Đại tiểu thư lại ngang ngược nói là họ đánh hòa thì họ làm sao mà sống đây?

Cho nên, người chung quanh càng lúc càng nhiều, nhưng không một ai tiến lên hỗ trợ, mọi người vừa run sợ vừa hoảng hốt.

Khó khăn lắm Cao Dật Đình mới kéo được tay Cao Vân Dao ra, ôm chặt lấy nàng, sau đó lệnh cho mấy nha hoàn trói nàng lại.

“Hu hu”, Hạ Chi Hà sợ hãi nằm dưới đất, vừa rồi bị Cao Vân Dao lôi tóc kéo đi một đoạn, y phục đã dính đầy bụi bẩn.

“Hà Nhi.” Cao Dật Đình đau lòng ôm nàng lên.

Hạ Chi Hà ngã vào lòng ngực hẳn, khóc thờ không ra hơi, gương mặt như hoa bây giờ thấm đầy máu và nước mắt, vô cùng thê thảm, đáng sợ hơn chính là, phần trán bên trái còn lưu lại vết máu, tựa hồ một nắm tóc đã bị bứt đi lộ cả da đầu.

Ánh mắt Cao Dật Đình lạnh lẽo chưa từng có, lại nhìn Cao Vân Dao, thấy trong tay nàng còn nắm một nắm tóc.

“Người đâu, đưa Đại tiểu thư về phòng, trói lại.”

“Không, Đại ca, là ả hại muội, là ả hại muội.” Giờ khắc này Cao Vân Dao đã tỉnh táo một chút, biết mình đã gặp rắc rối, dù sao, Hạ Chi Hà có hạ tiện đến mấy cũng là người mà ca ca mình yêu thương, cho nên nàng hơi sợ, trước đó mấy ngày, cảm giác bị dây thừng trói chặt làm cho nàng rất sợ hãi.

“Giải đi.” Cao Dật Đình lãnh lẽo nói, lần này hẳn không nhẹ dạ nữa, nhìn gương mặt gần như bị hủy mất một nửa của Hạ Chi Hà, trái tim hẳn vô cùng đau xót, nếu mình sớm cứng rắn kéo Cao Vân Dao về phòng thì Hà Nhi làm sao lại bị thương như thế?

“Không, đừng mà, Đại ca, huynh không thể trói muội, không được, đám nô tài các người, thả ta ra, thả ta ra...” Cao Vân Dao liều mạng giãy dụa, tiếng kêu gào chói tai thảm thiết khiến người ta nghe được cũng thấy sợ hãi, thật là kinh khủng, cứ y như đang mổ heo.

Một đám nô tì tự động trốn đi rất xa, ai cũng nhủ thầm, những chuyện liên quan đến Đại tiểu thư thì tốt nhất đừng động vào.

“Mang đi, mang đi.” Cao Dật Đình càng nghe càng phiền, trực tiếp phát tay đuổi đi. Ngày hôm nay là sinh nhật của hẳn sao? Rõ ràng là một sinh nhật si nhục nhất trên đời.

“Các người đang quậy cái gì vậy?” Đột nhiên, một âm thanh trầm thấp uy nghiêm truyền đến, trong lòng mọi người không khỏi run lên một cái.

Cao Dật Đình giống như nhìn thấy cứu tinh của mình, vội quay đầu nhìn theo phía âm thanh phát ra, lập tức nhìn thấy phụ thân Cao Viễn đang đứng phía sau đám đông, bên cạnh còn có...

Tam điện hạ, Hách Liên Quân.

Ánh mắt của mọi người cũng không kèm được mà bị âm thanh của Cao Viễn làm cho chú ý, nhưng khi nhìn sang đó, tất cả đều chuyển mục tiêu sang nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn.

Nhất thời, tâm tình của mọi người đều thay đổi thành kinh diễm.

Đúng là trên trời còn có trời, trên người còn có người.

Vốn cho là hại vị thiếu gia của mình cũng đã là tuyệt phẩm hiếm có trên đời, không ngờ lại xuất hiện ba vị điện hạ và một vị Thế tử tuần tú bức người.

Đúng là cực phẩm nam nhân đều tập trung ở đây hết rồi.

Nhưng nam nhân trước mắt này, ah, không đúng, nam nhân trước mắt này không phải là người nữa, hẳn rõ ràng không thuộc về cõi trần thế này, hẳn là thần, là tiên, một tiên nhân không dính khói bụi trần gian.

Hàng mi dài như liễu, thân như ngọc thụ, áo bào màu trắng bạc tôn lên vóc dáng thon dài hoàn mỹ, mái tóc đen óng như tơ lụa, phối với mái tóc đen như mực, quả thật có thể dùng từ kiều diễm để hình dung.

Đôi mắt hắn trong suốt, đen như mực, lại lấp lánh một ánh sáng lay động, óng ánh lóa mắt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra, đó là ánh sáng lạnh, sự lạnh lẽo đầy người ta cách ra ngoài ngàn dặm.

Cho dù hắn đã ẩn giấu đi, nhưng trong đôi mắt kia vẫn vô tình tỏa một khí chất kiêu ngạo và cao quý.

Dưới ánh mặt trời dung mạo tuần tú của hắn tỏa ra sự lạnh lẽo chói mắt.

Cái gọi là phong hoa tuyết luân cũng chỉ đến được thế mà thôi.

Ồi chào.

Băng cơ ngọc cốt thanh tự tiên, mỹ nhân như ngọc lạc phàm trần. (Thịt như băng, xương như ngọc, trong trẻo như tiên, mỹ nhân như ngọc lạc bước xuống trần gian.)

Một nam tử có được dung mạo như thế, thật là hiếm có.

Khắp nơi yên lặng, nghe được cả tiếng lá rơi.

Cao Viễn lướt nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, sau đó vô cùng cung kính hành lễ với Hách Liên Quân bên cạnh, xấu hổ nói: “Tam điện hạ, để người chê cười rồi, đám nhỏ này đều do ngày thường vì thần bận bịu công vụ mà ít quản giáo, mới gây ra chuyện như vậy. Kính xin Tam điện hạ thứ lỗi, xin mời ngài qua bên này, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tiểu nhi, kính xin ngài nhất định phải nể mặt mà uống hai chén.”

Tam điện hạ? Hắn chính là Tam điện hạ?

Mọi người nghe thấy mới phục hồi tinh thần lại, không trách đẹp đến không thật như vậy, thì ra đây chính là Đệ nhất mỹ nam Tây Lăng Quốc, Tam điện hạ Hách Liên Quân.

Chẳng trách, hắn vừa xuất hiện thì những soái ca khác lập tức biến thành hạt bụi, trở nên thấp kém.

Cao Vân Dao kinh ngạc, thân thể có chút xụi lơ tựa vào người nha hoàn, đôi mắt đỏ rực si mê nhìn chằm chằm Hách Liên Quân, Tam điện hạ, Tam điện hạ của nàng, hôm nay nàng đều vì hắn mà? Nhưng mà mà xui quỷ khiến, nàng lại biến thành tên hề bị người ta chế nhạo.

Tam điện hạ, người có biết Dao Nhi đau lòng đến thế nào không?

Nghĩ như vậy, Cao Vân Dao liền không nhịn được cảm giác muốn nhào vào lòng Hách Liên Quân mà khóc một trận.

Mà nàng cũng suýt chút nữa đã làm như vậy thật, may mà có nha hoàn bên người giữ chặt lấy nàng, còn có người thì được chỉ thị của Cao Dật Đình đen khấn nhét vào miệng nàng, sau đó nhân lúc người ta không để ý mà kéo nàng đi.

Cao Vân Dao phần uất đập đập hai chân, miệng kêu ô ô, nhưng âm thanh nhanh chóng bị nhấn chìm.

Hạ Chi Hà đang tựa trong lòng ngực Cao Dật Đình lại càng phiền muộn muốn chết.

Nam nhân trước mắt này, một nam nhân như thiên thần, mới đúng là nam nhân trong mộng của Hạ Chi Hà, so với hắn, đừng nói Cao Dật Đình, ngay cả ba vị soái ca lúc này cũng không tính là gì.

Nhưng mà, mà...

Sai rồi, sai hết rồi.

Điện hạ, nàng thật muốn gọi tên của hần, nói với hần, nàng thật oan ức.

Đừng nói giờ khắc này nàng đang rất chật vật khó coi, cho dù ngày thường, nàng xinh đẹp vô song, nhưng ở trước mặt nam tử như vậy cũng không tránh khỏi tự ti.

Nàng phải làm sao?

Nàng muốn có vị Tam điện hạ này, nàng cảm thấy...

Nàng đột nhiên hiểu rõ ràng, nàng sinh ra ưu tú xinh đẹp như vậy, không phải là để xứng với nam tử này hay sao?

Ngoại trừ hần, còn có ai xứng với Hạ Chi Hà nàng?

Nhưng mà...

Cao Vân Dao chết tiệt, nếu không phải ả, nàng làm sao sẽ trở nên thâm trầm như vậy?

Phải làm sao? Lập tức quay về thay y phục, rửa mặt rồi quay trở lại sao? Nhưng khi đó Tam điện hạ còn ở đây không? Nàng lại dùng cách gì xuất hiện trước mặt hần, để hần ghi nhớ nàng, yêu thương nàng đây?

Trái tim của Hạ Chi Hà như đang bị giày vò, lúc thì bị đưa lên lửa nóng, lúc thì như rơi vào hầm băng, khó chịu cực kỳ.

Gương mặt Tam điện hạ Hách Liên Quân lạnh lạnh, đối với lời mời thành khẩn của Cao Viễn cũng chỉ hờ hững từ chối: “Không được, thân thể mẫu phi không khỏe, bản vương còn phải về chăm sóc, còn nữa, được liệu mà Cao thái y nói tới bản vương sẽ nhanh chóng tìm được.”

“À, bệnh của Lâm quý phi xin Tam điện hạ yên tâm, vì thần xin dốc toàn lực.” Cao Viễn lập tức trình trọng trả lời.

“Vậy thì làm phiền Cao thái y, bản vương cáo từ.” Hách Liên Quân nói.

Cao Viễn lập tức cung kính đưa tiễn: “Vi thần cung tiễn Tam điện hạ.”

Phải đi rồi sao? Trong lòng Hạ Chi Hà lập tức cảm thấy trống trải, đôi mắt lập tức dính chặt vào bóng lưng kia, tay không tự chủ được mà vung lên, suýt nữa đã hô to Tam điện hạ.

“Ha ha, tỷ tỷ, tỷ nói Đại thiếu gia sẽ thích ông đưng bút đệ làm sao?” Đột nhiên, một giọng nói trẻ con xuất hiện ở phía sau đường mòn.

Vì hiện tại mọi người đều rất yên tĩnh, cho nên âm thanh trẻ con đó càng có vẻ đặc biệt trong trẻo dễ nghe.

“Dĩ nhiên.” Tiếp theo là giọng nữ hài thanh thúy dịu dàng, bên trong mang theo vài phần vui tươi, “Vì đây là cái chúng ta tự mình làm, chỉ dựa vào phần tâm ý này, Đại thiếu gia nhất định sẽ thích.”

Mọi người ở đây đã đoán được đó là một đôi tỷ đệ, ánh mắt liền dồn dập hướng về phía đường mòn được cây cối che khuất, ngay cả Hách Liên Quân đang muốn quay đầu rồi đi, nhưng khi nghe thấy âm thanh của nữ hài đó cũng không khỏi dừng bước, nhịp tim như hơi loạn đi trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Hải Hùng Khiếp Vía

Là nàng sao? Là nữ hài trong khoang thuyền?

Đôi mắt tuần tú của Hách Liên Quân neoh lại, trong đầu cẩn thận nhớ lại giọng nữ vừa nghe được, không sai, chính là âm thanh kia, chính là cô gái kia...

Đổi ngược với hần, Cao Dật Đình nghe được cuộc nói chuyện của hai tỷ đệ, trong lòng như xuất hiện một dòng nước ấm, Đại thiếu gia mà họ nói chính là hần sao? Là chuẩn bị lễ vật cho hần sao?

Thì ra không phải như Cao Vân Dao nói, nàng không có chút tâm tư nào với hần, ngược lại, nàng còn đích thân làm ông đưng bút cho hần. Tâm ý như vậy ai dám nói là không có.

Không tự chủ, Cao Dật Đình thẳng tắp sống lưng lên, tự suy diễn cuộc đối thoại lúc này, là Lý Thanh Họa tự mình làm ống đựng bút biến thành Lý Thanh Ca làm, dù sao Lý Thanh Họa còn nhỏ như vậy thì có thể làm ra cái gì? Nhất định là có Lý Thanh Ca trợ giúp, cho nên, ống đựng bút này tuy nói là Lý Thanh Họa làm, chỉ bằng nói là tâm huyết của Lý Thanh Ca.

Ngẫm lại, trong mắt Cao Dật Đình đột nhiên lóe qua một nụ cười, cũng đúng, với tính tình khó chịu của Lý Thanh Ca, bảo nàng tự tay làm quà tặng cho mình sợ là không thể, dùng cách này để mượn tay đệ đệ, thật giống với tác phong của nàng.

Tâm tình lập tức tươi sáng hơn, cảm giác khó chịu vì bị Cao Vân Dao và Hạ Chi Hà náo loạn cũng giảm đến gần như không còn. Giờ khắc này, Cao Dật Đình có chút chờ mong dáng vẻ nàng đưa lễ vật cho hắn.

Nếu trút bỏ biểu hiện lạnh lùng đó, thì nàng... hẳn là rất đáng yêu.

Mà trong một góc của buổi tiệc, Cao Dật Đình đang đùa giỡn với mấy cô nương trẻ tuổi nghe thấy lời này cũng biến sắc, cuối cùng thì tiểu nha đầu kia cũng đến rồi. Nghĩ tới ngày đó nàng cố ý gây xích mích giữa Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình, trong lòng hắn lại khó chịu.

Ngày ấy, tiểu nha đầu chắc là đang ghen.

Bên môi xuất hiện nụ cười gần gũi cột, ánh mắt Cao Dật Đình cũng không khỏi hướng về phía con đường mòn.

Từ bên kia xuất hiện hai bóng người nhỏ nhỏ, nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nữ hài này xem ra chừng mười hai mười ba tuổi, vóc dáng không cao lắm, gầy gò nhỏ bé, mặc một bộ cảm y màu trắng bạc, áo khoác màu tím nhạt, cổ đeo một vòng vàng, trên vòng vàng còn khảm một chuỗi ngọc trong suốt.

Gương mặt nàng xinh xắn, còn thoảng mang theo nét trẻ con ngây thơ đáng yêu, da dẻ trắng nõn, đôi mắt trong suốt, toàn thân tỏa ra khí tức thiếu nữ tinh khiết.

Bên cạnh nàng còn một tiểu nam hài đang nhảy nhót đi tới, cùng lắm là được sáu bảy tuổi, gương mặt nhỏ trắng nõn nà, đôi mắt to đen lay lay, đáng yêu vô cùng.

Đôi tỷ đệ này xuất hiện khác nào một luồng gió nhẹ nhàng tươi mát thổi vào lòng mọi người, xóa tan những xao động bất an lúc này.

“Tỷ tỷ.”

Đột nhiên, nhìn thấy nhiều người như vậy đang nhìn mình chăm chăm, đầu tiên Lý Thanh Họa sùng sốt, sau đó thì hoảng sợ trốn ra phía sau Lý Thanh Ca, chỉ dám lộ ra một cái đầu, len lén nhìn mọi người.

Lý Thanh Ca cũng ngẩn ra, xảy ra chuyện gì? Mọi người nhìn họ làm gì? Nhưng trải qua quá nhiều, nàng đã tôi luyện được bản lĩnh không kinh sợ, nàng rất nhanh hồi phục lại tinh thần, liên tưởng đến hình ảnh Cao Vân Dao bị người ta trói lời đi lúc này, lại nhìn thấy Hạ Chi Hà dựa vào lồng ngực Cao Dật Đình, bộ dáng chật vật, rất nhanh liền xâu chuỗi lại toàn bộ quá trình, trong lòng hơi động, khóe môi hơi cong lên.

Xem ra không khác nàng dự liệu là mấy, độc tố trên người Cao Vân Dao rõ ràng không thể chữa được, ít nhất nàng có thể khẳng định, chỉ có thể ức chế độc tố không phát tán, không thể diệt trừ tận gốc.

Cho nên nàng tự tin, mặc dù y thuật Cao Viễn tốt đến mấy, chỉ sợ nhất thời cũng không tìm được cách trị tận gốc, chỉ có thể tìm cách ức chế nó mà thôi.

Chỉ là độc trên người nàng ta sợ nhất là gặp nóng và ánh sáng, nếu như Cao Vân Dao mỗi ngày đóng cửa không ra, sống trong khuê phòng, ngày ngày uống chút thuốc thì cũng không sao.

Nhưng Cao Vân Dao là ai chứ? Tự cao tự đại, kiêu ngạo như chim công, ngày nào cũng nằm mơ được gả vào danh môn hào tộc, hôm nay là tiệc sinh nhật Cao Dật Đình, không những có nhiều quý tộc công tử đến, ngay cả mấy hoàng tử ưu tú của đương kim Hoàng thượng cũng xuất hiện, nàng làm sao nhịn được.

Lý Thanh Ca đoán chính xác tính tình Cao Vân Dao, lại mượn mấy lời nói với Hạ Chi Hà hôm chọn vải, khiến cho nàng ta xuất hiện dưới ánh mặt trời một thời gian dài, độc tố dĩ nhiên phát tác. Mà một khi phát tác thì bộ dạng kinh tởm kia sẽ làm cho Cao Vân Dao phát điên. Trong tình huống này, Lý Thanh Ca hiểu rõ, Cao Vân Dao dù chết cũng phải kéo theo người chết chung.

Hạ Chi Hà, không thể nghi ngờ chính là kẻ chết chung xui xẻo kia.

Nhận định như vậy, cũng bởi vì kiếp trước nàng đã chịu quá nhiều khổ, cho nên Lý Thanh Ca nhìn thấu Hạ Chi Hà. Phàm là có cơ hội cho nàng ta xuất hiện, Hạ Chi Hà sẽ không bỏ qua, cho nên một khi Cao Vân Dao quấy ra chuyện, Hạ Chi Hà sẽ tiến lên khuyên can, như vậy mới đề lộ ra vẻ lương thiện xinh đẹp của nàng ta.

Nhưng nếu là ngày thường thì không sao, giờ độc tố của Cao Vân Dao phát tác, thần trí vốn đang điên cuồng, lại không thể chịu được khi thấy người khác hơn mình, tình huống như thế mà Hạ Chi Hà còn dám xông lên thì đúng là chán sống rồi.

Nghĩ như thế, Lý Thanh Ca tựa hồ như đang nhìn thấy hiện trường lúc này, toàn bộ quá trình không khác nàng tưởng tượng là mấy, chỉ có một chuyện nàng cảm thấy tiếc chính là không thể tận mắt nhìn thấy thôi. Nhưng mà bởi vì đã dự đoán trước chuyện sẽ xảy ra, nàng vốn là cái gai trong mắt Cao Vân

Dao, cho nên nàng không muốn biến thành đối tượng cho Cao Văn Dao trút giận, cho nên nàng phải tính toán thời gian, chờ trò vui kết thúc mới khoan thai đi tới.

Bất quá, nghĩ kỹ lại cũng không sao, tuy rằng không thấy được quá trình, nhưng nhìn bộ dạng chật vật thê thảm của Hạ Chi Hà, nhất định là bị Cao Văn Dao đánh không nhẹ, trong lòng cũng cảm thấy sáng khoái.

Thôi thôi, đúng là so với kiếp trước khác biệt vô cùng.

Khóe miệng Lý Thanh Ca thu lại nụ cười trên sự đau khổ của người khác, cúi người xuống nắm tay đệ đệ, ôn nhu dỗ dành: “Họa Nhi, đừng sợ, đều là khách mời đến mừng Đại thiếu gia, cũng giống đệ và tỷ tỷ vậy đó.”

Gương mặt xinh xắn của Lý Thanh Họa đỏ lên, biểu hiện có một chút ảo não và khấn trương. Mỗi ngày hắn đều tự nhủ với mình, hắn là nam tử hán duy nhất của Lý gia, phải bảo vệ tỷ tỷ, nhưng mà đến thời khắc mấu chốt, hắn liền vô dụng, còn trốn ở sau lưng tỷ tỷ, chờ tỷ tỷ bảo vệ, thật sự là... xấu hổ quá.

“Họa Nhi còn nhỏ.” Lý Thanh Ca cưng chiều xoa xoa tóc hắn, cười nói, “Nhưng tỷ tỷ tin, Họa Nhi ngày sau sẽ là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đến lúc đó tỷ tỷ còn phải nương nhờ đệ nữa.”

“Có thật không?” Hai mắt Lý Thanh Họa óng ánh, nhìn chăm chăm tỷ tỷ đang cổ vũ mình, tay lập tức trịnh trọng vỗ ngực nói: “Tỷ tỷ, Họa Nhi nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ.” Chờ hắn lớn lên, hắn sẽ nhanh chóng lớn lên...

Tầm mắt mọi người vẫn chưa thu hồi, Lý Thanh Ca cũng không quan tâm, trấn an được đệ đệ rồi nàng liền cười dịu dàng, nắm tay đệ đệ tao nhã đi tới.

Lý Thanh Họa nghe xong lời của tỷ tỷ, trong ngực liền xuất hiện một luồng khí, sớm muộn hắn cũng sẽ là nam tử hán, cho nên hắn ưỡn thẳng ngực, làm ra bộ dáng chừng chạc đi theo bên cạnh tỷ tỷ.

Cao Viễn không biết vì sao Tam điện hạ dừng lại, trong lòng đang cân nhắc có nên nhắc nhở hay không? Nhưng liệu có khi nào điện hạ hiểu lầm hắn có ý đuổi khách hay không?

Chính đang lúc rối rắm thì Hách Liên Quân đã quay đầu lại, ánh mắt nặng nề nhìn về phía Lý Thanh Ca: “Nàng ta là ai?”

“Hà?” Cao Viễn hơi run, không biết hắn đang hỏi ai, đến khi thấy ánh mắt của hắn dính chặt vào trên người Lý Thanh Ca thì có chút hoảng sợ, vội trả lời: “Là cháu gái bà con xa của vi thần, tên là Lý Thanh Ca.”

“Ồ”. Lý Thanh Ca... đôi mắt Hách Liên Quân sâu sắc.

Lý Thanh Ca đã cảm giác được ánh mắt sắc bén của Hách Liên Quân, không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Người này là ai, vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng? Giống như bọn họ từng quen biết vậy. Nhưng mà đôi mắt đó dường như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng rốt cuộc là ở đâu? Trong nhất thời nàng không nhớ ra.

Trong lúc nghi hoặc, Lý Thanh Ca đã dẫn đệ đệ đi đến, lúc đến gần Cao Viễn thì nàng dẹp bỏ hết tất cả những rối rắm trong đầu, mỉm cười hành lễ: “Thanh Ca và đệ đệ ra mắt Cao bá phụ.”

Trước mặt là hai gương mặt tươi cười tràn ngập vẻ trẻ con hồn nhiên, tâm trạng Cao Viễn hơi ngừng lại một chút, nhất thời rất nhiều cảm xúc cùng đang xen vào nhau.

Ngày ấy vì Cao Văn Dao bị bệnh, hồi phủ rồi hắn cũng rất bận rộn, giữa lúc đó có gặp hai tỷ đệ này một lần nhưng cũng không để ý kỹ, cũng không nói được gì.

Nhưng hôm nay gặp lại hắn không khỏi có chút hoảng hốt, nhất là khi nhìn kỹ mặt Lý Thanh Ca.

Giống, thật là quá giống, giống y như dáng dấp xinh đẹp đáng yêu của Hách Liên Ngọc khi lần đầu gặp gỡ.

Khi đó, hắn đã thành thân, đã có Đình Nhi, nhưng mà, khi nhìn thấy nữ tử duyên dáng kia nhảy nhót nghịch ngợm đáng yêu chạy đến trước mặt hắn, gọi hắn một tiếng “đại sư huynh”, hắn vẫn không nhận được mà bàng hoàng cả người.

Đó là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, hắn mới có cảm giác hoảng loạn và dâng trào cảm xúc như vậy.

Nhưng mà, hắn đã có thê tử, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng xoay người chạy về bên cạnh Lý Nam Phong.

Nàng gọi Lý Nam Phong là “Nam ca ca”, vừa ngọt ngào vừa thân mật, thậm chí, trong mắt đều mang theo ý cười.

Vào lúc ấy, nàng trong trẻo như vậy, mỹ lệ như vậy...

Nhìn ánh mắt Cao Viễn, Lý Thanh Ca có chút chán ghét, nhưng nàng nhanh chóng che giấu đi, ý cười dịu dàng như cũ: “Cao bá phụ, con và Họa Nhi cùng tới tham gia tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia, người xem, đây là ống đựng bút Họa Nhi tự tay làm, không biết Đại thiếu gia có thích không nữa?”

Nói xong, Lý Thanh Họa cũng phối hợp cầm ống đựng bút trong tay giơ cao lên, đôi mắt đen óng hấp háy mong chờ được người khác tán thưởng.

“Đẹp, đẹp...” Cao Viễn đột nhiên hoàn hồn, tầm mắt rơi xuống người Lý Thanh Họa, cũng là hơi run sợ.

Đôi tỷ đệ này hoàn toàn thừa kế được tướng mạo của Lý Nam Phong và Hách Liên Ngọc.

Nếu nói Lý Thanh Ca có tám phần giống Hách Liên Ngọc, thì Lý Thanh Họa này đúng thật là một bản sao hoàn hảo của Lý Nam Phong, cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng gương mặt nhỏ nhắn đã xinh xắn khiến cho người ta không rời mắt được.

Chính vì như thế, cho nên Cao Viễn và Lý Nam Phong cùng bái một thầy, nhưng người mà sư phụ sư nương yêu thương nhất chính là Lý Nam Phong, ngay cả Hách Liên Ngọc, rõ ràng là hần cứu nường, rõ ràng là hần chăm sóc che chở nường như đại ca, nhưng quay đầu lại, nường vẫn dành hết tình cảm cho người hồ hững với nường là Lý Nam Phong, thậm chí mặc kệ thân phận mà cùng với hần...

Cao Viễn bỗng cảm thấy đứa bé trai xinh xắn trước mặt này có chút chói mắt, chỉ ngần đầu lên nói với Lý Thanh Ca: “Sau này đừng gọi là Đại thiếu gia, cứ gọi Đại ca ca được rồi, đều là người trong nhà, đừng xa lạ quá.”

“Dạ.” Lý Thanh Ca ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt của đệ đệ, cười nói: “Họa Nhi, còn không mau đem lễ vật tặng cho Đại... ca ca.”

“Ừm.” Lý Thanh Họa hưng phấn gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy đến trước mặt Cao Dật Đình, nâng cao ống đựng bút, non nớt cười nói: “Đại ca ca, đây là của Họa Nhi tặng huynh, chúc huynh sinh nhật vui vẻ.”

Cao Dật Đình tiếp nhận ống đựng bút, cúi người xuống, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu Lý Thanh Họa, ôn nhu nói: “Cảm tạ Họa Nhi, ống đựng bút này Đại ca ca rất thích.”

Nói xong, tầm mắt của hần không tự chủ mà hướng về Lý Thanh Ca liếc một cái.

Nhưng Lý Thanh Ca không đón nhận tầm mắt của hần, chỉ ôn nhu nhìn đệ đệ mình, điều này làm cho hần có chút mất mát.

Hạ Chi Hà đang tựa nửa người vào lòng Cao Dật Đình, nhìn thấy tình cảnh này rõ ràng, trong lòng phần uất không ngừng.

Lý Thanh Họa đưa xong lễ vật thì lập tức chạy về bên cạnh tỷ tỷ, dùng sức kéo tay tỷ tỷ đặt lên vai mình, sau đó đắc ý nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ, cứ như mình vừa làm được một chuyện rất phi thường.

Lý Thanh Ca chỉ hơi cười, nụ cười này nhàn nhạt âm áp, rất chói mắt.

Cao Viễn nhìn hai tỷ đệ rồi nói: “Được rồi, Cao bá phụ còn có việc bận, hai đứa cứ ở đây chơi, muốn ăn gì cứ gọi nha hoàn lấy cho.” Sau đó nhìn về phía Cao Dật Đình: “Đình Nhi, còn ngại người ra đó làm gì? Không mau chào hỏi khách khứa?”

Lúc này Cao Dật Đình mới phục hồi tinh thần lại, vì lúc này vừa xảy ra chuyện nên hai vị điện hạ, thể tử và các vị khách khác vẫn đang đứng ngây ra chung quanh.

Hần vội gọi một nha hoàn đến: “Đưa Biểu tiểu thư về phòng.”

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà thăm thẳm liếc nhìn hần, dư quang khéo mắt lại liếc về nam nhân đứng bên cạnh Cao Viễn, Tam điện hạ của nường, tại sao không quay lại nhìn nường một cái?

Hạ Chi Hà thật không muốn đi, nường còn muốn nhìn vị nam nhân như thiên thần này thêm, chờ mong ánh mắt của hần có thể rơi trên người nường.

Nhưng mà nường lại sợ Hách Liên Quân nhìn thấy nường, vì giờ khắc này nường thật vô cùng khó coi.

“Tam hoàng huynh.” Lúc này Hách Liên Hề cười nịnh nọt đi tới, đôi mắt đào hoa nheo nheo lại, lộ ra vẻ âm lãnh quen thuộc, “Nếu Tam hoàng huynh đã đến rồi sao không ngồi lại uống một chén? Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của Cao thị vệ, Tam hoàng huynh không nể mặt vậy sao?”

Lời này vừa nói ra Cao Viễn hải hùng khiếp vía, trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh.

Ai mà không biết, trong số các hoàng tử, Tam điện hạ và Ngũ điện hạ là bất hòa nhất, hai người này một là do Hoàng hậu sinh, một là do sủng phi sinh, tuy rằng là huynh đệ nhưng lại xem nhau như tử địch.

Nói đến cũng lạ, giữa những hoàng tử khác, cho dù là vì lợi ích hay tranh sủng, giành địa vị gì đó cũng sẽ có bất hòa, nhưng đều là âm thầm, ngoài mặt đều vẫn xưng huynh gọi đệ, tuyệt không làm ra chuyện đối chọi gay gắt, tránh cho Hoàng thượng không hài lòng.

Nhưng hai người này lại hoàn toàn khác.

Ưu tú như thế, quật cường như thế, lòng dạ độc ác như thế, lại không ưa nhau như thế.

Ngày thường, hai người không qua lại, cho dù có qua lại thì cũng là xung đột vũ trang.

Ví dụ như ba tháng trước, một tên thân thích háo sắc của một cơ thiếp của Ngũ điện hạ, không hiểu sao lại thích một nha đầu, nha đầu kia lại đúng lúc là

người của phủ Tam điện hạ, hôm đó đúng lúc ra ngoài làm việc bị tên hạo sắc kia nhìn trúng, bị hắn bắt cóc về cường bức, cường bức cũng thôi, lại còn làm cho người ta chết mất mạng.

Khi tìm được thi thể, quân gia của phủ Tam điện hạ trực tiếp bắt tên hạo sắc kia, chém hắn ra làm tám mảnh, ném ra bãi tha ma.

Sau đó, không biết cơ thiếp kia lại âm thầm to nhỏ cái gì, một Ngũ điện hạ vốn không hề liên quan đến Quân vương phủ lại vì một tên thân thích xa lắc xa lơ mà bắt quân gia của Quân vương phủ về phủ của mình.

Mà sau khi Tam điện hạ Hách Liên Quân biết được việc này, càng kỳ quái hơn là hắn một thân một mình cảm kiếm xông vào Hê vương phủ, vượt qua tầng tầng trở ngại, đoạt lại tên quân gia kia mang về phủ mình.

Có người nói, ngày ấy Hê Vương gia dường như đã sớm biết Quân Vương gia muốn đến cứu người, cho nên trực tiếp vác ghế lớn ra giữa sân ngồi, vừa cùng mỹ nữ cơ thiếp vui vẻ, vừa đợi Quân Vương gia đại giá.

Mà trong số cơ thiếp kia còn có cả con gái của Liễu Thái phó, Liễu Như Lan.

Có người nói, Quân Vương gia vừa đến, toàn bộ tình hình liền không khống chế được, vô số ám vệ dốc hết sức lực, tựa hồ phải giết cho bằng được Quân Vương gia.

Ngày đó, trong sân của Hê vương phủ, một bên là Hê Vương gia và mỹ nhân vui đùa, một bên là Quân Vương gia và các ám vệ chém giết nhau. Cảnh ca múa vui vẻ và chém giết khốc liệt như hai thái cực.

Ngày đó, trong Hê vương phủ máu chảy thành sông, chừng mấy ngày sau, mọi người đi ngang trước cửa Hê vương phủ đều có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Có thể thấy được ngày hôm đó khốc liệt cỡ nào.

Nghĩ đi, hai người như vậy mà đối đầu thì còn có gì mà nói nữa?

Cao Viễn thật sự là bó tay hoàn toàn, thầm hối hận lúc đưa Tam điện hạ ra khỏi phủ không nên đi đường vòng, lại càng không nên nghe thấy bên này huyền ảo mà chạy đến đây ngăn cản.

“Ngũ điện hạ, trong cung của Tam điện hạ có chuyện quan trọng...” Hắn thấp giọng điều đình, nhưng không ngờ Hách Liên Quân lại lạnh lùng mở miệng: “Nếu Ngũ đệ đã mở miệng, vậy thì vi huynh sẽ uống với đệ một chén.”

Ach... Cao Viễn nghe vậy suýt chút nữa đã té lăn ra đất.

“Tam... Tam hoàng huynh.” Hách Liên Ngọc thấy bầu không khí không ổn, vội đi tới, nhưng khi đối mặt với Hách Liên Quân lạnh lùng thì lại đột nhiên không còn gì để nói.

Hách Liên Quân nhìn hắn một chút, sắc mặt thoáng dịu đi: “Thất đệ cũng ở đây à?”

Hả? Hách Liên Ngọc nhất thời ngạc nhiên, không phải vì giờ khắc này Tam hoàng huynh mới phát hiện ra sự tồn tại của mình, mà bởi vì một tiếng “Thất đệ” của hắn.

“Tam điện hạ.” Vũ Văn Liêm biết tránh không khỏi, cũng gượng cười đi đến chấp tay hành lễ với Hách Liên Quân.

Hách Liên Quân gật đầu với hắn, coi như là trả lời.

Vũ Văn Liêm cũng không để ý, vị Tam điện hạ không coi ai ra gì, ngang ngược kiêu ngạo này không có nhắm mắt làm ngơ hắn trước mặt mọi người, như vậy đã đủ để hắn thấy sợ hãi vì được sủng ái rồi.

Hách Liên Hê cong môi cười: “Nếu vậy thì Tam hoàng huynh, mời.”

Hách Liên Quân không nói gì chỉ dùng hành động đáp lại, thật sự đi thẳng về phía buổi tiệc.

Mọi người chỉ cảm thấy có chút hoa mắt, lúc này nhất định là ảo giác, ảo giác. Tam điện hạ và Ngũ điện hạ sao có thể giao tiếp hài hòa như thế được?

Lý Thanh Ca thì không nghĩ gì, chỉ hoài nghi tại sao người đó dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng? Lạnh lùng xấu xa còn mang theo cảm giác đùa giỡn, nàng không nhìn thấu, đúng lúc nghe người kia gọi hắn là Tam hoàng huynh, nàng không khỏi kinh ngạc.

Tam hoàng huynh? Như vậy hắn chính là người con thứ ba của đường kim Hoàng thượng Hách Liên Quân sao?

Đôi mắt nàng không tự chủ được mà nhìn về phía Hách Liên Quân, cùng lúc đó, hắn từ từ bước ngang qua nàng, dư quang ánh mắt đảo qua đảo lại, tình cờ hai ánh mắt đụng phải nhau, một luồng sáng u ám trong mắt hắn lóe qua làm cho nàng chợt rung mình, trong lòng càng thấy lạnh lẽo.

Nàng nhớ ra rồi, nam nhân này chính là người mặc áo đen bị thương trên thuyền của nàng hôm đó.

Nhưng sao hắn lại có thể là Tam hoàng tử? Hắn không phải sát thủ sao?

Kiếp trước nàng còn nhớ rõ, sát thủ kia bị thương rất nặng, bị người đuổi giết, kết quả trốn lên khoan thuyền của nàng. Sau đó, khi nàng đang ở trên bờ chờ Cao Dật Đình tới đón thì đột nhiên một đám sát thủ nhào đến, hai bên chém giết hỗn loạn, bản thân nàng cũng bị cuốn vào.

Cuối cùng vẫn là hắn ra tay cứu giúp.

Mà đời này, nàng giúp hắn giải độc, sau đó lừa hắn phải tìm được thuốc giải trong hai canh giờ, chính là vì bắt hắn phải mau chóng rời đi. Nàng không muốn chuyện xưa tái diễn, nếu hắn nhanh chóng biến mất thì sẽ không gặp phải những sát thủ kia.

Nhưng mà, nam nhân này không phải sát thủ sao? Sau này nàng còn gặp lại hắn mà.

Tại sao hắn lại là Tam hoàng tử?

Nàng không nghĩ ra, thật sự thay đổi rồi sao? Không giống với kiếp trước sao?

Nhưng nếu nam nhân này là Tam hoàng tử, như vậy thì ngày ấy nàng cứu hắn rốt cuộc là phúc hay họa?

Trong mắt không kèm được một tia thương tiếc, lần này không phải cho bản thân mình, mà là vì vị nam nhân như thần tiên trước mắt này.

Nhớ tới trước mắt, năm Gia Khánh thứ ba mươi, Tam hoàng tử Hách Liên Quân được Viêm Đế sủng ái nhất bị ám sát trong một lần xuất hành, tình trạng chết rất thê thảm, thân bị trúng hơn ngàn vết đao, vốn là đệ nhất mỹ nam Tây Lăng, đến cuối cùng lại chết không ra hình người.

Chuyện này phát sinh ở năm thứ hai khi nàng đến Cao gia, lúc đó nàng còn chưa hồi phục lại sau cái chết của đệ đệ. Lý do nàng nhớ rõ ràng như vậy là vì chuyện này năm đó chính là chuyện lớn hàng đầu ở Tây Lăng quốc, thậm chí nhiều năm về sau vẫn là chuyện khiến mọi người không ngừng cảm khái thương tiếc. “Ngũ điện hạ, Thất điện hạ, Vũ Văn thế tử, xin mời qua bên này.” Cao Viễn lau mồ hôi, vội tự mình tiếp đãi.

Ngũ điện hạ? Nam tử tuần tú có ánh mắt lạnh lùng tối tăm kia chính là Ngũ điện hạ, là Thái tử tương lai? Hoàng đế sau này của Tây Lăng quốc?

Lý Thanh Ca có chút hoảng sợ, đời này, rất nhiều thứ phát sinh thay đổi, thế nhưng những người này đều thật sự tồn tại.

“Biểu ca, Thanh Ca muội muội ở đây, huynh qua đó chào hỏi đi, còn nữa, Thanh Họa đệ đệ chuẩn bị lễ vật cho huynh, Thanh Ca muội muội còn chưa thấy nói gì nữa.” Đột nhiên, sau tai vang lên âm thanh uyển chuyển của Hạ Chi Hà.

Lý Thanh Ca vội quay đầu lại, liền thấy Hạ Chi Hà dịu dàng đi tới.

Hai mắt Hạ Chi Hà có chút đỏ, nhưng vẫn mang theo vài phần ý cười giả tạo, nàng vừa dùng tay chỉnh trang lại tóc tay trang phục, để cho mình không quá chật vật như lúc này, rồi lại thể hiện thêm một phần đau khổ nhu nhược khiến người ta thương cảm, vừa chào hỏi Lý Thanh Ca: “Lý muội muội, sao giờ muội mới đến? Mọi người còn cho rằng muội sẽ không đến nữa.”

“Hôm nay là sinh nhật Đại ca ca, sao muội lại không đến? Lý Thanh Ca vui cười, ánh mắt mang theo thương tiếc nhìn vào Hạ Chi Hà, trong lòng khẽ thở dài. Một Hạ Chi Hà nhu nhược thật sự khiến cho người ta đau lòng, nhưng gương mặt bị tổn thương đã khiến cho sức hấp dẫn này suy giảm đi nhiều.

Lý Thanh Ca thấy rõ ràng trên mép tóc chỗ trán của nàng có vết máu, cùng với năm dấu tay in rõ trên má, âm thầm thôn thức, mỹ nhân đau khổ khiến người ta yêu thương, nhưng một mỹ nhân bị hủy dung mạo còn làm ra vẻ đáng thương thì sao? Dĩ nhiên là vẫn đáng thương, nhưng lại có thêm một chút dữ tợn.

Đây chính là điểm khác biệt so với kiếp trước.

Kiếp trước, khi mình đến Cao gia tháng thứ hai thì cũng là sinh nhật Cao Dật Đình.

Một khúc múa Nghê thường của Cao Vân Dao thu được lời ca tụng của cả sảnh đường, danh tiếng nhanh chóng vang xa, trở thành đối tượng truy đuổi của các danh môn công tử kinh thành.

Mà Hạ Chi Hà càng tuyệt vời hơn, tiếng đàn như tiên trên trời, khí chất thanh lệ vô song, thanh nhã thoát tục càng làm mọi người mê mẩn, bao gồm Ngũ điện hạ Hách Liên Hề.

Tựa hồ sau buổi tiệc đó, Hách Liên Hề và Hạ Chi Hà liền thân thiết với nhau.

Sau đó, Hách Liên Hề được phong làm Thái tử, một đường lên cao, trở thành vua một nước, Hạ Chi Hà càng được vinh sủng tận cùng, phụ huynh được phong quan tấn tước, nhất thời toàn bộ Hạ gia trở thành đệ nhất thế gia kinh thành.

Ngược lại Cao gia thất bại.

Lý Thanh Ca dĩ nhiên biết lý do trong đó, một là quan hệ giữa Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình chính là cái gai trong lòng Hách Liên Hề. Hai là, nữ nhân như Hạ Chi Hà có dã tâm rất lớn, lòng tham hư vinh càng mạnh, tất cả mọi người đều trở thành đá kê chân cho nàng leo lên cao, nhưng nếu không dùng được hay không cần nữa thì khối đá kê chân này phải triệt để hủy diệt. Đối với nàng mà nói, Cao Dật Đình và toàn bộ Cao gia chính là đá kê chân của nàng, trước khi biết Hách Liên Hề, nàng cần Cao gia để nâng mình lên, để cho mình có thêm cơ hội, từ khi quen được Hách Liên Hề, những ngày tháng

phải nịnh nọt sống ở Cao gia lại chính là một điểm đen trong cuộc đời nàng, nàng phải tìm mọi cách xóa bỏ nó.

Cho nên mới tạo thành sự thất bại của Cao gia.

Cũng may, đương triều công chúa Vân Sơ lại coi trọng Cao Dật Đình.

Vân Sơ công chúa? Nghi tới đây, trong lòng Lý Thanh Ca đột nhiên hơi động, một luồng cảm giác mới mẻ len lỏi từ đáy lòng dâng lên.

Nếu mình nhớ không lầm, vị Vân Sơ công chúa này có quan hệ rất tốt với Tam hoàng tử, mà Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử lại bất hòa. Nhưng cuối cùng, Ngũ hoàng tử đăng cơ, Vân Sơ công chúa được phong thưởng rất lớn, vốn dĩ là một công chúa địa vị không cao, không được sủng ái, cuối cùng trở thành đệ nhất công chúa Tây Lăng.

Trong chuyện này...

Đôi mắt Lý Thanh Ca từ từ lạnh lẽo, nghe đồn Tam hoàng tử có một thân võ nghệ tuyệt thế, trong thiên hạ người có thể gây tổn thương cho hắn không có mấy ai, nhưng lần đó, hắn lại trúng hơn ngàn đao, tình trạng thê thảm.

“Lý muội muội.” Lúc đang bàng hoàng thì gương mặt không vẹn toàn của Hạ Chi Hà đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lý Thanh Ca cũng giật mình đến gần người ra, sau đó giả vờ kinh hãi nói: “Hà... Hà tỷ tỷ, sao tỷ lại thành ra bộ dạng như quý thể này? Là ai tổn thương tỷ?”

Nửa gương mặt lạnh lặn của Hạ Chi Hà cũng lập tức đen thui, trong lòng cực kỳ hận Lý Thanh Ca, lại dám nói nàng giống quý? Tiểu tiện nhân, sớm muộn có một ngày nàng sẽ phá hủy gương mặt thanh thuần trong trẻo này của Lý Thanh Ca.

Cao Dật Đình và Hạ Chi Hà là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết nàng cực kỳ xem trọng dung mạo của mình, sợ lời của Lý Thanh Ca sẽ vô tình chọc giận nàng nên vội đi đến bên cạnh Hạ Chi Hà, quan tâm lo lắng.

“Hà Nhi, muội nên về phòng trước đi, ta tìm người mời đại phu đến cho.”

Hạ Chi Hà có chút không cam lòng, tuy vết thương trên mặt rất đau nhưng nàng không muốn để Lý Thanh Ca một mình ở đây vui vẻ. Lúc này nàng vẫn nhìn chằm chằm Tam điện hạ, nàng đã thấy rất rõ ràng, hừ.

Suy nghĩ một chút, Hạ Chi Hà cong môi, oán ức nói: “Biểu ca, xin lỗi, là muội vô dụng, không ngăn cản được Dao muội muội, trái lại tổn thương chính mình, khiến huynh phải lo lắng.”

“Hà Nhi, chuyện này không trách muội, đều do Dao Nhi sai, ta tự mình đưa muội về được không?” Thấy nàng rơi lệ, Cao Dật Đình đau lòng vô cùng, một người không quen đồ dành người khác như hắn cũng phải dùng giọng điệu mềm mại nhất mà dỗ nàng.

“Muội...” Hạ Chi Hà lau lệ, vẫn đang nước mắt lưng tròng liếc nhìn Lý Thanh Ca: “Nhưng Lý muội muội mới đến, huynh sao có thể bỏ muội ấy mà đi với muội?”

Đôi mắt chớp chớp, tầm mắt hướng lên phía trên nhìn vào Cao Dật Đình một cách vừa u oán lại vừa kiên cường, đột nhiên nàng hít sâu một hơi, dường như đã làm ra quyết định rất to tát, nàng đẩy Cao Dật Đình về phía Lý Thanh Ca: “Muội không có chuyện gì, biểu ca, huynh tiếp đãi Lý muội muội đi, hôm nay là sinh nhật huynh, Lý muội muội có ý mang theo lễ vật đến, huynh không thể lạnh nhạt muội ấy, hai người...”

Nói xong, nơi mí mắt từng giọt nước rì rào rơi xuống như châu ngọc, nàng không kịp lau, chỉ nghẹn ngào một tiếng rồi xoay người đi.

Cao Dật Đình mạnh mẽ trừng Lý Thanh Ca một cái, vội vàng đuổi theo, “Hà Nhi huynh đưa muội về.”

Hạ Chi Hà tựa hồ gãy dựa mấy lần, sau đó không cưỡng được sự cứng rắn của Cao Dật Đình, cuối cùng quay đầu lại xin lỗi Lý Thanh Ca vài lần, đành phải rời đi.

Từ đầu đến cuối, Lý Thanh Ca không nói một câu, không một hành động, nàng cứ như vậy không chút cảm xúc mà nhìn đôi nam nữ trước mặt mình thể hiện ân ái.

Buồn cười.

Đến cuối cùng, trong lòng nàng chỉ xuất hiện được hai từ này.

Chỉ là, nhìn hai bóng lưng rời đi kia, trong lòng Lý Thanh Ca đột nhiên chua xót.

Chua xót vì chính mình, vì một Lý Thanh Ca mãi cảm bị tổn thương ở kiếp trước.

Kiếp trước, cũng vào ngày này, nàng lòng đầy phấn khởi thuê một cái hà bao, dự định đưa cho Cao Dật Đình, nhưng mà, hà bao còn chưa được đến tay hắn đã bị Cao Văn Dao đoạt đi, sau đó nàng ta giờ hà bao lên, chỉ vào đóa hoa sen Tịnh Đế trên đó mà cười nhạo trước mặt rất nhiều người.

Nàng ta nói nàng thấp hèn, không biết xấu hổ, nói nàng cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga, cho rằng một cái hà bao rẻ tiền là có thể đánh động tâm tư đại ca nàng ta sao?

Sau đó, Cao Vân Dao ném hà bao xuống đất, dùng chân giẫm mạnh lên, chỉ hận không thể giẫm xuống lòng đất. Cuối cùng, như chưa hết hận, còn để những người khác đi tới giẫm một cước, giẫm xong lại nhỏ nước miếng lên.

Lúc đó, nhìn thấy cái hà bao mình theo suốt nửa tháng, lại nhìn mấy ngón tay bị kim đâm của mình, nàng nổi giận, dùng sức đánh ngã Cao Vân Dao, muốn nhặt cái hà bao đã bị bụi bẩn và nước miếng phủ đầy lên.

Nhưng mà, vừa chạm được vào hà bao thì chân của Cao Vân Dao đã mạnh mẽ giẫm lên bàn tay nàng, sau đó gắt gao ép xuống.

Sau một tiếng gào đau đớn, Cao Vân Dao và một đám người khác lao vào đám đá nàng.

Sau đó, Cao Dật Đình và Hạ Chi Hà cùng xuất hiện, vừa vặn gặp được một màn này.

Nàng nghe thấy tiếng nói của hắn, hắn hỏi Cao Vân Dao đang làm cái gì.

Lúc đó, cho dù nàng đau đớn khuất nhục, nhưng lại không nghĩ đến chuyện cáo trạng, nàng chỉ nằm rạp dưới đất, vùi thấp đầu xuống, hận không thể chui vào lòng đất, chỉ sợ hắn nhìn thấy tình trạng thê thảm của mình.

Nhưng mà, cuối cùng nàng vẫn bị người ta dìu lên.

Nàng biết lúc đó mình bị đánh sưng mặt mũi, cả người bị rất nhiều vết chân dẫm lên, khẳng định là rất khó coi.

Mà khi chạm tới ánh mắt căm ghét lạnh lùng của Cao Dật Đình thì nàng bị tổn thương, thật sự tổn thương, nhưng đột nhiên nàng không còn cảm giác đau đớn nữa, hoặc là đã đau đến không còn cảm giác, nàng cũng không rõ.

Nàng tựa hồ nghe Cao Vân Dao cáo trạng với hắn, nói chẳng qua nàng ta chỉ muốn nhìn hà bao của nàng một chút, kết quả bị nàng đẩy ngã, còn nói bụi bẩn trên người nàng ta chính là chứng cứ.

Sau đó, Lý Thanh Ca nhìn thấy sắc mặt hắn âm trầm, nhìn hà bao dưới đất, trong mắt toát ra vẻ xem thường sâu sắc. Sau đó, hắn lạnh lùng nói với nàng một câu, lúc đó trong đầu nàng rất hỗn loạn, không nghe được rõ ràng, tựa hồ là hắn đang cảnh cáo nàng không được gây sự.

Không có một lời thừa thãi, không có thêm một ánh mắt thừa thãi, hắn liền rời đi như vậy.

Hạ Chi Hà, nữ nhân kia xinh đẹp, nữ nhân luôn được người ta khen là lương thiện như tiên nữ, khi nhìn thấy nàng bầm tím mặt mày, trên mũi trên môi còn không ngừng chảy máu, thì nàng ta chỉ lấy khăn che mũi, sau đó, dùng bộ dạng đại tỷ tỷ giáo huấn Cao Vân Dao, nói Dao muội muội đừng nghịch nữa, sinh nhật của Đại ca muội mà cứ gào khóc thê thảm như vậy, để người ta nhìn thấy sẽ bị chê cười đó.

Sau đó Cao Vân Dao vội vàng nói phải, còn sau đó nữa, chỉ cần nàng ta muốn đánh Lý Thanh Ca, trước tiên sẽ sai người dùng khăn nhét vào miệng nàng, như vậy, nàng sẽ không la hét được.

“Nếu như không vui, tại sao không đuổi theo?” Đột nhiên, bên tai vang lên âm thanh trầm thấp của Cao Dật Hiền.

“Hiên ca ca.” Gương mặt nhỏ nhắn của Lý Thanh Họa lập tức toát lên ý cười, hắn mừng rỡ đưa tay ra muốn Cao Dật Hiền ôm.

Đáy mắt Lý Thanh Ca trở nên u tối, nàng ngẩn đầu nhìn lên trời, hít một hơi thật sâu mới cúi đầu xuống, nhìn đệ đệ ngồi thoải mái trong lòng Cao Dật Hiền, không khỏi lắc đầu: “Họa Nhi, không phải nói muốn làm nam tử hán sao? Nam tử hán mà còn đòi ôm, không xấu hổ à?”

Gương mặt nhỏ bé của Lý Thanh Họa tràn ngập vẻ oan ức, tay ôm cổ Cao Dật Hiền, hai mắt long lanh ngấn nước, nhìn hắn như cầu cứu.

Cao Dật Hiền nở nụ cười sang sảng, bàn tay vỗ nhẹ lên hông Lý Thanh Họa một cái: “Lông còn chưa mọc, nam tử hán cái gì?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Mặt Lý Thanh Ca đỏ lên, mạnh mẽ liếc hắn một cái.

Nhưng mà, thấy Lý Thanh Ca không nói gì nữa, Lý Thanh Họa lập tức trở nên hưng phấn, mạnh mẽ ôm gương mặt tuấn tú của Cao Dật Hiền một cái: “Hiên ca ca, Họa Nhi lớn lên phải làm nam tử hán giống như huynh.”

“Hừm, khá lắm, nhưng mà muốn làm nam tử hán như Hiên ca ca thì đệ còn phải cố gắng nhiều lắm.” Cao Dật Hiền trịnh trọng nói: “Chuyện quan trọng trước tiên chính là không thể ăn ít, phải ăn thật nhiều vào, như vậy mới có thể cao to cường tráng như Hiên ca ca.”

Ach, Lý Thanh Họa lo lắng buồn rầu, nhưng nhìn ánh mắt thật lòng của Cao Dật Hiền, cắn răng một cái, gật đầu “Được.”

Cao Dật Hiền nở nụ cười, đặc ý nhìn Lý Thanh Ca một cái.

Lý Thanh Ca cắn môi cười liếc hắn một cái, không thể không nói, bản lĩnh dụ trẻ con của nam nhân này không tệ.

Ngày ấy, sau khi hắn tát mình một cái, Họa Nhi đã xem hắn là người xấu, đồng thời kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Nhưng mà sau đó, suốt ngày hắn đưa đồ ăn đồ chơi qua đây, thậm chí nhân lúc nàng không để ý còn len lút dẫn Họa Nhi ra khỏi phủ dạo mấy lần. Sau chuyện đó, quan hệ của hai người không ngừng cải thiện.

Họa Nhi suốt ngày treo ba chữ Hiên ca ca trên miệng, thậm chí còn xem hán là thần tượng, muốn học tập hán.

Lý Thanh Ca ban đầu thì phiền muộn, sau lại có chút cảm kích Cao Dật Hiên.

Dù sao Họa Nhi hoạt bát đáng yêu như vậy, tính tình lại trẻ con ngây thơ, lá gan cũng không nhỏ.

Cho nên, chuyện đệ đệ nàng giao du với Cao Dật Hiên, tuy rằng ngoài mặt Lý Thanh Ca vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng đã có chút thỏa hiệp.

Nếu nam nhân này có thể giúp cho đệ đệ thoát khỏi sự đau khổ khi mất đi phụ mẫu, vậy thì ngại gì không giao đệ đệ cho hán? Chỉ cần mình chú ý thêm là được.

Đôi mắt trong trẻo như trẻ con lại lóe qua một vết đau thương, Cao Dật Hiên nhìn mà đau lòng, vội vỗ lên người Lý Thanh Họa một cái, lớn tiếng cười nói: "Ca ca thấy đệ đệ lại nhẹ đi không ít rồi, có phải là không chịu ăn không? Đi, bây giờ ca ca dẫn đệ đi ăn."

Nói xong cũng mặc kệ Lý Thanh Ca, trực tiếp ôm Lý Thanh Họa đi.

Lý Thanh Họa vội gọi: "Tỷ tỷ, mau đi theo."

Lý Thanh Ca sâu sắc thở dài, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, vội vàng đuổi theo.

Đi ở phía trước, khoe môi Cao Dật Hiên vung lên một nụ cười đẹp đẽ, trong mắt cũng toàn là ý cười.

Quả nhiên tiểu tử Lý Thanh Họa này là vật uy hiếp Lý Thanh Ca, chỉ cần lung lạc được hán thì Lý Thanh Ca sẽ dễ dàng thỏa hiệp hơn nhiều.

Bên này, ba người cười cười nói nói đi về phía buổi tiệc.

Một bên khác, ở vị trí chủ tiệc, Tam hoàng tử Hách Liên Quân tay cầm ly rượu, dư quang khoe mắt hướng về phía ba người đang cười đùa bên kia, không khỏi thấy chói mắt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Muội Thích Ta Đúng Không?

Hàng mi dài buông xuống, che khuất ánh sáng lạnh trong mắt, Hách Liên Quân hơi ngửa đầu, một hơi uống cạn ly rượu, chất lỏng mát lạnh cay nồng kia tràn vào cổ họng, giống như một quả cầu lửa thiêu đốt khiến cho hán nhú chặt lông mày, gương mặt trắng trẻo như ngọc lập tức đỏ lên như nhiễm phải ráng chiều, đôi mắt lại giống như được ngâm qua rượu, càng thêm óng ánh mê người.

Cao Viễn ngồi ở bên dưới, một khắc cũng không dám lơ đãng mà nhìn chằm chằm hai người ngồi trên cao kia, thấy Hách Liên Quân vừa uống xong một chung rượu liền vội vàng liếc mắt ra hiệu, đề nghị đầu hầu hạ phía sau lập tức tiến lên chia thức ăn cho Tam điện hạ.

Tam hoàng tử không uống rượu, ai ai cũng biết, lần đầu tiên uống đã uống nhiều như vậy, nếu xảy ra chuyện thì biết làm sao?

Chỉ là, nha hoàn kia vừa tới gần liền bị Ngũ hoàng tử Hách Liên Hề khoát tay đuổi đi: "Nơi này không cần người, người đi nơi khác hầu hạ đi."

Nhà hoàn kia liếc nhìn Cao Viễn một cái, thấy Cao Viễn nhú chặt mày sắc mặt khó coi thì muốn nói gì đó, nhưng thấy Hách Liên Hề nhú mày, toát ra một luồng lệ khí, lúc này sợ hãi đến mềm nhũn hai chân, khẽ vang một tiếng rồi lập tức lui ra.

Lúc này, trên một sân khấu được dựng lên trong hoa viên đang có gánh hát hát hí khúc.

Một nam một nữ trình diễn vở kịch đang thịnh hành hiện giờ là "Du long hí phượng", kể về một vị hoàng đế nào đó vị phục xuất tuần, kết quả giữa đường gặp phải bạo dân phục kích, hốt hoảng chạy đến một thị trấn gần đó, trốn vào một tiểu điền, rồi kết bạn với con gái ông chủ.

Giờ khắc này, nhìn trên sân khấu, tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đó... đang oán trách vị hoàng đế gặp nạn, trách hán không được tự ý tiến vào khuê phòng của con gái, phải đem hán giao cho quan phủ, nam nhân kia thì bày ra tư thái và lời ngon tiếng ngọt, làm cho cô gái kia không khỏi cười rộ.

Một hồi náo nhiệt khiến cho khán giả bên dưới nhiệt huyết sôi trào.

Hách Liên Hề hơi cong môi lên, tràn ra một nụ cười đắc ý tà ác hán cầm ly rượu lên, lại rót đầy chén của Hách Liên Quân: "Tam hoàng huynh, đây là cực phẩm Trạng Nguyên Hồng lâu năm, uống từ từ mới nhận ra được cái ngon, uống ừng ực như vậy chỉ làm hỏng vị thôi. Chỉ bằng Tam hoàng huynh thử từ từ thưởng thức xem sao."

“Hừ.” Đối đầu với ánh mắt châm biếm lạnh lùng của Hách Liên Hề, Hách Liên Quân xì cười một tiếng: “Đệ không phải rượu, làm sao biết phải uống từ từ hay uống ừng ực?”

“Ồ? Nói vậy Tam hoàng huynh cảm thấy Trạng Nguyên Hồng này phải uống ừng ực mới cảm nhận được mùi vị?” Hách Liên Hề nhú mày hỏi lại.

Ngón tay thon dài của Hách Liên Quân cầm cái chén lên, liếc mắt nhìn chất lỏng mát lạnh dập dờn bên trong, chén bích ngọc không chút tí vết tóa ra ánh sáng đan xen với chất rượu lấp lánh, tạo ra một luồng sáng màu xanh lam đẹp đẽ.

Hắn không có uống thử chất lỏng mê người đó, lại đưa tay đồ hết xuống một chậu hoa bên cạnh.

Sắc mặt Hách Liên Hề thay đổi, chỉ là khoe miệng vẫn cong lên một độ cong tà dị như thường: “Tam hoàng huynh, đây là ý gì?”

Hách Liên Quân thả cái chén xuống, “Rượu này, quả thật là thứ tốt, nhưng phải uống với đúng người mới thấy ngon, nếu không, cho dù tốt đến mấy cũng trở thành phế phẩm.”

“Tam hoàng huynh.” Hách Liên Hề cười nhỉnh, đôi mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng âm độc, “À, đệ biết Tam hoàng huynh có chút thành kiến với bản vương, nhưng... Lan Nhi đã có thai, nàng sắp sinh đứa con đầu tiên cho bản vương, không lẽ Tam hoàng huynh không cựa một chén với bản vương sao?”

“Đó là con của người, có liên quan gì đến bản vương?” Hách Liên Quân không khách sáo mà từ chối trực tiếp, ánh mắt lạnh lạnh như tuyết, “Trong cung bản vương còn có chuyện quan trọng, đi trước đây.”

Hách Liên Hề không những không nổi giận mà còn cười: “Vậy Tam hoàng huynh đi thông thả, chờ khi con của bản vương và Lan Nhi đầy tháng, kính mời Tam hoàng huynh hạ mình đến quý phủ, uống một ly rượu mừng, dù sao nó cũng là chất nhĩ của huynh.”

Hoi dừng một chút, ánh mắt Hách Liên Hề đột nhiên tối sầm xuống, đôi mắt sâu không thấy đáy giống như yêu ma đang dò xét lòng người, “Hừ, nếu không, bản vương còn cho rằng Tam hoàng huynh còn có tình cảm gì khác với Lan Nhi của bản vương đó.”

“Nếu người thật sự hy vọng bản vương đến”. Hách Liên Quân đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn, biểu hiện lạnh như băng tuyết, “Vậy thì, đến khi đó bản vương sẽ chuẩn bị một món quà lớn để tặng.”

“À, đệ thật là rất mong chờ, đến hôm đó, bản vương và Lan Nhi, còn có con của chúng ta nhất định sẽ chờ đợi đại giá.” Hách Liên Hề nói, ánh mắt mỉm cười tiễn Hách Liên Quân đi. Chỉ là, khi người kia vừa đi rồi, ly rượu trong tay hắn liền vỡ nát.

Cao Viễn phiền muộn, nhìn hai người kia không phải đang trò chuyện bình thường sao? Tự nhiên Tam điện hạ lại phẩy áo bỏ đi?

Nhưng mà cũng may là không có đánh nhau.

Hắn vội vàng đứng dậy, chuẩn bị tiễn Hách Liên Quân.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, phía sau lại truyền đến âm thanh ly rượu vỡ vụn, vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy cái chén trong tay Hách Liên Hề tan nát, nhìn về mặt kia tựa hồ cũng không được tốt.

Lúc này hắn hoảng sợ, nhưng cũng may mà Thất điện hạ và Vũ Văn thế tử cũng bước qua.

Cao Viễn lau mồ hôi, vội vàng đuổi theo Hách Liên Quân, nơm nớp lo sợ đưa ra ngoài phủ.

Tiệc sinh nhật hôm nay xem như hoàn toàn thất bại, vì nhân vật chính không có mặt, mấy vị khách quý cũng dần dần cáo từ.

Dù sao cũng còn có vở kịch khá đặc sắc gỡ gạc lại phần nào.

Quân Vương gia vừa đi, khí tức ép người kia cũng tản đi, các tân khách ở đây cũng thấy thoải mái nhiều hơn, vừa nghe kịch, vừa uống rượu vui vẻ, chơi đến quên hết mọi thứ.

Tình cảnh này vô cùng vui vẻ, thậm chí ngay cả Lý Thanh Ca cũng cảm thấy rất tốt.

Cái bàn nàng đang ngồi chỉ có ba người là nàng, Cao Dật Hiên và Lý Thanh Hòa, chung quanh cũng không có nha hoàn hầu hạ, ngoại trừ lúc mang vài món ăn lên, hoàn toàn không có ai quấy rầy.

Mà việc chia thức ăn đều do Cao Dật Hiên đảm nhiệm.

Đối với ăn uống Cao Dật Hiên rất có nghiên cứu, từng món ăn có trước có sau, Lý Thanh Ca chỉ biết nhìn hình dáng món ăn mà đánh giá, ăn thấy ngon, nhưng không biết tên là gì. Còn Cao Dật Hiên không những có thể gọi được tên, thậm chí cách làm, cách ăn mỗi món ăn đều có thể nói rõ ràng mạch lạc.

Cho nên, trong lúc Lý Thanh Ca và đệ đệ đang ngậm thức ăn đầy miệng, tai vẫn còn lắng nghe những bình phẩm về thức ăn của Cao Dật Hiên, cũng tăng trưởng được không ít kiến thức.

Đúng lúc đang nói thì có một nha hoàn bưng một cái bình Thiệu Hưng đến.

Lý Thanh Ca vừa ăn vừa được Cao Dật Hiền giúp gỡ xương cá, lại nghi hoặc nhìn cái bình Thiệu Hưng đó, rồi nhìn sang Cao Dật Hiền: “Chúng ta đâu có uống rượu? Người muốn uống thì cũng đâu cần tới một bình như vậy?”

Cao Dật Hiền cười, phát tay cho nha hoàn lui xuống, tự động đưa tay ra mở nắp bình rượu: “Hai người nhìn được rồi, hôm nay gia mời hai người ăn một bữa thật ngon.”

Vừa nói chuyện vừa mở nắp bình, mùi rượu bay vào mũi.

“Đây chính là món Phật nhảy tường chính tông, mấy ngày trước tiểu gia đã sớm sai người chuẩn bị, gà vịt, giò dê, bụng cá, miếng cá, vây cá, hải sâm, trứng vịt, nấm hương, măng non, mấy chục loại nguyên liệu đều được chế biến tỉ mỉ, không được xén bớt một chút nào. Phần khó nhất chính là than dùng để nấu món Phật nhảy tường, phải lấy từ núi Thiên Ngu ở Bắc quốc, than ở đó quý như vàng, lửa được đốt lên không một chút khói bụi, sạch sẽ cực kỳ, dùng loại than này nấu ăn, phải nấu trong suốt năm sáu canh giờ mới thành. Thế nào? Có thơm không?”

Lý Thanh Ca và Lý Thanh Họa đã sớm bị hương vị làm say lòng người kia chọc cho chảy nước miếng, nghe hẳn hỏi có thơm hay không hai người đều không kèm được mà gật đầu như gà mổ thóc.

“Hiền ca ca, sao huynh không mang ra sớm hơn? Bụng Họa Nhi sắp chứa không nổi nữa rồi.” Lý Thanh Họa nhìn cái bình, lại sờ sờ bụng mình, chỉ sợ mình ăn không nổi nữa, chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?

Lý Thanh Ca đưa tay捏 cái mũi nhỏ nhắn của hắn, cười nói: “Không phải vẫn còn trống một nửa sao? Có mà ăn vào, nói không chừng vẫn còn chứa nổi.”

Cao Dật Hiền nghe vậy cười trộm, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lý Thanh Ca đang vui sướng đến đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, hẳn không kèm được mà ngậy đại nhìn nàng, đôi mắt tỏa ra ánh sáng ôn nhu. Đúng rồi, tiểu nữ hài thì phải có bộ dạng như thế này chứ, đơn thuần vui vẻ thì có gì không tốt, ngày thường cứ phải giả vờ giả dạng chừng chặc, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Chú ý tới Cao Dật Hiền đang nhìn mình chằm chằm, Lý Thanh Ca lờm lờm một cái: “Nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có thức ăn sao?”

Vừa nói xong, mặt lại đỏ ửng, có lẽ nghĩ đến cái gì, nàng vội quay mặt đi nhìn đệ đệ.

“Có một món ăn gọi là “Tứ sắc khả xan” (sắc đẹp cũng ăn được), nha đầu đáng dấp trong trẻo như vậy, so với hai chữ tứ sắc càng khiến cho người ta...” Khóe môi Cao Dật Hiền hơi cong lên, cười có chút gian xảo, tiếng nói hẳn dần thấp xuống, mang theo một chút khàn khàn xảo quyệt khiến người ta sợ sệt, hẳn ghé sát vào tai Lý Thanh Ca thì thầm: “...muốn ăn sạch sành sanh.”

Mặt Lý Thanh Ca lập tức đỏ rực, hai bên tai lại càng nóng rực hơn.

“Muội yêu thích ta đúng không?” Cao Dật Hiền thừa cơ truy hỏi tiếp, “Nếu không thì muội sẽ không đỏ mặt...”

Lý Thanh Ca biến sắc, đang muốn nổi giận lại nghe hắn mềm mại nói: “Càng sẽ không nổi giận.”

“Người?” Con tức của Lý Thanh Ca nghẹn lại, hai mắt trừng lên, cứ như vậy là hung hãn nhìn hắn, trong mắt như đang bốc lửa.

Cao Dật Hiền thấy thế lại càng vui vẻ, vừa cẩn thận bưng đến một chén canh ấm đến trước mặt nàng, vừa sợ sệt nói: “Muội đừng nóng, đừng nổi giận, cũng không được tức tối bỏ đi, nếu không thì có nghĩa là muội chột dạ, chột dạ thì có nghĩa là muội thừa nhận muội thích ta.”

Lý Thanh Ca đơ người.

Hàng mi tuấn tú cau lại, trong mắt hiện ra một vết u oán, hắn cầm lấy cái muỗng nhỏ đưa cho nàng, sau đó lại sâu sắc nhìn nàng, “Nha đầu, thừa nhận yêu thích ta thì có làm sao? Sao muội lại không thừa nhận?”

Lý Thanh Ca vừa mới chuẩn bị nhận lấy cái muỗng thì tay nàng cứng đờ giữa không trung, sau đó nhìn gương mặt như oán phụ trong khuôn phòng của hắn, dừng một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, tự tay lấy một cái muỗng khác sau đó thì uống canh.

Cao Dật Hiền xem mặt lại.

Lúc này Lý Thanh Họa ngẩng đầu lên, nhìn thấy tỷ tỷ đang ăn ngon lành, vội đòi Cao Dật Hiền dứt cho mình. Lúc này hẳn nghe lời tỷ tỷ, dùng tay xoa bụng mình xoa một lúc thì thật là có công hiệu, bây giờ hẳn cảm thấy bụng mình đã sắp xếp được chỗ trống rồi.

Cao Dật Hiền nặng nề thờ dài, cười khỏ nhử nhử mảy, sau đó, ân cần dứt canh cho Lý Thanh Họa.

Màu nước của món Phật nhảy tường là màu nâu, đậm đà ngon miệng, béo mà không ngán.

Các nguyên liệu bên trong được nấu rất mềm, nhưng mềm mà không nát, khi cho vào miệng chỉ cảm thấy hương rượu được hòa quyện với các mùi thơm khác, vô cùng ngon miệng.

Lý Thanh Ca ăn một miếng liền thích mùi vị này, ăn hết một chén liền không cần tới Cao Dật Hiền, tự mình đứng lên chuẩn bị múc một chén nữa.

Lý Thanh Họa cũng nhanh chóng ăn hết một chén, sau đó đưa chén lên đòi thêm.

Lý Thanh Ca liền thả chén của mình xuống, nhận cái chén của Lý Thanh Họa trước, múc cho hân.

Nhưng vóc dáng Lý Thanh Ca hơi thấp, bình rượu kia đặt ở giữa bàn, cho dù nàng đứng lên, cổ gồng rướng người cũng phải hơi vất vả.

Cao Dật Hiền nhìn nàng cắn môi chặt vật, lại bày ra tư thế quật cường, trong lòng không khỏi thờ dài, nhờ hân giúp đỡ thì sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Thật là một nha đầu ngốc, làm cách nào với nàng cũng không được.

“Đề ta.” Tuy là phiền não nhưng Cao Dật Hiền không đành lòng nhìn nàng vất vả, lập tức đoạt lấy cái chén trong tay Lý Thanh Ca.

“Không có gì, ta tự làm được.” Lý Thanh Ca thật sự không suy nghĩ gì khác, chỉ là thêm thức ăn cho đệ đệ theo thói quen thôi.

Nhưng Cao Dật Hiền cũng mắc kệt nàng mà múc thức ăn cho Lý Thanh Họa: “Mấy món gà vịt lúc này hơi cay, bây giờ ăn thử chua, nắm hương trong này được nấu rất ngon, muối cũng thử đi.”

Hân đưa chén tới trước mặt Lý Thanh Họa, sau đó lại rất tự nhiên cầm lấy chén của Lý Thanh Ca, múc đầy cho nàng.

“Đề ta...” Lý Thanh Ca đột nhiên có chút băn khoăn, từ nãy đến giờ hân đều không ngừng chia thức ăn cho tỷ đệ nàng, dụ họ ăn, sau đó ngồi nhìn họ ăn ngon miệng thì hân liền cười ngây ngô, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy hân ăn cái gì.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Cao Dật Hiền đảo qua, nàng liền ngậm miệng lại, đến khi hân đưa chén cho mình thì nghiêm túc khách sáo nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn.” Lý Thanh Họa ăn được một nửa cũng đột nhiên ngừng đầu, học theo tỷ tỷ, nở nụ cười với Cao Dật Hiền, hàm hồ nói tiếng cảm ơn.

Lý Thanh Ca mỉm môi cười, cảm thấy đệ đệ hiểu chuyện hơn, cũng hào phóng hơn.

Cao Dật Hiền nhìn nàng nở nụ cười, chính mình cũng nhếch miệng cười, bàn tay vò lên tóc Lý Thanh Họa, trêu chọc: “Nhóc con, học theo tỷ tỷ của đệ à? Lần trước cho đệ bao nhiêu là thứ tốt cũng không thấy được nửa chữ cảm ơn, ngay cả gương mặt tươi cười cũng không thấy.”

Lý Thanh Họa ngừng đầu, cái miệng nhỏ bóng loáng dầu mỡ cong lên, làm ra bộ dáng người lớn: “Trước khác nay khác, lúc trước huynh là người xấu, Họa Nhi dĩ nhiên sẽ không cười với huynh.” Cho dù Cao Dật Hiền tìm đủ cách lấy lòng, hân cũng rất muốn làm hòa, nhưng không được tỷ tỷ đồng ý, hân sẽ không dám cười với Cao Dật Hiền.

Lý Thanh Ca nhú mày, liếc nhìn vẻ mặt của hai người liền rõ ràng, chẳng trách thái độ của Họa Nhi với Cao Dật Hiền thay đổi nhanh như vậy, thì ra người ta dùng chiêu thức mua chuộc.

“Vậy thì bây giờ đệ thấy Hiền ca ca là người tốt sao?”

Cao Dật Hiền hỏi Lý Thanh Họa, ánh mắt thì lại nhìn về phía Lý Thanh Ca.

“Ừm.” Lý Thanh Họa cũng không ngừng đầu lên, vừa cầm đầu ăn vừa trả lời một tiếng?”

“Còn muối?” Cao Dật Hiền nghiêng đầu, như cười như không hỏi Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca nướng mắt lên, nhẹ nhàng xem xét hân một chút, mặt không cảm xúc ăn hết khối nắm hương trong miệng, mới sâu xa nói: “Người tốt hay xấu cũng không viết lên trên mặt.”

Cao Dật Hiền hận không thể cắn lưỡi mình, được rồi, tự làm bậy không thể sống, ai kêu hân hỏi một câu ngu ngốc như vậy?

Nhưng mà nha đầu này có thể dịu dàng một chút không? Cho dù hân hỏi rồi, nhưng nể tình thức ăn ngon, nàng không thể nói êm tai một chút, khiến cho hân vui vẻ một chút sao?”

“Sao người lại không ăn?” Nhìn gương mặt đen như than của hân, Lý Thanh Ca cũng biết thái độ của mình quá lạnh lùng, suy cho cùng thì hân cũng không có ác ý với mình và đệ đệ, vì vậy trong lòng tựa hồ cũng có chút áy náy.

Gương mặt tuấn tú của Cao Dật Hiền lập tức thay đổi, vui vẻ nói: “Đa tạ Ca Nhi muối muối còn nhớ đến, nào, cùng ăn, cùng ăn.”

Hân lập tức múc cho mình một chén, nhưng còn chưa kịp động đũa lại chợt nhớ tới cái gì, vội nói: “Hai người ăn chậm thôi, còn có đồ ngon nữa.”

“Hả?” Lý Thanh Ca và Lý Thanh Họa đồng thời kinh ngạc thốt lên, nam nhân này muốn cái gì đây? Một bữa làm họ no chết sao?

Cao Dật Hiền mắc kệt hai người, nhẹ nhàng vỗ tay, nha hoàn đứng cách đó không xa liền đi tới.

Cao Dật Hiền nhẹ giọng dặn dò nàng vài câu, nha hoàn liền quay đi.

“Còn nữa cũng không ăn nổi.” Lý Thanh Ca không nhịn được lườm một cái, xem tỷ đệ họ là heo sao? Nhét hết mọi thứ vào bụng.

Cao Dật Hiền lại cười: “Không có gì, thử một chút cũng được, nếu ăn không nổi thì thôi. Nếu lần sau hai người còn muốn ăn thì cứ nói với ta, Hiền ca ca sẽ sai người đưa tới cho hai người.”

“Người...” Lý Thanh Ca đột nhiên muốn hỏi, tại sao lại tốt với họ như vậy?

Bọn họ là hai tỷ đệ ăn nhờ ở đậu, không có gì hết.

Nhưng mà, nhìn hần ăn cần như vậy, trong lòng nàng đột nhiên...

Giương mặt Cao Dật Hiền tràn đầy thích thú.

Rất nhanh, nha hoàn kia liền bưng mấy món điểm tâm lại đây.

Cao Dật Hiền lấy ra một cái đĩa tinh xảo, sau đó lấy mỗi thứ một ít đặt đến trước mặt Lý Thanh Ca: “Nào, đây là cuốn thịt gà, bánh hạt mè nướng, muối thử đi, ăn cùng với Phật nhảy tương mùi vị sẽ càng thơm hơn.”

“Ồ.” Trong lòng Lý Thanh Ca có chút rối rắm, nàng nhìn thấy sự hy vọng và ôn nhu trong mắt Cao Dật Hiền.

Nàng nghĩ đến, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, ngay cả mẫu thân của nàng cũng chưa bao giờ đối xử nhiệt tình với nàng như vậy. Dĩ nhiên, Trương thị cũng từng dỗ nàng ăn cơm, nhưng tất cả đều là âm mưu, hơn nữa nàng là chủ nhân, Trương thị làm như vậy với nàng là trách nhiệm, cho nên cũng không dám lười biếng.

Nhưng hôm nay, Cao Dật Hiền không thân không thích với nàng, thậm chí giữa bọn họ còn từng có bất hòa.

“Ta... no rồi.” Lý Thanh Ca nỗ lực đè nén suy nghĩ lung tung trong lòng, thả đĩa xuống sau đó nở một nụ cười yếu ớt với Cao Dật Hiền, nụ cười kia lộ ra lạnh lùng xa cách: “Cảm tạ Nhị thiếu gia.”

Ánh mắt Cao Dật Hiền tối sầm lại, nha đầu cứng đầu này không biết lại chạm sọt dây nào rồi, hần cũng miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, no rồi thì sau này lại ăn tiếp, cũng do Hiền ca ca nghĩ không chu đáo.” Biết nha đầu này cứng rắn, chín con trâu cũng kéo không lại, cho nên hần cũng không dám miễn cưỡng, chỉ có thể dụ dỗ.

Nhưng mà, về lý do tại sao lại phải dụ dỗ Lý Thanh Ca, chính Cao Dật Hiền cũng không nghĩ ra, thật kỳ quái.

Hần cầm điểm tâm đưa đến trước mặt Lý Thanh Ca, nhẹ giọng dỗ dành: “Nào, tỷ tỷ ăn no rồi thì Ca Nhi ăn, Ca Nhi ăn cho cao to khỏe mạnh, rất nhanh sẽ trở thành nam tử hần như Hiền ca ca.”

“Ừm.” Vốn Lý Thanh Ca cũng ăn khá no rồi, nhưng nghe Cao Dật Hiền nói, nhất thời lại cảm thấy mình có thể ăn được cả một con trâu.

Lý Thanh Ca lại không nói gì, chỉ yên tĩnh ngồi, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, tựa hồ cười cho có, tựa hồ tâm hồn đã bay tận đâu đâu.

Cao Dật Hiền thăm than, tiểu nha đầu này người thì nhỏ nhưng tâm tư lại quá lớn, có lúc hần thật muốn cạy đầu của nàng ra, để nhìn xem rốt cuộc bên trong đó có những gì.

Đang yên đang lành nàng lại thay đổi sắc mặt, lại nói, hần có làm cái gì đâu chứ?

Haiz, nghĩ không ra, nghĩ không hiểu...

Nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng Cao Dật Đình phiền muộn vô cùng, tâm tình hôm nay của hần đúng là vô cùng rối rắm.

Sau khi đưa Hạ Chi Hà về phòng, hần vội vàng đi mời đại phu.

Nhưng sau khi mời được đại phu tới, Hạ Chi Hà lại khóa chặt cửa, bất kể hần gõ thế nào nàng cũng chết sống không chịu mở.

“Hà Nhi.” Hần lại giơ tay đập nhẹ mấy cái lên cửa, cổ họng gọi đến khan, nhưng bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

“Đại thiếu gia, có khi nào Biểu cô nương...?” Nha hoàn phía sau đột nhiên lo lắng nhắc nhở.

Đột nhiên Cao Dật Đình hoảng sợ, gương mặt của Hạ Chi Hà vô cùng xinh đẹp, dĩ nhiên, nàng cũng xem trọng dung mạo này hơn bất kỳ thứ gì khác, có khi nào vì dung mạo bị hủy mà... nghĩ quẩn không?

Trong mắt có chút bối rối, Cao Dật Đình không dám nghĩ nữa, nhấc chân đạp mạnh lên cửa phòng.

Cửa bị đạp mạnh nên mở ra, trước mặt là một mảng bề bộn hỗn loạn, gương đồng vỡ nát, quần áo bị xé vụn, son phấn bị ném khắp nơi, còn có các món trang sức mà Hạ Chi Hà yêu thích...

“Hà Nhi.” Trái tim Cao Dật Đình như đóng băng, vội vã tiến vào tìm Hạ Chi Hà, lại thấy nàng dùng hay tay ôm đầu gối, cuộn mình trong góc phòng. Khi thấy hấn đến, nàng lập tức dụi đầu vào gối, nghẹn ngào khóc lên, thật sự rất đáng thương.

Hấn lại đi tới vài bước, khom người dùng tay xoa vai Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà lập tức run rẩy, cơ thể hướng về trong góc phòng co rúm lại: “Không, đừng qua đây, đừng nhìn, hu hu...”

“Hà Nhi, sao vậy? đại phu đến rồi.” Thấy nàng phản ứng mạnh như vậy, Cao Dật Đình lập tức rút tay về.

Hạ Chi Hà kinh hoàng ngẩn đầu, gương mặt nhỏ dường như càng nghiêm trọng hơn lúc này, nhất là nơi bị Cao Vân Dao cào nát, giữa một mảng huyết nhục đỏ sẫm, tựa hồ có một chút dịch mủ màu vàng chảy ra.

Tâm trạng Cao Dật Đình ngơ ngác, sao lại vậy? Không lẽ Hà Nhi của hấn sẽ giống Dao Nhi sao?

“Hu hu, Biểu ca... , muội phải làm sao?” Thấy Cao Dật Đình đột ngột biến sắc, cả người sững sờ không nói, Hạ Chi Hà càng khóc dữ dội hơn, nước mắt không ngừng chảy xuống gò má, càng làm cho vết thương của nàng đau thấu xương tủy.

Nhưng mà, đau đớn đến mấy đều không đau bằng việc về đẹp của nàng bị hủy.

Làm sao bây giờ? Thảm trạng của Cao Vân Dao hôm nay nàng đã thấy rất rõ ràng, bây giờ một bên gò má của nàng chảy mủ, nàng biết, nhất định là bị Cao Vân Dao lây nhiễm rồi.

Không, không... nàng xinh đẹp như vậy, sao lại bị hủy được?

Trời cao sẽ không thể bạc đãi nàng như vậy.

Nàng lập tức nhào vào trong lòng Cao Dật Đình, hai tay kéo lấy bờ vai hấn: “Biểu ca, cứu muội, cầu xin huynh cứu muội, Hà Nhi không muốn trở nên như vậy, Hà Nhi không muốn xấu xí, nếu không...”

Nói xong, nàng lại thoáng lỏng tay ra, ngẩn đầu dùng đôi mắt mơ hồ đầm nước nhìn Cao Dật Đình, nghẹn ngào bi thương nói: “Biểu ca, nếu như... bắt Hà Nhi trở thành như vậy, không bằng Hà Nhi chết đi. Đúng, muội thà chết cũng không muốn... hu hu”

Một Hạ Chi Hà luôn dịu dàng hiền chuyện, giờ khắc này ở trước mặt hấn vừa khóc vừa gào đòi chết, đáng đau khổ đáng thương kia, cắn chặt lấy trái tim Cao Dật Đình, hấn chỉ có thể mềm giọng an ủi: “Hà Nhi đừng sợ, Biểu ca sẽ luôn ở bên cạnh muội, đừng sợ...”

Đừng sợ, đừng sợ? Tên ngọc này ngoại trừ câu này thì không còn câu gì khác sao? Hạ Chi Hà nghe đến chán, trong mắt xẹt qua một tia oán hận, nàng hung tợn đẩy Cao Dật Đình ra: “Không sợ? Làm sao lại không sợ được, huynh nhìn mặt muội đi, nhìn đi...”

Giọng nói trước kia như chim hoàng oanh kiều mị đột nhiên trở nên sắc bén chói tai, Cao Dật Đình không khỏi sững sờ, đôi mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm cặp mắt đỏ rực của Hạ Chi Hà, chỉ cảm thấy Hạ Chi Hà trước kia hấn yêu tha thiết là người ôn nhu ngoan ngoãn giống như một thiên sứ, đột nhiên biến thành một con dã thú, một con dã thú đang phát điên, thậm chí một bên má không bị thương kia tựa hồ cũng toát ra vẻ dữ tợn.

“Hà Nhi.” Hai tay hấn bị nắm đến đau đớn, đối với sự thay đổi của Hạ Chi Hà, cho dù Cao Dật Đình không thích ứng được nhưng vẫn rất đau lòng, hấn nghĩ, bất kể nữ nhân nào gặp phải tình cảnh này đều sẽ trở nên điên cuồng, Hà Nhi của hấn cũng vậy.

Hấn còn tự trách mình vì không thể bảo vệ được nàng.

“Đại thiếu gia, Lý đại phu hỏi có thể đi vào thăm bệnh chưa?” Lúc này, nha hoàn đang chờ ở cửa nói một câu nhắc nhở Cao Dật Đình.

“Không.” Cao Dật Đình vừa định gọi người vào thì Hạ Chi Hà đã hét ầm lên, “Bảo ông ta đi, bảo ông ta đi, không ai được phép vào.”

“Hà?” Cao Dật Đình bắt lấy cánh tay nàng đang vung vẩy, tận lực ôn hòa khuyên nhủ: “Đừng như vậy, muội đã bị thương rồi, để đại phu xem đi, ngoan nào, nghe lời huynh, đại phu khám rồi sẽ khỏe lại.”

“Không.” Hạ Chi Hà lại vô cùng kiên trì, nhưng nàng không phát điên nữa mà lại kiên định nhìn Cao Dật Đình, “Biểu ca, những đại phu khác không chữa được, vết thương của muội phải để dược khám.”

Một câu nói khiến Cao Dật Đình như người tỉnh mộng.

Đúng rồi, nhìn mặt Hạ Chi Hà là biết, thật ra những vết cào của móng tay chỉ là vết thương ngoài da, bởi một ít thuốc cao là hết, cái khó chính là bên trong đã chảy mủ, điểm này nói rõ nàng đã bị lây nhiễm độc giống Cao Vân Dao.

Muốn giải loại độc này, ngoại trừ Cao Viễn, thật sự không có người thứ hai làm được.

“Được.” Tâm tư Cao Dật Đình được thả lỏng đi nhiều, đưa tay vuốt ve nửa bên mặt lạnh lẽo của Hạ Chi Hà, lau khô nước mắt, trịnh trọng nói: “Hà Nhi, trước tiên muội nghỉ ngơi đi, ta tự mình đi tìm cha. Muội yên tâm, y thuật của cha rất tốt, nhất định sẽ chữa được cho muội.”

“Ừm.” Cho dù Hạ Chi Hà không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng không thể làm gì.

Dù sao, ban đầu lúc Cao Vân Dao trúng độc, Cao gia đã mời không ít danh y nhưng đều hoàn toàn chịu thua, cuối cùng vẫn là Cao Viễn tự mình ra tay mới đỡ hơn một chút.

Thế nhưng Hạ Chi Hà biết, Cao Vân Dao cũng chưa được chữa khỏi hoàn toàn, nếu không thì hôm nay cũng sẽ không tái phát.

Bây giờ nàng chỉ hy vọng, đột trên người nàng mới nhiễm phải, nhân lúc còn chưa thấm sâu thì phải nhanh chóng loại trừ.

Trần an được Hạ Chi Hà, Cao Dật Đình liền vội vàng ra cửa. Hắn đoán được, giờ khắc này phụ thân đang ở bên chỗ Cao Vân Dao, cho nên hắn đi thẳng đến Dao Trúc Hiên.

Về mặt nghiêm túc, bước chân vội vã.

Ra khỏi phòng của Hạ Chi Hà, Cao Dật Đình hít sâu một hơi luồng không khí trong lành, lúc này mới ý thức được, trong phòng của Hạ Chi Hà lúc này có một chút mùi vị hơi thối khiến người ta buồn nôn. Thế là hắn càng gia tăng bước chân, hận không thể bay đến Dao Trúc Hiên dẫn Cao Viễn đến đây.

Lúc này, dưới một gốc cây ngô đồng cách đó không xa, Lý Bích Như đang trốn ở phía sau thân cây, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con đường trước mặt.

Nàng tạm mắt nhìn thấy Cao Dật Đình mang theo đại phu tiến vào viện của Hạ Chi Hà.

Như vậy, vị Biểu tiểu thư mỹ lệ kiều ngạo kia bị bệnh rồi sao?

Nhất định là...

Khoé miệng Lý Bích Như không tự chủ được mà vung lên ý cười, Hạ Chi Hà bị bệnh, nàng rất hài lòng, nhưng lại có thể bắt Cao Dật Đình đích thân đi mời đại phu, còn lo lắng như vậy, nàng lại vô cùng ghen ghét.

Làm sao bây giờ? Có nên tiến hành theo kế hoạch hay không?

Hai tay đặt lên thân cây thô ráp, đầu ngón tay tinh tế gần như cào nát một mảng vỏ cây.

Môi Lý Bích Như cắn chặt, đang vì chuyện có nên đi tìm Cao Dật Đình hay không mà đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Nếu đi tìm, thì hôm nay có phải là thời cơ tốt hay không? Dù sao Hạ Chi Hà bị bệnh, tâm tình Cao Dật Đình sợ là không được tốt, đi tìm hắn vào lúc này có khi nào sẽ chọc giận hắn?

Nhưng hôm nay lại là cơ hội hiếm có, nàng biết hôm nay là sinh nhật hắn, nếu dựa vào lý do này xuất hiện để tặng quà sinh nhật và chúc mừng hắn thì đúng là một lý do rất tốt.

Ngoài ra, nàng không có cơ hội và lý do gì khác nữa để tiếp cận nam nhân này.

Phải... làm sao đây?

Lý Bích Như...

Ngay khi tâm tư Lý Bích Như đang rối rắm thì đột nhiên, một bóng người tuấn lãng kiên cường đi ra từ trong viện của Hạ Chi Hà.

Ánh mắt Lý Bích Như sáng lên, trong ngực dâng lên một luồng khí, khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia thì rất cả những băn khoăn rối rắm đều bị quăng hết lên chín tầng mây.

“Đại thiếu gia.” Nàng thậm chí không hề nghĩ ngợi, thậm chí là nóng lòng, lúc từ phía sau thân cây chạy ra suýt nữa đã vấp chân té xuống đất.

Nhưng mà, tất cả đều không thể ngăn cản được quyết tâm tiếp cận nam nhân này của nàng.

Nàng quyết định, ngay khi vừa nhìn thấy nam nhân này, nàng đã quyết định rồi, nàng muốn hắn.

Nhưng mà, tâm tư Cao Dật Đình nặng nề, chỉ muốn nhanh chóng đến Dao Trúc Hiên tìm Cao Viễn, cho nên hoàn toàn không nghe thấy Lý Bích Như gọi hắn, hoặc là, có nghe nhưng cũng lười để ý.

Lý Bích Như hơi run run, bước chân cũng tăng nhanh lên, nàng đuổi theo bóng lưng của hắn, miệng gọi không ngừng: “Đại thiếu gia.”

Rốt cuộc Cao Dật Đình cũng dừng lại, hắn xoay người, liền thấy một nha hoàn thở hồng hộc chạy đến.

“Chuyện gì? Biểu cô nương lại náo loạn sao?” Sắc mặt Cao Dật Đình căng thẳng, hần tướng Lý Bích Như là nha hoàn trong viện Hạ Chi Hà.

Biểu cô nương? Lý Bích Như cứng đờ người, nhưng nhanh chóng hiểu được ý của Cao Dật Đình, gương mặt có hơi trắng lên, tâm tình đang kích động cũng bị đè bẹp xuống.

Hần, đã không nhận ra nàng sao?

Nhưng những chuyện này cũng không ngăn được nàng, nàng quyết tâm phải có được nam nhân này.

“Đại thiếu gia.” Khí tức Lý Bích Như còn chưa bình ổn, bầu ngực cao vút đang đập chùng lên xuống theo nhịp thở của nàng, hết sức rõ ràng, nhưng nàng không bận tâm, ngược lại, càng thêm kiều ngạo mà uốn cao bộ ngực.

Nàng ngẩng cao gương mặt xinh đẹp, cái cằm hơi nhếch lên, hai mắt to tròn long lanh, ánh mắt mê ly sùng bái nhìn Cao Dật Đình.

Khóe môi cong lên một độ cong hoàn hảo, bờ môi mọng cũng hơi chu ra.

Những cái này, đều do nàng đã tập luyện trước gương rất lâu, mỗi vẻ mặt mỗi ánh mắt, thậm chí khóe môi phải cong lên thế nào, đều phải diễn rất nhiều lần mới ra được một gương mặt tươi cười lại e lệ mê người như lúc này.

Nàng rất tự tin với bản thân mình.

Không sai, Biểu cô nương kia quả thật rất đẹp, nhưng Lý Bích Như nàng cũng không kém, mặc dù không được làm chính thê của Cao Dật Đình, nhưng làm một tiểu thiếp nàng cho rằng vẫn thừa sức.

“Đại thiếu gia, sinh nhật vui vẻ, đây là nô tỳ cố ý...” Nàng đem hà bao đã được chuẩn bị từ trước ra, lời còn chưa nói hết, tựa hồ như vì quá xấu hổ túng quẫn không biết làm sao, hai gò má càng đỏ hồng lên như được nhuộm son.

Tròng mắt Cao Dật Đình như phủ sương, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm không tả được, nữ nhân thế này đúng là to gan vô cùng.

Nhưng hắn không còn thời gian nữa, cũng không có tâm tư để ý tới, nếu không thì hắn đã đưa tiện tỳ thấp hèn này đến Vạn Xuân Lâu rồi.

Ngay cả một ánh mắt chán ghét hắn cũng không thêm ban cho nàng, Cao Dật Đình lập tức xoay người rời đi.

Giờ khắc này trong lòng hắn chỉ có một mình Hạ Chi Hà, bất kỳ những chuyện gì khác cũng bị quên sạch sẽ.

Chờ nửa ngày không nghe được phản ứng, mắt Lý Bích Như nhẹ nhuróng lên, lại phát hiện chung quanh không có ai.

“Đại thiếu gia.” Nàng vô cùng hoảng hốt, nhưng càng thêm tức giận và không cam lòng.

Hà bao trong tay đẹp đẽ như vậy, còn phải dùng ba ngày giặt quần áo để đổi lấy nguyên liệu tốt mà thêu, bên trên thêu uyên ương nghịch nước, vừa chân thực vừa cảm động, nhưng mà, thậm chí hắn còn không liếc nhìn một cái.

Tâm tình như rơi xuống đáy vực, Lý Bích Như chỉ cảm thấy thế giới của mình đã tan vỡ. Nàng hao tổn tâm cơ đi theo nam nhân này vào phủ, không lẽ cuối cùng chỉ để trở thành một nô tì hầu hạ người khác thôi sao?

Nghĩ đến ngày ấy, ở ngoài đường nàng gặp phải một nam nhân cười tuấn mã, khí vũ hiên ngang, trong mắt nàng, hắn thật giống thiên thần hạ phàm.

Nàng khéo léo té xỉu trước ngựa của hắn, giống như bị ngựa của hắn đụng phải vậy.

Cuối cùng, hắn lập tức ôm nàng lên ngực, nàng nhẹ nhàng tỉnh dậy, e thẹn nép vào trong ngực hắn, đáng thương vạn phần. Nàng thút thít khóc lóc kể lại thân thể đáng thương của mình, cuối cùng làm hắn cảm động đưa mình vào Cao phủ.

Nhưng mà, vốn dĩ tưởng rằng nam nhân này xem trọng mình, nhưng cuối cùng hắn lại ném nàng cho một nha hoàn, sau đó cũng mặc kệ nàng.

Mà bản thân nàng thì vì ngoại hình xinh đẹp mà bị đám nô tì khác đố kỵ, sắp xếp nàng làm việc trong nhà bếp, chuyên môn làm những việc dơ bẩn.

Chỉ cần qua mấy ngày, nhìn thấy đôi tay thô ráp và gương mặt gầy gò của mình, Lý Bích Như quyết định phải tự cứu lấy thân.

Cách để tự cứu chỉ có một, đó là một lần nữa lấy được sự ưu ái của Cao Dật Đình.

Mà hôm nay là sinh nhật của Cao Dật Đình, đối với nàng thì đây chính là cơ hội tuyệt vời.

Cho nên, từ nhiều ngày trước nàng đã bắt đầu chuẩn bị.

Nàng lấy bộ y phục đẹp nhất tươi tắn nhất của mình ra giặt sạch, ướp hương thơm, chờ hôm nay sẽ mặc cho nam nhân này xem.

Nàng còn luyện tập vẻ mặt khi nói chuyện, luyện tập toàn bộ quá trình gặp mặt.

Ngay cả hà bao trên tay cũng là do nàng nửa đêm lên lút đốt đèn để thêu, từng đường kim mũi chỉ trên đó đều là tâm ý của nàng.

Thậm chí, vì một khoảnh khắc của hôm nay, nàng phải đồng ý với mục phù thủy xấu xí ngu ngốc ở nhà bếp kia là một mình giặt hết tất cả mền gối.

Nhưng mà, nàng làm nhiều như vậy, nam nhân này ngày cả liếc nhìn một cái cũng không có, nói thêm một câu cũng không có, hần cứ như vậy... mà bỏ đi.

Trong lòng Lý Bích Như phần uất cực kỳ, khổ sở cực kỳ, đôi mắt xinh đẹp lập tức đầm lệ.

Nàng quay đầu lại, liếc một cái thật sâu về phía viện của Hạ Chi Hà.

Nơi đó có một nữ nhân làm cho nàng hận, làm nàng ghen ghét.

Nhưng sớm muộn sẽ có một ngày, Lý Bích Như nàng sẽ thay vào đó, nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhớ Huynh

Bên trong Dao Trúc Hiên, yên tĩnh hơn so với lần trước nhiều, nhưng cũng loạn rất nhiều.

Từ khi Cao Vân Dao bị trời đưa ra khỏi buổi tiệc thì đã ngắt đi, đám nha hoàn hầu hạ ai cũng sợ hết hồn, không biết làm sao cho đúng. Có người sợ Cao Vân Dao chết rồi mình sẽ bị liên lụy, sợ đến ngồi bệt xuống đất gào khóc, người có gan lớn một chút muốn tiến đến kiểm tra Cao Vân Dao còn hơi thở hay không, chưa kịp đến gần đã bị đánh về ô uest buồn nôn của nàng dọa sợ đến lùi về sau vài bước, không cẩn thận vấp phải cái ghế, đánh đổ cả trà bánh trên bàn.

Đến cuối cùng, có một nha hoàn tỉnh táo lại một chút, nhanh trí chạy đi tìm Đại thái thái.

Đại thái thái đang chiêu đãi mấy vị thái thái có danh tiếng trong sảnh nhỏ, nghe được tin tức mà hãi hùng khiếp vía, vội vàng tạm biệt khách mời, nhanh chóng chạy đến Dao Trúc Hiên xem con gái. Đến khi nhìn thấy Cao Vân Dao nằm như một xác chết dưới đất thì sợ hãi đến mặt không còn chút máu, hôn mê bất tỉnh.

May mà bên cạnh còn có nha hoàn đi theo, dìu bà đến bên ghế ngồi, bấm vào nhân trung làm cho bà tỉnh lại.

Đại thái thái bình thường là người đã trải qua nhiều biến cố, nhưng hôm nay người bị thương là con gái mình, trong nhất thời khó tránh khỏi đau thương quá độ.

Sau khi từ từ tỉnh dậy, lại phun ra một cục đờm đặc, cuối cùng bà cũng cảm thấy đỡ hơn.

Nhận lấy cái chén nha hoàn đưa tới, súc miệng xong, bà đã bắt đầu bình tĩnh lại, sắp xếp mọi chuyện.

Dĩ nhiên, chuyện quan trọng trước nhất chính là phải người đi tìm lão gia đến.

Cái thứ hai, sai hai nha đầu chuẩn bị khăn sạch lau chùi cho Cao Vân Dao, những người khác thì giống như lần trước, có người nấu nước chuẩn bị nước nóng để tắm, có người đi lấy những dược liệu đã dùng trước kia chuẩn bị kỹ càng theo đúng liều lượng, lát nữa sẽ nấu cho Cao Vân Dao dùng.

Chờ tất cả được sắp xếp xong thì Cao Viễn cũng đến rồi.

“Lão gia, ông đến rồi, mau xem Dao Nhi.” Đại thái thái vừa nhìn thấy Cao Viễn liền thả lỏng vẻ trấn định gắng gượng từ nãy đến giờ, bà được hai nha hoàn nâng đỡ đứng dậy, run rẩy nghênh đón, đau lòng khóc lên.

Cao Viễn liếc nhìn bà một chút, trầm giọng nói: “Nếu không chịu được nữa thì về trước, ở đây có ta.”

Cho dù giọng điệu lạnh lẽo, nhưng một câu “ở đây có ta” khiến trong lòng Đại thái thái bình tĩnh ấm áp hơn nhiều.

“Không, thiếp muốn lưu lại, từ nhỏ Dao Nhi rất ý lại vào thiếp, thiếp sợ...” Bà vội lau khô nước mắt, bước chân lao đảo đi theo vào.

Cao Viễn không nói gì nữa, trực tiếp đi tới bên giường, bắt mạch cho Cao Vân Dao.

Đại thái thái hiểu chuyện đứng ở một bên, một tiếng cũng không kêu, bà biết lúc Cao Viễn đang xem bệnh thì không thích có người quấy rầy.

Nhưng thấy sắc mặt Cao Viễn ngày càng nghiêm trọng, trái tim của bà cũng dần dần chìm xuống.

Mãi đến khi Cao Viễn kiểm tra xong, bỏ tay Cao Vân Dao xuống, sau đó dặn dò: “Chuẩn bị thuốc kỹ lưỡng, trước tiên đem tiểu thư ngâm ba canh giờ, sau đó lại cho người bốc thuốc theo đơn này.”

Hắn còn chưa nói xong, đã sớm có nha hoàn hiểu chuyện đưa giấy bút đến, hắn nhanh chóng kê đơn, sai người lập tức đi bốc thuốc.

Sau đó lại dặn dò, thuốc này một canh giờ đổi một lần, mỗi lần dùng xong thì toàn bộ nước thuốc phải được đổ vào rãnh nước ở bắc viên, toàn bộ phải được thoát ra ngoài, không được để lưu lại trong phủ.

Như vậy, bọn nha hoàn cũng tất bật khắp nơi, không được rảnh rỗi chút nào.

Đại thái thái lúc này tìm được cơ hội lên tiếng hỏi dò: “Lão gia, bệnh của Dao Nhi có nặng không? Không phải đã khỏe rồi sao? Tại sao lại như vậy?”

Sáng nay thì ứng phó với Tam điện hạ và Ngũ điện hạ, từ lâu trong lòng Cao Viễn đã mệt mỏi, trở về lại vì Cao Vân Dao mà bận rộn nửa ngày, hắn đã không muốn nói chuyện nữa.

Câu hỏi của Đại thái thái, hắn không trả lời mà trực tiếp ngồi vào ghế, ngón tay xoa huyệt thái dương, muốn yên tĩnh một lúc.

Thế nhưng, trong đầu lại tràn ngập triệu chứng bệnh của Cao Vân Dao.

Làm đại phu, đối với chứng bệnh kỳ quái luôn có sự miễn cảm và cuồng nhiệt đặc thù.

Nếu không phải đối tượng là nữ nhi của mình, giờ khắc này có lẽ là Cao Viễn cũng rất muốn được thấy một căn bệnh kỳ lạ như vậy.

Chỉ là, bệnh xảy ra trên người nữ nhi hắn, hắn có chút lực bất tòng tâm.

Đại thái thái thấy thế, muốn hỏi nhưng không dám mở miệng, chỉ dặn dò nha đầu của mình nấu một chén canh sâm cho lão gia bồi bổ thân thể.

Cao Viễn nghe vậy từ từ mở mắt ra: “Canh sâm thì không cần, nơi này nàng trông chừng đi, ta đến thư phòng một chút.”

Nói xong Cao Viễn liền đứng dậy.

Đại thái thái vội khom lưng đỡ hắn: “Lão gia, bệnh của Dao Nhi...”

“Chỉ sợ không tốt.” Cao Viễn than nhẹ một tiếng, có chút áy náy nhìn Đại thái thái.

Đại thái thái nghe vậy thân thể mềm nhũn, suýt chút ngã ra đất: “Sao lại... không tốt?” Trái tim nhảy loạn, bà cảm thấy cả người dường như chỉ còn lại một hơi thở chống đỡ, nếu Cao Viễn lại nói cái gì đó không hay, bà không nghĩ là mình sẽ chịu nổi.

Cao Viễn đỡ bà một cái, sau đó giao bà cho nha hoàn: “Tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, nhưng mà ta hành y nhiều năm rồi, lần đầu tiên gặp phải tình trạng này, nếu ta đoán không lầm, bệnh này không phải bệnh bình thường, mà giống như... một loại ôn dịch biến đổi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đại thái thái trắng bệch, môi cũng run rẩy “Ôn dịch?”

Nha hoàn phía sau nghe được lời ấy sắc mặt cũng hoảng loạn.

Ánh mắt Cao Viễn lạnh lùng: “Hiện giờ chưa thể xác định, nhưng cũng phải tám phần là vậy.”

“Nhưng mà...” Tâm tư Đại thái thái đột nhiên thay đổi “Nhưng mà, Dao Nhi nhà ta đang yên đang lành ở trong phủ, sao lại nhiễm phải thứ đáng sợ đó? Còn nữa, là ôn dịch thì sao chỉ một mình nó bị, chúng ta đều có tiếp xúc với nó, tại sao đều không bị gì cả?”

“Cái này...” Cao Viễn vừa muốn giải thích, ngoài cửa đột nhiên có một người tiến vào.

“Cha.” Nhìn thấy Cao Viễn, hai mắt Cao Dật Đình liền tỏa sáng, hắn vội tiến lên, không kịp hành lễ mà vội nói: “Cha, người mau theo con đi xem tình hình của Hà Nhi, nàng... cũng bị trúng độc giống như Dao Nhi.”

"Cái gì?"

Mọi người ở đây đều chấn động.

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có tràn ngập trong không khí, len lỏi vào trái tim của từng người.

Trong vườn hoa Cao phủ, các khách mời sau khi ăn chơi thỏa mãn đã lần lượt ra về.

Lý Thanh Ca nhẫn nại chờ Lý Thanh Họa ăn no xong, lại nhìn hắn và Cao Dật Hiền chơi đùa một hồi mới lên tiếng nói là phải về.

Hiển nhiên Lý Thanh Họa còn chưa hết thèm, hần còn chưa đoán ra kẹo trong tay Hiên ca ca là từ đâu ra, rõ ràng hần đã tìm kỹ hết rồi mà.

Cao Dật Hiên nhẹ nhàng nựng nịu cái cằm mẫm mĩm của Lý Thanh Họa, cười nói: “Được rồi, hôm nay chơi đến đây thôi, nếu sau này Họa Nhi ngoan, nghe lời tỷ tỷ, lần sau Hiên ca ca sẽ dạy đệ biến ra kẹo này, được không?”

Nói xong, hần xé một mảnh giấy gói kẹo ra, lấy viên kẹo bên trong nhét vào miệng Lý Thanh Họa.

Gương mặt nhỏ nhắn của Lý Thanh Họa như nở hoa, hần vui vẻ kêu lên: “Tỷ, ngọt lắm, ngọt lắm...”

Lý Thanh Ca ngây ngốc.

“Viên này cho tỷ tỷ ăn, được không?” Cao Dật Hiên lại đưa một viên kẹo khác cho Lý Thanh Họa.

Dĩ nhiên là Lý Thanh Họa đồng ý, trượt từ trên ghế xuống, cầm viên kẹo Cao Dật Hiên cho, nghiêng ngả đi đến bên cạnh Lý Thanh Ca, tha thiết mong chờ nhìn nàng, cất giọng năn nỉ: “Tỷ tỷ, ăn đi.”

Không muốn ăn đồ của Cao Dật Hiên, thế nhưng, Lý Thanh Ca phát hiện, nàng không từ chối được ánh mắt của Lý Thanh Họa.

Đó là đôi mắt tràn đầy tính trẻ con gian xảo và rất ngây thơ.

Nàng không đành lòng, không muốn phá hủy giây phút đẹp đẽ này.

Lý Thanh Ca há miệng, cười cười nói: “Ngọt, rất ngọt.” Âm thanh tràn ngập vui sướng, chỉ là, không ai chú ý tới khóe mắt long lanh nước nàng vừa buông xuống.

Loại hương vị ngọt này, không phải lần đầu tiên nàng được thưởng thức.

Chỉ là, vị ngọt trong ký ức kia mang theo cay đắng và đau lòng.

Đó là trung thu năm Thiên Nguyên thứ nhất, trước giờ chết của nàng chưa đầy nửa năm, lúc đó nàng vẫn sống trong thế giới của mình, cho rằng chỉ cần mình nhượng bộ, không tính toán tranh giành cái gì, thì có thể cùng với con gái sống một cuộc sống bình yên vô lo.

Nhưng mà, sinh sống, hừ, sinh đã không dễ, sống càng không dễ.

Nàng ân nhân, nàng nhượng bộ, nàng không tranh với đời, đổi lại chỉ là ám hại không ngừng và nhục nhã.

Một ngày kia sau giờ ngo, nàng giặt giũ quần áo và mền gối xong thì quay lại ôm con gái.

Con nàng... khi đó, còn chưa biết đi.

Cho dù mỗi ngày nàng đỡ cánh tay nhỏ của nó, dạy nó làm sao bước đi, đi như thế nào, nhưng mà, nó vẫn học rất chậm.

Lá gan của nó thật nhỏ, nhỏ đến không dám bước đi.

Bình thường khi nàng phải làm việc, thì nàng sẽ đặt con bé ngồi ở một cái ghế dưới hành lang, chờ làm xong thì sẽ quay lại ôm nó.

Một ngày kia, nàng làm hết việc xong, muốn đi ôm nó thì con bé đã hưng phấn giơ tay bước về phía nàng, còn ư a nói chuyện với nàng. Gương mặt gầy gò nhỏ bé tràn đầy nụ cười hài lòng.

Cho dù con gái nàng không biết nói chuyện, không biết đi, nhưng mà... nụ cười của nó... không ai có thể so sánh.

Nàng ôm lấy con bé, con bé lại hôn lên mặt nàng một cái, sau đó giơ lên trước mặt nàng một viên kẹo, đôi mắt óng ánh kia thật giống như đã nhặt được bảo bối.

Lúc này nàng mới phát hiện đó là một viên kẹo, đồng thời túi áo của con bé đang căng phồng, mở ra xem, thì ra là một bọc nhỏ toàn kẹo.

Loại kẹo này lúc nàng còn nhỏ cũng đã thấy, xuất xứ từ Quy Tư quốc xa xôi, mùi vị đặc biệt thơm ngọt, ngậm vào miệng, cả người dường như cũng được vị ngọt bao phủ.

Khi đó, vì sức khỏe của nương không tốt, mỗi ngày phải uống thuốc, cha không biết lấy từ đâu được mấy viên kẹo này, dùng để dỗ nương uống thuốc.

Cho nên nàng và đệ đệ cho dù có thèm muốn chết, cha cũng cứng rắn không cho bọn họ nửa viên.

Còn nương, có một lần đến khi uống thuốc xong, lén lút giấu lại nửa viên, sau đó, chờ khi cha đi vắng thì chia cho nàng và đệ đệ ăn. Lúc đó, nàng vì kích động mà cho hết vào miệng, còn chưa kịp thưởng thức thì viên kẹo nhỏ kia đã trôi vào cổ họng, cuối cùng, chỉ còn lại một chút vị ngọt trong miệng, cảm giác cũng không nhiều.

Nhưng có lần đó, ký ức về kẹo lại sâu hơn rất nhiều.

Cho nên, nhìn thấy kẹo trong túi con gái, nàng rất kinh ngạc.

Dù sao, đây là thứ đồ hiếm có, làm sao con gái nàng lại có được? Ai cho? Các nàng là cô nhi quả nữ (mẹ góa con cô), đơn độc ở trong viện này, cái ăn uống đều phải tự lo, cho dù có người đến thì cũng chỉ gây chuyện, chưa từng có ai có lòng tốt cho kẹo cả.

Lúc đó lòng nàng chợt lạnh đi, quá nhiều âm mưu và ám hại khiến nàng không thể không đề phòng, lúc đó nàng quyết định tìm chỗ ném kẹo đi, nàng biết, chỉ cần tìm được mớ kẹo này ở chỗ của nàng, cho dù có mọc thêm mười cái miệng cũng không giải thích được.

Nhưng mà, khi nàng ném kẹo ra ngoài tường viện thì con gái lại dùng bộ mặt oan ức và nghi hoặc nhìn nàng, tuy nó không khóc nhưng lại rơi nước mắt.

Gương mặt nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay đó, một khi chảy nước mắt đều sẽ khiến nàng đau lòng.

Cho nên nàng đã làm ra một quyết định to gan, sau khi thả con gái xuống, nàng mò đến một cái chuồng chó ở góc tường, bò ra ngoài, sau đó lại lấy một viên kẹo trong cái bọc đó.

Một viên, chỉ một viên thôi, để con bé ném thử cũng được, để nó biết được thế gian này ngoài đắng cay ra thì còn có thơm ngọt tuyệt vời như vậy.

Khắp người nàng là đất, nhưng khoảnh khắc nhét kẹo vào trong miệng con gái, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Vì mùi vị của iên kẹo, gương mặt nhỏ bé của con gái nàng lần đầu tiên hiện ra một màu hồng đáng yêu, con bé cười hi hi, sau đó hơi chu miệng ra, hôn lên môi nàng.

Khi tiếp xúc với đầu lưỡi ngọt ngào của con bé, hốc mắt nàng liền ướt.

Người khác có lẽ không hiểu, nhưng nàng lập tức hiểu được ý của con bé.

Ai nói con gái nàng ngốc?

Một đứa ngốc làm sao biết chia sẻ kẹo của mình cho mẫu thân chứ?

Bởi vì, con gái nàng còn chưa biết tự mình ăn cơm, nàng phải thường xuyên đút cho nó. Có lúc, gặp phải món nào khó nhai, hoặc là vào thời điểm lễ tết, bên kia đưa đến cho nàng một chén thịt, nàng đều sẽ tự mình nhai mềm rồi đút cho con bé ăn.

Cho nên, con bé không biết phải đút kẹo cho nàng, chỉ có thể học theo cách của mẫu thân, dùng miệng ngậm lấy kẹo, sau đó đưa vào miệng nàng.

Một khắc đó, nàng không từ chối mà chỉ tinh tế thưởng thức mùi vị của viên kẹo kia, thật sự rất ngọt.

“Nhìn đi, ta đã nói là tiện nhân này trộm đồ của người khác mà, các người còn không tin.”

Sấm sét giữa trời quang là gì? Đại khái không có gì so với khoảnh khắc đó làm cho nàng linh hội được sâu sắc hơn.

Nàng tin tưởng, cho dù hóa thành tro nàng cũng sẽ không quên âm thanh cay nghiệt sắc bén, tràn ngập xem thường và tà ác của Hồng Hi lúc đó.

Con gái nàng bị sợ đến khóc lớn lên, thậm chí con bé còn chưa kịp nuốt viên kẹo xuống đã đã bị Hồng Hi tiến lên đoạt lấy con bé, móc viên kẹo từ trong miệng ra, cho những người khác xem.

Trương thị, Dung ma ma cùng một đám ma ma nha hoàn khác cười gằn: “Nhìn đi, đúng là đồ đồ tiện, Đại thái thái còn nói là không đến nỗi, hừ, để xem hôm nay ngươi giải thích thế nào? Bắt ngay tại trận rồi, tiểu tiện nhân, theo ta đi gặp Đại thái thái.”

Nếu có người trăm phương ngàn kế bày mưu thì căn bản thì trốn không thoát, trong chớp mắt ôm lấy con gái, nàng không vì gặp phải chuyện này mà lo lắng, chỉ cảm thấy tiếc nuối vì bao kẹo bị ném đi đó.

Nàng biết rõ, mặc dù không có bao kẹo đó, bọn họ nhất định sẽ còn có những cái cớ khác để dẫn vật nhục nhã nàng.

Như vậy, ngại gì mà không giữ lại kẹo để con gái được vui chứ?

“Tiểu thư, thế nào, có phải rất ngọt không? Ha ha, chưa từng thấy chưa từng ăn đúng không? Đây là lão gia chúng ta cố ý sai người mua cho ta đó, người biết không, lão gia bây giờ rất thương ta.” Trên đường đi đến chỗ Đại thái thái, Hồng Hi nhỏ giọng nói bên tai nàng một cách đắc ý và can rở: “Thế nào, ngay cả Đại thái thái đối xử với ta cũng phải khách khí ba phần, không bằng, ngươi cầu xin ta đi, chỉ cần ngươi chịu quỳ xuống cầu xin ta, ta liền nói số kẹo này là ta đưa cho ngươi, nếu không, lão thái bà kia sẽ tìm đủ cách để ngươi sống không bằng chết.”

Đúng rồi, Lý Thanh Ca đột nhiên nhớ lại, Hồng Hi kia vốn định quyến rũ Cao Dật Đình, nhưng cuối cùng không biết tại sao lại do Đại thái thái làm chủ mà trở thành tiểu thiếp thứ năm của Cao Viễn. Tuy nói cũng là di nương nhưng cũng được xem như một nửa chủ nhân. Hôn nữa khi đó nàng đang có bầu, Cao Viễn tuổi cao có con, cho nên ngay cả Đại thái thái cũng phải khách sáo và chăm sóc nàng thêm mấy phần, lúc này mới làm cho nàng ngông cuồng không coi ai ra gì.

Lần đó, Lý Thanh Ca mặc kệ Hồng Hi, kết quả cuối cùng là bị Đại thái thái xử theo gia quy, đánh hai mươi gậy, sau khi khỏe lại thì mỗi đêm phải đi hầu

hạ Hồng Hi, lấy lý do là, làm sai thì phải được đương sự tha thứ.

“Hiên ca ca...” Đột nhiên, một âm thanh yếu điệu khẽ vang lên, đánh thức Lý Thanh Ca từ trong giấc mộng.

Nàng buông Lý Thanh Họa ra, thấy vẻ mặt hần vô cùng nghi hoặc nhìn mình, “Làm sao vậy?”

Lý Thanh Họa lắc lắc đầu, lúc này tỷ tỷ ôm hần rất chặt, hần sắp không thở nổi, nhưng mà, hần tự cho rằng đó là vì tỷ tỷ quá yêu thương mình nên không có gì.

Bên cạnh, Cao Dật Hiên hơi nghiêng đầu, nhìn thiếu nữ đang thướt tha đi tới.

Cô gái kia tuổi tác tương đương Lý Thanh Ca, nhưng vóc dáng cao hơn nàng một chút, thân hình khá nẩy nở, một thân y phục màu hồng nhạt phát họa vóc dáng thướt tha mảnh mai, bên hông cột thắt lưng cùng màu, trên thắt lưng còn treo ngọc bội đẹp đẽ, khi di chuyển ngọc bội đung đưa khá đẹp mắt.

Cô gái có gương mặt trái xoan xinh xắn, da dẻ trong trẻo như tuyết, càng tôn lên đôi mắt to đen bóng như thủy tinh.

Đối mặt với ánh mắt của Cao Dật Hiên, cô gái cong môi một cái, làm như không vui: “Hiên ca ca, chuyện gì vậy, lúc này muội muốn tìm huynh những người kia lại không cho muội đến gần.”

Nghe giọng điệu của nàng, Lý Thanh Ca có thể kết luận quan hệ của nàng và Cao Dật Hiên cũng không tệ.

“Nhị thiếu gia, nếu người có việc bận thì ta và Họa Nhi về trước.” Nàng tự giác nói, một bên thì nắm tay Lý Thanh Họa muốn đi.

Cao Dật Hiên cười nhìn Lý Thanh Ca, tâm tư khẽ nhúc nhích, nhưng không nói thêm gì mà chỉ gật đầu một cái, ừ một tiếng xem như trả lời. Sau đó lại nghiêng đầu nói với cô gái vừa đi tới: “Yên Nhi vội vã tìm ra là có chuyện gì?”

Một tiếng “Yên Nhi” làm cho cô gái này tươi cười rạng rỡ, sự bức bối vì bị cản trở lúc này đã tan thành mây khói.

“Yên Nhi nhớ Hiên ca ca, không được sao?” Cô gái liếc đôi mắt to xinh đẹp, sau đó liền ngồi vào bên cạnh hần, nhìn một bàn thức ăn ngon còn đó, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Ồi, Hiên ca ca, huynh xấu quá, các người có thức ăn ngon sao không gọi muội?”

Cao Dật Hiên cười nhưng không đáp, có chút tà tứ nhìn sang Lý Thanh Ca, giờ khắc này nàng đang nắm tay đệ đệ đi ra khỏi bàn, hướng về phía bậc thang.

Bóng dáng nhỏ bé tinh tế kia quá mức yếu ớt, gió nhẹ lướt qua, hần thật sợ nàng sẽ bị gió thổi bay mất. Thế nhưng, cho dù yếu ớt đến mấy, lưng của nàng vẫn uốn lên thẳng tắp, giống như một cây tùng nhỏ quật cường, mưa gió nhiều đến đâu nàng vẫn kiên cường.

Không tự chủ, trong mắt Cao Dật Hiên càng có thêm nhiều ôn nhu.

Lý Thanh Họa đi theo sát bên người tỷ tỷ, được vài bước lại quay đầu lại nhìn, hần còn chưa chơi đủ với Hiên ca ca, thật không muốn đi.

Đột nhiên, vừa quay đầu lại, nhìn thấy tầm mắt của Cao Dật Hiên, tiểu tử lập tức mặt mày hớn hớn, miệng hô: “Tạm biệt Hiên ca ca, lần sau nhất định phải dạy đệ biến ra kẻo đó.” Vừa nói vừa sung sướng phát tay tạm biệt Cao Dật Hiên.

“Được.” Cao Dật Hiên cũng vung tay với hần.

“Hiên ca ca.” Cô gái bên cạnh thu hết mọi cử động của Cao Dật Hiên vào mắt, đôi mắt đen óng lóe qua vẻ không thích, nhưng nàng chỉ gầy gầy chiếc đũa, vung lên gương mặt tươi cười, làm ra bộ dáng ngây thơ hỏi: “Họ là ai vậy? Sao trước đây chưa từng thấy?”

Cao Dật Hiên không muốn bàn luận về Lý Thanh Ca với người khác, chờ đến khi bóng lưng của hai tỷ đệ khuất khỏi tầm mắt, hần mới nhàn nhạt nói với cô gái kia: “Nói đi, tìm Hiên ca ca có chuyện gì?”

Cô gái ngẩn ra, lập tức gắt giọng: “Không có chuyện gì thì không thể tìm huynh sao? Muội đã nói là Yên Nhi nhớ huynh.”

Hừ, Cao Dật Hiên nhẹ nhàng cười nhạo, tiện tay rót cho mình một ly rượu, lúc này, tỷ đệ Lý Thanh Ca ở đây, hần nhịn không dám uống, giờ khắc này, hần ngửa đầu uống một hơi đến hết, sau đó như cười mà không cười nói: “Nhớ ta?”

Ánh mắt hần lạnh lợi lướt qua người cô gái.

Cô gái đỏ mặt lên, đôi mắt lấp lánh e lệ lại có chút ạo dạn, cầm chung rượu lên rót cho Cao Dật Hiên, tiếp tục nói: “Sao hả? Không được sao? Muội nói rồi, muội thích huynh, muốn gả cho huynh, nhớ huynh cũng là chuyện rất bình thường mà.”

Cao Dật Hiên liếc nhìn ly rượu trong vắt kia, khóe môi cong lên một nụ cười, không biết là thái độ gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hết Thuốc Chữa!

“Huynh cười cái gì?” Cô gái bị nụ cười không rõ ràng của Cao Dật Hiền làm cho không hiểu, gương mặt nàng trầm xuống, tựa hồ tức giận: “Hiên ca ca, muội là thật lòng, sao lần nào huynh cũng như vậy? Không lẽ huynh không thích muội chút nào sao?”

“Người cảm thấy ta nên thích người sao?” Cao Dật Hiền thả cái chén trong tay xuống, thay đổi tư thế đối diện với cô gái, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười, nhưng lại vô cùng châm biếm. Vừa hỏi, hai chân vừa duỗi dài ra phía trước, đặt lên cái ghế ở bên cạnh nàng, rất không khách khí mà bày ra bộ dáng lười nhác trước mặt nàng, chân còn không ngừng run run lắc lắc.

Cô gái bị tức nghẹn, cái miệng nhỏ cong lên, oan ức nhìn hai chân hắn, thở phì phò hỏi: “Tại sao lại không? Huynh nói, muội có điểm nào không tốt, Liễu Như Yên muội có điểm nào không xứng với huynh?”

Cô gái xinh đẹp này tên là Liễu Như Yên, con gái nhỏ của Thái phó, là muội muội của cơ thiếp của Hề Vương gia, Liễu Như Lan.

Ai cũng biết, Liễu gia ở kinh thành có một đội tỷ muội như hoa, tỷ tỷ tao nhã nhàn tình, giống như hoa lan trong sơn động, muội muội xinh xắn vui tươi, như đoá hải đường diễm lệ.

Mà cô gái tuổi còn nhỏ đã rực rỡ như đoá hải đường này, chính là con gái nhỏ của Liễu gia, Liễu Như Yên.

Còn Cao Dật Hiền, tuy rằng dáng dấp khí chất đều không tệ, cho dù đặt vào giữa những quý công tử ở kinh thành này, hắn cũng được xem như không thua kém ai, nhưng mà, thân phận vẫn còn ở đó, là con của một di nương, cho dù vẫn gọi Đại thái thái một tiếng mẫu thân, nhưng đến cùng vẫn là con thứ.

Nói nghe hay thì hắn vẫn là Cao gia Nhị thiếu gia, nói không êm tai thì hắn chỉ là một con chó dư thừa của Cao gia. Tất cả mọi thứ của Cao gia, tương lai đều có đại thiếu gia Cao Dật Đình kế thừa, còn Cao Dật Hiền, ngoại trừ mang họ Cao ra, chỉ sợ một mảnh ngói cũng không tới tay.

Điểm ấy Liễu Như Yên rất rõ ràng, nhưng nàng không quan tâm, cái nàng vừa ý chính là vẻ ngoài tuấn lãng và khí chất bất kham của Cao Dật Hiền. Nàng luôn cảm thấy hắn như một con ngựa trên thảo nguyên, là một con ngựa dũng mãnh cuồng nhiệt, cả người có một sức quyến rũ khiến người ta muốn chinh phục.

Lại nói, cả đời Liễu thái phó không có con trai, dưới gối chỉ có hai con gái, bây giờ, tỷ tỷ là thiếp của Hề Vương gia, lại có thai. Chỉ cần có khả năng sinh con trai cho Hề Vương gia, như vậy vị trí trắc phi sẽ không chạy đi đâu được.

Còn nàng, vẫn chưa cập kê, nhưng cha và tỷ tỷ nàng đã từ lâu chuẩn bị đồ cưới phong phú cho nàng, chỉ đợi nàng tìm được lang quân như ý liền có thể sống cuộc sống giàu có.

Thậm chí, nàng còn có ý nghĩ kỳ lạ là muốn Cao Dật Hiền ở rể Liễu gia, nếu Liễu gia có một nam nhân như vậy chống đỡ, tin chắc cha cũng sẽ tán thành.

Mà cha từng là Thái phó (thầy dạy học) của đương kim Hoàng thượng, mặc dù tuổi cao về hưu nhưng hoàng đế vẫn rất tôn trọng ông ấy, thường xuyên ban thưởng. Nàng nghĩ, chỉ cần Cao Dật Hiền tiến vào Liễu gia, lại dựa vào quan hệ của cha, không sợ không tìm được một chức quan trong triều đình.

Như vậy, cuộc sống sau này nhất định sẽ rất tươi sáng.

Nhưng điều duy nhất làm cho nàng uất ức chính là, nàng đã vì hắn sắp xếp tất cả, một đích nữ như nàng chịu gả cho một thứ tử như hắn, hắn còn không được vui?

Trong lòng Liễu Như Yên thầm hận, thấy hắn cúi đầu không nói không cảm xúc thì càng tức tối, hàm răng cắn chặt lấy môi, nàng đột nhiên cảm lấy ly rượu trước mặt Cao Dật Hiền, bộp một tiếng ném lên bàn, rượu trong chén trào ra hơn phân nửa: “Cao Dật Hiền, huynh nói đi, Liễu Như Yên ta có chỗ nào không tốt? Mỗi lần gặp huynh, huynh đều có dáng vẻ này, huynh... khinh người quá đáng.”

“Người có thể không đến.” Mí mắt Cao Dật Hiền khẽ nâng, đôi mắt thâm thúy hiện ra luồng sáng màu hổ phách lộng lẫy, nhưng cũng ẩn hiện một tia căm ghét và âm lãnh.

Liễu Như Yên tròn mắt há mồm, hầu như không thể tin hắn sẽ vô lễ với mình như vậy, không phải nói Cao nhị thiếu gia rất ôn nhu săn sóc các cô nương sao? Vì sao khi đến lượt nàng thì trở thành lạnh lùng vô lễ như vậy? Nhưng mà... nàng lại thích như vậy, nàng trẻ tuổi hơn tỷ tỷ, nhưng cũng có dung mạo xuất chúng như thế, hơn nữa tính cách hào sảng, nụ cười ngây thơ mà thuần mỹ. Một năm qua, cửa Liễu phủ sắp bị những người cầu hôn đi mòn, nhưng mà nàng không cần ai hết, chỉ chọn đúng nam nhân này.

Nhưng hắn...

Làm cho nàng thật đau lòng.

Đối mặt với ánh mắt không chút cảm tình của hắn, Liễu Như Yên chỉ cảm thấy đôi môi khô rát, trong đầu như trống rỗng.

Cao Dật Hiên lạnh lùng liếc Liễu Như Yên đang trợn mắt há mồm, hừ một cái rồi thu hồi hai chân, đứng dậy nhẹ nhàng phủi vạt áo một cái, sau đó tao nhã bước đi.

Hai mắt Liễu Như Yên đột nhiên có chút đau, nhìn bóng lưng tuấn kiệt kiên cường của hắn rời đi không một chút lưu luyến, nàng đột nhiên không nghĩ ngợi gì mà vọt tới, nhanh chóng chạy theo hắn.

Nàng từ phía sau kéo tay áo Cao Dật Hiên, âm thanh yếu điệu, không còn chút sắc bén và tức giận như lúc này.

“Hiên ca ca, huynh tức giận sao? Đều do Yên Nhi không đúng, Yên Nhi xin lỗi huynh được không?”

Cao Dật Hiên ngừng lại, cúi đầu nhìn Liễu Như Yên, gương mặt kia điểm lệ như hoa, giờ khắc này cô ý nở nụ cười lấy lòng hắn, mang theo vài phần nghịch ngợm: “Hiên ca ca.”

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay hắn, lại chớp chớp hàng mi dài, vừa đáng yêu vừa cảm động: “Hiên ca ca, lúc này là Yên Nhi xấu tính, Yên Nhi xin lỗi huynh, xin lỗi mà, tha thứ cho Yên Nhi một lần đi.”

“Thế này.” Đột nhiên, nàng buông tay hắn ra, sau đó đứng thẳng người, gương mặt nhỏ trở nên nghiêm túc, dang hoàng giơ ngón tay lên thề thốt: “Yên Nhi xin trân trọng xin lỗi Hiên ca ca, hy vọng Hiên ca ca đại nhân đại lượng, xin đừng trách tội Yên Nhi, chỉ cần Hiên ca ca hứa không tức giận nữa, chuyện gì... Yên Nhi cũng có thể làm.”

Bốn chữ cuối cùng, âm thanh dần thấp xuống, còn e lệ kéo dài.

Cao Dật Hiên bất đắc dĩ nở nụ cười, nhìn nàng cúi đầu đỏ mặt, e lệ chỉ dám nhìn xuống mũi giày của mình, đang muốn nói cái gì thì trong đầu lại lóe lên tình cảnh lúc đi bắt ma.

Cũng là e lệ, nhưng sự biểu hiện của Lý Thanh Ca lại không giống.

Hai người thân cận, hẳn có thể cảm giác được cảm giác hoảng loạn của nàng.

Nàng run rẩy, nàng nóng bỏng, nàng không biết phải làm sao.

Nhưng mà dù là vậy, gương mặt của nha đầu quật cường đó vẫn cố gắng trấn định, lòng bàn tay bị bấm đến chảy máu, nàng vẫn làm như không liên quan, thậm chí còn dám ngửa đầu cắn hắn một cái.

Như vậy...

Giống như một con mèo mang gai nhọn trên người, sau khi làm cho người ta đau lòng lại không kèm được muốn trừng phạt nàng một trận.

“Hiên ca ca?” Liễu Như Yên ngẩn đầu, liền thấy Cao Dật Hiên si ngốc cười, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì không thể nói được, nụ cười kia càng có vẻ tà mị dị thường, khiến trái tim người ta không ngừng đập loạn.

Trong mắt Cao Dật Hiên lóe qua một tia sáng, nhẹ rên một tiếng, nhưng trên mặt vẫn khó nén ý cười: “Thôi, nếu ngươi đã xin lỗi thì Hiên ca ca tha thứ cho một lần.”

“Cảm tạ Hiên ca ca.” Không hiểu tại sao thái độ của hắn thay đổi nhanh như vậy, nhưng nếu hắn đã biểu thị hòa hảo thì Liễu Như Yên lại có thêm động lực, yếu điệu nói tiếng cảm ơn, nàng nhanh chóng kiễng chân lên, đôi môi đỏ mọng hướng về phía mặt Cao Dật Hiên.

Một tia chán ghét hiện lên, Cao Dật Hiên theo bản năng vung tay đẩy nàng ngã xuống đất.

“Ôi.” Liễu Như Yên té ngã chổng vó dưới đất.

Cao Dật Hiên lạnh lùng liếc nàng một cái, trong mắt không một chút ấm áp: “Hết thuốc chữa.”

Lạnh giọng quăng lại ba chữ, hắn vung tay áo, nghênh ngang rời đi.

“Hiên ca ca...” Liễu Như Yên không kịp bò dậy, hắn đã đi xa rồi, nàng chỉ có thể kêu to, nhưng mà dù sao ở trước mặt mọi người, nàng cũng không dám kêu quá to, chỉ hô hai tiếng, không có ai đáp lại thì vỗ vỗ tay tự mình đứng lên.

Tiện tay bắt được một nha hoàn đang thu dọn bàn ăn, Liễu Như Yên hỏi chuyện về Lý Thanh Ca.

“À, Liễu cô nương hỏi vị tiểu thư cùng Nhị thiếu gia ăn cơm lúc này sao?” Nha hoàn kia vừa nghe lời này thì hai mắt sáng lên, lại nói, ngày thường Nhị thiếu gia xem ra là một người rất phóng đãng bất kham, nhưng tính tình này thật khiến người ta nhìn không thấu.

Người ta đều nói Nhị thiếu gia là người phóng túng, thích làm chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt, ban đêm trèo tường vụng trộm gì đó, nhưng tất cả đều giới hạn ở bên ngoài phủ.

Ở trong phủ, Nhị thiếu gia nghiêm ngặt chấp hành quy củ “thò không ăn cỏ gần hang”, ngay cả nha hoàn tự động đưa đến cửa hắn cũng không chút lưu tình mìn ném ra ngoài. Đã từng có một nha hoàn bộ dạng không tệ lắm, nhân lúc không ai để ý đã cởi hết quần áo nằm lên giường của Nhị thiếu gia, nổ

lực quyền rũ, nghĩ là Nhị thiếu gia còn trẻ sẽ rất nhiệt tình. Ai ngờ một thân trần truồng bị ném ra ngoài cửa, sau đó Đại thái thái biết được, đem nha hoàn kia đánh cho một trận, cuối cùng gọi người đem bán đi.

Từ đó, không ai dám quyền rũ Nhị thiếu gia nữa.

Mà Nhị thiếu gia cũng duy trì mối quan hệ xa cách với tất cả nữ nhân trong Cao phủ.

Nhưng mà, từ sau khi Lý Thanh Ca đến đây, mọi thứ liền thay đổi.

Nhị thiếu gia không chỉ ít đi ra ngoài, còn thường tìm cách dỗ dành Lý Thanh Ca, ngay cả các nha hoàn cũng nhận ra, đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia tốt với người khác như vậy, ngay cả với Nhị di nương, mẹ ruột hắn, cũng chưa thấy hắn làm vậy.

Đặc biệt là hôm nay, sinh nhật của Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia không tiếp khách, cũng không uống rượu vui đùa, chọn ra một bàn tiệc, đưa lên món ăn ngon nhất, hơn nữa không cho các nàng hầu hạ mà hắn tự mình phục vụ.

Phân tâm tư này, chắc Nhị thiếu gia cũng chỉ dành cho Lý Thanh Ca mà thôi, những người khác, bao gồm Lão thái thái, Lão gia, Thái thái, cũng chưa từng được hưởng.

Nha hoàn kia cái miệng không ngừng, cao hứng nói cả nửa ngày, thậm chí hưng phấn suýt nữa đã nói rằng, dù sao Đại thiếu gia và Biều cô nương cũng rất thân thiết, e là sau này Lý cô nương sẽ được chuyển qua phối với Nhị thiếu gia không chừng, nhưng nhìn gương mặt âm trầm của Liễu Như Yên đột nhiên nhớ ra, tiêu rồi, đây chẳng phải là Liễu “sì tình” đang mê mẩn theo đuổi Nhị thiếu gia sao?

Đúng vậy, bề ngoài mọi người đều nói Liễu Như Yên đẹp như hải đường, nhưng thân là nữ tử khuê các, còn chưa cập kê đã không biết xấu hổ mỗi ngày đều chạy theo phía sau lưng nam nhân, nói nàng sì tình đã là nói nhẹ rồi.

“Ta biết rồi, người đi đi.” Liễu Như Yên vung tay lên, nha hoàn kia vội bụng mồm lui ra, chỉ sợ lại bị hỏi những chuyện không thể trả lời.

Nhưng trên thực tế, những gì Liễu Như Yên muốn biết đều là biết đủ rồi.

Nữ tử kia tên là Lý Thanh Ca, là hôn thê của Cao gia đại thiếu gia Cao Dật Đình.

Hừ, thú vị.

Hiền ca ca, không lẽ huynh muốn phạm vào đại kỵ loạn luân sao? Đó là Địa ngục...

Liễu Như Yên nở nụ cười, ngắt một cành liễu bên cạnh, gặt gao nhào nát trong lòng bàn tay, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm về hướng Cao Dật Đình rồi đi, trong đôi mắt đen óng đột nhiên trở nên âm u, như có mây đen che khuất...

Sau khi rời khỏi buổi tiệc, Lý Thanh Ca và đệ đệ cũng không có gì vội vàng, cứ thong thả trở về.

Trên đường, gặp phải nha hoàn trong viện của Hạ Chi Hà, tựa hồ là đi về phía Dao Trúc Hiền, đi rất gấp, thấy nàng cũng không thèm hành lễ.

Nàng cũng không ngại, Hạ Chi Hà bị Cao Văn Dao cào vào mặt, nói vậy chất độc cũng đã lan đến người nàng ta rồi.

Ôi, đó hoàn toàn là chuyện bất ngờ.

Lý Thanh Ca bất giác nở nụ cười gần.

Đối với Cao Văn Dao, nàng căm ghét, vì nàng ta vô cùng điêu ngoa vô lễ bạo lực, đối phó người như thế chỉ cần làm cho nàng ta chịu khổ da thịt là được.

Nhưng đối với Hạ Chi Hà, nàng hận, cuộc đời của nàng có một nửa bị hủy trong tay nữ nhân này, cho nên, chỉ nỗi khổ da thịt đơn thuần thì làm sao có thể... xóa tan nỗi đau và hận trong lòng nàng được.

Không, đối phó với Hạ Chi Hà tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Thân thể thôi nữa, dung mạo bị hủy, đều không bằng một trái tim tuyệt vọng.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Hòa đột nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn, thấy đôi mắt âm u của tỷ tỷ, nhất thời bị dọa choáng váng.

Lý Thanh Ca cúi đầu, hơi thất thần: “Hòa Nhi...”

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Hòa giơ bàn tay của mình lên, mu bàn tay mềm mại trắng nõn hiện ra một vết màu đỏ.

Sắc mặt Lý Thanh Ca tái đi, ngồi xổm xuống đưa bàn tay của hắn lên môi, nhẹ nhàng hôn một cái: “Xin lỗi, là tỷ tỷ làm sao?”

“Không đâu.” Lý Thanh Họa hiểu chuyện nói: “Thật đó, tỷ tỷ hôn một cái thì không đau nữa.”

Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười nắm chặt tay hắn: “Lúc này tỷ tỷ đang nghĩ, cảnh liêu này thật đẹp, muốn cùng Họa Nhi thắt một cái vòng hoa, nhưng mà Họa Nhi là tiểu nam tử hán, muốn tiểu nam tử hán làm vòng hoa thì không hợp lắm.”

Nàng vội vàng nói, hoàn toàn che giấu ánh mắt âm u trước mặt Lý Thanh Họa.

Lý Thanh Họa lập tức thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt nhỏ ngước lên cao: “Tỷ tỷ, tỷ làm ná cho đệ, có được không?”

“Ná?” Lý Thanh Ca có chút bất ngờ, đó là thứ mà Trương thị hay nói là chỉ có bọn trẻ lang thang mới chơi, sao Họa Nhi lại biết.

Gương mặt của Lý Thanh Họa ửng đỏ, ấp úng nói: “Là Cầu Từ của Thường ma ma dạy đệ chơi.”

“Ồ”. Thường ma ma là nữ đầu bếp trước kia của Lý phủ, dưới gối cũng có một hài tử tuổi tác tương đương Lý Thanh Họa.

“Được rồi. Nhưng mà tỷ tỷ không biết làm lắm, làm không tốt thì Họa Nhi không được cần nhân.” Lý Thanh Ca cười nói.

“Uhm”

Dưới hàng dương liễu đông đưa, Lý Bích Như lác mông đi tới, vừa đi vừa tức giận, hàm răng cắn chặt, tựa hồ có thể cắn người bất cứ lúc nào.

“Ô, tiểu tiện nhân này, lão nương chờ ngươi hơn nửa ngày rồi, thì ra ngươi đang lười biếng ở đây.”

Trước mặt, một âm thanh tức giận như vệt kêu vang lên, Lý Bích Như cứng đờ người, trước mặt xuất hiện một cái bóng to lớn, sau đó da đầu lập tức đau rát, tóc của nàng bị người ta nắm lấy.

“Ah, Vương ma ma, bà buông tay ra đi, nô tì đang... đang đi làm việc.”

“Làm việc?” Phụ nhân được gọi là Vương ma ma kia đưa bàn tay to khỏe về phía Lý Bích Như, cả người Lý Bích Như lao đảo lui về phía sau, “Làm việc? Làm việc cho ai?”

Đôi mắt như cá chết đảo qua đảo lại trên người Lý Bích Như, toát ra vẻ xem thường rõ ràng, lại đưa tay nắm lấy Lý Bích Như: “Hừ, nhìn bộ dạng y phục của ngươi đi, nói, có phải là đi quyến rũ nam nhân không?”

Lúc nói chuyện, đôi mắt dâm tà kia liếc nhìn về bốn phía, thấy chung quanh vắng lặng liền đưa bàn tay thô ráp nhanh chóng sờ lên gò má Lý Bích Như.

“Nhìn đi, gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn này, để Vương ma ma ngửi xem ngươi dùng mùi hương gì nào.”

Gương mặt đen như đáy nồi béo phì kia lập tức kê sát đến gần nàng, cái miệng như khúc lạp xưởng thì phun ra một mùi hôi thối.

Dạy dầy Lý Bích Như nổi lên một cơn khó chịu cằn cằn, nàng vội đẩy tay ra hô lớn: “Vương ma ma, bà buông tay ra đi, nô tì thật sự có chuyện phải làm.”

“Làm việc? Dĩ nhiên là phải làm việc, không bằng đến phòng của Vương ma ma, ma ma sẽ cùng ngươi làm việc cho tốt, thế nào?” Gương mặt xấu xí dâm tà của Vương ma ma cười lên, khiến tóc gáy toàn thân Lý Bích Như dựng đứng.

Vương ma ma này là chủ sự trong phòng giặt quần áo, bình thường cũng không liên quan đến nhà bếp, chỉ có một lần bà ta đến phòng bếp liền đụng phải Lý Bích Như, từ đó liền để ý nàng.

Ban đầu bà ta rất hòa khí với nàng, lúc không có chuyện gì thì hay đến giúp nàng làm này làm kia, trong lòng Lý Bích Như cũng có cảm kích, nàng còn không biết Vương ma ma này mặt người dạ thú, lại có âm mưu khác với nàng.

Mà đám tiện nhân trong phòng bếp, sớm đã biết Vương ma ma là người thế nào, nhưng không ai nhắc nhở nàng, thậm chí còn mang tâm lý xem trò hay.

Mãi cho đến một đêm, nha đầu cùng phòng với nàng đi về quê, không biết sao Vương ma ma lại biết được tin tức nàng ngủ một mình, nhân lúc trời tối mà mò vào phòng nàng, suýt chút nữa đã cưỡng bức nàng. May mà nàng sớm có cảnh giác, để sẵn một khúc cây trên đầu giường, sau đó đánh cho bà ta một trận mới chạy thoát được.

Từ đó về sau, Vương ma ma cũng không quấy rầy nàng nữa.

Nàng cho rằng đã không sao rồi.

Cũng không ngờ hôm nay oan gia ngõ hẹp.

Mất thấy nơi này bốn bề vắng lặng, nàng phải tránh cho được bàn tay của ác ma này, trong lòng Lý Bích Như rất thê lương, chợt nhớ đến dáng dấp vội vã lúc này của Cao Dật Đình, nhanh trí nói: “Vương ma ma, bà đừng nóng, là có chuyện thật, Đại thiếu gia bảo nô tì đi mời đại phu, Biểu cô nương bệnh

rồi.”

“Đại thiếu gia?” Vương ma ma sưng sò, tất cả hứng thú bị ba chữ này dập tắt, nhưng còn không cam lòng: “Thật sao, người không gạt ta chứ?”

Lý Bích Như đẩy bà ra, sáng giọng: “Cho dù cho nó tí mượn thêm lá gan cũng không dám lừa Vương ma ma đâu, là thật mà, Biểu cô nương bị bệnh, Đại thiếu gia liền phải nó tí đi mời đại phu.”

“Đại thiếu gia phải người? Làm sao Đại thiếu gia lại phải người? Người nói, có phải là người muốn quyến rũ Đại thiếu gia?” Sắc mặt Vương ma ma nhất thời hung dữ lên.

Lý Bích Như nỗ lực đè xuống cảm ghét và buồn nôn trong lòng, cười lạnh nói: “Bà nói đùa rồi, Đại thiếu gia là ai chứ, nó tí làm sao dám làm chuyện đó? Đúng là nó tí vừa đến phòng Biểu cô nương, muốn cầm mấy cái chén đĩa từ ngày hôm qua đi về phòng bếp, đúng lúc bị Đại thiếu gia nhìn thấy, lúc đó Đại thiếu gia rất gấp, cũng không kịp nhìn là ai, vừa thấy thì liền gọi. Nó tí cũng không còn cách nào khác, bỏ chén đĩa lại đó mà chạy đi tìm đại phu liền.”

Vương ma ma thấy nàng nói có lý, cũng không giống nói dối, lúc này hừ một cái: “Hừ, ta đoán người cũng không dám nói dối, đi đi, nhớ lời mà người nói đó, người chỉ là một nô tì, đừng vọng tưởng trèo cành cao, ngay cả Lý gia tiểu thư kia Đại thiếu gia cũng nhìn không vào mắt, huống hồ là người? Còn nữa, người nhìn Biểu cô nương đi, người đề tiện như người có thể so sánh được không? Cho nên ta khuyên người nên thức thoi một chút, ngoan ngoãn đi theo lão nương, lão nương có thể đảm bảo người sẽ sống một cuộc sống thoải mái không khác gì các tiểu thư trong phủ, hiểu chưa?”

“Hiểu, nô tì hiểu, vậy thì Bích Như xin được đa tạ Vương ma ma chăm sóc.” Lý Bích Như hơi cúi người hành lễ, trong lúc cúi đầu thì đáy mắt lóe qua một tia sát ý thâm độc, nhưng rất nhanh liền thu lại, lúc ngẩng đầu vẫn là cười nói: “Được rồi Vương ma ma, nô tì phải đi rồi, nếu chậm trễ thì Đại thiếu gia nhất định sẽ trách phạt.”

Nói xong nàng vội cẩn thận vòng qua người Vương ma ma, nhanh chóng chạy đi.

Vương ma ma kia cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng chạy như bay của nàng, trong lòng hơi nghi hoặc, bà nghĩ đến cái gì đó, vỗ đùi một cái nói to: “Tiểu tiện nhân bỉ ổi, ngay cả lão nương cũng dám gạt? Lần sau bị lão nương bắt được sẽ lột da của người.”

Thì ra, phương hướng mà Lý Bích Như chạy đi hoàn toàn ngược lại với hướng đi ra khỏi phủ.

Chờ một đôi khiến người ta buồn nôn kia đi khỏi, Lý Thanh Ca mới từ từ lộ mặt ra, Lý Thanh Họa thừa cơ tránh thoát khỏi người nàng, không vui nói: “Tỷ làm gì vậy, sao lại bịt lỗ tai của đệ?”

“Bởi vì...” Bên môi Lý Thanh Ca hiện ra một nụ cười, sóng mắt lưu chuyển một ánh sáng kỳ lạ, nàng vẫn nhìn chăm chăm về phía lúc này Vương ma ma và Lý Bích Như đứng, trầm giọng nói: “Lúc này nhìn thấy hai con chim đang đánh nhau, tỷ tỷ muốn bắt lấy chúng, sợ đệ lên tiếng sẽ dọa cho chúng sợ nên mới bịt tai đệ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ném Chuột Sợ Vỡ Đồ!

“Tiểu thư...”

Vừa về đến Hà Hương viện, Túy Nhi và Hồng Hi đã đồng thời chạy ra nghênh đón.

Chỉ là, Hồng Hi có vẻ rất thô bạo, khi vừa đến cửa liền đẩy Túy Nhi một cái, sau đó chạy thẳng ra ngoài, hứng thú bùng bùng vọt đến bên người Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư, cuối cùng người trở về rồi, thế nào, Đại thiếu gia...” có lẽ là mình hơi hơi quá, khi nhìn tới ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua của Lý Thanh Ca thì Hồng Hi hơi đỏ mặt lên, tựa hồ hơi e lệ, nàng vội đỡ lấy Lý Thanh Ca, ân ý hỏi: “Tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia chắc là rất náo nhiệt chứ?”

Náo nhiệt?

Đúng là rất náo nhiệt.

Lý Thanh Ca gật gù, trong mắt không kèm được xẹt qua một luồng sáng khác thường.

Túy Nhi mặt mày phiền muộn đi ra, mạnh mẽ trừng Hồng Hi một cái: “Nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ, tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia náo nhiệt đến mấy cũng không có phần của người.”

Sau đó nàng đi tới bên người Lý Thanh Họa, nắm lấy tay hắn, đi ở phía sau.

Hồng Hi cũng quay lại trừng nòng một cái: “Ai cần ngươi lo? Không có phần của ta, vậy có phần của ngươi sao? Cũng không biết tự soi mình vào nước tiểu...”

“Người nên tự soi mình vào nước tiểu là ngươi mới đúng.” Lúc này Túy Nhi khịt mũi coi thường nói: “Hừ, bộ dạng xấu xí cũng thôi đi, mỗi ngày bày ra một kiểu khác nhau, muốn quyến rũ Đại thiếu gia sao? Ta khinh, ngươi đúng là Trư Bát Giới soi gương, sớm muộn thì cũng càng lúc càng xấu.”

“Ngươi, ngươi nói ai xấu?” Hồng Hi buông Lý Thanh Ca ra, xoay người lại tranh cãi với Túy Nhi, đáng đáp hung hăng dữ tợn khiến Lý Thanh Họa sợ đến mức trốn sau lưng Túy Nhi.

“Thiếu gia, đừng sợ, chó điên cắn người, quá lắm thì dùng gậy đánh chó thôi.” Túy Nhi kéo Lý Thanh Họa đi, sau đó kiêu ngạo ngẩng đầu: “Chúng ta là chủ tử chân chính, không lẽ còn sợ một nô tì bi ôi hay sao?”

“Ngươi... ngươi mắng ta?” Hồng Hi xắn tay áo lên, tựa hồ chuẩn bị đánh nhau với Túy Nhi.

Túy Nhi lại ôm Lý Thanh Họa vào lòng, tựa như cười mà không cười nói: “Ngươi là chó điên sao? Nếu phải thì câu này đúng là chủi ngươi đó.”

Ách... Hồng Hi sững sờ.

Lý Thanh Ca đang cố gắng nín cười, nhìn gương mặt như trái táo của Túy Nhi mang theo ý cười nghịch ngợm điêu ngoa, nàng không khỏi nghi hoặc, tiểu nữ từ này đúng là Túy Nhi sao? Kiếp trước sao nàng không nhận ra Túy Nhi có thể cãi nhau giỏi như thế chứ?

“Xem ta có đánh chết ngươi hay không.” Hồng Hi phản ứng lại, nhắc tay về phía Túy Nhi.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lùng quét tới, quát lên: “Làm càn.” Âm thanh tuy không quá lớn nhưng có uy nghiêm tuyệt đối khiến người ta không thể coi thường.

Tay Hồng Hi đứng lại giữa không trung, đầu dần dần quay sang, nhìn về mặt lạnh lẽo của Lý Thanh Ca không khỏi chột dạ: “Tiểu thư...”

“Xem ra, Hà Hương viện này càng lúc càng không có quy củ rồi.” Hai mắt Lý Thanh Ca không mang theo chút nhiệt độ nào, cứ như vậy nhìn chăm chăm Hồng Hi, làm cho nàng bắt đầu sợ hãi: “Các ngươi đã không xem ta là chủ tử, vậy ta cũng không dám xem các ngươi là nô tài nữa, người đâu.”

Lý Thanh Ca vừa nói xong, một tiểu nha đầu châm nước tên là Thu Dung vội vàng bỏ ấm nước trên tay xuống, đi tới: “Tiểu thư, có gì dặn dò.”

Lý Thanh Ca nhìn nàng, cảm thấy rất lạ mặt, lại nói, trong Hà Hương viện này, ngoại trừ hai người Hồng Hi và Túy Nhi mình mang đến, Thúy Xảo là Lão thái thái cho, còn lại tất cả nha hoàn lớn nhỏ khác nàng đều chưa từng nhìn tới. Bình thường, các nàng làm gì cũng đều do Thúy Xảo dặn dò, tựa hồ không liên quan tới mình.

Còn Thúy Xảo... tương đương với tổng quản trong viện này, nhưng mà, thường thì khi nàng cần dùng người, nàng ta đều không có mặt.

Hôm nay cũng vậy.

“Thúy Xảo ở đâu?” Lý Thanh Ca hỏi một câu.

Đáy mắt Thu Dung tựa hồ lóe qua một tia bối rối, nàng cúi mặt xuống trả lời: “Lúc sáng Thúy Xảo tỷ tỷ dặn dò các nô tì làm việc xong thì bị Nhị di nương gọi đi, đến giờ còn chưa trở lại.

Nhị di nương? Lý Thanh Ca có nghi hoặc trong lòng nhưng không hỏi lại, chỉ nói: “Ngươi đi đến chỗ Đại thái thái, cứ hỏi trong Hà Hương viện này có hai nô tì lớn tuổi, tâm tư cũng lớn, không dễ chủ nhân trong mắt, cho nên ta liền làm chủ đuổi đi ra ngoài cho xong. Ngươi xem ý tứ của Đại thái thái nếu đồng ý thì trực tiếp đi tìm quản gia, phải người tới đây dẫn người đi, nếu người không đồng ý thì kính xin Đại thái thái chỉ dạy Thanh Ca phải làm thế nào.”

Thu Dung hơi kinh ngạc, âm thầm liếc nhìn Lý Thanh Ca, gương mặt nhỏ nhắn còn mang theo vài phần tính trẻ con, nhưng lại mang theo một phần tàn nhẫn và quyết đoán không thể nói rõ, còn có một chút lạnh lẽo khiến người ta e sợ, trong lòng run lên, nàng vội nói: “Dạ.”

“Tiểu thư.” Túy Nhi đã sớm choáng váng, đến khi nhìn thấy Thu Dung quay người đi thì lập tức chạy theo kéo Thu Dung lại, sau đó quỳ xuống đất khóc lên: “Tiểu thư, nô tì sai rồi, nô tì không dám, tiểu thư muốn đánh muống mắng thế nào cũng được, chỉ cầu xin tiểu thư đừng đuổi Túy Nhi đi. Mạng của Túy Nhi là phu nhân nhặt về, từ nhỏ Túy Nhi đã đi theo tiểu thư, trên đời này Túy Nhi chỉ có hai người thân là tiểu thư và thiếu gia thôi, Túy Nhi không đi, hu hu...”

Lý Thanh Ca lại không hề bị lay động, lạnh lùng nhìn về phía Thu Dung đang đứng sững sờ: “Còn đứng đó làm gì? Muốn bốn tiểu thư tự mình đi hỏi sao?”

“A, không...” Thu Dung vội đẩy tay Túy Nhi ra.

Túy Nhi khóc càng dữ, Lý Thanh Họa sững sờ tại chỗ, nhìn tỷ tỷ xong lại nhìn Túy Nhi.

Hồng Hi cũng bị tình cảnh trước mắt làm chấn động, không kịp phản ứng, đến khi thấy Thu Dung chạy đi thì nhanh chóng đi theo, sau đó đuổi kịp Thu

Dung rồi kéo nàng ta trở lại. Nàng biết rõ, việc này một khi quấy đến chỗ Đại thái thái thì bất kể thế nào, nhất định cũng bị đuổi ra ngoài.

“Tiểu thư, Hồng Hi cũng biết sai rồi, cầu tiểu thư cho chúng ta một cơ hội, Hồng Hi cũng không dám nữa.” Hai mắt Hồng Hi đỏ ngầu tỏ vẻ hối cải, thấy Lý Thanh Ca vẫn không chịu buông lỏng, cuối cùng cắn răng một cái, đập đầu với nàng: “Tiểu thư, nô tì thật sự biết sai rồi, nô tì không dám nữa, thật đó, xin tiểu thư ngài đại nhân có đại lượng, tha thứ cho nô tì lần này, sau này nô tì sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ tiểu thư.”

Tự xưng là nô tì rồi, Lý Thanh Ca biết lần này Hồng Hi đã thật sự sợ, tuy rằng những câu nói này nàng cũng không tin một chữ nào.

Thế nhưng...

Ánh mắt của nàng nhìn sang Túy Nhi đang khóc lóc thê thảm, nhìn vào đôi mắt lấp lánh nước đỏ vẫn mang theo một chút nghi hoặc và hoang mang, còn có bị thương.

Trong lòng Lý Thanh Ca thở dài, sao nàng không biết làm như vậy chính là ném chuột vỡ bình, trừng trị Hồng Hi đồng thời cũng liên lụy Túy Nhi.

Nhưng mà nghĩ đến kiếp trước Túy Nhi chết thảm...

Nàng cho là Túy Nhi ở lại trong phủ cũng không có gì tốt lành.

Hành động này của nàng có thể nói là nhất thời nghĩ ra, nhưng cũng là bản năng hồ thẹn đối với cái chết của Túy Nhi trong kiếp trước.

Nàng muốn cho Túy Nhi rời đi, chỉ cần nàng rời khỏi Cao gia, bên ngoài có Từ quân gia, Túy Nhi vẫn sẽ có người chăm sóc.

Nhưng mà...

Nhìn bộ dạng Túy Nhi như vậy, nàng tựa hồ không nhẫn tâm.

Nếu như tất cả là số mệnh an bày, như vậy có thể trốn tránh khỏi hay sao?

Nếu không phải, thì nàng sẽ tìm mọi cách để tránh né, không phải sao?

Túy Nhi, cho dù là một nha hoàn, đời này nàng cũng sẽ không để cho nàng ta bị thương tổn.

“Đứng lên đi.” Lý Thanh Ca sâu xa nói, đi tới bên người Túy Nhi, tự mình dìu nàng lên.

Túy Nhi có chút hoảng sợ, vội nói: “Nô tì đa tạ tiểu thư.”

“Nô tì đa tạ tiểu thư.” Bên kia, Hồng Hi đứng lên, cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói cảm ơn giống Túy Nhi.

Lý Thanh Ca hoàn toàn không để ý Hồng Hi, nàng chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt đỏ hồng và gương mặt nhỏ của Túy Nhi, trong lòng đủ loại cảm xúc vây khốn.

Nàng lấy ra một cái khăn sạch, ôn nhu lau nước mắt cho Túy Nhi: “Túy Nhi cười lên là đẹp nhất.” Ai ngờ, vừa nói xong Túy Nhi càng khóc ghê gớm hơn, quả thật là vừa gào vừa rống, nàng còn ôm chặt lấy Lý Thanh Ca, nghiến tức mà nói: “Hu hu hu, tiểu thư, nô tì còn tưởng người không cần Túy Nhi nữa, thì ra người vẫn thương Túy Nhi.”

Lý Thanh Ca xạm mặt lại, cúi đầu, liếc nhìn ánh mắt giảo hoạt của đệ đệ, cũng nở nụ cười.

Thôi, kiếp trước có lỗi với nàng ta, kiếp này nàng làm sao có thể vứt bỏ được?

Túy Nhi, đời này của tiểu thư nhất định sẽ tìm một nơi nương tựa tốt của mọi người.

Thu Dung đứng ở một bên, biết tâm ý Lý Thanh Ca đã thay đổi, trái tim cuối cùng đã đập bình thường lại. Phải biết Đại thái thái nhìn thì ôn hòa thật ra là người nghiêm khắc vô cùng, những tiểu nha đầu như nàng sợ nhất là đi gặp bà ta, cũng may cũng may, chỉ sợ một chút thôi.

“Tiểu thư, ta dìu người về phòng.” Lúc này Hồng Hi cũng ân cần tiến tới, bày ra bộ mặt tươi cười khiến người ta nhìn mà khó chịu.

Lý Thanh Ca nhìn nàng một chút, tay vẫn khoát lên cánh tay Túy Nhi: “Không cần, người đi làm việc đi, ở đây có Túy Nhi được rồi.”

Túy Nhi nghe vậy, gương mặt còn đang khóc lóc sụt sùi lập tức tươi cười như hoa đón gió xuân, nàng không tự chủ được mà thẳng tắp sống lưng, tươi cười nhìn về phía Hồng Hi, còn nhường nhường mày.

Hồng Hi ăn quả đắng, trong lòng ảo não, nhưng mà không dám rời đi, cuối cùng chỉ đi theo phía sau. Chờ sau khi Lý Thanh Ca vào phòng ngồi xuống, Hồng Hi vội giành trước Túy Nhi, tự mình pha trà dâng lên: “Tiểu thư, uống trà.”

Nhìn nước trà xanh đang đưa trong chén, Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, mặt không cảm xúc nhận lấy, nhưng không uống mà để xuống, lại giương mắt lạnh lẽo hỏi: “Có chuyện gì?”

Hồng Hi ngượng ngùng nở nụ cười, bình thường nàng không thèm coi Lý Thanh Ca là chủ nhân, mặc dù là nô tì trong viện nhưng nàng chưa bao giờ làm việc của nha hoàn, việc của nàng toàn bắt các tiểu nha hoàn khác làm, lúc nào cũng cáo mượn oai hùm, ngiêm nhiên ra vẻ ta đây là một nửa chủ nhân trong viện.

Cho nên, những việc bưng trà rót nước cho Lý Thanh Ca nàng vẫn chưa bao giờ làm.

Giờ khắc này nghe Lý Thanh Ca hỏi, Hồng Hi hơi đỏ mặt, nhưng vẫn ần ần cười nói: “Nô tì hầu hạ tiểu thư là chuyện nên làm”

“Thật sao? Ta thấy bình thường người chưa bao giờ ân cần như vậy, sợ là lại có yêu cầu gì với tiểu thư đây?” Túy Nhi ở một bên vừa giúp Lý Thanh Họa thay quần áo vừa không cam lòng nói, nhưng đột nhiên nhớ lại chuyện trong sân lúc nãy, mặt nàng tái nhợt, vội vàng im miệng.

Hồng Hi vốn muốn phản bác, nhưng cũng sợ chuyện lúc nãy, không dám lên tiếng.

Trong lòng nhất thời trở nên yên tĩnh nặng nề.

“Được, vậy ta sẽ nếm thử mùi vị trà của Hồng Hi pha là thế nào.” Lý Thanh Ca cầm lấy cái chén, hơi cúi đầu hớp một ngụm nhỏ, có lẽ là do bỏ nhiều lá trà, lại vừa mới pha xong, trà này không được ngon miệng, khi uống vào cũng không có vị ngọt hậu như trước.

“Tiểu thư, thế nào?” Hồng Hi chăm chú nhìn, trong mắt lóe qua vẻ vội vã.

“Lá trà thiếu một nửa, nước vừa sôi xong quá nóng, nếu để nguội hơn một chút thì càng tốt.” Lý Thanh Ca bỏ cái chén xuống từ từ nói, đôi mắt nhìn về phía Túy Nhi và Lý Thanh Họa: “Họa Nhi, một không? Nếu một thì để Túy Nhi tỷ tỷ dẫn đệ về phòng, ngủ một giấc trưa đi.”

“Ừm.” Lý Thanh Họa gật đầu, tối hôm qua không ngủ ngon, hôm nay lại chơi nửa ngày, đúng là hơi mệt rồi.

Lý Thanh Ca liền dẫn dò Túy Nhi: “Thời tiết đang nóng, đừng đắp chăn dày cho thiếu gia, lấy cái chăn mỏng đắp hồ là được, thiếu gia ngủ rồi thì kéo màn lên, chỗ góc tường phòng của thiếu gia có nhiều hoa cỏ, rất dễ dẫn đến sâu bọ.”

“Vâng.” Túy Nhi vâng lời mang theo Lý Thanh Họa đi qua căn phòng bên cạnh ngủ trưa.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Thanh Ca và Hồng Hi.

Hồng Hi đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, lại nhìn trà nguội trên bàn, có lẽ là dùng nước quá nóng nên nên những lá trà vốn có màu lục đã khô vàng héo ủa, không chỉ không còn mùi thơm tao nhã như trước, ngược lại chìm hết vào đáy chén, giống như một mớ rác dưới đầm nước, đến cả nước trà cũng bị nhuộm một màu vàng nghệ nhìn mà ngán ngẩm.

Nàng không khỏi có chút ảo não, vì sao cũng cùng một lá trà cùng một nước, sau khi pha lại có kết quả khác nhau như vậy?

Bình thường, thấy Lý Thanh Ca tự tay pha trà, không những lá trà mềm mại nhẹ nhàng, mùi thơm lượn lờ, ngửi thấm vào cả ruột gan, liền chỉ nhìn tư thái pha trà của nàng thôi, vừa tao nhã vừa cảm động, cái ấm nước có chút thô tục đó được ngón tay trắng trẻo tinh tế của nàng cầm lên, tựa hồ cũng có sinh mệnh, dòng nước trong suốt mang theo hơi ấm, chậm rãi duyên dáng tuôn ra từ vòi nước, chảy vào trong chén trà xanh ngọc, lá trà từ từ mở ra, mùi hương mật mờ bốc lên, tôn lên đôi mắt trong suốt của Lý Thanh Ca, dịu dàng cảm động.

Chính là... loại tao nhã cảm động trong lúc nàng hồ hững bình thản vung tay nhấc chân, khiến trong lòng Hồng Hi không thăng bằng, nàng đổ ky, vô cùng đổ ky.

Cho nên thừa dịp Lý Thanh Ca không để ý, nàng liền lén lút đi vào, lấy lá trà của nàng ta, muốn luyện tay nghề một chút, ảo tưởng có một ngày chính mình cũng sẽ thanh nhã như thế, khí chất cả người giống như một chén trà mới pha, dư vị vô cùng, thấm từng kẽ răng.

“Tiểu thư, nô tì pha thêm cho người một chén.” Hồng Hi có chút không cam lòng, hôm nay nàng vừa tới phòng Lý Thanh Ca đã bị Túy Nhi chọc tức, còn chưa kịp luyện tập. Chén trà lúc nãy là pha trong lúc cấp bách, cũng không phát huy được tài nghệ chân chính của nàng.

“Không cần, người lui xuống đi, ta cũng phải nghỉ ngơi.” Lý Thanh Ca vung tay với nàng, sau đó đứng dậy đi tới bên bàn, cầm lấy quyển sách trên cùng lên, nghiêng đầu tỉ mỉ xem sách.

Hồng Hi âm thầm cắn môi, hai tay gắt gao nắm vạt áo, quay đầu lại liền thấy Lý Thanh Ca nửa nghiêng đầu, một tay đỡ cằm, một tay cầm sách, biểu hiện chăm chú mà mê người, mái tóc đen như thác nước tăn ra trước ngực, mi như núi xa, mắt như thu thủy, xuất thần xem sách, tư thái nhàn tĩnh điềm đạm không khác người trong tranh.

Bờ môi cắn đến trắng bệch nhưng Hồng Hi không hề hay biết, nàng chỉ nhìn Lý Thanh Ca, trong đôi mắt lóe ra đồ kỵ và thù hận sâu sắc.

Đừng nói đọc sách, ngay cả chuyện biết chữ, thậm chí ngay cả tên của mình, nàng cũng không biết.

“Còn có chuyện gì?” Cảm giác được ánh mắt sắc bén kia, Lý Thanh Ca đột nhiên ngắt đầu.

Ánh mắt không tránh kịp, Hồng Hi bị Lý Thanh Ca đột nhiên hỏi tới làm cho không kịp ứng phó, nàng cười khàn một tiếng, có chút chột dạ: “Không, nô tì... nô tì cảm thấy, ở lại đây phòng khi tiểu thư có nhu cầu gì thì dẫn dò, không cần gọi người bên ngoài.”

“Không cần, đi ra ngoài.” Mí mắt Lý Thanh Ca buông xuống, che dãy một vệt hắc ám trong mắt, âm thanh lạnh lạnh trầm thấp mang theo uy nghiêm và tức giận.

Hồng Hi run lên, vội nói: “Vâng nô tì xin cáo lui.”

Đóng cửa phòng lại, Hồng Hi đứng ở giữa sân, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại ý thức được cái gì không đúng, đang yên đang lành nàng sợ cái gì? Lý Thanh Ca kia có gì đáng sợ? Từ nhỏ cô gái kia chẳng phải tùy ý mình nhào nặn hay sao? Hừ.

Nhưng mà nghĩ lại thì thật là không đúng, vừa rồi khi trong phòng chỉ có hai người, nàng quả thật có cảm giác ngọt ngào chưa từng có.

Không kèm được, Hồng Hi thấy hận, có gì ghê gớm chứ? Nàng xem thường trừng mắt một cái về phía cửa, ý tứ là trừng Lý Thanh Ca ở bên trong.

Hừ, có gì ghê gớm? Ngươi còn tưởng đây là Lý gia hay sao? Ngươi còn xem mình là đại tiểu thư Lý gia, mọi người đều phải xoay quanh ngươi sao? Hừ, bây giờ ngươi ăn nhờ ở đậu, vị hôn phu lại chỉ biết nghĩ tới nữ nhân khác, nói một cách dễ nghe, thì tương lai ngươi là một nữ chủ nhân không được sủng ái, nói khó nghe, thì ai biết sẽ thế nào chứ?

Hồng Hi xem thường mà nghĩ, trong lòng nhất thời lại càng thêm coi khinh Lý Thanh Ca, giả thanh cao, ngay cả một nam nhân cũng không dụ dỗ được, vô dụng.

Nhưng mà nghĩ lại, Cao gia đại thiếu gia, anh tuấn đẹp trai mê người...

Ngày đầu tiên nàng đến đây đã động tâm tư, như vậy, tối nay nàng nhất định phải nắm được cơ hội này.

Hừ.

Nghĩ như vậy, đôi mắt của Hồng Hi liền toát ra vẻ quyền rũ âm lãnh, Lý Thanh Ca ới Lý Thanh Ca, sau đêm nay, nam nhân của ngươi không chừng chính là của ta, xem ngươi đến khi đó có còn hững hờ như vậy được không, có thể duy trì vẻ tao nhã cao quý này nữa không? Hừ.

Nghĩ đến đó trong lòng Hồng Hi vô cùng vui vẻ, nhớ đến mình còn một ít sơn phấn lấy được từ chỗ của Lý Thanh Ca, càng kích động không ngừng, vội quay về phòng của mình chuẩn bị trang điểm.

Trong nháy mắt cửa phòng được Hồng Hi đóng lại, Lý Thanh Ca khẽ nhướng mắt, trong con ngươi lóe ra một tia sáng.

Phòng nàng bị người ta động vào, từ khi nàng bước vào phòng thì đã cảm nhận được.

Bỏ sách xuống, nàng chậm rãi đứng dậy, đến bên bàn trên đèn, trên bàn có lược gỗ, chu sai và gương đồng, rõ ràng là bị người khác động vào rồi mới đặt lại chỗ cũ.

Cho dù đã cố gắng để lại như cũ, Lý Thanh Ca vẫn nhận ra có chút khác thường, trên cây lược gỗ vẫn còn một sợi tóc, sợi tóc rất mảnh, không phải của nàng. Huống hồ mỗi lần chải tóc xong nàng đều có thói quen, chính là thu dọn sạch sẽ toàn bộ tóc còn sót trên đó, tuyệt không chừa lại một sợi nào.

Còn có mấy cây chu sai, nàng tuy đã dùng qua nhưng đều thu dọn ngăn nắp, một hạt châu, một cái bông đều được sắp xếp cẩn thận. Nhưng lúc này, tuy chúng nó vẫn nằm ở đó, nhưng lại có một cái bông nằm dè lên một nhánh trầm khác.

Còn có gương đồng.

Lý Thanh Ca ngồi xuống, trong gương đồng, gương mặt của nàng có chút mơ hồ âm lãnh, mà đôi mắt của nàng lại nhìn chăm chăm vào vách tường được phản xạ trong gương mà cười gằn.

Vị trí tấm gương này cũng khác, trước kia, nàng luôn có thể nhìn thấy rèm cửa từ trong gương, đối với người đi từ bên ngoài vào đều nhìn thấy rõ ràng, bây giờ, tấm gương này đúng lúc lệch khỏi cánh cửa.

Đến khi Lý Thanh Ca mở hộp trang điểm ra, phát hiện bên trong thiếu một hộp phấn nước thì ý cười càng sâu.

Hộp phấn nước này là lần trước Cao Dật Hiến đưa, nàng không thích dùng những thứ này nên tiện tay ném vào hộp trang điểm, không ngờ hôm nay lại bị người cầm đi.

Thôi, cầm thì cầm, chỉ hy vọng vật đó có thể được nàng dùng cho tốt.

Chỉ là...

Sau khi sửa sang lại hộp trang điểm, Lý Thanh Ca khẽ thở ra một hơi, bàn trang điểm bị động tới, Lý Thanh Ca đã đoán ra chính là Hồng Hi làm, những năm này nàng ta đã làm không ít chuyện như vậy.

Nhưng mà, không đúng...

Lý Thanh Ca vẫn cảm thấy không đúng, trong phòng này nhất định còn có người khác động vào.

Nàng xoay chuyển thân thể, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn bốn phía. Căn phòng bố trí rất thanh nhã, quét dọn cũng sạch sẽ, chỉ có mình nàng ở, lúc này vì đọc sách nên nàng kéo chăn lên đầu làm gối, có vẻ hơi nhẩn nha.

Cái khác... cũng không có gì lạ.

Đột nhiên, linh quang trong đầu lóe lên, Lý Thanh Ca đi đến bên tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lấy một cái hộp nhỏ bên trong mở ra xem, mọi thứ đều còn.

Thế nhưng, nàng có trí nhớ rất tốt, hơn nữa khứu giác vô cùng nhạy bén, nàng lấy hết đồ đạc bên trong bày ra, lập tức liền biết cái gì đã bị động đến.

Trong một cái túi thơm màu vàng óng do chính tay mẫu thân làm cho nàng có đặt một tấm bùa ghi ngày sinh tháng đẻ của nàng, trên đó có một mùi lạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tâm Cao Hơn Trời!

“Tiểu thư.” Sau khi thu xếp cho Lý Thanh Hòa xong Túy Nhi lập tức quay lại đây.

Lý Thanh Ca đang đứng sửa sò bên tủ quần áo, nghe tiếng kêu mới phục hồi tinh thần lại, không chút biến sắc bỏ cái túi thơm vào lại trong hộp, rồi một lần nữa đặt nó vào góc tận cùng của tủ quần áo.

Túy Nhi đã đi tới, gương mặt tươi cười mang theo vài phần lấy lòng: “Tiểu thư, người đang tìm cái gì, để Túy Nhi làm cho.”

Lý Thanh Ca đóng cửa tủ quần áo, xoay người lại hỏi: “Hòa Nhi đã ngủ chưa?”

“Rồi.” Túy Nhi gạt đầu cười nói: “Nhất định là tiểu thiếu gia đã chơi mệt mỏi, bình thường đồ cả buổi mới ngủ, hôm nay vừa nằm vật xuống đã nhắm mắt ngủ liền, thật tốt.”

“Ừm, chỗ của ta cũng không còn chuyện gì, người cứ đi làm việc đi.” Lý Thanh Ca nói xong lại quay về trên giường, cầm sách lên tiếp tục xem.

“Tiểu thư.” Túy Nhi đứng ở phía đầu giường, muốn nói lại thôi.

“Hả?” Lý Thanh Ca giống như hững hờ, lại lật một trang sách.

Trong lòng Túy Nhi có chuyện, trời vừa sáng nàng đã phát hiện Hồng Hi trộm đồ trong phòng tiểu thư, muốn nói cùng nàng, kết quả chuyện còn chưa nói được thì đã cãi nhau với Hồng Hi, suýt nữa còn bị đuổi ra ngoài.

Cho nên chuyện vừa qua đi, trong lòng nàng lại rối rắm, không biết có nên nói hay không, chỉ ngây ngốc đứng một bên, biểu hiện lúng túng vô cùng, cuối cùng thấy bộ dáng nhẹ như mây gió hoàn toàn không để ý của Lý Thanh Ca, nàng không nhịn được nữa, cắn răng giậm chân một cái rồi quỳ xuống đất.

Lý Thanh Ca tựa hồ kinh ngạc: “Người làm gì vậy? Mau đứng lên.”

“Tiểu thư.” Túy Nhi lắc đầu, vẫn cứ quỳ không đứng lên, “có mấy lời này nếu nô tì nói ra rồi, có chỗ nào mạo phạm tiểu thư thì xin tiểu thư tha thứ.”

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng thở dài, thật ra những gì Túy Nhi muốn nói trong lòng nàng đã biết hơn một nửa, chỉ là không muốn để ý tới. Nhưng thấy nha đầu này kiên trì như vậy, nàng thả sách xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh nâng Túy Nhi lên: “Người có gì muốn nói cứ nói, ở đây không có người ngoài, ta cũng sẽ không trách tội người.”

“Chuyện này...” Đôi mắt Túy Nhi sáng lên, dựa vào câu này của tiểu thư, nàng nhất định sẽ nói hết mọi chuyện trong lòng ra: “Tiểu thư, người biết không, không phải nô tì cố ý bôi bác, thật sự là nha đầu Hồng Hi kia quá đáng, nàng ta... sáng sớm hôm nay lén lút vào phòng người, nếu không phải bị nô tì bắt được thì không biết nàng ta sẽ làm gì nữa.”

Nghe nàng nói chuyện ngây ngô như vậy, Lý Thanh Ca cũng phải nở nụ cười: “Nàng ta có thể làm gì chứ?” Nói xong Lý Thanh Ca lại ngồi xuống, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Túy Nhi nghe nói vậy thấy kinh ngạc vô cùng: “Tiểu thư, nàng ta là một nô tì lén dẫm một mình vào khuê phòng của tiểu thư, như vậy mà được sao? Nếu còn không trừng trị chỉ sợ sau này sẽ còn làm quá hơn hơn. Nô tì thấy, trong mắt nàng ta hoàn toàn không có người chủ nhân như tiểu thư đây.”

Nàng thật sự là tức muốn chết rồi, tiểu thư muốn thế nào mới chịu tính tào láo lại đây?

Lý Thanh Ca vẫn cười nhạt: “Vậy người nói thử xem, nàng ta có thể làm ra chuyện quá đáng gì nữa?”

“Tiểu thư?” Túy Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, “người cần Túy Nhi nói thẳng ra sao? Người... không lẽ tiểu thư còn không nhận ra, Hồng Hi là kẻ xấu xa, nằng ta... nằng ta đang để ý tới Đại thiếu gia?”

Lý Thanh Ca hơi nhú mồm, khoe miệng cong lên trào phúng: “Vậy người cảm thấy nằng ta có thể thành công sao?”

Ách, Túy Nhi sững sờ, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Cái này, không biết... ả chết tiết Hồng Hi kia là một hồ ly tinh, thủ đoạn dụ dỗ rất nhiều, không sợ nếu như, chỉ sợ lỡ như, lỡ như nằng ta có cách hạ lưu gì đó quyến rũ được Đại thiếu gia, vậy thì... chúng ta...”

Túy Nhi muốn nói lại thôi nhìn Lý Thanh Ca, chỉ sợ lời của mình chọc giận tiểu thư, nhưng nhìn kỹ lại, thấy gương mặt thanh lệ của tiểu thư vẫn cứ mang theo nụ cười nhàn nhạt như có như không, nửa phần xấu hổ cũng không có.

Hồng Hi có bản lĩnh kia sao? Trong lòng Lý Thanh Ca cười lạnh, chuyện kiếp trước nằng biết rõ, Hồng Hi không có bản lĩnh đó, nếu không thì cũng không cần phải gả cho phụ thân của Cao Dật Đình để làm tiểu thiếp thứ năm.

“Tiểu thư?”

“Hồng Hi so với Hạ cô nương thì thế nào?” Lý Thanh Ca đột nhiên nhú mồm cười hỏi.

Túy Nhi ngần ra: “Hạ cô nương xinh đẹp như hoa, đẹp như thiên tiên, mọi người đều nói là tiên nữ hạ phàm, nha đầu chết tiết Hồng Hi làm sao sánh bằng, cho dù xách gậy cho người ta sợ cũng không xứng.”

Túy Nhi rất xem thường nằng.

“Thì đúng rồi.” Lý Thanh Ca hừ nói: “Là người ai cũng có mắt, Hồng Hi khác một trời một vực với Hạ Chi Hà, Đại thiếu gia không mù, tự nhiên phân biệt được tốt xấu.”

Một câu nói đã chặn đứng Túy Nhi: “Nhưng mà...”

Hồng Hi không được, vậy thì Hạ Chi Hà có thể quyến rũ Đại thiếu gia sao? Vì sao tiểu thư lại thờ ơ không động lòng? Đại thiếu gia là vị hôn phu của tiểu thư mà.

Lý Thanh Ca liếc nhìn nằng một chút, âm thầm than nhẹ: “Túy Nhi, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng mà có một số việc không thể miễn cưỡng, nếu như nói, Đại thiếu gia là một nam nhân mà tùy tiện một ả hồ ly nào đó cũng có thể quyến rũ được, vậy người nói nam nhân như vậy ta cần làm gì? Hôm nay có Hồng Hi, ngày mai có Bạch Hi, ngày kia lại có Hắc Hi, vậy tiểu thư nhà người chẳng phải ngày nào cũng u sầu đến chết sao?”

Xi một tiếng, Túy Nhi không nhịn được phì cười, tiểu thư nói chuyện thú vị thật đó, còn cái gì mà Hồng Hi, Hắc Hi, Bạch Hi.

“Nhưng mà...” suy nghĩ kỹ lại, tiểu thư tuy nói có lý nhưng Túy Nhi vẫn cảm thấy không đúng: “Hồng Hi thì không được, còn Hạ cô nương kia...”

“Hạ tỷ tỷ và Đại thiếu gia chính là biểu huynh muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên phải thân thiết hơn người khác.” Lý Thanh Ca nghiêm mặt, chăm chú cảnh cáo: “Cho nên Túy Nhi, những câu này người có thể nói trước mặt tiểu thư ta, trước mặt người ngoài không được nói bậy, biết không?”

“Dạ, biết rồi.” Túy Nhi vội che miệng lại, trong lòng nảy sinh cảnh giác, biết rằng những lời đồn này truyền ra sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Đại thiếu gia và Hạ cô nương. Tuy rằng giữa hai người này ai cũng nhận ra là có vấn đề, nhưng nằng là nô tì, nói sai một câu thì chính mình chịu tội không nói, chỉ sợ sẽ liên lụy đến tiểu thư, như vậy thì quá sai rồi.

Thế là Túy Nhi hơi cúi người, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, tuy rằng nô tì không nói nhưng mà không thể can thiệp được người khác nói, thật đó tiểu thư, nô tì đã nghe rất nhiều lần, ai cũng nói Đại thiếu gia và Hạ cô nương tâm đầu ý hợp, Đại thái thái có ý định tác hợp hai người họ, vậy đến khi đó tiểu thư nên tính làm sao đây?”

Túy Nhi lo lắng sốt ruột như vậy tất nhiên là có đạo lý của nằng.

Đại thái thái kia là dì ruột của Hạ Chi Hà, sẽ trở mặt nhìn nằng ta bị ức hiếp sao? Nhưng nếu Hạ Chi Hà không làm thiệp chẳng lẽ lại muốn làm bình thê với tiểu thư? Nếu là vậy thì ngày sau tiểu thư sẽ sống được không yên ổn rồi.

Cho nên ý của Túy Nhi là, muốn Lý Thanh Ca chủ động một chút, không chỉ tranh thủ sự giúp đỡ của Lão thái thái, mà quan trọng nhất là phải đoạt được trái tim của Đại thiếu gia.

Nhưng mà tựa hồ Lý Thanh Ca hoàn toàn không có tâm tư này, cho nên nằng mới sốt ruột thay.

Lý Thanh Ca nhìn nằng một chút, biết nằng chưa hiểu được lời mình, không khỏi cười khở, đưa tay lên sờ gương mặt non nớt của Túy Nhi, nhẹ nhàng bóp một cái, trêu chọc: “Xem nha đầu muội lo lắng kia? Người đang lo lắng tiểu thư nhà người không ai thêm lấy, ảnh hưởng chuyện thành thân của mình sao?”

“Tiểu thư.” Gò má Túy Nhi đỏ hồng, giậm chân một cái, gắt giọng: “Tiểu thư biết trêu chọc người ta từ lúc nào vậy? Đúng là, không nói nữa, khở cho người ta còn ngày ngày lo lắng cho tiểu thư.”

“Được rồi, quần gia bà bà của ta.” Lý Thanh Ca cười kéo nàng ngồi xuống, trầm ngâm chốc lát rồi nghiêm túc nói: “Túy Nhi, ta biết tâm ý của ngươi, nhưng mà ta cũng có chủ ý của mình.”

“Ý định gì? Không lẽ tiểu thư thật sự chịu cùng Hạ cô nương đồng thời gả cho Đại thiếu gia?” Túy Nhi nhanh miệng hỏi.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lùng, đòi này, đừng nói là nàng đã không còn ý tưởng gì về tình yêu, hôn nhân, nam nhân, hạnh phúc, cho dù thật sự phải thành thân, nàng chắc chắn cũng sẽ không gả cho một nam nhân như vậy.

“Ngươi lo quá sớm, ta còn ba năm nữa mới cập kê, ngươi nói, trong ba năm sẽ xảy ra chuyện gì? Không lẽ chắc chắn rằng ta phải gả cho Đại thiếu gia mới được sao?” Lý Thanh Ca cười hỏi.

“Chuyện này...” Túy Nhi bối rối, không lẽ tiểu thư còn muốn gả cho người khác? Nhưng mà, nàng đã có hôn ước với Đại thiếu gia, làm sao gả cho người khác được? Huống hồ, còn ai dám cưới nàng nữa?

Túy Nhi đột nhiên phát hiện, nàng không nhìn thấu được tiểu thư nhà mình.

Cổ một số việc, bản thân Lý Thanh Ca cũng không nói rõ được, cho nên nhìn gương mặt mơ hồ của Túy Nhi, nàng chỉ dặn dò: “Túy Nhi, sau này chuyện của Hồng Hi ngươi đừng chen vào, cứ làm như không thấy gì, tự có chủ ý của mình. Chuyện của Đại thiếu gia ngươi cũng đâu có quản được đúng không? Cho nên nếu ngươi rảnh rỗi thì chú ý Họa Nhi, ta không có ở đây thì Họa Nhi chỉ có thể giao cho ngươi, không được phép tin tưởng bất cứ ai hết, biết không?”

Túy Nhi sửng sốt: “Vậy Nhị thiếu gia thì sao?”

“Hắn họ Cao hay họ Lý?” Lý Thanh Ca lạnh giọng hỏi.

“Cao...”

“Vậy thì được rồi, nghe rõ đây, trong phủ này ngoại trừ ta thì không được tin ai hết, hiểu không?” Lý Thanh Ca không thể không nhắc lại một lần.

Túy Nhi không hiểu tại sao Lý Thanh Ca lại nghiêm khắc như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Nhưng nàng ngờ ngợ nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, cũng không hỏi lại tại sao, chỉ gật đầu: “Túy Nhi nhớ rồi.” “Ừm, ngươi ra ngoài trước đi, ta nghỉ một lát.” Lý Thanh Ca lại nghiêng người lên giường, trong đầu có chút động, là bùa có ghi ngày tháng năm sinh của nàng bị người ta động tới khiến nàng chợt nhớ ra rất nhiều chuyện của kiếp trước.

Túy Nhi vâng lời lui ra, khi ra tới cửa thì thấy Thu Dung muốn đi vào bẩm báo, thì ra là Trương thị quay về, muốn đến báo cáo với Lý Thanh Ca một cái.

Thì ra, Lão thái thái sai người làm pháp sự của vợ chồng Lý Nam Phong ở Phổ Tế tự, trong bảy bảy bốn chín ngày này vốn là muốn tỵ đệ Lý Thanh Ca tự mình đến phụng dưỡng, nhưng Lão thái thái nghĩ tỵ đệ nàng còn quá nhỏ, lại sợ hai người quá bi thương đau lòng, nên chỉ để một mình nhũ mẫu Trương thị của Lý Thanh Ca đi.

Hôm nay vừa vặn bốn mươi chín ngày đã hết, Trương thị sáng hôm nay đã quay về Cao gia, lúc này đã đến chỗ Lão thái thái báo cáo xong, mới quay về chỗ Lý Thanh Ca.

Túy Nhi biết được lý do liền ngăn lại, bảo Trương thị tự mình nghỉ ngơi, tiểu thư vừa mới ngủ, chờ dậy rồi bà đến cũng được.

Lúc này Trương thị mới xem như thôi, lễ thân thể mệt mỏi về phòng, liền thấy nữ nhi Hồng Hi đang ngồi trước bàn trang điểm mà làm đẹp, bà không khỏi thất vọng: “Nha đầu chết tiệt này, ban ngày mà ngồi trong phòng trang điểm cái gì, muốn làm gì hả?”

Hồng Hi không đề phòng nên bị dọa sợ, hộp son trong tay rơi xuống đất, nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Trương thị đứng ở bên cạnh, vội nhào đến ôm lấy bà: “Nương, cuối cùng người cũng trở về.”

“Con chỉ mong sao nương không về nữa, sau đó con có thể làm xằng làm bậy trong phòng ta chứ gì?” Trương thị dịu dàng xoa tóc con gái, sau đó nhìn gương mặt được trang điểm tí ti của Hồng Hi, càng nhìn càng thấy đẹp, không khỏi cười đến híp mắt: “Cho ta nhìn một chút nào, đây là Hồng Hi của ta sao? Chỉ ít ngày không gặp lại trở thành một mỹ nhân thế này?”

“Dĩ nhiên.” Hồng Hi kiêu ngạo giương cao gương mặt xinh đẹp lên, liếc mắt nhìn Trương thị, chỉ thấy bà mặc một cái áo màu xanh đã cũ, áo khoác xám nhạt cân đối, hơi rộng một chút, lại nhìn trên mặt, tựa hồ cũng hao gầy tiêu tụy đi một ít.

“Nương, người gầy đi nhiều”

Trương thị thở dài, buông con gái ra ngồi xuống ghế: “Có thể không gầy sao? Cả ngày đêm đều phải nghe hòa thượng tụng kinh, thỉnh thoảng phải đi thấp hương thêm dầu...”

“Nương, uống trà đi.” Lúc này, Hồng Hi bưng một chén trà nóng lại.

Trương thị tiếp nhận, ngửa đầu một hơi uống cạn sạch, sau đó thả cái chén xuống: “Lạ thật, vẫn là trà ở nhà uống ngon hơn nhiều, chỗ đó đúng là không phải chỗ cho người sống, một ngày ba bữa toàn là rau xanh củ cải, không có một chút đồ mặn nào. Đừng nói là trà, ngay cả nước cũng không được sạch sẽ, kêu người ta... làm sao mà uống chứ?”

Trương thị đang lúc thao thao bất tuyệt kể lể cùng con gái thì Hồng Hi lại mất tập trung ngồi xuống bàn trang điểm, vuốt ve áo của mình.

“Bộ quần áo này sao trước đây nương chưa từng thấy?” Trương thị nghi hoặc nhìn nàng, cũng đưa tay sờ sờ chất liệu, không khỏi kinh ngạc: “Vải tốt như vậy?” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Trương thị đập lên người Hồng Hi một cái: “Nha đầu chết tiết này, con lại đi trộm đồ của tiểu tiện nhân kia đúng không? Con phải nhớ, tiểu tiện nhân kia bây giờ rất lạnh lùng cứng rắn, không dễ dàng bắt bớ, con đã quên lần trước...”

“Nương,” Hồng Hi tự dưng bị đánh một cái, oan ức vô cùng, nàng oán trách trừng mắt nhìn Trương thị: “Người vừa về đã mắng con, cũng không hỏi rõ ràng nữa.”

Nàng kéo vạt áo, tức giận nói: “Người nhìn đi, y phục này là của tiểu tiện nhân kia hay sao?”

“Ồi tiểu tử tông của ta, con còn sợ không ai nghe thấy hay sao?” Trương thị vội vàng đứng dậy bịt miệng nàng lại.

Hồng Hi tránh ra, hung hăng nói: “Sợ cái gì? Chẳng qua là kẻ ăn nhờ ở đầu thôi, ai xem ả ta là chủ tử thật sự chứ?” Hừ, chỉ được cái tốt số hơn con thôi, sinh ra mang họ Lý, nếu không thì còn chưa biết sẽ ra sao đâu.”

Trương thị nghe vậy sắc mặt âm lãnh: “Chết tiết, con đã quên ta hay nhắc nhở con cái gì sao? Bất kể thế nào thì ả vẫn mang họ Lý, cho dù là ăn nhờ ở đậu, sau lưng thế nào không nói, trước mặt thì Lão thái thái, Thái thái ai cũng phải xem trọng ả ba phần. Con đó, mau cời y phục này ra, nhân lúc không ai nhìn thấy thì trả nó về đi.”

“Nương, đây là của con.” Hồng Hi lại nhảy dựng lên, “Người không tin, bây giờ người đi hỏi tiểu tiện nhân đó đi, khúc vải này là ả cho con, còn nói là ả đang trong hiếu kỳ (đế tang) nên mặc không phù hợp, thấy con thích nên cho con.”

“Cái gì?” Trương thị kinh ngạc.

“Nương, không phải con nói người, sao bây giờ người trở nên nhát gan chậm chạp như vậy chứ? Bình thường lúc ở Lý gia người cũng đã lấy không ít thứ tốt, bây giờ sao lại như vậy? Hừ, thật khiến người ta gai mắt.” Hồng Hi tức giận, sau đó lại ngồi xuống trước gương đồng bắt đầu vẽ lông mày.

Trương thị không vui, trừng nàng một cái: “Nha đầu chết tiết, còn dám khoe khoang sao, lão nương làm vậy không phải là vì con sao? Con tuy rằng xuất thân thấp hèn nhưng có khi nào nương bạc đãi con, ăn mặc dùng đồ đều không khác gì tiểu thư. Những tiểu thư của những gia đình nhỏ còn không được như con, con phải biết đủ chứ?”

“Hừ.” Trong gương đồng, gương mặt xinh xắn của Hồng Hi cười lạnh, nàng thả bút xuống nhìn nhỏ nhìn Trương thị: “Nương người yên tâm, con gái sẽ không để cho người thất vọng, người chờ xem, không lâu nữa con sẽ có được cuộc sống sung sướng.”

“Sống sung sướng?” Trương thị hí hóp mắt cười, “Nếu nói là sống sung sướng, thì mẹ con ta sống mấy năm nay đã rất sướng rồi, ai mà ngờ lại được sống thoải mái như vậy chứ? Có thể không chết đói là tốt lắm rồi.”

“Nương, “trong mắt Hồng Hi lóe ra tia sáng tự tin cực nóng bỏng “Nương, những năm này tuy chúng ta không lo ăn mặc, nhưng xét cho cùng thì cũng phải hầu hạ người ta, nhìn sắc mặt người ta mà sống...”

“Hồng Nhi?” Lúc này Trương thị mới phát giác ra ý của Hồng Hi: “Không lẽ con còn muốn làm chủ tử?”

“Không được sao?” Hồng Hi cau mày hỏi ngược lại, ngón tay tinh tế vén một sợi tóc trên mặt: “Không lẽ con không đủ đẹp, không xứng làm một chủ tử sao?”

“Nhưng mà...” Con gái có thể một bước lên trời dĩ nhiên là tốt, nhưng mà làm gì có chuyện dễ như thế, Trương thị biết rõ, dù con gái mình đẹp nhưng dù sao cũng chỉ là một nô tì.

Thấy Trương thị còn có điều muốn nói, Hồng Hi không kiên nhẫn mà phát tay cắt ngang, giữa hai lông mày toát ra ý tứ bất cần: “Đừng có nhưng mà nữa, nương, người cứ chờ đi, sớm muộn sẽ có một ngày con gái sẽ cho người sống cuộc sống một chủ tử.”

“Đứa nhỏ này...” Tuy rằng Trương thị cảm thấy làm chủ tử rất khó, nhưng thật sự con gái mình xinh đẹp, lại có thêm chí khí, lại có mình trợ giúp một bên, nói không chừng sẽ một bước lên mây.

Nghĩ như thế, mệt mỏi suốt mấy ngày qua của Trương thị liền tan biến, mặt cũng tỏa ra hào quang, thôi thôi thôi, cũng nói không lại Hồng Hi, ngược lại đứa nhỏ này rất có chủ ý, mình cũng quản không được, về phần bên phía Đại thái thái, có thể bà sẽ phải đi lại nhiều một chút.

Từ trong gương đồng Hồng Hi nhìn thấy dung mạo tươi cười của Trương thị, trong lòng hơi động, khóe môi cũng cong lên, âm thầm nói, nương cứ chờ xem, qua đêm nay mẹ con chúng ta sẽ khác.

Đêm đó, ánh trăng treo trên đầu cành liễu, Cao phủ sau một ngày rối ren cuối cùng đã có thể yên tĩnh lại.

Cao Dật Đình kéo lê thân thể mệt mỏi trở lại phòng của mình, tựa trên giường mềm suốt cả buổi cũng chưa hồi lại được, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, hẳn thật sự cho rằng đây là một con ác mộng.

Đầu tiên là buổi tiệc bị phá hoại, hấn bị bêu xấu trước mặt vị diện hạ, Hà Nhi bị Dao Nhi đã thương.

May là thuốc được chuẩn bị cho Cao Vân Dao khá nhiều, lại vì Hạ Chi Hà chỉ mới bị nhiễm phải chứ chưa nặng lắm, nhưng vì vết thương ở trên mặt nên không dễ dàng chữa trị, chỉ có thể đắp thuốc kèm chế trước.

Mặc dù vậy, Hạ Chi Hà vẫn khóc đến lệch trời lệch đất, thỉnh thoảng còn la đau, không cho phép hấn rời khỏi.

Bất đắc dĩ hấn phải ở lại đến thật muộn, chờ Hạ Chi Hà ngủ mới có thể quay về.

Người được mùi buồn nôn khắp cơ thể, hấn chỉ muốn tắm một cái, nhưng cả người nặng nề, hấn thật sự không muốn nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, có nha hoàn bưng trà nóng tới, hấn uống một ngụm lớn mới cảm thấy thoải mái một chút, lúc này mới sai người chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Sau khi bọ nha hoàn chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, từng người lui ra ngoài thì ở cửa lại vang tiếng tiếng gõ.

Cao Dật Đình đang đứng bên bồn tắm cởi áo ra, nghe thấy tiếng gõ cửa thì rất ngạc nhiên: “Ai?”

“Đại thiếu gia.”

Bên ngoài là một âm thanh nữ nhân yếu điệu trong trẻo, nghe có chút lạ tai, hấn cho rằng là nha hoàn nào đó, chỉ nói: “Đi xuống đi, chỗ của bồn thiếu gia không cần hầu hạ nữa.”

Nói xong, cởi áo bào rồi vắt lên bức bình phong.

“Đại thiếu gia, nô tì là Hồng Hi của Hà Hương viện, là tiểu thư bảo nô tì đến.”

Hà Hương viện? Trong lòng Cao Dật Đình sững sốt, Lý Thanh Ca tìm hấn? Muộn như vậy là có chuyện gì?

Không kèm được lòng hiếu kỳ, hấn lại cầm lấy áo bào trên bức bình phong, chỉ khoác hờ lên vai, quay về cửa trầm giọng nói: “Vào đi.”

“Vâng.” Được cho phép, gương mặt Hồng Hi hiện ra một nụ cười sung sướng cảm động trong bóng đêm, nàng đưa tay vuốt tóc, sửa sang lại quần áo, xác định không có gì sai sót mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, chỉ có một ngọn nến, ánh nến mờ mờ lung lung nửa sáng nửa tối, Hồng Hi vừa bước vào liền nhìn thấy nơi bức bình phong có một bóng người kiên cường, tuấn lãng bất phàm, trái tim đột nhiên nhảy âm âm lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Sai Rồi

Trong lòng Hồng Hi rất hoảng loạn, một loại cảm giác căng thẳng và kích thích làm cho toàn thân nàng nhiệt huyết sôi trào.

Nàng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ánh nến lung linh nghiêng ngả, chiếu rọi lên người nàng, kéo dài cái bóng dưới chân, khiến khí tức cũng tàn mát ra chung quanh.

Đối với hành động to gan này của nàng, Cao Dật Đình có chút giật mình, hấn cau mày lại, đôi mắt đen lập tức lạnh đi mấy phần, nhưng hấn không nói gì, trong lòng cười gằn, muốn xem xem Lý Thanh Ca đang bày trò gì lại đi phái một nữ nhân như yêu tinh nửa đêm đến phòng của hấn?

Có lẽ do nước nóng trong thùng tắm đang bốc hơi, trong phòng tràn đầy cảm giác nóng rực và ướt át.

Lòng bàn tay Hồng Hi toát mồ hôi, nàng lặng lẽ nắm chặt nắm tay, không ngừng tiếp sức cho chính mình, nam nhân này... từ khi vào phủ, trong hoa viên tình cờ gặp thoáng qua, nàng đã lên lút thích hấn. Giờ khắc này hấn ở trước mặt nàng, bất kể thế nào nào cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nàng trộm liếc nhìn Cao Dật Đình, chỉ cảm thấy dưới ánh sáng mờ mờ lung lung, nam nhân này càng thêm tuấn tú, cảm giác ngọt ngào và kích động lập tức lan tràn khắp toàn thân.

Nàng không kèm được mà run lên.

Nhưng trước ánh mắt thâm trầm sắc bén của Cao Dật Đình, Hồng Hi vẫn không dám làm càn, chỉ là nội tâm đang nhảy nhót kịch liệt.

Hấn nhìn nàng, giờ khắc này ánh mắt của hấn hoàn toàn nhìn chăm chú lên người nàng.

Nàng cảm thấy thật là sung sướng.

Hồng Hi giả vờ e thẹn cúi đầu, sau đó lắc lắc cái eo, lại tiến lên mấy bước nhỏ, sau khi giữ một khoảng cách cỡ một sải tay với hắn, nàng hơi cúi người hành lễ với Cao Dật Đình rồi nói: “Nô tì Hồng Nhi ra mắt Đại thiếu gia.” Âm thanh rất ngọt ngào, dường như có chút run rẩy, nhưng lại có tác dụng trên trọc lòng người rất lớn.

Cao Dật Đình nhũn chặt mày, tình cảnh này khiến hắn làm cho hắn nghĩ đến một cảnh lúc sáng, khi đó hắn vẫn chưa nhìn kỹ Lý Bích Như, lại vì lo lắng cho Hạ Chi Hà nên vội vàng gấp gáp, căn bản là không nhớ kỹ bộ dáng của tiện nữ kia.

Giờ khắc này, nhìn dáng vẻ giả vờ của Hồng Hi lại khiến hắn mang toàn bộ cảm ghét lúc sáng trút lên người nàng.

Hắn không khỏi tức giận, hay cho một nô tì, sáng nay chưa quyền rũ được, tối nay lại dám tự động đưa tới cửa.

Lá gan đúng là không nhỏ.

Cao Dật Đình kèm nén lửa giận trong lồng ngực, chậm rãi ngồi xuống ghế, sau khi nhấp một ngụm trà thì từ tốn lạnh lùng hỏi: “Muộn như vậy, chủ nhân người sai người đến là có chuyện gì?”

“Là thế này.” Hồng Hi ngẩn đầu, ánh mắt long lanh như nước, kiều diễm dụ dỗ, ngay cả tiếng nói và giọng điệu cũng lộ ra một vẻ ướt át khiến người ta không kiềm được mà thấy ngứa ngáy trong lòng.

Vừa nói, nàng vừa đi đến bên bàn, ngón tay tinh tế cầm lấy ấm trà, tự giác đổ đầy nước vào chén của Cao Dật Đình.

Đôi mắt của Cao Dật Đình lập lòe u quang, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng, cảm giác của hắn lúc này giống như bị một đồng bùn tiến đến gần, vô cùng cảm ghét.

Hồng Hi không cảm thấy, chỉ cúi thấp mặt, để bình trà xuống, lại trầm thấp nói: “Hôm nay là sinh nhật của Đại thiếu gia, tiểu thư bảo nô tì đưa cái này đến.”

“Chúc Đại thiếu gia sinh nhật vui vẻ.” Nàng thoáng xốc vạt áo lên, sau đó móc từ trên người ra một cái hà bao, hai tay dâng lên.

“Đây là tiểu thư nhà người bảo người đưa?” Cao Dật Đình nghi ngờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái hà bao kia, không tự chủ mà cảm thấy có chút ấm áp.

Ban ngày, hắn chỉ nhận được ông đưng bút mà Lý Thanh Họa đưa, tuy hắn đã tự động tính món quà đó dưới danh nghĩa Lý Thanh Ca, nhưng dù sao cũng không phải chính thức.

Cho nên giờ khắc này, nghe nói hà bao này do Lý Thanh Ca đưa, hắn do dự, không tự chủ được mà nhận lấy, tinh tế nhìn kỹ, mặc dù ánh sáng không đủ nhưng mà trên mảnh vải màu đỏ tực, đoá thu cúc dùng chỉ kim tuyến tỷ mỉ phác họa ra sống động như thật, như đoá hoa mới nở buổi sáng, tựa hồ còn tỏa ra mùi thơm thềm mai.

Thì ra, nàng biết mình thích hoa cúc?

Khóe môi vung lên, Cao Dật Đình nở nụ cười trầm thấp, không thể phủ nhận giờ khắc này trong lòng hắn thật sự vui mừng, đồng thời đưa cái hà bao kia lên chớp mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái, quả nhiên là có một mùi hương mê mẩn lòng người.

Xem ra tiểu nữ nhân này cũng phải bỏ ra không ít tâm tư, không chỉ thêu hoa cúc hắn thích, còn cố ý thoa một ít phấn hương lên hà bao, cho nên hoa cúc này không khác gì hoa thật.

Tâm tư của hắn lập tức tốt lên, ngay cả những mệt mỏi lúc nãy cũng bị quét đi hết sạch.

Thì ra, ngày thường nàng ra sức giữ khoảng cách với hắn cũng chỉ là thủ đoạn nguy trang của tiểu nữ tử thôi, hừ, nghĩ lại cũng đúng.

Hắn và Lý Thanh Ca có hôn ước, tiểu nữ tử này thâm thương hắn cũng là bình thường, nhưng tính cách của nữ tử thường ngại ngùng, hưởng chi quan hệ giữa hai người sẽ khiến nàng có chút kiêng kỵ. Nhưng ở thời khắc mấu chốt, ví dụ như sinh nhật hắn, nàng muộn như vậy mới sai người đưa hà bao tới, trên đó còn thêu hoa cúc hắn thích, có thể thấy nàng rất có lòng.

Như vậy, tâm ý của nàng không cần nói cũng rõ.

Trên môi từ từ hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, trong lòng hiểu rõ rồi, lại nảy sinh một chút xem thường với Lý Thanh Ca.

Bình thường thì cả người mang gai nhọn, thanh cao không cho ai xem thường, nhưng thì ra, gỡ xuống lớp nguy trang thì chẳng qua cũng là vậy, nữ nhân quái lạ, thậm chí là hạ tiện.

Nhưng, tuy rằng không hài lòng hành động nửa đêm đưa hà bao, Cao Dật Đình vẫn yên lặng cúi đầu, như đang thưởng thức món quà.

“Đại thiếu gia.” Hồng Hi thấy vậy thì mở cò trong bụng. “Đại thiếu gia có thích không?”

Cao Dật Đình cười một tiếng, ngẩng mắt lên, thấy Hồng Hi đã đứng sát bên người mình, hơi khom lưng, tựa hồ muốn cùng hắn ngắm nhìn cái hà bao, sắc mặt hắn lập tức lạnh đi.

Hồng Hi ngớ người, vội ngượng ngừng đứng thẳng lên.

Ngón tay Cao Dật Đình nắm chặt hà bao, tâm tình không tệ, cũng tha thứ cho hành vi của nàng, chỉ nói: “Được rồi, ngươi quay về nói với chủ nhân, nói là phần tâm ý của nàng bổn thiếu gia nhận. Sau này nếu có chuyện gì thì cứ nói thẳng với bổn thiếu gia, không cần phải lén lút như vậy.”

Hắn nói như vậy chẳng khác gì là cho Lý Thanh Ca cơ hội tiếp cận hắn.

“Vâng” Hồng Hi mềm giọng đáp lời, nhưng cũng không có ý rời đi, nàng liếc nhìn phía sau tấm bình phong, nơi đó hơi nước mờ mờ, lại nhìn sang Cao Dật Đình, trường bào chỉ khoác hở, như vậy lúc mình chuẩn bị đi vào thì Đại thiếu gia đang muốn tắm sao?

Trái tim Hồng Hi đột ngột nhảy lên một cái.

“Còn có việc gì?” trong lòng Cao Dật Đình cảnh giác, hơi mắt nhìn Hồng Hi, gương mặt kia cứ lảng vảng trước mắt khiến hắn phải vất vả lắm mới kềm chế được cảm ghét.

Ánh mắt Hồng Hi có chút né tránh, nhưng ngày càng nóng rực, ngay cả đầu óc cũng bị cảm giác thiêu đốt kia làm cho hồ đồ.

“Đại thiếu gia, đề nô tì hầu hạ ngài tắm đi.” Nàng gần như van xin hắn, lời vừa ra khỏi miệng nàng cũng giật mình, nhưng mà nàng không hối hận, nàng là một nô tì, nếu không tranh thủ thì đến bao giờ mới lọt được vào mắt chủ nhân?

Thay vì mỗi ngày ngồi chờ chủ nhân coi trọng mình, không bằng thừa dịp mình còn trẻ đẹp mà đi liều một phen.

“Cái gì?” Âm thanh Cao Dật Đình cao vút, sắc mặt thâm trầm đáng sợ.

Hồng Hi chỉ cho là do ánh sáng không đủ nên mặt hắn mới thâm trầm như vậy, vì nàng nghĩ rằng thiên hạ này không có nam nhân nào không háo sắc, cho dù Đại thiếu gia đã có hôn thê là Lý Thanh Ca, nhưng không phải cũng rất thân mật với vị Biểu cô nương kia sao?

Nam nhân đều giống nhau, là loại động vật sống bằng nửa thân dưới.

Cho nên chỉ cần hắn gặp được mình, vậy thì nàng sẽ có bản lĩnh khiến hắn yêu nàng.

Thế là nàng lấy hết dũng khí nói: “Đại thiếu gia, nô tì tự nguyện, nói thật lòng, hà bao này là do nô tì偷, trong lòng tiểu thư hoàn toàn không có ngại, tiểu thư biết rõ hôm nay là sinh nhật ngài nhưng ngay cả một phần lễ vật cũng không chuẩn bị. Nô tì nhìn mà chịu không nổi, nô tì đau lòng cho ngài, cho nên nô tì lén lút thêu hà bao này... Nô tì vẫn ngưỡng mộ ngài, nô tì đồng ý vì ngài làm bất cứ chuyện gì, xin Đại thiếu gia toại nguyện.”

Giờ khắc này Hồng Hi có chút kích động, ăn nói hơi lộn xộn, cho dù ngày thường nàng khá to gan, nhưng giờ khắc này nàng lần đầu tiên biểu lộ với nam nhân, lại là nam nhân nàng yêu thích, nội tâm của nàng vẫn rất hoảng loạn căng thẳng.

Nhưng dù căng thẳng hoảng loạn đến mấy cũng không ngăn cản được máu nóng trong người nàng, hướng hồ chuyện đến nước này, những gì không nên làm không nên nói nàng đã làm đã nói hết rồi. Cho nên dù sợ hãi ánh mắt lạnh lùng của hắn nhưng nàng vẫn nhắm mắt làm tui.

Nàng cảm thấy chắc là đã có chỗ nào làm không đúng, nếu không thì tại sao lúc này Đại thiếu gia còn vui vẻ nhìn hà bao, chỉ thoáng cái đã trở mặt?

Đúng, nhất định là nàng nói còn chưa rõ ràng, nhất định là Đại thiếu gia chưa hiểu tình ý của nàng.

“Đại thiếu gia, nô tì tình nguyện cho ngài, thân thể của nô tì là trong sạch, Đại thiếu gia, ngài nhận lấy đi.” Khi đang nói chuyện, nàng chủ động vạch áo ra, lộ ra cái yếm màu đỏ, che hờ một mảng da thịt trắng như tuyết.

Cao Dật Đình chỉ cảm giác tức giận đến sắp nổ tung, vốn tưởng rằng Lý Thanh Ca đang lấy lòng hắn, nhưng không ngờ thì ra là tiện nhân này dùng thủ đoạn dụ dỗ hắn? Thật đáng chết, lúc sáng nàng ta đưa hà bao hắn không màng tới, tự nhiên buông tha cho nàng, không ngờ tiện nhân này lại quá phóng đảng, đêm hôm khuya khoắt mượn tên Lý Thanh Ca chạy đến phòng hắn.

Cảm giác nhục nhã này khiến hắn hận không thể xé nát nàng ra.

Bàn tay mạnh mẽ nắm chặt hà bao, tựa hồ phải nghiền nát đóa hoa cúc trên đó mới chịu, hắn gằn hỏi từng chữ: “Đây là ngươi偷?”

Âm thanh kia còn lạnh hơn bóng đêm, Hồng Hi nghe vậy run lên: “Đại thiếu gia...” Ánh mắt nàng hoang mang sợ hãi, xảy ra chuyện gì? Như vậy mà không bị lay động sao? Căn rằng một cái, nàng mạnh tay cởi áo ra, chỉ còn lại một cái yếm màu đỏ mà một cái quần lót màu thạch anh, phần lớn da thịt lộ ra giữa không khí, có chút run rẩy.

“Đại thiếu gia.” Hai tay nàng ôm ngực, run run, âm thanh cũng không rõ ràng nữa, nhưng nàng vẫn giả vờ trấn định, yêu kiều nói: “Nô tì biết như vậy không tốt, nhưng mà nô tì thật lòng với Đại thiếu gia, hôm nay là sinh nhật của ngài, nô tì dâng lên tấm lòng thành, Đại thiếu gia, ngài nhận lấy đi, nô tì nguyện hầu hạ ngài cả đời.”

“Hầu hạ bổn thiếu gia?” Lời lạnh như băng, ánh mắt âm trầm, gần như nhấn chìm Hồng Hi, “Tiện tì nguoi, nửa đêm dám xông vào phòng bổn thiếu gia, kêu bổn thiếu gia nhận lấy nguoi?”

Còn có chuyện gì khiến hấn cảm thấy bị sỉ nhục hơn chuyện này chứ? Không lẽ Cao Dật Đình hấn là loại động vật chỉ hoạt động nửa thân dưới chứ không có não sao? Tùy tiện một nô tì nào cũng có thể bảo hấn nhận lấy, vọng tưởng bò lên giường hấn?

Đáng chết, đáng chết...

“Đại thiếu gia, ngài nghe nô tì nói...”

Đùng.

Cao Dật Đình mạnh mẽ tát một cái, trực tiếp đánh cho Hồng Hi nổ đom đóm, ngã xuống đất.

Hấn làm sao chịu nghe nàng nói? Tiện nhân này... lại dám liên tiếp trêu chọc vào điều cấm kỵ của hấn.

Được, nếu nàng thấp hèn như vậy hấn không ngại tác thành.

Đáy mắt lạnh như sương, khóe môi cong lên nụ cười âm lãnh trào phúng: “Nguoi chịu vì bổn thiếu gia làm bất cứ chuyện gì? Hà?”

Cao Dật Đình đột nhiên ngồi xuống ghế, giờ chân nhắc gương mặt Hồng Hi lên.

Hồng Hi sớm bị cái tát kia làm cho bối rối, giờ khắc này đầu óc trống rỗng, bên tai cũng vang lên ong ong, chỉ ngờ ngợ nghe được câu hỏi của hấn, hấn hỏi nàng có đồng ý làm việc cho hấn không? Đại thiếu gia thay đổi ý định rồi sao? Cái tát kia là thăm dò nàng? Cũng đúng, bất cứ ai nghe thấy một yêu cầu như vậy, phản ứng đầu tiên cũng sẽ là không thể ứng phó được, đến khi tỉnh táo lại thì có nam nhân nào lại không chấp nhận? Huống hồ, nàng tự nhận mình có bộ dáng ngọt ngào quyến rũ.

“Nô tì, đồng ý.” Nàng đồng ý, dĩ nhiên là đồng ý.

Hồng Hi mừng đến phát khóc, cho dù nửa bên gò má đã sưng đỏ, khóe miệng cũng bầm tím, vừa nói chuyện liền động đến vết thương, ngay cả trong miệng cũng nổi lên một mùi tanh, nhưng nàng đã dùng hết khí lực hô to hai tiếng này, chỉ sợ nói chậm Đại thiếu gia sẽ đổi ý.

Cao Dật Đình lạnh lùng cười, đôi mắt càng thêm hắc ám hung tàn.

Thân là đại thiếu gia Cao gia, là thị vệ hoàng gia, hấn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, nhưng hôm nay tiện tì này rõ ràng đã chạm vào điều cấm kỵ của hấn, khiến ác quỷ đang ẩn nấp trong lòng hấn phải bò ra.

Tối nay, hấn sẽ cho nàng một ký ức không thể quên được, để nàng biết hậu quả khi chọc giận hấn.

Không nghe thấy âm thanh, tâm trạng Hồng Hi nặng nề chìm xuống, không lẽ Đại thiếu gia lại đổi ý? Hay là, cảm thấy nàng không xứng?

Thế là, nàng cố gắng chịu đựng cơn đau, cong cong khóe môi lên, nở một nụ cười mà nàng tự nhận là cảm động, âm thanh ôn nhu nói: “Chỉ cần Đại thiếu gia dặn dò, nô tì... chuyện gì cũng làm.”

Ý tứ đã hết sức rõ ràng, cho dù Đại thiếu gia muốn thân thể trong sạch của nàng, nàng cũng cam tâm tình nguyện, thậm chí cầu còn không được.

Đúng là ngu dốt đến cực điểm. Cao Dật Đình không khỏi nghi ngờ, nha đầu ngu dốt này chính là nha hoàn của Lý Thanh Ca sao?

“Nguoi đúng là người của Hà Hương viện?”

Hồng Hi chờ người, sau đó thì vui mừng, Đại thiếu gia hỏi vậy là muốn đòi người với Lý Thanh Ca sao? Đúng, dĩ nhiên là vậy.

Đại thiếu gia là người trầm ổn lạnh lùng, dĩ nhiên là không thích những chuyện lén lút, nếu thích nàng, trước tiên sẽ cho nàng danh phận, đòi nàng từ tay Lý Thanh Ca, sau đó sẽ chấp nhận nàng, như vậy thì sẽ danh chính ngôn thuận.

Không trách, không trách vừa nãy nghe được những lời thô lỗ của nàng, vẻ mặt Đại thiếu gia đáng sợ như vậy, còn đánh nàng.

Nhất định là do Đại thiếu gia không thể chấp nhận được cách thức hành động này.

Cho nên Đại thiếu gia mới nhất thời tức giận mà đánh nàng.

Thế nhưng, hấn lại bị nàng làm cảm động, hoặc là coi trọng nàng, thương tiếc nàng, lúc này mới hỏi đến xuất xứ của nàng.

Đại thiếu gia đã quyết định tiếp nhận nàng sao? Từ hôm nay nàng đã có thể rời khỏi Hà Hương viện, danh chính ngôn thuận trở thành người của Đại thiếu gia.

Về vui mừng lan tỏa trên mặt, Hồng Hi gật đầu: “Vâng, nô tì là người của Hà Hương viện.”

“Lý Thanh Ca cho người đi theo nàng ta sao?” Thu hết vẻ biến hóa của nàng vào mắt, Cao Dật Đình càng ngày càng nghi ngờ, một người lạnh lùng như Lý Thanh Ca sao lại khoan dung một nha hoàn lẳng lơ như vậy bên người?

Ách? Đại thiếu gia sợ tiểu tiện nhân Lý Thanh Ca kia không thả người sao?

Hồng Hi vội nói: “Không, tiểu thư nàng... nàng rất không thích Hồng Nhi, chỉ muốn ném Hồng Nhi đi.” Nói xong vành mắt đỏ lên, oan ức nói: “Từ nhỏ Hồng Nhi đã đi theo tiểu thư, thật không biết sau khi rời khỏi tiểu thư thì có thể đi đâu, hu hu...”

“Ồ.” Cao Dật Đình hiểu rõ hừ một tiếng, như vậy mới đúng, thì ra không phải Lý Thanh Ca giữ ả lại, mà là tiện tỳ này không muốn đi.

“Đại thiếu gia.” Hồng Hi oan ức hít một hơi, sau đó, quỳ tới bên gối Cao Dật Đình, đôi tay nhỏ nhỏ chậm rãi đặt lên đầu gối hắn, ngược đầu, đôi mắt xinh đẹp long lanh nước mắt: “Tiểu thư nàng... không chỉ một lần muốn đuổi nô tì đi, nô tì thật sự không thể ở lại Hà Hương viện nữa, cầu xin Đại thiếu gia để nô tì đi theo ngài, có được hay không?”

Giữa lúc nước mắt lưng tròng còn không quên liếc mắt đưa tình với Cao Dật Đình.

Ánh mắt Cao Dật Đình lại phát lạnh, một cước đá thẳng vào người nàng.

“Ah.” Hồng Hi hét thảm một tiếng, cảm thấy cứ như có người vừa bóp chặt trái tim mình một cái, ngay cả lực phù ngữ tạng cũng đau đớn, hít thở không thông.

Nàng nằm rạp dưới đất, thấp kém nhìn Cao Dật Đình đứng trên cao: “Đại...” Muốn mở miệng nhưng vừa lên tiếng thì cả người như bị dao cắt, đau đớn vô cùng.

“Nếu không ở Hà Hương viện được, thì bần thiếu gia sẽ cho người chuyển đi nơi khác.” Cao Dật Đình thô bạo, nói, khí tức cả người lạnh như băng, như ma quỷ dưới địa ngục, khiến Hồng Hi không ngừng run rẩy.

Sai rồi sao? Sai rồi sao?

Đại thiếu gia không có ý định tiếp nhận nàng?

Nhưng mà tại sao? Nàng không tốt? Hay là nàng không đủ đẹp?

Hay là vì nàng là nha hoàn, thân phận thấp kém nên không xứng?

Đột nhiên nàng nghĩ đến Lý Thanh Ca, nghĩ đến cuộc sống trong nhung lụa từ nhỏ của nàng ta, nghĩ đến thân phận nàng ta cao quý, càng nghĩ đến chuyện nàng ta không cần làm gì cả cũng có một vị hôn phu tuấn tú như Cao Dật Đình.

Nàng hận, thật hận.

Dựa vào đâu mà tất cả đều thuộc về tiện nhân Lý Thanh Ca, Hồng Hi nàng có điểm nào không sánh bằng?

Vì sao, số phận bất công với nàng như vậy?

Nhưng mà chưa kịp phản nộ u oán thì đã nghe Cao Dật Đình trầm giọng quát lên: “Người đâu?”

Vừa nói, cửa phòng liền mở ra, Hồng Hi không kịp trốn, thậm chí áo cũng không kịp mặc vào, liền thấy bốn tên gia đình tuổi trẻ lực lưỡng tiến vào phòng.

Nàng kinh hô một tiếng: “Ah, đừng mà.” Vội vàng dùng tay bảo vệ thân thể mình, vừa khóc vừa nói: “Đại thiếu gia, cho họ đi ra ngoài, van xin ngài kêu họ ra ngoài đi.”

Tại sao lại như vậy? Thân thể nàng chỉ có thể cho Đại thiếu gia nhìn, nhưng bốn tên nam nhân thấp hèn này đều lại nhìn thấy tất cả.

“Đại thiếu gia.” Gia đình đi đầu nhìn Hồng Hi một cái, trong mắt lóe ra xem thường, chuyện như vậy cũng nhiều năm rồi không thấy, không ngờ đêm nay lại xảy ra. Có thể thấy được, nữ nhân này hoặc là muốn nam nhân đến điên rồi, hoặc là đang muốn chết.

“Đem ả...” Cao Dật Đình chỉ cảm thấy nhìn Hồng Hi một cái cũng sẽ buồn nôn, “Đem ả tiện tỳ này đưa vào Vạn Xuân Lâu, tìm nhiều nam nhân một chút, hầu hạ ả cho tốt.”

Lời nói nhẹ nhàng lại giống như ma quỷ, khiến cho Hồng Hi đang kinh hoàng phải lập tức tỉnh táo lại.

Nàng hầu như không tin nổi mà nhìn Cao Dật Đình, hắn vừa nói gì? Đưa nàng vào Vạn Xuân Lâu?

Vạn Xuân Lâu, đó là nơi kỹ nữ tiếp khách sao?

“Không...” Nàng thê thảm kêu lên, bò đến bên cạnh Cao Dật Đình, van cầu hắn buông tha cho mình. Chỉ là bốn tên gia đình kia không phải kẻ vô dụng, càng không dễ việc đó xảy ra, khi nàng còn chưa đụng tới vạt áo Cao Dật Đình thì bốn người đã nhào tới bắt lấy tứ chi nàng, trực tiếp nhấc nàng lên.

Lúc này Hồng Hi mới thấy sợ, như bị một tia sét đánh trúng toàn thân.

“Đại thiếu gia, nô tì sai rồi, cầu xin Đại thiếu gia bỏ qua cho nô tì, sau này nô tì không dám nữa, nô tì... A a a...”

Một tên gia đình nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của Cao Dật Đình liền cầm một cái khăn lau nhét vào miệng Hồng Hi.

Bốn người đó dễ dàng đưa nàng ra khỏi phòng.

Đêm rất đen, trăng tròn không biết từ khi nào đã bị mây đen che khuất, nhìn sắc trời này tựa hồ như sắp có mưa.

Lý Thanh Ca đứng bên cửa sổ, cảm thấy gió đêm thổi tới khá lạnh, liền thu tầm mắt lại, đóng cửa sổ chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này, Túy Nhi gõ cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lành Ít Dữ Nhiều

“Tiểu thư.” Túy Nhi đóng cửa phòng, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, người biết đêm nay nô tì thấy gì không?”

Lý Thanh Ca liếc nàng một cái, đi thẳng tới bên giường, thả nửa người lên giường nói: “Nửa đêm không ngủ, chạy đến hỏi ta chuyện này sao?”

Túy Nhi vẫn không giảm hứng thú, ngược lại đi đến gần, hạ thấp âm thanh, giọng điệu quái dị: “Tiểu thư, Hồng Hi đi đến viện của Đại thiếu gia rồi.”

“Ồ?” Chuyện này Lý Thanh Ca đã đoán được từ trước, nhưng xảy ra vào đêm nay thì nàng không ngờ tới được.

Vốn tưởng rằng Lý Thanh Ca nghe vậy, không giận đến gio chân thì cũng phải biến sắc, nhưng mà nàng chỉ không hề có cảm xúc gì mà ồ một tiếng, vậy là ý gì? Nghe không hiểu lời mình sao?

Dĩ nhiên Túy Nhi có chút thất vọng với thái độ của Lý Thanh Ca, không khỏi cao giọng nói: “Tiểu thư, Hồng Hi đã tới phòng của Đại thiếu gia, hơn nữa đến giờ còn chưa trở lại.”

“Có lẽ Đại thiếu gia giữ nàng ta lại có việc.” Ánh mắt Lý Thanh Ca thay đổi, miệng vẫn tùy ý đối phó Túy Nhi, nhưng trong lòng nàng đoán được Hồng Hi chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Cao Dật Đình kia là người nào? Người khác có lẽ không biết, nhưng mà trải qua hai kiếp, nàng nhìn rất rõ, cho dù hấn khoác một cái túi da tuần tú nhả nhặn, nàng vẫn có thể nhìn ra bên trong đó chẳng qua chính là một con ác quỷ.

Ngày hôm nay, Cao Dật Đình gặp quá nhiều đã kích, tiệc sinh nhật đang yên đang lành bị hủy thì cũng thôi, ngay ở trước mặt nhiều người như vậy bị mất mặt, nữ nhân yêu thương lại bị hủy dung, một bụng oan ức và oán hận của hấn không có chỗ phát ra, đúng lúc này, Hồng Hi lại điếc không sợ súng mà tìm đến cửa.

Hừ, bởi vì ngày thường Cao Dật Đình làm ra bộ dáng đạo mạo giả vờ, cho nên hấn cũng sẽ không để cho việc này xảy ra, huống hồ hôm nay...

Cho nên, đêm nay chỉ sợ là Hồng Hi sẽ đi không trở lại.

Túy Nhi xạm mặt lại, ai cũng đoán được là Đại thiếu gia giữ Hồng Hi lại, nhưng mà, có việc sao? Rốt cuộc là “việc” gì, rất dễ khiến người ta nghĩ đến chuyện không hay, lẽ nào tiểu thư không ngại sao?

“Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt, Hồng Hi lại là một cô nương, đến phòng Đại thiếu gia cũng không được tốt lắm.” Túy Nhi chậm rãi nói, vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lý Thanh Ca, trong lòng nghĩ, nàng nói rõ như thế, cho dù tiểu thư ngớ ngẩn thì cũng phải hiểu được chứ.

Lý Thanh Ca hơi nhưống mảy, liếc Túy Nhi một cái, “Nếu người hiểu kỳ chi bằng tự mình đi tìm hiểu.”

“Àch...” Mặt Túy Nhi đỏ lên, cái chuyện rình mò này nàng sẽ không làm đâu.

Nhưng mà tiểu thư thật sự không để ý sao? Hay là quá khó chịu đến mức không còn cảm giác?

Đột nhiên, Túy Nhi có cảm giác khổ sở dùm cho Lý Thanh Ca, một Hạ Chi Hà đã không rõ ràng rồi, còn thêm một Hồng Hi, tiểu thư nha, làm sao lại khổ như vậy chứ?

Giờ khắc này Lý Thanh Ca đã cởi áo, tiến vào trong giường, thấy Túy Nhi còn sững sờ đứng một bên, mặt chau mày ủ, không khỏi lắc lắc đầu cười nói: “Thôi, người cũng đừng về nữa, cứ ở đây với ta, khỏi mất công lại suy nghĩ lung tung.”

“Uhm” Túy Nhi nghe nói vậy thì kích động gật đầu, vội cởi áo khoác, tháo giày, bò lên giường.

Nằm xuống bên cạnh Lý Thanh Ca, tâm tình Túy Nhi lập tức bình ổn đi nhiều: “Tiểu thư, người thật tốt.” Âm thanh nàng hơi cứng ngắc, tựa hồ còn mang theo cảm giác buồn ngủ.

Lý Thanh Ca cười nhẹ, không lên tiếng, chỉ thoáng nghiêng người đắp mền lại cho nàng.

“Tiểu thư.” Túy Nhi bị hành động này của nàng làm cho cảm động đến rồi tỉnh rồi ngủ, một cảm giác ấm áp dâng trào trong lòng, nàng vươn mình ôm lấy cánh tay Lý Thanh Ca: “Tiểu thư còn nhớ không, năm xưa khi nô tì được phu nhân đưa về phủ, mọi người đều cho rằng nô tì không sống nổi, chỉ có người, mỗi ngày đều ăn ngủ chơi cùng nô tì, hoàn toàn không xem nô tì là người sắp chết, khi đó, buổi tối đi ngủ người cũng đắp mền cho nô tì như vậy...”

Nói tới đây, trong lòng Túy Nhi đau xót, cổ nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Nàng là cô nhi, khi bắt đầu nhớ được chuyện thì đã chỉ có một mình.

Nàng không cha không mẹ, không bằng hữu, chỉ có một lão gù xem như chăm sóc cho nàng.

Lão gù là ăn mày, bởi vì lưng rất gù, giống như mọc một cái mụn ngọt, cho nên mọi người gọi hắn là Lão gù.

Thật ra, Lão gù cũng không quá già, chỉ ít, tóc của hắn chưa có một sợi bạc nào.

Lão gù cũng là người sạch sẽ nhất trong đám ăn mày, mỗi ngày đều thấy hắn đến bờ sông rửa mặt, chỉ là, hắn lại không cho phép nàng rửa.

Lão gù nói, nàng sẽ không làm ăn mày quá lâu, vì nàng còn có nương.

Lão gù nói đã từng gặp mẫu thân nàng, đó là một nữ tử quý khí rất xinh đẹp, mỗi khi nói đến đây, vẻ mặt của hắn mang theo một vẻ mê luyến giống như mộng ảo, mà nàng lại rất xem thường, nhổ nước bọt vào hắn, cười nhạo hắn là muốn nữ nhân đến điên rồi.

Lão gù nhìn bộ dạng của nàng, không nhận được mà lắc đầu, nói nàng không được đẹp bằng một nửa mẫu thân nàng.

Hả...

Sau đó, một trận ôn dịch kéo tới, Lão gù chết rồi, nàng canh giữ bên thi thể ba ngày ba đêm.

Sau đó, tiến vào Lý phủ, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, đó là lần đầu tiên từ khi nàng sinh ra, nàng được nhìn thấy dáng vẻ của mình.

“Túy Nhi...” Lý Thanh Ca nghiêng người sang, nhìn thấy ánh mắt đầy nước của nàng, trái tim co rút lại.

Thì ra, nàng đều nhớ.

Năm đó, nương và cha đi khu bệnh dịch cứu người, mang về một hài tử tuổi tác tương đương mình, đó là Túy Nhi.

Lúc đó, nàng gầy nhỏ khô héo, lại như cọng cỏ khô ven đường bị ánh nắng thiêu cháy.

Nương giao nàng ta cho mình.

Cho tới nay, ngoại trừ một năm đầu tiên được đưa về Lý phủ nàng không chịu nói chuyện ra, thì sau đó Túy Nhi lại trở thành một đứa nhỏ nói nhiều vô cùng.

Nàng cho rằng nha đầu này đã quên đi quá khứ, cho nên mới có thể sống vui vẻ như vậy.

Nhưng giờ khắc này, nhìn nước mắt của Túy Nhi, nàng đột nhiên hiểu rõ.

“Túy Nhi, xin lỗi, mấy năm nay ta...” Nghĩ đến kiếp trước Túy Nhi chết thảm, trong lòng Lý Thanh Ca cực kỳ đau đớn và áy náy, nha đầu này tin cậy và y lại mình như vậy, nhưng mà đời trước, nàng lại bỏ mặc nàng ta.

“Tiểu thư, người nói Hồng Hi và Đại thiếu gia bây giờ đang làm gì?” Giữa lúc Lý Thanh Ca đang tự trách thì đôi mắt Túy Nhi đảo một vòng, không đầu không đuôi hỏi một câu.

Lý Thanh Ca hơi sững sờ, liền nhìn thấy Túy Nhi lau nước mắt sau đó kiên quyết nói: “Tiểu thư, nếu người không ngăn lại, Túy Nhi thật muốn lòi nha đầu chết tiết Hồng Hi kia ra ngoài, lột hết quần áo, cho ả xấu hổ đến chết, đúng là vô sỉ.”

Càng nói càng lạc đề rồi.

Lý Thanh Ca cười khô, trong lòng vừa buồn vừa đau, nhưng vì câu nói này của Túy Nhi mà cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

“Được rồi, nói ra rồi thì thôi, nếu Hồng Hi có thể được Đại thiếu gia yêu thích thì đó cũng là số mệnh của nàng ta.”

Túy Nhi nhất thời kinh sợ nhìn Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, tâm địa Bồ tát này của người khi nào thì mới chịu thay đổi đây?”

Tâm địa Bồ tát? Lý Thanh Ca nghe nói chỉ cảm thấy trào phúng vô cùng? Nàng bây giờ vẫn còn là tâm địa Bồ tát sao? Trái tim của nàng đã sớm bị thương đến trăm ngàn chỗ, sớm bị quăng vào Địa Ngục, nhiễm phải nọc độc.

“Ngủ đi.” Nàng xoay lưng lại Túy Nhi, nàng sợ, sợ Túy Nhi nhìn thấy thù hận và thâm độc trong đôi mắt nàng.

Thật ra, cô gái có tâm địa Bồ tát trong miệng Túy Nhi kia, đã chết rồi, chết rồi.

Mà nàng...

Không thể quay về như trước được nữa, không thể được nữa...

Sáng hôm sau, trời vừa sáng Lý Thanh Ca đã bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

“Tiểu thư, nô tì đi xem sao.” Túy Nhi thấy Lý Thanh Ca đứng dậy cũng vội đứng lên theo, nhanh nhẹn mặc quần áo vào.

Lý Thanh Ca tựa ở đầu giường, nhắm hai mắt lại, muốn nghỉ ngơi thêm một chút nữa. Tối hôm qua sau khi nói chuyện với Túy Nhi xong nàng lại không ngủ được, cứ trằn trọc trở mình, chỉ vừa ngủ được một lúc thì bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, giờ khắc này đầu óc vẫn chưa tỉnh táo.

Túy Nhi mở cửa liền thấy Thúy Xảo đứng chặn trước cửa, mà Trương thị mặt mày lo lắng cứ đòi đi vào.

“Trương ma ma, bà chờ một lát đi, tiểu thư còn chưa dậy, bà làm sao vào được? Nếu tiểu thư trách tội thì bà gánh vác nỗi sao?” Thúy Xảo đưa tay ngăn Trương thị, những ngày này nàng nhìn ra được, bề ngoài Lý Thanh Ca đối đãi với mẹ con Trương thị khá lịch sự, nhưng cũng không thân thiết, hơn nữa hành vi của mẹ con Trương thị cũng khiến người ta chán ghét, cho nên khi nói chuyện nàng cũng không thêm khách khí. Giương mặt tròn trịa của Trương thị tái mét, tức đến run rẩy: “Ngươi là cái thứ gì, cho dù là Lão thái thái tới thì cũng phải biết lễ nghĩa chứ? Dù gì ta cũng là chủ mẫu của tiểu thư, hầu hạ tiểu thư lớn lên, bây giờ ta có việc cần bẩm báo, nha đầu chết tiết ngươi dám cản ta sao? Hừ, mau tránh ra đi, nếu không đừng trách ta ý lớn tuổi bắt nạt ngươi.”

“Hừ.” Thúy Xảo cười gằn, hai tay chống vào eo: “Ý lớn tuổi? Ta không sợ thì sao, đừng nói là bà ý vào việc dứt sữa cho tiểu thư được vài ngày mà lên mặt, cho dù bây giờ bà đi bẩm báo với Lão thái thái, Đại thái thái thì ta cũng không sợ. Chủ tử còn đang nghỉ ngơi, bà muốn gặp là gặp, không lẽ chủ tử phải nghe lời bà sắp xếp hay sao?”

Nét mặt già nua của Trương thị như biến thành màu gan heo, bà bước hai bước lên bậc thềm, trực tiếp muốn đẩy Thúy Xảo ra, miệng la hét: “Bây giờ ta không rảnh tính toán với người, chờ ta bẩm báo với tiểu thư...”

“Bà già này làm gì vậy? Muốn động thủ với ta sao?” Thúy Xảo cười lạnh, xô bà ra: “Hừ, uống cho bà hầu hạ tiểu thư lớn lên, cũng xem như là người cũ, không lẽ một chút quy củ cũng không hiểu? Nơi này là khuê phòng của cô nương, một ma ma hầu hạ bên ngoài cũng có thể tùy tiện vào sao?”

“Ta...” Trương thị bị lời này chọc cho tim gan đều đau, trước đây khi ở Lý phủ, khuê phòng của Lý Thanh Ca bà muốn vào là vào, bây giờ đến Cao phủ, bà lập tức bị biến thành một lão ma ma, giống như những lão phụ nhân làm việc nặng bên ngoài, không được xem trọng nữa.

Thúy Xảo nhìn vẻ mặt bà không tốt, cười lạnh một cái, vừa muốn nói thêm mấy câu chế nhạo thì bị Túy Nhi từ phía sau đi tới cắt ngang.

“Chuyện gì xảy ra?” Túy Nhi vừa buột đai lưng vừa đi tới: “Sáng sớm đã náo động rồi, có để cho người ta ngủ hay không?”

“Túy Nhi, tiểu thư dậy chưa?” Trương thị không thèm để ý đến giọng điệu câu gắt của nàng, trực tiếp hỏi.

Túy Nhi tức giận liếc bà một chút: “Các người cãi nhau như vậy, còn ngủ được sao?” Nói xong, lại bắt nã mà ngáp to một cái.

“Tiểu nha đầu chết tiết ngươi là tuổi heo, chỉ cần ngủ thì cho dù bị thiên lôi đánh chưa chắc ngươi thức nữa.” Trương thị xem thường nhìn nàng một cái, nhưng giờ này không phải lúc để cãi nhau, cho nên bà vừa trách xong lại nói: “Nếu tiểu thư dậy rồi thì ngươi đi thông báo cho ta một cái, nói ta có việc bẩm báo.”

“Có việc?” Túy Nhi mạnh mẽ trừng bà một cái, trong lòng nghĩ thầm, chắc không phải là tiện nhân Hồng Hi kia được Đại thiếu gia yêu thích, bây giờ đến đòi người với tiểu thư chứ?

“Bà chờ đi, ta vào thông báo đã.”

Trương thị hừ một tiếng, sau đó lo lắng nhìn trời, hôm qua bà vừa từ Phổ Tế tự về, rất là mệt mỏi, trời vừa tối đã đi nghỉ ngơi. Nhưng mà, giữa lúc mơ hồ dường như nghe được tiếng Hồng Hi kêu thảm thiết, bà sợ đến tỉnh giấc, lúc này mới biết trời đã sáng, nhìn sang giường của Hồng Hi thấy chần nệm chỉnh tề, sờ vào thấy rất lạnh, hiển nhiên là chưa từng được động tới.

Lúc này Trương thị mới lo lắng, nữ nhi của bà không về, bà tìm suốt nửa ngày cũng không ai nói là gặp được nó, bà mới không thể không tìm đến Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư, Trương ma ma đến rồi.” Túy Nhi vừa tiến vào liền vội vã nói.

“Có chuyện gì?” Lý Thanh Ca hững hờ nhướn mắt lên, tựa hồ cũng không có ý định thức dậy.

“Chỉ sợ là chuyện của Hồng Hi.” Túy Nhi đi lên phía trước, lấy y phục ở trong tủ quần áo đưa cho Lý Thanh Ca, tiếp tục nói: “Tiểu thư, nô tì thấy, có thể là hôm qua Hồng Hi đã được Đại thiếu gia yêu thích, cho nên trời vừa sáng Trương ma ma đã đến đây khoe khoang, tám phần là còn muốn nhờ người làm chủ, cầu xin Đại thái thái tác thành, sau đó để Đại thiếu gia thu Hồng Hi.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca ngồi trên giường, vừa mặc áo vừa nghe nàng nói chuyện, lại nở nụ cười bí ẩn, để Đại thiếu gia thu Hồng Hi? Ha, đúng là tính toán rất được.

Cao Dật Đình kia tất nhiên là không vừa mắt một nô tì dễ tiện như Hồng Hi, như vậy, để nàng ta đi chọc tức hắn cũng không tệ.

Còn về Hồng Hi sao? Nếu thật sự đi theo Cao Dật Đình, chỉ sợ là phúc hay họa thì còn phải trông chờ vào vận may của chính mình.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Lý Thanh Ca thấy tỉnh táo tinh thần, chuyện thú vị như vậy nàng rất muốn đi nghe, thậm chí trong đầu nghĩ đến, nếu Hạ Chi Hà nghe được chuyện này sẽ có phản ứng gì? Đúng rồi, còn có Lý Bích Như, nàng có nên tác thành luôn không? Mới không phụ lòng nàng ta hao tổn tâm trí trà trộn vào Cao phủ.

“Tiểu thư.” Túy Nhi ngạc nhiên, hầu như là trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Lý Thanh Ca, miệng lúng búng nói: “Tiểu thư, không phải người tức giận đến hồ đồ rồi chứ? Sao còn cười được?”

“Không cười chẳng lẽ khóc sao?” Lý Thanh Ca ăn mặc chỉnh tề, mang giày vào, dặn dò: “Để Trương ma ma đi vào.”

“Tiểu thư.” Túy Nhi không nghe theo, “Tiểu thư đã nghĩ ra sẽ đối phó thế nào chưa?” Lỡ như lão yêu bà kia thật sự năn nỉ tiểu thư đi nói với Đại thiếu gia thu Hồng Hi, lại lấy chuyện gao nấu thành com để áo chế nàng, tiểu thư tính tình hiền lành nhất định sẽ đồng ý.”

Haiz, bản thân còn chưa xuất giá đã phải nặc thiệp cho hôn phu rồi, thiên hạ này còn có nữ nhân khờ hơn tiểu thư hay sao?

Ứng phó? Lý Thanh Ca nghe lời của nàng, chỉ muốn cười lên, vì lý do Trương thị tìm nàng sẽ không như Túy Nhi nói. Nếu Hồng Hi thật sự được Đại thiếu gia yêu thích, bọn họ giấu nàng còn không kịp, làm sao lại chủ động đến tìm nàng?

Tìm nàng, nhất định là Hồng Hi xảy ra chuyện.

“Người đi đi, ta tự có chủ trương.” Lý Thanh Ca nói.

“Dạ.” Túy Nhi chu cái miệng, có chút bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Trương thị vội vã tiến lên: “Thế nào?”

Nhìn bà nôn nóng như vậy, Túy Nhi càng chắc chắn thêm nghi ngờ của mình, trong lòng hừ lạnh, thật không biết xấu hổ, lén lút quyến rũ hôn phu của tiểu thư, bây giờ còn dám tìm đến cửa? Đúng là không biết xấu hổ...

Mây liễu dựng đứng, Túy Nhi liền thở phì phò hừ Trương thị một cái: “Gấp cái gì? Tiểu thư vừa dậy, cũng phải rửa mặt chải đầu rồi mới gọi bà được, bà cứ chờ đi.”

Nói xong liền gọi Thúy Xảo, hai người một người thì đi lấy nước rửa mặt, một người thì hầu hạ Lý Thanh Ca chải đầu.

Bỏ mặt Trương thị tức giận đứng đó, mặt mày đen thui, đỉnh đầu muốn bốc khói: “Đám chết tiệt này, sớm muộn cũng có một ngày cho các người biết tay...”

Lúc Thúy Xảo tiến vào, Lý Thanh Ca liền biết Túy Nhi “giả truyền thánh chỉ”, bất quá nàng cũng không ngại, loại người như Trương thị, làm cho bà ta giảm bớt nhuệ khí cũng tốt.

Chờ rửa mặt xong xuôi, lại ăn điểm tâm, Túy Nhi mới chậm rãi đi ra, nhìn thấy Trương thị vẫn đứng đó như cọc gỗ, cả người nóng nảy như lửa thiêu, trong lòng nàng xi cười một cái, hừ, lão yêu bà, ai kêu người xấu xa...

Nhưng mà, trên mặt nàng vẫn bày ra một bộ dáng đứng đắn, Túy Nhi nâng cằm lên, hừ với Trương thị: “Gọi bà đấy, vào đi.”

Gương mặt căng thẳng của Trương thị cuối cùng cũng giãn ra một chút, mặc kệ sắc mặt chán ghét của hai nha đầu bên cạnh, bà vội vã nhào vào trong phòng Lý Thanh Ca. Có lẽ vì đứng quá lâu, hai chân bị tê, vừa mới cất bước thì cả người lao đảo, chân lệch một cái, cả người xụi lơ dưới đất.

“Ồi...” Bà gào lên một tiếng đau đớn, nằm dài dưới đất không đứng lên được.

Thúy Xảo và Túy Nhi liếc nhìn, lại ôm bụng cười ha ha.

Trương thị tức giận muốn mắng chửi, nhưng hai chân tê rần không cử động được, cuối cùng, vẫn là Thu Dung nhìn thấy, đỡ bà lên.

Mảnh mẽ trừng mắt nhìn hai người, Trương thị khập khiễng đi vào phòng Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư, không xong rồi.” Vừa đẩy cửa ra, Trương thị đã vội vàng hô to.

Lý Thanh Ca ngồi trên ghế, lập tức nhú chặt lông mày: “Chuyện gì, sao ma ma lại kinh hoàng như vậy?”

Trương thị kéo đôi chân không còn cảm giác, vội tiếng lên nói: “Tiểu thư, chuyện rất nghiêm trọng, nha đầu Hồng Hi mất tích rồi.”

“Mất tích?” Đôi mắt Lý Thanh Ca lóe qua tia sáng hắc ám, trong lòng có vô số suy đoán, nhưng mà, mỗi một suy đoán đều dẫn đến kết quả là Hồng Hi lành ít dữ nhiều.

Đĩ nhiên, nàng không cho là Cao Dật Đình sẽ điên cuồng đến mức giết người, nhưng đêm qua Hồng Hi cũng sẽ chịu không ít tội.

“Đúng vậy, tối qua lão nô ngủ say, cũng không biết nha đầu kia đi đâu mất, vừa sáng thì thấy trên giường nó trống không, gọi mấy lần cũng không trả lời. Cuối cùng lão nô ra ngoài tìm, tìm khắp phủ cũng không thấy.” Trương thị cuống lên, trong mắt đã lấp lánh nước: “Tiểu thư, xin người làm chủ cho lão nô, lão chỉ có một đứa con gái này thôi.”

Lý Thanh Ca nhìn chằm chằm bà không chớp mắt, nhìn nước mắt trong mắt bà, đáy lòng lại âm u lạnh lẽo.

Đúng rồi, chỉ có một đứa con gái này thôi, đây mới là lời thật lòng của bà, nước mắt này mới đúng là chảy ra từ tận đáy lòng.

Nhớ kiếp trước, Trương thị luôn nói bên tai mình: “Tiểu thư, lão nô tự biết mình không xứng, nhưng tiểu thư là do một tay lão nô nuôi nấng, lão nô đã xem tiểu thư như con gái mình, trong lòng lão thì người chính là sinh mạng, thậm chí ngay cả nha đầu Hồng Nhi kia cũng không bằng. Cho nên, nếu nha đầu kia có điểm nào không biết lễ nghĩa, thì xin người nói cho lão biết, lão sẽ dạy dỗ nó đàng hoàng.”

Hừ, nghe thật buồn cười biết bao.

Nhưng mà kiếp trước, lần nào Lý Thanh Ca cũng bị những lời nói này làm cảm động, sau đó dung túng cho hai mẹ con này, chuyện gì cũng nhường Hồng Hi, vì nàng cảm thấy, Trương thị là mẹ ruột của Hồng Hi nhưng lại tốt với nàng như vậy, cứ như là nàng đã cướp đi nương của nàng ta, cho nên, ở những chuyện khác nàng đều tận lực bù đắp cho Hồng Hi.

Giờ khắc này, thấy Trương thị khóc ròng cầu xin, Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy trào phúng cực kỳ.

“Có lẽ là đi chơi ở đâu đó, Trương ma ma đi tìm là được rồi, cũng đâu thể có chuyện người đang sống sờ sờ lại biến mất được chứ.”

Trương thị thấy Lý Thanh Ca nói lời này là có ý mặc kệ, vội nói: “Không, tuy nha đầu kia ngày thường hơi ương bướng nhưng không thể nào lại cả đêm không về, lão nô sờ qua giường của nó, rất lạnh, chứng tỏ từ tối qua nó đã mất tích.”

“Ồ, có chuyện như thế?” Lý Thanh Ca giả vờ ngạc nhiên, sau đó từ từ đứng dậy, liếc nhìn Trương thị một chút: “Nếu như thế vậy thì gọi thêm vài người, chia ra đi tìm.”

“Dạ.” Trương thị không còn cách nào, cũng chỉ có thể gật đầu, sau đó lại nói: “Kính xin tiểu thư hồi bẩm Đại thái thái một tiếng, dù sao ở đây cũng là Cao phủ, ngoại trừ Hà Hương viện chúng ta, những nơi khác cũng phải đi thông báo một tiếng, nếu không sẽ không dễ tìm.”

Lý Thanh Ca đáp lời: “Được, bà dẫn người đi tìm đi, ta sẽ đi nói với Đại bá mẫu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chăm Sóc

Khi Lý Thanh Ca đến nơi, tỷ muội Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đang ngồi trong phòng khách thấp giọng trò chuyện, nhìn thấy nàng đến, Cao Vân Tuệ đứng lên, mỉm cười gật đầu với Lý Thanh Ca: “Lý muội muội đến rồi.”

“Chào Tam tỷ tỷ.” Lý Thanh Ca cũng khách khí hành lễ với nàng.

Cao Vân Bình thấy cảnh này thì khịt mũi xem thường, kéo Cao Vân Tuệ ngồi xuống, lớn tiếng dạy dỗ: “Muội lớn hơn nàng ta, phải là nàng ta hành lễ với muội, ai như muội chứ, đúng là tự hạ mình.”

Cao Văn Tuệ hơi cắn môi, lúng túng bất an nhìn về phía Lý Thanh Ca, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lý Thanh Ca cũng không để ý tới lời của Cao Văn Bình, ngược lại nở một nụ cười an ủi Cao Văn Tuệ.

Kiếp trước nàng và Cao Văn Tuệ cũng không tiếp xúc nhiều, nữ tử này là thứ nữ ở Cao gia, sau khi Tứ di nương chết chưa đầy một tháng đã bị Cao gia gả tới Man Hoang xa xôi. Nói đến, cũng là một nữ nhân đáng thương, chính là không biết vận mệnh sau này thế nào.

Đời này, mặc kệ người khác thế nào, Cao Văn Tuệ vẫn duy trì lễ nghi với nàng, điểm ấy, trong lòng Lý Thanh Ca vẫn rất cảm động.

Cao Văn Tuệ nhìn nàng nở nụ cười thì an tâm, ngược lại cũng nín cười nhìn nàng. Gương mặt tròn tròn mang theo vài phần e thẹn và ảm áp, khiến trong lòng Lý Thanh Ca thấy hoảng hốt, dường như, trước kia nàng cũng từng cười như vậy.

“Thái thái dậy rồi, các cô nương có thể đi vào.” Lúc này, nha hoàn Kim Linh đi ra, mời các vị cô nương vào trong.”

Cao Văn Bình là người đầu tiên đứng dậy, sau đó mạnh mẽ trừng Lý Thanh Ca một cái, xong rồi kiêu ngạo uốn người đi đầu tiên.

Lý Thanh Ca cảm thấy khó hiểu, vị Nhị tiểu thư này, mình đắc tội nàng ta khi nào? Sao nàng ta lại trừng mắt xem thường mình, rốt cuộc là tại sao?

“Lý muội muội, muội đừng để ý, Nhị tiểu thư chính là người như vậy, sau một thời gian thì sẽ không sao đâu.” Cao Văn Tuệ đi tới, nhẹ giọng an ủi Lý Thanh Ca mấy câu.

Lý Thanh Ca nhoen miệng cười: “Tam tỷ tỷ lo xa rồi, Thanh Ca không để trong lòng.”

Một tia thương thức xẹt qua đáy mắt, Cao Văn Tuệ nhìn Lý Thanh Ca nhẹ nhàng đầu gật: “Tốt lắm, Lý muội muội còn nhỏ như vậy đã có lòng dạ rộng rãi, tỷ tỷ rất phục.”

Lý Thanh Ca hơi kinh ngạc, đây là lời mà Cao tam tiểu thư nhất như chuột sẽ nói sao?

Lại nhìn Cao Văn Tuệ, thấy nàng đã cúi mắt xuống, che giấu sự giao hoạt và thông tuệ trong mắt: “Lý muội muội, chúng ta vào thôi, đừng để mẫu thân đợi lâu.”

“Ừm.” Lý Thanh Ca gật đầu, nhưng trong lòng đối với Cao Văn Tuệ đã có thêm mấy phần chú ý.

Nha hoàn vén rèm, hai người cùng đi vào bên trong, liền thấy Đại thái thái ngồi trên giường mềm, khí sắc rất không tốt. Ngày thường bà bảo dưỡng rất kỹ, nhưng mà bây giờ lại thêm thâm vô cùng, da dẻ khô cần một môi, mí mắt đã có nếp nhăn, khoe miệng cũng ỉu rũ cong xuống, phảng phất trong một buổi đã già đi mười tuổi. Cho dù hôm nay bà cố ý mặc một thân y phục màu đỏ cũng không che nổi vẻ tiêu tụy tái nhợt của mình.

Lý Thanh Ca và Cao Văn Tuệ rất hiểu chuyện, chỉ liếc mắt nhìn một cái liền cúi mắt xuống, tiến lên hành lễ với Đại thái thái: “Con gái / Cháu gái thỉnh an mẫu thân / Đại bá mẫu.”

“Ngồi đi.” Không chỉ vẻ mặt của Đại thái thái không tốt, giọng điệu càng không tốt, lộ ra vẻ buồn bực khó tả.

Vì chuyện của Cao Văn Dao, ngày hôm qua vừa mệt vừa sợ, cả đêm bà không ngủ được, thậm chí trong lòng như có lửa đốt, trong miệng còn nổi mụn lở, làm cho bà đau đớn vô cùng.

Giờ khắc này, thấy ba người Lý Thanh Ca xinh xắn lạnh lợi, lại liên tưởng đến con gái mình, Đại thái thái càng thấy như có lửa đốt.

Bọn họ muốn làm gì đây? Có ý thêm dầu vào lửa sao?

Hít một hơi thật sâu, Đại thái thái đẩy Cao Văn Bình ra, trầm giọng nói: “Thôi, con cũng ngồi đi.”

“Bình Nhi không mệt, Bình Nhi thấy mẫu thân không được khỏe, Bình Nhi muốn xoa bóp cho mẫu thân một chút.” Cao Văn Bình bóp vai bà, yếu điệu nịnh nọt, đôi tay nhỏ nhắn dùng sức vừa phải xoa bóp vai Đại thái thái: “Mẫu thân, tay nghề của Bình Nhi thế nào? Nếu mẫu thân thích...”

“Kêu con ngồi thì cứ ngồi, nói nhiều quá làm gì?” Đại thái thái không kiên nhẫn gầm lên một tiếng, đưa tay hất tay Cao Văn Bình ra.

Cao Văn Bình đỏ mặt tới mang tai, trong lúc nhất thời cảm thấy rất mất mặt, nàng ngượng ngùng cười: “Mẫu thân làm sao vậy? Con gái nặng tay lắm sao?”

Đại thái thái vừa gầm lên, làm động một cái mụn lở trong miệng, đau đến vặn vẹo cả gương mặt, thấy Cao Văn Bình không biết chừa mực, trong lòng vô cùng chán ghét, nhưng ngại có nhiều người không tiện phát tác, chỉ nhẫn nhịn nói: “Hôm nay mẫu thân không khỏe, làm khó cho con có lỗi rồi, ngồi đi.”

“Vâng.” Sắc mặt Cao Văn Bình lúc này mới hòa hoãn trở lại, nhưng trong lúc ngồi xuống vẫn dùng ánh mắt căm ghét liếc nhìn Lý Thanh Ca một cái.

“Đại bá mẫu, Đại tỷ tỷ khỏe chưa?” Lý Thanh Ca nhìn gương mặt như già đi mười tuổi của Đại thái thái, hỏi.

Đại thái thái nhìn về phía Lý Thanh Ca, áo màu xanh nhạt, dung mạo trong trẻo, tóc như mực đen, mi như xuân thủy. Hay cho một mỹ nhân Giang Nam,

chỉ cần ngồi xuống ghế đã lập tức như một bức họa...

Trong mắt Đại thái thái lóe qua một tia căm ghét, làn da vốn đang xạm đi lại đen tối thêm mấy phần, bà âm thầm cắn răng, nặng nề thờ dài: “Con đến đúng lúc lắm, Bá mẫu đang muốn sai người đi gọi con đây.”

“Không biết Đại bá mẫu có gì dặn dò?” Lý Thanh Ca khách khí hỏi.

Đại thái thái gật đầu, ánh mắt âm u một hồi lại mang theo vài phần tính toán, nhìn một vòng sang tỷ muội Cao Vân Bình: “Là như vậy, Đại tỷ tỷ và Hạ tỷ tỷ của con đột nhiên bị bệnh, hôm qua Đại bá mẫu cả đêm không ngủ chính là vì lo lắng cho hai đứa nhỏ này, haiz...”

“Mẫu thân đừng lo lắng, phụ thân y thuật cao minh, nhất định sẽ chữa khỏi cho hai vị tỷ tỷ.” Cao Vân Bình xốc lại tâm tình, lại lộ ra gương mặt tươi cười, ôn nhu khuyên nhủ.

Trong mắt Đại thái thái lóe qua vẻ không kiên nhẫn và căm ghét, nhưng vẫn gù tán thành, sau đó thì rom róm lệ: “Đúng đó, nhờ có Lão gia, nếu không thì hai đứa nhỏ này sẽ không cứu được.”

“Hai vị tỷ tỷ là người tốt sẽ được phúc, không có gì đâu.” Lý Thanh Ca cũng nhẹ giọng an ủi, trong lòng lại có suy nghĩ, độc này của nàng lấy từ dân gian, mà từ khi Cao Viễn xuất sư (học thành tài) thì liền vào triều hành y, chuyên xem bệnh cho vương công quý tộc, những loại bệnh nguy hiểm lại khó chữa thế này, e là chính hần cũng không chữa được.

“Lý cô nương nói rất phải, chỉ mong hai đứa nó nhanh chóng khỏe lên.” Đại thái thái dùng khăn lau giọt nước mắt lấp lánh nơi khóe mắt, tại nặng nề thờ dài nói tiếp: “Hôm nay ta tìm ba người các con đến, cũng là có chuyện phiền phức muốn nhờ.”

Ánh mắt Lý Thanh Ca tối sầm lại, tựa hồ có dự cảm không tốt.

Cao Vân Bình lại nhướng mày nở nụ cười, rất sáng khoái mà nói: “Mẫu thân quá lời rồi, nếu mẫu thân có gì dặn dò thì con gái xin được nghe theo, làm gì có chuyện phiền phức? Đừng là làm chúng con tốn thọ đó.”

Cao Vân Tuệ ngồi đối diện nàng, nghe được lời này không khỏi nâng mắt lên, liếc nhìn Cao Vân Bình một cái, cũng nhẹ nhàng mở miệng: “Mẫu thân có việc gì xin cứ dặn dò.”

Đại thái thái vui mừng gật gù sau đó nhìn sang Lý Thanh Ca, ý tứ như muốn nói, hai người này đều đã đồng ý, còn ngươi thì sao?

“Đại bá mẫu có việc, Thanh Ca xin dốc hết sức.” Tâm tư Lý Thanh Ca xoay một cái, mỉm cười trả lời.

“Con ngoan, đều là con ngoan.” Đại thái thái tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, sau đó thì không ngừng khen ngợi các nàng, sau đó hơi đổi giọng, sâu xa nói: “Các con cũng biết, hai nha đầu kia nhiễm bệnh lạ, có chút dọa người, ngay cả bọn nha đầu ngày thường hầu hạ cũng... Haizz, cũng khó cho bọn họ, dù sao cũng chỉ là nha đầu, không thân không thích, làm gì có ai thật tâm hầu hạ chủ tử đâu.”

Đại thái thái vừa nói thì Lý Thanh Ca đã hiểu rõ vấn đề, xem như là chứng thực được suy đoán trong lòng. Không sai, Đại thái thái này là người không chịu nổi khi thấy người khác tốt lành, bây giờ con gái và cháu gái của mình bị hủy thành bộ dạng đó, bà làm sao có thể khoan dung ba đứa con gái bộ dạng như hoa như ngọc này được ung dung tự tại đây? Cho dù không thể bắt họ chịu đau đớn như hai người kia, ít nhất cũng phải lột đi một lớp da mới có thể bình phục được phần uất trong lòng bà.

Nhưng mà, muốn Lý Thanh Ca nàng hầu hạ, người kia phải tự cầu phúc cho mình rồi.

Cao Vân Tuệ trước sau cúi đầu, yên tĩnh như một hạt bụi.

Cao Vân Bình lại không nghe ra, chỉ nghĩ Đại thái thái muốn kể khổ với các nàng nên lập tức nói to: “Là nô tì to gan nào dám thất lễ với hai vị tỷ tỷ sao? Mẫu thân người phải trừng phạt chúng, con không tin nổi, chăm sóc chủ nhân là vinh hạnh của bọn họ, vậy mà còn dám lười biếng, đúng là không biết chết sống mà.”

Không biết chết sống là người đó, bên môi Đại thái thái nổi lên nụ cười châm biếm: “Chính là vậy đó, nhưng mà mấy ngày nay vì chuyện của Đại tỷ tỷ con mà mẫu thân cũng hết sức rồi, bắt đắc dĩ mới phải làm phiền ba tỷ muội con. Dù sao các con cũng là tỷ muội, đi chăm sóc thì dĩ nhiên là tốt hơn so với bọn nha đầu lười biếng kia nhiều. Cho nên mẫu thân giao hai vị tỷ tỷ cho các con, cũng thấy yên tâm.”

“Ah?” Sắc mặt Cao Vân Bình đột biến, kinh ngạc há to miệng: “Mẫu thân bảo chúng con đi chăm sóc hai vị tỷ tỷ?”

“Phải.” Đại thái thái gật đầu, tựa hồ không chú ý tới vẻ mặt như gặp quỷ của Cao Vân Bình, tiếp tục nói: “Ban ngày thì để nha hoàn hầu hạ, chủ yếu là buổi tối, đám người kia làm gì mà tận tâm, cứ ném chủ nhân của mình trong phòng, lén lút ngủ gật. Có đứa còn mặc kệ chủ nhân đói hay khát, bưng trà rót nước cũng không làm.”

“Uhm” Miệng Cao Vân Bình đã biến thành hình cái trứng, lúc này mới hối hận khi nãy đã đồng ý quá nhanh, thế nhưng nghĩ lại, không đồng ý là được sao? Đại thái thái là chủ mẫu, nàng chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, nếu muốn sống thoải mái một chút thì ngoại trừ nghe lời lấy lòng ra nàng còn làm gì được.

Nhưng mà lại nghĩ thêm chút nữa, lần này thì khác, đáng về phát bệnh của Cao Vân Dao trong vườn hoa hôm đó nàng nhìn thấy rõ ràng. Bộ dáng buồn nôn, hại nàng ăn không ngon hết mấy bữa, buổi tối còn gặp ác mộng, nếu phải đến gần nàng ta thì sao? Nửa đêm có khi nào bị hù chết? Hơn nữa, nghe nói Hạ tỷ tỷ là bị nàng ta truyền nhiễm. Nghĩ tới đây, trong lòng Cao Vân Bình vừa hối vừa hận, hận mình không nên đồng ý quá sớm, hận Đại thái thái

tâm địa độc ác, bộ dáng của nữ nhi bà ta như vậy rồi mà còn không buông tha các nàng.

“Nhưng mà, bệnh của hai vị tỷ tỷ hình như sẽ truyền nhiễm. . .” Cao Vân Bình đấu tranh tư tưởng một lúc, rốt cuộc vẫn nhỏ giọng uyển chuyển nói.

“Nói vậy.” Sắc mặt Đại thái thái lạnh lẽo, lớn tiếng quát lên: “Nếu bị truyền nhiễm thì sao ta không bị gì, còn những nha đầu hầu hạ kia làm sao cũng không có gì? Hừ, hay là ngươi không muốn hầu hạ Đại tỷ tỷ, nếu như thế thì cứ nói ra, mẫu thân cũng không trách ngươi, dù gì cũng còn có Tam muội muội và Lý muội muội của ngươi đây.”

“Không, không phải, con gái không có ý đó.” Cao Vân Bình thật muốn giả hồ đồ cho qua chuyện, nhưng khi nhìn đôi mắt Đại thái thái thì nàng liền sợ hãi, cuối cùng vẫn có chút nhất đồng ý: “Con gái sẽ đi.”

Đại thái thái nghe xong sắc mặt mới hòa hoãn lại, sau đó lại nhìn Lý Thanh Ca và Cao Vân Tuệ một cái.

Hai người này cũng tự biết, nếu Đại thái thái đã tìm tới các nàng thì dĩ nhiên đã chuẩn bị đủ biện pháp khiến các nàng nghe lời, cho nên cũng không phí công làm gì, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Đại thái thái thấy thế, khẽ cười.

Lý Thanh Ca nhân cơ hội, báo lại chuyện Hồng Hi mất tích.

Đại thái thái cũng không nói thêm gì, chỉ bảo Lý Thanh Ca tự xử lý. Một nha đầu mà thôi, chắc là lười biếng trốn đi đâu, không đáng bận tâm, chỉ cần cho người đi tìm là được.

Lý Thanh Ca gật đầu tán thành, trong lòng lại nghĩ, nếu để Đại thái thái biết nha đầu mất tích kia có quan hệ với con cưng của bà, bà sẽ có cảm giác gì?

Cho đến chạng vạng, bầu trời mù mịt suốt một ngày cuối cùng đã đổ mưa.

Hồng Hi còn chưa tìm được, lời đồn đãi lại giống như những giọt mưa, bao trùm cả Cao phủ.

Có người tới, tới hôm đó nhìn thấy một nha đầu tiến vào phòng Đại thiếu gia, nhìn vóc người rất giống Hồng Hi, nhưng vì liên quan đến Đại thiếu gia nên lời này vừa nói ra đã bị chặn lại, những người khác cũng hiểu mà không dám nhắc nữa.

Nhưng rất nhanh lại có người nói, nha đầu Hồng Hi kia rất lẳng lơ, ngày thường ăn mặc như yêu tinh, nói không chừng nửa đêm đã lén lút với nam nhân nào đó, quên cả đường về.

Cũng có người nói thẳng, quên đường về cái gì? Tám phần mười là bỏ trốn với trai rồi.

Ngoại trừ giả thuyết đầu tiên, còn lại đều là cười trên sự đau khổ của người khác, thậm chí là ác ý chế nhạo, làm Trương thị tức đến méo cả miệng, phải nhờ đám nha đầu Thu Dung đỡ về viện.

Lý Thanh Ca thấy thế cũng chỉ sai người đưa bà về phòng, cho bà nghỉ ngơi.

Trương thị khóc lóc cầu xin Lý Thanh Ca, nhất định phải tìm được con gái bà ta, thật ra trong lòng bà cũng không chắc chắn, những lời chế nhạo của mọi người giống như ném đá xuống hồ, gây ra sóng gió không nhỏ trong lòng bà. Nghĩ lại, trước đó một ngày, Hồng Hi nói với bà mấy câu rất lạ, bà cũng ngờ ngợ tin là Hồng Hi thật sự đã bỏ trốn với nam nhân rồi.

Lý Thanh Ca gật đầu, bảo bà yên tâm, nói mình sẽ tận lực đi tìm.

Lúc này Trương thị mới coi như thôi, sau đó lại nhờ Thu Dung dìu mình về phòng.

Sau khi Lý Thanh Ca xử lý xong mọi chuyện, lại nhìn sắc trời một chút, vì có mưa mà bầu trời tối sầm rất nhanh, nàng thay một bộ quần áo, sau đó bảo Túy Nhi chuẩn bị dù.

“Tiểu thư, người thật sự phải đi sao?” Túy Nhi đứng trước cửa, nhìn cơn mưa này có vẻ lớn, lại thêm lo lắng. Nàng quay đầu nhìn Lý Thanh Ca đang mặc áo toi (áo che mưa) vào, không khỏi tiến lên giật lấy dù: “Tiểu thư, để Túy Nhi đi cho.”

Lý Thanh Ca đứng dậy, đoạt lại dù trong tay nàng, cười nói: “Đại thái thái đã nói rõ, bảo ta đi, nếu có thể cho người đi thì bà ấy cần gì lên tiếng?”

“Nhưng mà. . . , tiểu thư, người làm sao biết hầu hạ người khác? Huống hồ tính tình Cao đại tiểu thư như vậy, Túy Nhi sợ người chịu khổ.” Túy Nhi nhắm mắt nói ra lo lắng trong lòng.

Lý Thanh Ca đưa tay vỗ vỗ gương mặt nhỏ của nàng: “Chỉ có người biết hầu hạ người khác sao? Vậy được, tối nay giúp ta chăm sóc Họa Nhi, nó sợ nhất là trời mưa, sẽ không dám ngủ, lát nữa ta đi rồi người phải vào phòng nó, chuẩn bị chăn đệm sẵn, trò chuyện với nó, đến khi nó buồn ngủ thì sẽ ngủ thôi.”

“Vậy tiểu thư phải làm sao? Bệnh của Đại tiểu thư rất lạ,” Túy Nhi nói tới chỗ này, ánh mắt liếc qua bốn phía, xác định không có ai mới nhỏ giọng nói:

“Nếu thật sự là truyền nhiễm thì phải làm sao?”

“Người yên tâm, ta tự có cách.” Lý Thanh Ca chắc chắn nói, không chờ Túy Nhi lên tiếng nữa thì nàng đã nhấc đèn lồng lên, cầm lấy dù, một mình bước vào giữa cơn mưa.

Túy Nhi vội vàng chạy ra hành lang, nói với theo: “Tiểu thư, dù sao người cũng phải mang theo một nha đầu soi đèn chứ, tiểu thư, người chậm đã, coi chừng bị té...”

Đêm nay, Lý Thanh Ca phải đi viện của Cao Vân Dao, Cao Vân Tuệ thì đến chỗ Hạ Chi Hà, còn Cao Vân Bình, có người nói là chiều nay lúc Tam đi nương lấy đồ cho Đại thái thái thì không cần thận tề từ trên cao xuống, tuy không nặng lắm nhưng eo bị trật, không thể cử động, cho nên phải đưa về phòng nằm yên một chỗ. Thế là Cao Vân Bình liền đến nói với Đại thái thái, muốn chờ Tam đi nương tốt hơn mới đi hầu hạ hai vị tỷ tỷ, dù sao bây giờ vẫn còn có Tam muội muội và Lý muội muội, nàng cũng có thể thư thả một chút.

Vốn Tam đi nương là mẹ ruột của Cao Vân Bình, lại vì giúp mình lấy đồ mà bị té, cho nên Đại thái thái đồng ý thỉnh cầu của Cao Vân Bình, chỉ bảo nàng cẩn thận hầu hạ Tam đi nương, có cần gì thì nói với bà.

Lúc này Cao Vân Bình cảm động đến rơi nước mắt, liên tục nói Đại thái thái cái gì mà thiện tâm nhân hậu.

Đối với hành vi trốn tránh của Cao Vân Bình, Lý Thanh Ca cũng không để ý, ngược lại cho dù có nàng ta thì bản thân mình cũng không thoát khỏi cảnh này. Nhưng bệnh tình Cao Vân Dao nghiêm trọng, tính tình lại rất không tốt, nàng chỉ sợ Cao Vân Tuệ bị thiệt thòi liền chủ động xin đi chăm sóc Cao Vân Dao.

Cao Vân Tuệ đối với việc này vô cùng cảm kích.

Mà Đại thái thái cũng có mấy phần ngạc nhiên, dù sao thành kiến của Cao Vân Dao với Lý Thanh Ca cũng không phải bình thường, nhưng Lý Thanh Ca chỉ nói, muốn nhân cơ hội này chung sống hòa thuận với Cao Vân Dao, giải trừ thành kiến của Đại tỷ tỷ với nàng.

Dĩ nhiên là Đại thái thái không tin lời này, Cao Vân Dao ghét Lý Thanh Ca cũng giống như năm xưa bà ghét Hách Liên Ngọc, đó là sự căm ghét dành cho kẻ thù, hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết, làm sao hóa giải được?

Nhưng mà bà cũng không ngăn cản, ngược lại bà biết rõ tính tình Dao Nhi, đó là người tuyệt đối không chịu thiệt thòi. Bây giờ phải Lý Thanh Ca qua, vừa vặn làm cho nàng được giải tỏa ức chế, xem như giảm bớt được đau khổ cho nàng.

Nghĩ như thế, Đại thái thái vui vẻ đồng ý, chỉ nói là trông cậy vào Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca cũng vui vẻ gật đầu, trong lòng cười lạnh, chỉ sợ không quá mấy ngày, bà sẽ phải cầu xin nàng đừng đi nữa.

Mưa càng lúc càng to, tạo thành tiếng vang lộp bộp trên dù, mặt đất nhanh chóng ẩm ướt trơn trượt, Lý Thanh Ca mặc áo to, đi rất chậm rãi.

Đến khi Lý Thanh Ca tới Dao Trúc Hiên thì nha hoàn Liễu Lục của Cao Vân Dao đang kích động giậm chân: “Ồi, Lý cô nương của ta, cuối cùng người cũng đến rồi, chúng ta còn tưởng rằng cô nương không đến.”

Vừa nói, một nha hoàn khác tên Kim Liên cũng chạy ra, nhìn Lý Thanh Ca khoan thai chậm rãi đi đến, kêu lên: “Lý cô nương người nhanh lên đi, tiểu thư đang chờ người đó, mấy người bọn ta cũng không được đi vào.”

“Ồ?” Lý Thanh Ca không nhanh không chậm đi tới dưới mái hiên, đưa dù cho Liễu Lục, lại cởi áo to ra, chỉ mang một đôi hài thêu nhẹ nhàng bước vào phòng.

Kim Liên đứng bên cạnh chăm chú nhìn theo, thỉnh thoảng còn giúp nàng vén rèm.

“Đám ngu xuẩn các người, chờ bốn tiểu thư khỏe rồi sẽ lột hết da của các người.” Mới vừa đến trước cửa phòng Cao Vân Dao liền nghe thấy bên trong có âm thanh chửi mắng.

Kim Liên lộ vẻ mặt sầu khổ, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca có chút đồng tình: “Lý cô nương, xin làm phiền cô nương, các nô tì hầu hạ bên ngoài, nếu có cần gì... thì gọi một tiếng, bọn ta liền đến.”

“Không cần.” Lý Thanh Ca khẽ cười với nàng, điềm đạm như nước, trong trẻo như gió, nhanh chóng xóa tan sầu lo của Kim Liên, “các người đều quay về nghỉ ngơi đi, nơi này có ta hầu hạ là được.”

“Nhưng mà, Đại tiểu thư...” Kim Liên nghe thấy, tất nhiên là rất vui mừng, nhưng lại không được an tâm.

“Không có gì đâu, có ta đây tất nhiên là sẽ không xảy ra chuyện gì.” Lý Thanh Ca chắc chắn nói.

“Vây, chuyện này...” Kim Liên còn muốn nói gì nữa, lại nghe thấy Cao Vân Dao bên trong khàn giọng nói: “Bọn khốn kiếp các người chết hết rồi sao? Lý tiện nhân kia bao giờ đến, khi ả đến bốn tiểu thư phải lột da ả.”

Nghe vậy Kim Liên run lên, Lý Thanh Ca lại chỉ cười nhạt một tiếng, tặng cho Kim Liên một ánh mắt an ủi, sau đó đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Báo Ứng

Một mùi thối làm người ta buồn nôn xộc vào mũi, Kim Liên rụt cổ lại lẩm bẩm một câu: “Ồ đây xin giao cho cô nương”. Lờ còn chưa dứt thì người đã bỏ chạy mất dép.

Lý Thanh Ca đứng cạnh cửa, nhìn Cao Vân Dao bị trôi ở phía xa xa kia, khóe môi không tự chủ được mà vung lên một nụ cười nham hiểm.

“Ai cho người vào, Lý tiện nhân kia...” Cao Vân Dao nghe thấy tiếng động, quay đầu muốn chửi, đến khi thấy rõ người đó là Lý Thanh Ca thì đôi mắt đỏ rực như đã thủ lập tức tràn ngập nụ cười độc ác.

“Hừ, tiểu tiện nhân, không ngờ lá gan người cũng to lắm, người khác đều hận không thể tránh xa, người lại không sợ chết mà tìm tới.”

Lý Thanh Ca khẽ cười: “Người cũng còn tự biết mình lắm.”

“Người nói cái gì?” Cao Vân Dao không nghe rõ, nhưng từ vẻ mặt châm biếm của Lý Thanh Ca nàng có thể đoán được lời này không hay ho gì.

Lý Thanh Ca đứng một hồi lâu mới thích ứng được mùi hôi đó, lúc này nàng chậm rãi đi vào, xoay người đóng cửa phòng lại. Bên ngoài cửa, Kim Liên, Liễu Lục và các nha đầu khác đang nhanh chóng quay về phòng mình, chỉ chừa hai tiểu nha đầu đứng gác đêm phòng ngừa có chuyện gì xảy ra. Nhưng khi các nha đầu khác đều đi khỏi, hai nha đầu này cũng không ai quản, vừa đóng cửa đã chạy đi tìm chỗ ngủ, mặc kệ trong phòng còn có nhu cầu gì hay không. Dù sao cũng có Lý cô nương đó rồi. Huống hồ, Đại tiểu thư bây giờ bị trôi như một xác chết, có thể có nhu cầu gì? Có cần thì cũng chỉ để hành hạ người ta thôi, cho nên hai người tự cho mình là thông minh, không cần để tâm đến bên trong phòng, dù sao một khi đóng cửa thì cũng không nghe thấy âm thanh gì trong phòng nữa.

“Tiện nhân chết tiệt, người điếc sao, bốn tiểu thư hỏi người đó, không nghe thấy hả?” Thấy Lý Thanh Ca từ tốn đi vào, đáng vẻ không hề để ý tới mình, Cao Vân Dao nổi giận hét lên, nếu không phải trên người bị dây thừng trói lại thì nàng đã xé nát tiện nhân kia.

Lý Thanh Ca nghe vậy thì nở nụ cười nham hiểm, sau đó kéo một cái ghế ra ngồi xuống, tay chống cằm, bộ dáng thanh thản, còn nháy mắt mấy cái: “Đồ xấu xí, người tiết kiệm chút sức lực đi, tối nay sẽ còn có chuyện cho người hết.”

“Cái gì?” Cao Vân Dao vuron cổ ra, không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn Lý Thanh Ca.

“Xem ra người điếc là người mới đúng.” Lý Thanh Ca nở một nụ cười ác ý mỉa mai, sau đó, âm thanh tăng cao lên một chút: “Đồ xấu xí, ta nói người tiết kiệm sức lực đi.”

“Người, người...” Cao Vân Dao kinh ngạc đến ngây người, tâm trạng rối rắm không biết phải làm gì, nàng cứ trợn to mắt không chớp nhìn chằm chằm Lý Thanh Ca.

“Hả?” Lý Thanh Ca nhún mày, “Ta thế nào?”

“Người dám mắng ta xấu xí?” Lúc này Cao Vân Dao mới tỉnh lại, lửa giận tràn ngập trong lòng, nàng hận không thể phá tan dây thừng để xé nát Lý Thanh Ca ra, nhưng mà, càng giãy dụa thì càng làm mình đau đớn, không có ích gì.

Lý Thanh Ca ngồi ngay ngắn trên ghế, hai tay tao nhã đặt trên đùi, xong rồi lại ung dung ở đó nhìn Cao Vân Dao giãy dụa suốt nửa ngày, cuối cùng suy yếu mà thờ hồn hên, lại tốt bụng nhắc nhở: “Dây thừng này rất chắc, cũng cột rất chắc, trừ khi có người giúp người tháo dây, hoặc là dùng dao cắt, bằng không sẽ không tự tháo được. Haiz, cũng là do Bá phụ và Đại bá mẫu sợ người tháo dây sẽ tự làm tổn thương mình mới nghĩ ra cách này, cũng vì tốt cho người thôi, đồ xấu xí, người phải nghe lời, có biết không?”

Xấu xí? Lại là xấu xí? Nàng bị một nha đầu quê mùa mắng là xấu xí?

Cao Vân Dao sắp tức đến phát điên, vừa mới giảm bớt tức giận lại bị chọc cho phát hỏa, nàng liều mạng gào thét: “Tiện nhân chết tiệt, người dám mắng bốn tiểu thư? Bốn tiểu thư muốn giết người, giết người...”

Âm thanh sắc bén tàn nhẫn phối hợp với bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ của Cao Vân Dao, đúng là vô cùng đáng sợ.

Ánh nền quỷ dị nhấp nháy, nhưng Lý Thanh Ca mặt không cảm xúc mà bĩu môi: “Đại tỷ tỷ, muội muội làm sao dám mắng người chứ? Tuy rằng người điều ngoa tùy hứng không nói lý, xấu xa độc ác làm người ta chán ghét, nhưng tốt xấu gì người cũng là Đại tiểu thư đích nữ của Cao phủ, cho dù muội muội chán ghét người cũng sẽ phải nể mặt Lão thái thái và những người kia mà không tính toán với người.”

“Ngươi...” Đây là ảo giác sao? Nha đầu miệng lưỡi sắc bén này là ai? Đúng là Lý Thanh Ca sao?

“Nhưng mà...” Lý Thanh Ca chuyển đề tài, trên mặt tràn đầy ý cười châm biếm thâm độc: “Bộ dáng của Đại tỷ tỷ thật sự quá xấu, xấu lắm, nói ngươi xấu là nói thật đó, bộ dáng này của ngươi mà đi ra ngoài, sợ là sẽ bị người ta tưởng là quái vật mà đánh chết đó.”

“Tiện nhân...” Lửa giận của Cao Vân Dao dâng lên, đến mức muốn học máu.

Lý Thanh Ca hồ hững vô tội nói: “Cho nên, muội muội chỉ ăn ngay nói thật thôi, cũng không có ý mắng ngươi đâu, không tin ta lấy gương cho ngươi xem, tự ngươi nhìn đi, xem muội muội ta có nói sai không?”

Nói xong, mặc kệ Cao Vân Dao có phản ứng gì, nàng thật sự đến bên bàn trang điểm, cầm một cái gương đồng tinh xảo đến.

“Này, ngươi nhìn đi, nói ngươi xấu xí có phải là nói dối không?” Lý Thanh Ca đưa gương đồng ra trước mặt nàng, hỏi.

“Ah...” Trái tim Cao Vân Dao co rút lại, giống như bị người ta dùng lực bóp một cái, đau vô cùng.

Cho dù đối với tình cảnh hiện tại của mình nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi con quái vật trong gương đồng xuất hiện trước mắt, nàng vẫn không thể chịu được mà kêu lên: “Đó không phải là ta, mau lấy đi, mau lấy đi, đó không phải là ta, không phải ta...”

Tuy rằng chỉ nhìn một cái, nhưng bộ dạng quái vật kia vẫn khắc sâu vào trong lòng Cao Vân Dao, cho dù Lý Thanh Ca đã lấy cái gương đi nàng vẫn chưa hoàn hồn lại, vừa lắc đầu vừa không ngừng lầm bầm: “Đó không phải ta...”

Nhớ đến Cao Vân Dao nàng thanh xuân nỷ mọ, như hoa như ngọc, sao lại có da dẻ thối rửa, hai mắt đỏ ngầu như quả vật trong cái gương kia, không... không...

Nàng một lần lại một lần tự thôi miên mình rằng đó là giả.

Lý Thanh Ca chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh, yên tĩnh nhìn nàng, không nói một lời.

Như vậy có phải là báo ứng không?

Kiếp trước, bản thân mình vì giải độc cho Cao Dật Đình mà dẫn độc sang người, do đó làm cho nửa gương mặt của mình bị hủ. Vì thế, sợ dọa đến người khác, nàng không thể không dùng khăn đen che mặt, ngày thường trốn ở trong phòng không dám đi ra ngoài.

Nhưng dù như vậy Cao Vân Dao vẫn không tha cho nàng.

Ở trước mặt mọi người, nàng ta kéo Lý Thanh Ca ra ngoài, tháo khăn che mặt của nàng xuống, làm cho nàng bại lộ trước đám đông.

Những ánh mắt khác thường kia, bất kể là đồng tình hay là cười trên sự đau khổ của người khác, hay là căm ghét, Lý Thanh Ca đều không thể chịu đựng được.

Nhưng như vậy còn chưa hết, thậm chí Cao Vân Dao còn chà đạp lên tự tôn duy nhất của nàng.

Vốn là sau khi giúp Cao Dật Đình giải độc, nàng không nhận được cảm kích mà chỉ nhận được phần nộ và căm ghét, nàng đã có chút hối hận. Nhưng mà, mỗi khi gặp chuyện đau lòng nàng đều cố gắng tự an ủi mình, ai bảo mình là hậu nhân danh y chứ? Từ nhỏ cha đã dạy nàng, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp Phật, cứu người là thiên chức của thầy thuốc, cho nên tình hình đó nàng không còn sự lựa chọn.

Vì vậy, tuy rằng kết quả khiến người ta thương tâm, nhưng nàng cho rằng hành động của mình sẽ an ủi được cha mẹ nơi chín suối, vào lúc người khác nguy nan, nàng có thể không màng bản thân mà cứu giúp, cho dù giá rất lớn.

Nhưng mà, một chút tự tôn hư ảo tự lừa gạt mình đó cũng bị Cao Vân Dao thẳng thừng chà đạp, mỗi lần Lý Thanh Ca được mọi người thương cảm, Cao Vân Dao mới thẳng thừng chỉ vào gương mặt tàn tạ của nàng, cười hỏi: Các ngươi có biết tại sao ả lại bị như vậy không?

Thế là, dưới sự nghi hoặc của mọi người, Cao Vân Dao lại dùng ngôn ngữ độc ác trào phúng mà nói: Hừ, các ngươi đừng thấy bây giờ ả ta xấu xí, trước kia ả cũng được xem là một tiểu mỹ nhân, chỉ là, người lại quá thấp hèn. Một ngày kia, đại ca ta không cẩn thận bị kẻ xấu hạ độc, vốn là đã tìm đại phu, độc tố sẽ nhanh chóng được giải trừ, không ngờ tiện nhân này lẳng lơ thành tính, thừa dịp đại ca ta suy yếu đã không biết xấu hổ bò lên người huynh ấy, kết quả độc kia lại dẫn theo qua người ả? Nhìn đi, có phải là ông trời đã trừng phạt ả hay không?

Nhưng mà, Cao gia đại thiếu gia không phải đang trúng độc sao? Thân thể suy yếu làm sao còn có thể làm chuyện đó với ả?

Có người xấu bụng hỏi.

Ai nha, chuyện này bốn tiểu thư làm sao biết?

Cao Vân Dao đỏ mặt, hờn dỗi trừng người kia một cái, sau đó mạnh mẽ đẩy Lý Thanh Ca một cái, mắng, ai biết tiện nhân không biết xấu hổ này đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì? Nói chung, đại ca ta đang buồn nôn gần chết, thế không muốn nhìn thấy tiện nhân này nữa.

Ah, mọi người đã hiểu rõ, hóa ra là nàng dùng thủ đoạn không biết xấu hổ bò lên giường của Cao đại thiếu gia, kết quả ma xui quỷ khiến dẫn độc tới trên

người mình, cũng coi như là báo ứng rồi.

Báo ứng, đúng là báo ứng.

Giờ khắc này, nhìn bộ dạng như quái vật của Cao Vân Dao, Lý Thanh Ca trầm thấp cười, một loại tâm tình vừa sáng khoái vừa đau xót khổ tâm đan xen trong lòng.

“Ngươi, ngươi cười cái gì?” Lúc này Cao Vân Dao đã bình tĩnh lại một chút, nàng nhìn thấy Lý Thanh Ca cười, nụ cười kia rất nhẹ rất nhạt, lại làm cho nàng thấy hơi sợ.

Lý Thanh Ca không hề trả lời, thậm chí không nhìn nàng ta một cái, mà chỉ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, một trận gió mát tràn vào, chen lẫn vài hạt mưa phùn, trong phòng lập tức mát mẻ hơn nhiều.

“Tiện nhân, ngươi làm gì đó? Mau đóng cửa sổ lại, đóng lại.” Cao Vân Dao kêu lên sợ hãi, trên người nàng không mặc y phục nhiều lắm, chỉ có một cái áo mỏng, gió lạnh mưa phùn thổi tới như vậy làm cho nàng run rẩy.

Lý Thanh Ca làm như không nghe thấy, ngửa mặt nhìn trời, bầu trời một mảng đen kịt, thỉnh thoảng dựa vào một chút tia sáng yếu ớt mà trông thấy vài giọt mưa lướt qua.

Hít một hơi thật sâu luồng không khí ẩm ướt, Lý Thanh Ca mới coi như bình tĩnh lại một chút, nếu không, nàng thật sự sợ mình sẽ không kềm được mà bóp chết nữ nhân kia.

Nhưng mà, nàng làm sao để ả chết dễ dàng như vậy được? Nàng đã nói, những gì phải chịu ở kiếp trước, nhất định phải trả đủ, bây giờ Cao Vân Dao mới chịu có bao nhiêu đó, làm sao đủ?

“Này, tiện nhân, ngươi nghe thấy bốn tiểu thư nói gì không, mau đóng cửa sổ lại, nếu không bốn tiểu thư sẽ không tha cho ngươi.” Ngồi trên giường, Cao Vân Dao không nhìn thấy Lý Thanh Ca, nhưng mà gian phòng yên tĩnh khác thường khiến trong lòng nàng hơi run rẩy. Bất đắc dĩ nàng chỉ có thể hét lên, tựa hồ làm vậy mới khiến lòng mình vững vàng hơn một chút.

Lý Thanh Ca bỗng quay đầu lại, đôi mắt âm trầm lạnh lùng còn hơn bóng đêm, nhìn thẳng về phía này.

Cao Vân Dao hoàn toàn không nhìn thấy nàng, nhưng bản năng lại cảm giác được một luồng khí lạnh kéo tới, thân thể lại run rẩy: “Tiện nhân, bốn tiểu thư muốn uống nước, mau rót nước cho ta, có nghe thấy không?”

Khóe môi Lý Thanh Ca cong lên, cười gằn: “Còn coi mình là Đại tiểu thư sao?”

“Cái gì, có gì thì cứ nói ra đi, núp trong bóng tối thì có gì hay ho?” Cao Vân Dao tức giận kêu to, khắp cơ thể lại ngứa ngáy khó chịu, thân thể của nàng khó chịu lắc lư, uốn éo như một con trùng.

Lý Thanh Ca đóng cửa sổ, quay người lại, nhìn thấy bộ dáng kia của Cao Vân Dao thì nhíu chặt mày, không kềm được mà lắc đầu: “Đáng thương, đáng thương, Cao gia đại tiểu thư lại thành ra nông nổi này, haiz...”

“Ngươi nói nhảm cái gì vậy? Bốn tiểu thư muốn uống nước, nghe thấy không?” Cao Vân Dao hung tợn nhìn nàng, trong lúc nói chuyện đôi mắt toát ra vẻ đắc ý, hừ, cho dù nàng xấu như quái vật thì vẫn là Cao đại tiểu thư, muốn tiện nhân này tới hầu hạ thì ả phải đến hầu hạ thôi.

“Đứng ngốc ra đó làm gì? Gãy tay gãy chân rồi à? Còn không lấy nước?” Thấy Lý Thanh Ca bất động, nàng lại lớn tiếng sai bảo, giọng nói kiêu ngạo như nữ hoàng.

Trời vừa sáng nàng đã biết mẫu thân muốn để Lý Thanh Ca tới hầu hạ nàng, cho nên nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, phải làm sao để dẫn vật nữ nhân mà nàng chán ghét này.

Chỉ là không ngờ, Lý Thanh Ca vừa đến đã dẫn mặt nàng, khiến cho nàng quên hết cả những gì mình đã chuẩn bị.

Giờ khắc này bị gió lạnh thổi đến, nàng lại nhớ tất cả.

“Nói ngươi đó, muốn chết à?” Cao Vân Dao nghiêng đầu tức giận mắng Lý Thanh Ca. “Bốn tiểu thư đói bụng, muốn ăn hạch đào (quả óc chó), ngươi mau đem hạch đào kia lột cho ta ăn.”

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn lên bàn, chỉ thấy trên mặt bàn có một cái rổ, trong rổ chứa đầy hạch đào và hạt phỉ, chỉ là, không có dụng cụ bóc vỏ, phải dùng tay sao? Xem ra Đại tiểu thư này có ý làm khó mình.

Nàng đi tới cạnh bàn, ngón tay đưa ra tìm kiếm vài hạt hạch đào trong rổ, chọn được hai hạt khá to.

Cao Vân Dao thấy thế ngạo mạn cười: “Mau bóc vỏ, bốn tiểu thư muốn ăn. Còn nữa, bốn tiểu thư nằm quá lâu, lát nữa ngươi chuẩn bị chút nước nóng đến, sau khi lau chùi thân thể ta xong thì phải xoa bóp chân cho ta...”

Dừng một chút, Lý Thanh Ca đem hạch đào vừa chọn được buông xuống, lại tiếp tục lựa chọn, Cao Vân Dao không nhịn được mà mắng: “Tiện nhân chết tiệt, chọn hạch đào cũng mất cả buổi, bảo ngươi đến thì có ích gì, chút chuyện cũng làm không xong, Cao gia ta nuôi tiện nhân như ngươi đúng là phí

com...”

“Này tiện nhân, ngươi có nghe thấy không?”

“Ngươi mà không nghe lời, ngày mai ta sẽ nói với mẫu thân, xem bà xử lý ngươi thế nào, hừ.”

Lý Thanh Ca chọn nửa ngày, rốt cuộc chọn được một quả hạch đào to nhất, khoe môi vung lên một nụ cười giao hoát, nàng xoay người đi đến gần Cao Vân Dao.

“Tiện nhân, ngươi không biết bóc vỏ sao, thế này làm sao ta ăn?” Cao Vân Dao thờ phỉ phò nể.

Lý Thanh Ca nhân lúc nàng đang nói chuyện thì nhét hạch đào vào miệng nàng: “Muốn ăn thì tự bóc đi.”

“Ô ô ô...” Miệng bị chặn lại, Cao Vân Dao nói không ra lời, chỉ có thể trừng mắt như muốn ăn thịt Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca lại liếc nhìn nàng một cái, sau đó thì quét mắt nhìn bốn phía, ánh mắt cuối cùng rơi vào một cái giá gỗ từ đàn, có mấy học ô vuông đang trưng bày không ít đồ cổ đồ ngọc quý giá, nhưng có một cái học ở dưới đáy, có một cái ả Tử Sa màu sắc có chút mờ nhạt, trông có vẻ cũ kỹ nhất đã thu hút sự chú ý của nàng.

Cái ả Tử Sa này hoàn toàn không phù hợp với cả cái giá toàn đồ quý.

Lý Thanh Ca nở nụ cười, kiếp trước Đại thái thái cho vay khắp nơi, chỉ sổ sách cũng phải làm vài cuốn, có thật có giả, để ở vài chỗ khác nhau.

Mà chỗ của Cao Vân Dao, Lý Thanh Ca cảm giác được đó chính là thật.

Nàng đi tới bên học tử, khom lưng cầm lấy cái ả Tử Sa lên, mở nắp, đưa tay sờ vào trong, sổ sách thì không có, chỉ tìm được một tờ giấy nợ.

Sau khi mở ra xem, Lý Thanh Ca lạnh lùng nở nụ cười, nhét giấy nợ vào lòng ngực, lại đặt ả Tử Sa vào chỗ cũ.

Trên giường, Cao Vân Dao bị quả hạch đào làm cho nghẹn trợn mắt, nước miếng từ khoe miệng chảy dài xuống cổ, nàng liều mạng dùng lưỡi đẩy quả hạch đào ra ngoài.

Lý Thanh Ca thấy vậy cũng không ngăn cản, chỉ bận làm việc của mình.

Rất nhanh, nàng đang tìm được một cái ngăn tủ ngầm, tìm được một quyển sổ sách, lật ra vài trang chăm chú đọc và ghi nhớ, đồng thời cũng hiểu rõ, chẳng trách mấy năm nay Cao Vân Dao sống quá sung sướng, tiền bạc cứ như nước chảy vào thế này.

Chỉ là, bao nhiêu ngân lượng như vậy, bọn họ lấy từ đâu?

Vốn dĩ Cao Viễn là một tên nghèo, không tên không tiền, còn Đại thái thái tuy có đồ cưới phong phú, nhưng đó đa phần đều là vật chết, hưởng hờ nó vẫn còn nằm yên trong kho, mà những gì trong sổ sách này ghi lại đều là tiền mặt.

Trong lòng Lý Thanh Ca mang theo nghi hoặc, sau khi xem qua toàn bộ quyển sổ sách, nàng đặt nó vào chỗ cũ, đẩy cái ngăn tủ ngầm lại.

“Ah...” Cao Vân Dao thờ hồng học, không dễ dàng gì mà ới được hạch đào ra ngoài, nàng đã mất quá nhiều sức đến nỗi muốn mắng Lý Thanh Ca cũng không nổi.

Lý Thanh Ca quay đầu nhìn nàng, cười nói: “Ái chà, sức của lưỡi cũng mạnh lắm, lại thử một lần nữa xem.”

Nói xong lại đi tới bên bàn chọn hạch đào, “Lần này ta lấy hai hạt, để xem ngươi có đẩy ra được hay không.”

“Ngươi...?” Cao Vân Dao kinh hãi trừng mắt nhìn hạch đào trong tay nàng: “Tiện nhân, nếu ngươi dám làm thì ngày mai ta sẽ nói mẫu thân giết chết ngươi.”

“Giết ta? Hừ, ngươi tưởng Đại bá mẫu bị ngọc sao, giết người là phải đền mạng đó.” Lý Thanh Ca cười nhạo, cọ xát hay quả hạch đào trong lòng bàn tay kêu lách cách.

“Ta nói thật đó.” Thấy Lý Thanh Ca giờ hạch đào tiến tới, Cao Vân Dao rụt cổ hét lên.

“Ồ, thật sao? Ta không tin.” Lý Thanh Ca lại cười nhạt, “Đại bá mẫu là người tốt, sao lại giết người được? Hừ, đúng là ngươi đang dọa ta.”

Dứt lời, Lý Thanh Ca cúi người, làm bộ như muốn nhét hạch đào vào miệng nàng ta.

Cao Vân Dao sợ đến gào thét, thân thể theo bản năng mà co rút về phía sau, còn hét to: “Thật đó thật đó, trước đây có nha hoàn Kim Tòa bên người mẫu thân ta, chính là bị nương đánh chết, còn có Tử di nương...”

“Cái gì?” Lý Thanh Ca biểu thị nghi ngờ.

Cao Vân Dao thấy nàng không nhúc nhích, nghĩ là lời nói của mình đã có tác dụng, liền cười nhạt nói: “Ta cảnh cáo ngươi đừng có chọc ta, nếu không nương của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ngươi nói nha hoàn và Tứ di nương đều do Đại thái thái giết?” Lý Thanh Ca lắc lắc đầu, hừ cười, “Ngươi hù dọa ta cũng vô ích, nha hoàn kia là ai ta không biết, nhưng Tứ di nương rõ ràng là bệnh chết.”

“Hừ.” Cao Vân Dao khinh thường nhìn Lý Thanh Ca một cái, cười lạnh nói: “Nha hoàn Kim Tỏa kia ý mình có chút nhan sắc liền muốn quyến rũ cha ta, kết quả bị nương tìm có đũa ra khỏi phủ, ngươi biết không? À vừa ra ngoài liền bị nương ta cho người lôi đến nơi hoang vắng cưỡng hiếp đến chết. Còn Tứ di nương bệnh chết sao? Đó là do nương ta hạ độc, ai kêu ả giống như yêu tinh, từ ngày ả vào phủ cha ta cũng không đến phòng của nương nữa, hừ.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca khê hừ một tiếng, quả thật là ném hạch đào xuống đất.

Cao Vân Dao thấy thế thì hà hê cười, trong mắt lại biểu lộ đáng về hung hăng thường ngày: “Cho nên tiện nhân kia, ngươi thức thời một chút đi, nếu ngươi chịu dập đầu xin lỗi ta, sau đó liếm sạch vết bẩn trên người ta, bốn tiểu thư có thể nói nương tha cho cái mạng rề tiền của ngươi.”

Lý Thanh Ca lại xoay người, gỡ cái lồng đèn nhỏ treo trên vách tường xuống, sau đó cầm lấy ngọn nến bên trong.

“Này, có nghe thấy không? Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn dập đầu nhận sai, tự nói mình thấp hèn, nương ngươi cũng thấp hèn, cả nhà ngươi đòi thấp hèn, cầu xin bốn tiểu thư tha cho ngươi... ah, ngươi làm gì đó?”

Cao Vân Dao đang đắc ý mừng, không ngờ Lý Thanh Ca đột nhiên bước đến bên cạnh, trong tay đang cầm một ngọn nến đang cháy, ánh nến lung linh nhảy múa trước mắt nàng, vô cùng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sợ Đến Tè Ra Quần

Một bóng đen bao trùm trước mặt, Cao Vân Dao sợ đến gào thét: “Ah, ngươi muốn làm gì? Tiện nhân, mau lấy ra, nếu dám làm bốn tiểu thư phông...”

“Suyt, đừng kêu.” Lý Thanh Ca nhú nhú mày, đôi mắt đen óng toát ra vẻ không thích, “Muội muội đây còn chưa từng giết người, không ngại để ngươi trở thành người đầu tiên.”

Âm thanh trầm thấp kia như một bàn tay vô hình to lớn, hung ác chặn cổ Cao Vân Dao lại, trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy yết hầu khô rát khó chịu, đừng nói là kêu gào, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Cao Vân Dao sợ hãi nhìn chăm chăm Lý Thanh Ca, nhìn cả người nàng tỏa ra khí tức âm lãnh, lại nhỏ một giọt sấp nền nóng bỏng lên trán mình, giọt sấp từ từ chảy xuống, tuy không nóng lắm nhưng hành vi này của Lý Thanh Ca khiến cho Cao Vân Dao thấy lạnh cả người, toàn thân căng thẳng như một sợi dây đàn.

Nàng sợ hãi muốn thét lên, nhưng mả cổ họng lại cứng đờ, làm thế nào cũng không phát ra âm thanh được, chỉ còn mấy tiếng ư ô nghẹn ngào, giống như đang khóc rưng rức: “Ngươi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi đã từng nghe nói tới đốt đèn trời chưa?” Lý Thanh Ca đứng thẳng người lên, ánh nến đỏ hồng chiếu lên gương mặt nàng, tạo nên một cái bóng mờ hồ, khiến ánh mắt nàng trở nên sâu thẳm không lường được, nhưng không có một chút độ ấm nào.

Cao Vân Dao run lên, đốt đèn trời, dĩ nhiên là nàng biết, khi còn nhỏ nghe người ta nói, đó là một loại cực hình giết người man rợ của một bộ tộc hoang dã. Trước tiên quấn chặt lấy một người, sau đó nhúng dầu hỏa lên toàn thân người đó rồi đem đi đốt, cho đến khi cháy hết, rất thảm rất thảm.

Ba hồn bảy vía Cao Vân Dao như bị rút đi một nửa, toàn thân không còn chút sức lực nào: “Không, không...” Bên thân dưới tựa hồ có một dòng nước nóng tuôn ra, một luồng tanh tưởi mang theo một mùi khai nhanh chóng tản mát ra ngoài.

Trong nháy mắt Lý Thanh Ca đứng thẳng người lên, đứng ở đầu giường, mặt không hề cảm xúc nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sợ sao?”

“Ngươi?” Cao Vân Dao sợ đến tè ra quần, nàng chưa bao giờ chật vật và nhục nhã như vậy, giờ khắc này nàng hận không thể lột da Lý Thanh Ca, nhưng toàn thân nàng bị trói, hoàn toàn không phải đối thủ của nàng ta.

“Lý muội muội đừng đùa nữa được không? Tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ xin lỗi ngươi được không?” Nàng cố gắng đè nén tất cả thù hận trong lòng, chỉ hy vọng mình có thể bình yên vượt qua đêm nay, chỉ cần qua đêm nay nàng có thể có cứu viện. Đến khi đó, nàng nhất định phải băm tiện nhân Lý Thanh Ca này ra thành tám mảnh, ả không, phải móc mắt của ả ra, cắt mũi miệng của ả, sau đó ném thi thể ra nơi hoang dã cho chó hoang ăn.

Lý Thanh Ca nhảy cảm nắm bắt được ánh mắt âm độc thù hận của nàng ta, lạnh lùng lắc đầu: “Không được.”

Cao Vân Dao lập tức ngậy người, một luồng khí tức lạnh lẽo từ bàn chân chạy dọc theo toàn thân lên đến đỉnh đầu, tựa hồ, mỗi một sợi tóc của nàng đều dựng đứng lên.

Lý Thanh Ca, ả chính là kẻ điên...

“Ngươi, ngươi không thể, nếu ngươi dám giết ta, nương ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, còn đại ca nữa, huynh ấy sẽ không cưới ngươi, bọn họ...”

“Ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm?” Mặt Lý Thanh Ca lộ ra vẻ châm iếm, sâu sắc thờ dài, lại nói: “Huống hồ nếu ta muốn giết ngươi thì làm sao để cho họ biết được?”

Cao Vân Dao hoảng sợ, trong đầu hỗn loạn: “Không, đừng giết ta, ta không muốn chết...”

“Nhưng mà, nếu ngươi không thích đốt đèn trời thì ra dùng đao được không?” Lý Thanh Ca bày ra dáng vẻ thương lượng, nhưng không chờ nàng ta trả lời nàng đã trực tiếp đi tìm đao, nhưng mà tìm nửa ngày cũng chỉ tìm thấy một cây kéo trong ngăn tủ.

Nàng lấy cây kéo hươ hươ trước đôi mắt hoảng sợ của Cao Vân Dao, có vẻ áy náy mà nói: “Không có đao, Đại tỷ tỷ nhìn đi, cái này cũng được, ta chỉ cần cắt cổ họng của ngươi, không bao lâu sau ngươi sẽ thoát ly đau khổ.”

“Không, đừng mà, người đâu, giết người, giết người...” Kéo còn chưa vung lên Cao Vân Dao tựa hồ đã cảm giác được sự đau đớn khi vật sắc nhọn đó đâm vào cổ họng mình, nàng sợ đến gào thét, thân thể không ngừng vận vẹo dưới lớp dây thừng. Gương mặt vốn đã không còn hình dạng người giờ đây lại bị nước mắt nước mũi làm cho mờ hồ, càng lúc càng khó coi.

Lý Thanh Ca vẫn giờ kéo lên, bình tĩnh nhìn nàng, chờ nàng la hét đến khản giọng, chờ nàng la hét đến tuyệt vọng cũng không có ai đến cứu, mới lắc đầu thờ dài: “Thế nào? Không ai đến hả? Ta đã nói là ngươi đừng hét, tiết kiệm sức lực đi, trên đường xuống suối vàng cũng có thể khỏe mạnh một chút.”

“Không, ta không muốn chết, ta không muốn chết...” Cao Vân Dao khản giọng, đôi mắt nhìn nàng sợ hãi.

Lý Thanh Ca cười khò: “Trên đời này không có ai muốn chết cả, trừ khi...” bị ép vào đường cùng, như nàng.

Cao Vân Dao không kềm được mà lắc đầu, chỉ sợ Lý Thanh Ca sẽ nhào tới: “Lý muội muội, cầu xin muội tha cho ta đi, sau này ta sẽ không dám mắng muội nữa, ta sai rồi ta không dám nữa đâu, muội muội đại nhân có đại lượng...”

“Muội muội?” Lý Thanh Ca nhướng nhướng mày, “Nương ta mà nghe được những lời này chỉ sợ sẽ tức giận đến nổi phải leo ra khỏi mộ, từ khi nào thì bà ấy có một đứa con gái đáng buồn nôn như ngươi chứ?”

Cao Vân Dao nghe nói vậy thì lập tức lắc lắc đầu: “Ta nói sai, ta đáng chết, ta... ta xấu xí, ta thấp hèn, ta là tiện nhân, ta không nên mạo phạm ngươi, xin ngươi nể tình đại ca của ta mà tha cho ta. Ta xin thề, sau này ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không dám làm khó ngươi nữa.”

“Đại ca ngươi?” Tia sáng lạnh lẽo lóe qua mắt Lý Thanh Ca.

“Đúng vậy.” Cao Vân Dao vội vã gạt đầu, nước mũi cũng chảy thẳng vào miệng, khiến Lý Thanh Ca phải mở to mắt nhìn.

“Ngươi là hôn thê của đại ca ta, tương lai chính là đại tẩu của ta, chúng ta là người một nhà, dĩ nhiên là ta sẽ giúp ngươi. Cho nên cầu xin ngươi thả ta ra, chỉ cần ngươi chịu thả, ta đảm bảo sẽ giúp người đánh đuổi Hạ tiện nhân kia, những năm này ả độc chiếm đại ca ca, ta đã sớm nhìn ả không vừa mắt rồi.”

“Ồ? Nói như vậy thì giữ ngươi lại sẽ có ích nhĩ?” Lý Thanh Ca cười gằn, sau đó lại liếc nhìn ngọn nến đang cháy trên bàn.

“Có ích có ích, ta đảm bảo là có ta đây, sau này Cao gia không ai dám bắt nạt ngươi, ta...”

Cao Vân Dao còn chưa dứt lời đã thấy Lý Thanh Ca đi đến bên cạnh bàn, bỏ cái kéo xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện toàn thân ướt nhẹp mồ hôi. Nhưng mà, chưa kịp vui mừng vì sự thông minh của mình, lại thấy Lý Thanh Ca giờ cao ngọn nến.

Trái tim như nhảy vọt lên cuống họng.

“Lý muội... Lý cô nương, Lý tiểu thư, ngươi...”

Lý Thanh Ca lạnh lẽo âm trầm liếc nhìn nàng một cái: “Nói thật, đêm nay ta không định tha cho ngươi, nhưng mà bộ dạng của ngươi thật sự làm ta thấy ngán.”

Thôi vậy, thay vì để cho ả chết thoải mái, chi bằng làm cho ả biến thành một... quái vật.

Sau đó, nàng nhỏ vài giọt sáp nến lên trán Cao Vân Dao, nhân lúc sáp còn chưa khô lại, nàng đặt cả ngọn nến lên đó.

“Hu hu, ngươi làm gì vậy?” Cao Vân Dao sợ hãi đến biến sắc, đôi mắt run rẩy nhìn về phía trán mình, một ngọn nến nho nhỏ trong mắt nàng đã biến thành ngọn lửa hùng hực, tựa hồ như sẽ lập tức thiêu chết nàng.

“Đừng nhúc nhích, cũng đừng la.” Lý Thanh Ca đưa ngón tay đặt lên môi, làm một tư thế không được nói. Sau đó, thỏa mãn nhìn ngọn nến trên trán Cao Vân Dao, tiếp tục nói: “Nếu không, để ngọn nến ngã thì người chịu tội sẽ là ngươi. Nếu ngã về phía trước thì mặt ngươi sẽ bị phỏng, ngã về phía sau, thì thứ duy nhất còn lành lặn trên người ngươi là tóc cũng sẽ bị thiêu sạch.”

Cao Vân Dao hít vào một ngụm khí lạnh, quả nhiên không dám cử động hay kêu la nữa, chỉ là, đôi mắt luôn nhìn về phía trên, luôn lo lắng ngọn nến kia sẽ thiêu chết mình. Còn nữa, từng giọt sáp nến nóng hằm hạp cứ nhỏ xuống, lăn qua từng tác da thịt, khiến trong lòng nàng không ngừng kêu khổ. Nhưng dù cho như thế, nàng vẫn phải hít thở cẩn thận từng chút một, có lúc muốn nuốt nước bọt cũng phải kìm nén, càng không nói sự ngứa ngáy khó chịu khi chất độc phát tác cũng phải nhịn lại.

Sau khi Lý Thanh Ca sắp xếp cho Cao Vân Dao xong thì trực tiếp đi ra bên ngoài, đây là một gian phòng nhỏ cách vách, bình thường để cho bọn nha hoàn hầu hạ Cao Vân Dao ngủ.

Sau khi sống lại, mỗi buổi tối nàng rất khó ngủ, cho dù ngủ cũng sẽ không yên ổn, vô số ác mộng luôn khiến cho nàng sống không bằng chết.

Nhưng mà, nếu đã trùng sinh, nàng nhất định phải đổi mặt.

Mặc nguyên y phục nằm lên giường, Lý Thanh Ca mở to đôi mắt nhìn lên trần nhà, trong ký ức, bóng dáng của con gái vẫn đang lặng yên ra vào không một tiếng động.

Con gái rất ngoan, trời vừa tối thì sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, cho dù con bé muốn chơi nữa, nhưng chỉ cần được ôm lên, đắp mền, nó liền biết đã đến lúc ngủ. Cho dù vẫn còn mờ mắt nhưng vẫn không quấy khóc sau đó, con bé sẽ từ từ ngủ.

Giữa đêm mưa, nghe âm thanh tí tách ngoài cửa sổ giống như tiếng con gái đang gọi nàng.

Nàng trở mình, đặt gối ở trước ngực, những tưởng niệm kia bức ép nàng đến mức không thở nổi, đến mức muốn phát điên.

Con gái, ở thế giới bên kia, phải vui vẻ đó.

Sáng hôm sau, khi Cao Vân Dao mở mắt ra, Lý Thanh Ca đã mang theo tươi cười đứng ở đầu giường. Nàng giật mình, thân thể run rẩy một thoáng, nhưng khi nhìn thấy Đại thái thái và một đám nha hoàn đứng ở phía sau Lý Thanh Ca thì nàng mừng như phát điên là kêu to: “Nương...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Giết Ặ

“Nương”. Tiếng kêu thê thảm kia khiến trong lòng Đại thái thái đau xót, dù sao cũng là con ruột của mình, giờ rơi vào tình cảnh này, bà làm mẹ sao có thể thoải mái được?

Vốn là lúc này nhìn thấy bộ dáng buồn nôn của Cao Vân Dao, trong lòng bà cũng có một chút chán ghét, nhưng một tiếng “nương” này đã khiến trái tim Đại thái thái mềm mủn, hồ thẹn không chịu nổi, bà vội tiến lên cúi người nói: “Con ngoan, nương ở đây, sáng sớm nương đã đến thăm con đây này.”

“Nương, giết chết tiện nhân đó, giết chết tiện nhân đó...” Thân thể Cao Vân Dao đã cứng ngắc mất cảm giác từ lâu, giờ khắc này phải rất vất vả chống đỡ vụn vẹo. Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực như đã thú nhìn chăm chăm Lý Thanh Ca, phảng phất như muốn bám nàng ta làm trăm mảnh.

Mấy nha hoàn đi theo phía sau Đại thái thái hoảng sợ lùi về phía sau mấy bước, cảm giác như ánh mắt kia có thể giết người.

Chỉ có Lý Thanh Ca đứng yên tại chỗ, yên tĩnh, mím môi cười nhạt, không phát ra một âm thanh nào.

Đại thái thái thấy con gái vừa mờ mắt đã đòi đánh đòi giết, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, thật là một nha đầu vô dụng, muốn giết muốn đánh thì làm lên là được rồi, tội gì nhất định phải nói trước mặt mọi người. Huống chi, tối qua Lý Thanh Ca chăm sóc nàng cả đêm, sáng ra đã đòi đánh đòi giết, để người ta nghe được sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Đưa nhò ngọc, con nói bậy cái gì vậy? Lại gặp ác mộng hay sao?” Vốn Đại thái thái muốn đưa tay vuốt mặt Cao Vân Dao, nhưng gương mặt nàng thật sự quá đáng sợ, cánh tay vừa duỗi ra lại lập tức rút về.

Cao Vân Dao lại không cảm giác được, giờ khắc này, tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên người Lý Thanh Ca, nàng hận, sợ hãi và khua tay làm cho nàng hận không thể khiến Lý Thanh Ca tan xương nát thịt.

“Nương, giết Ặ, giết Ặ đi...” Đôi mắt tràn ngập sát ý khiến Đại thái thái sợ hãi đến rút lui một bước, một chút tình mẫu tử vừa dâng lên cũng tan thành mây khói trong chớp mắt: “Dao Nhi, con làm sao vậy? Con còn chưa tỉnh hả?”

“Không, nương.” Cao Vân Dao nhìn thấy Đại thái thái làm như muốn đi thì vội hét lên: “Nương, đừng đi, đừng đi.”

Đại thái thái lạnh lùng nói: “Được, nương không đi, nhưng mà Dao Nhi, con phải nghe lời, cha con nói rồi, bệnh này của con không sợ gì hết, chỉ là không được nổi nóng, nếu con dễ nổi nóng thì chất độc phát tác càng nhanh...”

“Không, nương, người nghe con nói.” Cao Vân Dao vội vàng lắc đầu cắt ngang Đại thái thái, sốt ruột nói: “Là ả, nương, là tiện nhân kia, ả muốn giết con, ả muốn giết con, hu hu...” Vừa nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua, Cao Vân Dao oan ức nhục nhã mà gào khóc lên, nàng đã bao giờ chịu khổ như vậy đâu, hơn nữa còn bị người nàng căm ghét và xem thường nhất là Lý Thanh Ca làm nhục.

Lúc thì nói nàng muốn giết Lý Thanh Ca, lúc thì nói Lý Thanh Ca muốn giết nàng.

Đại thái thái nghe nàng nói mà hồ đồ, nhưng nhìn biểu hiện của nàng quả thật không bình thường, trong lòng có một chút do dự: “Dao Nhi, con nói bảy cái gì đó? Tự nhiên sao Lý cô nương lại muốn giết con?”

“Đại tỷ tỷ.” Lúc này Lý Thanh Ca lên tiếng, khoe miệng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt như cũ: “Tỷ còn nhớ không, tối hôm qua vết mủ trên cánh tay tỷ vỡ ra làm cái mền dính sát vào da thịt, tỷ kêu đau cho nên muội mới dùng kéo cắt một lỗ trên cái mền đó đi, sau đó thì tỷ lại nói muội muốn giết tỷ. Haiz Đại tỷ tỷ thật là đánh giá cao Thanh Ca rồi, ngày thường ngay cả gà muội còn không dám giết, làm sao dám giết người? Huống hồ, vì sao muội lại giết Đại tỷ tỷ chứ?”

Một câu chậm rãi bình tĩnh, nhẹ nhàng ôn nhu, khiến nghi ngờ trong lòng Đại thái thái giảm đi không ít, dù sao, Lý Thanh Ca sao có thể giết Dao Nhi được? Chỉ vì Dao Nhi bắt nạt nàng sao? Không đến nỗi, hoàn toàn không đến nỗi đó. Huống hồ giết được Dao Nhi rồi làm sao nàng ta có thể trốn? Quá ngu ngốc, hoàn toàn không thể.

“Người là tiện nhân, tiện nhân...” Nghe nàng nói vậy, Cao Vân Dao tức giận đến run rẩy, nàng hét lên như phát điên, khàn giọng la ó: “Nương, thả con ra, thả con ra, con muốn giết ả, giết ả...”

Về mặt Đại thái thái căng thẳng, các nha hoàn thì ngây người, hình như Đại tiểu thư phát điên rồi. Ôi chao, mang bộ dáng phát buồn nôn này bắt người ta hầu hạ là cũng quá lắm rồi, một ngày lại phát điên mấy lần, ai mà chịu nổi?

Ngược lại Lý Thanh Ca rất bình tĩnh, nàng nở nụ cười nhẹ nhàng như gió rồi bước lên, cầm cái khăn nóng trên tay nha hoàn bên cạnh, khom lưng cúi người kề sát mặt Cao Vân Dao, sau đó, đôi môi đỏ hồng khẽ mấp máy, nhẹ nhàng nói: “Đại tỷ tỷ, tối qua khó khăn lắm mới ngủ được yên ổn, bây giờ lại quấy rồi, còn ra mồ hôi nữa thì không tốt cho vết thương trên người đâu. Nào, để muội muội lau mặt cho tỷ, nếu muốn giết muội thì chờ khi nào tỷ khỏe lại, muội muội sẽ để cho tỷ giết, có được không?”

“Không, không, đừng đụng vào ta, tiện nhân đi chết đi, đi chết đi, đừng chạm vào người ta.” Cao Vân Dao lại vô cùng không phối hợp, nàng liều mạng nghiêng đầu, liều mạng kêu gào. Bộ dáng này, đừng nói bọn nha hoàn, liền ngay cả Đại thái thái nhìn thấy cũng ghê lạnh, nữ nhi này sợ là hỏng rồi.

Lý Thanh Ca hơi cắn môi, tay cầm khăn có chút lưỡng lự rồi trách nhìn Đại thái thái: “Đại bá mẫu, Thanh Ca vô dụng.”

Mọi người bất giác thấy đồng tình với Lý Thanh Ca, dù gì cũng là một tiểu thư yếu đuối, tuổi còn nhỏ, chưa từng hầu hạ người ta. Nhưng hôm nay bị vị Đại bá mẫu trên danh nghĩa này phải tới hầu hạ con gái bà ta, điều này cũng thôi, còn bị vị Đại tiểu thư không biết điều này đòi đánh đòi giết, ai lại tình nguyện hầu hạ một thứ phế vật đáng buồn nôn này chứ?

Lý cô nương này đúng là một người tốt.

Đối mặt với tình hình này, Đại thái thái cũng không tiện nói gì, chỉ an ủi: “Không, hài tử ngoan, đều là Đại tỷ tỷ của con không đúng, khiến con chịu oan ức.”

Lý Thanh Ca âm u cúi đầu, lại lắc đầu, nhưng mà bộ dáng oan ức kia dù là ai thấy thì cũng phải sinh lòng thương tiếc.

Cao Vân Dao gần như phát điên rồi, nàng không thể tin được hình ảnh trước mắt. Tại sao? Tại sao mọi người đều đứng về phía Lý Thanh Ca, thậm chí mẫu thân của mình cũng lên tiếng vì ả? Tại sao?

“Nương.” Cao Vân Dao khóc, nước mắt chảy đầy mặt, hòa với nước mủ vàng vàng tỏa ra mùi tanh, “Nương, có phải người cũng ghét bỏ con? Người không cần con nữa sao? Các người đều ghét bỏ con, hu hu...”

“Dao Nhi.” Cuối cùng Đại thái thái vẫn không đành lòng, lại thở dài an ủi: “Con là con gái của nương, sao nương lại không cần con nữa? Con nghỉ ngơi cho tốt, nương sẽ cho thêm nha đầu tới hầu hạ con.”

Dứt lời Đại thái thái xoay người muốn đi, mùi vị trong phòng này quá khó ngửi, mấy ngày nay bà không được khỏe, ở trong phòng này một hồi liền cảm thấy choáng váng buồn nôn không chịu nổi.

“Không, nương, người đừng đi, đừng đi...” Cao Vân Dao nhìn bóng lưng Đại thái thái, nhất thời hoảng hốt: “Nương, ả muốn giết con, ả thật sự muốn giết con, nương, cứu con, cứu con...”

Đại thái thái dừng người lại, nghe câu nói cuối cùng của nàng lại lắc đầu thở dài, không quay người mà cứ thế đi thẳng ra cửa.

Các nha hoàn đi theo cũng vội vàng ủa ra ngoài như ong vỡ tổ.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người.

Cao Vân Dao đang nằm, Lý Thanh Ca đứng.

Một cảm giác vắng lặng đến mức làm người ta ghệt thờ.

Rốt cuộc đã biết cái gì gọi là tuyệt vọng, đó chính là rõ ràng người đang nói thật, nhưng người chung quanh, thậm chí là thân nhân của mình, tất cả đều không tin. Sau đó, người chỉ có thể đứng nhìn người muốn hãm hại mình tiếp tục hãm hại, còn bản thân mình thì không có khả năng đánh trả, chỉ để mặc cho hãm xấu xí.

“Người,” Cao Vân Dao giả vờ trấn tĩnh nhìn Lý Thanh Ca, nhưng âm thanh run rẩy đã tiết lộ nội tâm của nàng, “người không được làm vậy, bọn họ đều đang ở bên ngoài.”

“Yên tâm, ta sẽ không giết người.” Lý Thanh Ca ném khăn mặt vào chậu nước đặt trên giá đỡ, tạo ra một tiếng vang.

Cao Vân Dao cắn môi, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Lý Thanh Ca cười khinh nói: “Bởi vì với bộ dáng hiện tại của người, sống còn đau khổ hơn là chết. Người nói đi, một kẻ đáng ghét như người, sao ta lại giúp người giải trừ đau khổ chứ?”

Sắc mặt Cao Vân Dao lập tức đen lên, thân thể không biết vì run sợ hay vì tức giận mà run rẩy: “Tiện nhân, người sẽ không được chết từ tể.”

“Ta biết.” Lý Thanh Ca lạnh lùng nở nụ cười, đi tới phía trước cúi người xuống, đôi mắt âm lãnh như phát ra từ Địa ngục nhìn chằm chằm Cao Vân Dao, nói gằng từng chữ: “Ta biết, Lý Thanh Ca ta sẽ không được chết từ tể, nhưng trước khi chết ta sẽ khiến người sống không bằng chết, khiến cả nhà họ Cao... từng người một xuống Địa ngục.”

Cao Vân Dao chỉ cảm thấy lạnh từ trong ra ngoài, toàn thân không ngừng run rẩy, nàng không thể tin được mà nhìn Lý Thanh Ca, hận thù trong đôi mắt kia hầu như nhấn chìm nàng.

“Người...”

Lý Thanh Ca cũng đã đứng thẳng người lên, mỉm cười như cũ, cứ như những thâm độc lúc này chỉ là ảo giác: “Đại tỷ tỷ, cố gắng dưỡng tốt thân thể, tuyệt đối đừng chết, nếu không thì chơi không vui nữa đâu.”

“Lý Thanh Ca, người điên rồi.” Cao Vân Dao ngây ngốc cả buổi, chỉ có thể kết luận như vậy.

Lý Thanh Ca nhàn nhạt cong môi, đáy mắt lóe qua một ánh sáng không rõ ràng: “Nhanh thôi, người sẽ biết, ai mới bị điên.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Xuất Phủ

Sau cơn mưa phùn không khí đặc biệt trong trẻo, cây lựu trong sân cũng đang nở rộ không ít nụ hoa đỏ thắm.

Khi Lý Thanh Ca quay về lập tức ngửi được mùi hương thơm ngát khiến lòng người thoải mái đó, không tự chủ được mà nở một nụ cười.

“Tỷ tỷ.” Dưới mái hiên, Lý Thanh Hòa chờ Lý Thanh Ca đã lâu, giờ khắc này thấy Lý Thanh Ca trở về liền bỏ rơi Túy Nhi, chạy về phía tỷ tỷ.

“Chậm một chút.” Vì có mưa nên đường này khá trơn, sợ đệ đệ té, Lý Thanh Ca cũng tăng nhanh bước chân, đón lấy hân rồi ôm vào lòng.

Nhìn gương mặt nhỏ bé trắng trẻo của đệ đệ đỏ hồng lên, đôi mắt tràn ngập ý quan tâm, trái tim Lý Thanh Ca vô cùng ấm áp.

“Tỷ tỷ, tỷ có sao không?” Đôi mắt xinh đẹp của Lý Thanh Hòa xoay tròn trên người tỷ tỷ, sáng nay thức dậy mới biết tối qua tỷ tỷ phải đi hầu hạ vị Đại tiểu thư Cao gia kia, hân sợ đến không ăn nổi điểm tâm. Mấy lần trước, Cao Vân Dao luôn bắt nạt Lý Thanh Ca, trong lòng hân vẫn còn rất sợ.

Lý Thanh Ca cười: “Có thể có chuyện gì chứ?” Không lẽ Cao Vân Dao kia là cộc, có thể ăn thịt nàng sao?

Túy Nhi cũng đi đến, từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá Lý Thanh Ca một phen, còn không yên lòng hỏi: “Tiểu thư, Đại tiểu thư kia không làm khó người chứ?”

Lý Thanh Ca lắc đầu: “Không, chuẩn bị ít nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa.”

“Hả?” Sáng ra đã tắm? Túy Nhi nghi hoặc nhìn Lý Thanh Ca: “Hay là Đại tiểu thư đó...”

Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một chút, cười nói: “Mùi quá khó ngửi...”

“Ồ.” Túy Nhi hiểu rõ, nàng đã sớm nghe nói chứng bệnh của Cao Vân Dao, cho nên sau khi nở một nụ cười xấu xa thì lập tức đi chuẩn bị.

Lý Thanh Ca dẫn Lý Thanh Họa vào phòng, hỏi đêm qua hấn ngủ có ngon không, điểm tâm đã ăn những gì, Lý Thanh Ca ngoan ngoãn ngồi trong lòng nàng trả lời từng câu.

Túy Nhi nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng nước nóng để tắm rửa và quần áo sạch, lúc này Lý Thanh Họa mới quay về phòng mình luyện chữ.

Đóng cửa phòng, một mình đi tới sau bức bình phong, cỡi y phục, bước vào trong bồn tắm ấm áp, được nước ấm vỗ về da thịt, thoải mái đến mức mỗi một mạch máu trên người đều như được nở ra.

Ngả đầu vào vách thùng tắm, mái tóc đen của nàng tỏa ra, Lý Thanh Ca từ từ nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ đến tình cảnh tối qua, nhớ đến đáng vẻ buồn nôn của Cao Vân Dao, nàng nở nụ cười.

Nhưng mà, nụ cười kia không một tiếng động, lại có vẻ bi thương.

Trong lòng nàng không có khoái cảm khi được báo thù, chỉ có tự trách và tự giận.

Chỉ một con giò bọ như vậy thôi mà kiếp trước làm cho nàng phải chịu bao nhiêu đau khổ?

Thậm chí, ngay cả việc giết chết nàng ta cũng khiến cho Lý Thanh Ca thấy bản tay mình, nhưng mà kiếp trước nàng lại cứ như thế chịu đựng...

Nếu nàng có thể tỉnh ngộ sớm hơn, phản kháng nhiều hơn, có thể sẽ thoát được thảm cảnh sau này?

Đắp một cái khăn ướt lên mặt, thời khắc này, nàng rất muốn vùi lấp chính bản thân mình.

Túy Nhi vừa bận bịu chỗ Lý Thanh Ca xong liền quay lại phòng của Lý Thanh Họa đốc thúc tiểu tử kia đọc sách viết chữ. Ngày ấy Lý Thanh Ca dẫn nàng phải chú ý tới Lý Thanh Họa nhiều một chút, đồng thời nhắc nhở không được tin tưởng bất cứ ai ở Cao phủ. Tuy rằng nàng không biết rõ, nhưng lời của Lý Thanh Ca nàng luôn ghi khắc trong đầu.

Cho nên những chuyện liên quan đến sinh hoạt hàng ngày của hai tỷ đệ này, phần là chuyện nàng có thể làm được thì đều tự mình làm, tuyệt không để người khác nhúng tay. Thậm chí Thúy Xảo và mấy nha hoàn do Đại thái thái phái tới nàng đều để cho bọn họ làm việc ở bên ngoài, còn chuyện trong phòng của thiếu gia và tiểu thư chỉ một mình nàng xử lý.

“Túy Nhi, tiểu thư về chưa?” Âm thanh suy yếu của Trương thị đột nhiên truyền đến.

Túy Nhi vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy gương mặt sưng phù của Trương thị xuất hiện trước mắt, nàng sợ đến mức lùi về sau vài bước, sau đó tức giận nói: “Ta nói Trương ma ma này, giữa ban ngày mà bà muốn hù chết người sao?”

Trương thị cũng biết là đáng vẻ hiện giờ của mình rất khó coi, hôm qua bà lo nghĩ chuyện của con gái cả đêm, càng nghĩ càng thấy không ổn. Hồng Hi dù có ngang ngược đến mấy cũng không thể bỏ trốn cùng nam nhân, huống chi, hai mẹ con bà sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, bà không tin Hồng Hi lại tuyệt tình như vậy. Đồng thời, đêm hôm đó bà nằm mơ thấy Hồng Hi kêu la thảm thiết, mắt của bà vẫn giật liên tục, trong lòng rất hoảng loạn, tựa hồ sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Nữ nhân lớn tuổi lại lo âu quá mức, đáng vẻ này còn dễ nhìn được sao?

Gương mặt trông có vẻ hiền lành ôn hậu lúc bình thường bây giờ trắng bệch, giống như một cái bánh bao cũ, vừa mềm vừa nhão, khí sắc thì vừa vàng vừa đen.

“Tiểu thư về rồi đúng không?” Trương thị thật sự không có sức đâu mà tính toán với Túy Nhi, trực tiếp hỏi.

Túy Nhi liếc mắt: “Vừa trở về.”

Trương thị cũng không nói lời nào, đẩy nàng qua một bên để bước vào phòng. Túy Nhi vội kéo bà lại, nhẹ giọng nói: “Trương ma ma, bà có tâm một chút đi được không? Con gái bà bỏ trốn theo người khác, cho dù mỗi ngày bà đến làm phiền tiểu thư cũng vô ích thôi, huống chi tối qua tiểu thư phải hầu hạ vị Đại tiểu thư kia, bây giờ đang tắm rửa trong phòng, sao bà có thể xông vào được?”

“Ồ.” Trương thị liếc mắt vào phòng một cái, “Thôi, ta chờ tiểu thư xong việc.”

Túy Nhi mạnh mẽ trừng bà một cái: “Bà không để cho tiểu thư nghỉ ngơi một lúc sao? Còn nữa, nơi này là Cao gia, cho dù muốn phái người đi tìm Hồng Hi thì cũng phải do Đại thái thái lên tiếng mới được. Cho nên bà đi tìm tiểu thư chỉ bằng đi tìm Đại thái thái, đúng rồi, không phải bà rất được Đại thái thái xem trọng sao? Nói không chừng bà đi tìm Đại thái thái còn hữu dụng hơn tiểu thư nữa.”

Sắc mặt Trương thị trắng bệch, dĩ nhiên bà biết đây là Cao phủ, chuyện ở đây phải do Đại thái thái quyết định, nhưng mà làm sao bà dám?

Đại thái thái kia không phải là người dễ chịu, từ sau chuyện thất bại trong việc đẩy Lý Thanh Ca rơi xuống nước, Đại thái thái cũng không cho người tìm bà nữa.

Hiện giờ đã đến Cao phủ, Lý Thanh Ca đã ở dưới mắt Đại thái thái, chung quanh cũng là người của bà ta, Đại thái thái muốn xoa nắn Lý Thanh Ca thế nào cũng chỉ cần một câu nói, Trương thị bà đã sớm bị Đại thái thái xem là kẻ dư thừa, không bị hạ độc thủ đã là may mắn rồi, bà không dám xuất hiện trước mặt Đại thái thái nữa, không lẽ sợ Đại thái thái quên mất bà hay sao?

Mặt Trương thị tối sầm lại, lẩm bẩm một câu: “Ta chờ tiểu thư đi ra.”

“Bà muốn thì cứ chờ.” Túy Nhi tức giận nói, vừa làm mặt quỷ thì đã thấy Cao Dật Hiền tiến vào sân, trên người mặc áo gấm màu tím, vóc người cao to, dung mạo tuấn tú, mái tóc đen óng được cột lên bằng ngọc quan, ánh mắt tỏa sáng, khỏe mỗi khế nhếch, mang theo nụ cười cố hữu, khiến người ta nhìn thấy sẽ sinh ra hảo cảm.

“Nhị thiếu gia.” Ánh mắt Túy Nhi sáng lên, vừa định tiến lên nghênh đón đột nhiên nhớ đến lời dặn của Lý Thanh Ca, bước chân liền dừng lại.

Cao Dật Hiền tiêu sái đi tới gần, ý cười trên khóe môi càng tươi sáng: “Ca Nhi muội muội có trong phòng không?” Âm thanh càng êm tai khiến lòng người cảm động.

Túy Nhi gật gù, ngón tay chỉ ra phía sau: “Tiểu thư đang ở trong phòng.”

“Ừ.” Cao Dật Hiền trực tiếp đi tới cửa, đưa tay lên chuẩn bị gõ.

“Tiểu thư đang tắm” Túy Nhi vội nói.

Ngón tay Cao Dật Hiền dừng lại, quay đầu cười một cái, một sợi tóc lướt qua mặt, quả thật là phong hoa tuyệt đại, như là yêu tinh.

Túy Nhi nhìn mà ngây dại, ngay cả ánh mắt của Trương thị cũng khóa chặt trên người Cao Dật Hiền, gương mặt sưng phù cũng đỏ ửng lên, nếu mình có thể trẻ lại hai mươi tuổi, nói không chừng...

Cao Dật Hiền liền quay người sang hướng một gian phòng bên cạnh: “Vậy ta đi tìm Họa Nhi.”

Túy Nhi sững sờ, lập tức đuổi theo giong hai tay ngăn Cao Dật Hiền lại, trong mắt tràn đầy áy náy, trầm giọng nói: “Tiểu thiếu gia đang luyện chữ.” Được rồi, đúng là Nhị thiếu gia rất tuấn tú, nhưng tiểu thư đã dặn dò, trong phủ này không được tin bất cứ ai, vẫn nên ít thân cận một chút, bao gồm của Nhị thiếu gia này.

Lần này cho dù Cao Dật Hiền có muốn không để ý về xa cách của Túy Nhi cũng không thể, hần khế nhú mảy, thân thể hơi cong xuống, cúi sát vào người Túy Nhi, đôi mắt màu hổ phách chạm chồn mấy phần tà khí: “Là tiểu nha đầu kia bảo ngươi làm vậy?”

Túy Nhi nháy mắt, đứng gần Nhị thiếu gia như vậy làm cho nàng thấy nóng mặt, không biết trả lời thế nào.

“Túy Nhi, nha đầu chết tiệt này thật không ra gì.” Trương thị thấy thế, nghĩ thầm đã đến lúc mình ra mặt rồi. Bà ngẩng đầu lên, ưỡn thẳng ngực, cả người giống như được tiếp thêm sinh khí, bộ dáng hùng hổ tiến lên vài bước, đẩy Túy Nhi ra, lên giọng dạy dỗ: “Ngươi cản ta thì cũng thôi, bây giờ ngay cả Nhị thiếu gia cũng cản là sao? Ngươi biết Nhị thiếu gia là ai không? Là thân phận gì không? Một tiện tì như ngươi dám to gan vậy sao? Đây là bất kính.”

Túy Nhi bị bà nói cho sững người: “Bà...”

“Ngươi ta cái gì, Nhị thiếu gia đến đây chính là vinh hạnh của tiểu thư, ngươi là một nô tì mà dám ngăn cản, ta thấy ngươi không bị đánh nên ngứa ngáy khắp người đúng không?” Nói xong Trương thị vung cánh tay to khỏe lên, bàn tay chuẩn bị hướng về gương mặt nhỏ nhắn của Túy Nhi.

Túy Nhi sững sờ, chỉ cảm thấy bên tai có một luồng gió mát kéo tới, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, giong tay lên muốn che mặt, nhưng cảm giác đau đớn không hề xuất hiện, ngược lại nghe được tiếng thét như lộn rống của Trương thị vang lên.

“Hu hu hu, Nhị thiếu gia, lão nô là vì ngài mà, tiện tì này quá không quy củ, lão nô chỉ muốn giúp ngài dạy à...” Trương thị bị quăng trên đất, vừa nắm cánh tay bị trật khớp vừa oan ức khóc lóc nói.

Túy Nhi có chút không phản ứng kịp, đây là tình huống gì, Nhị thiếu gia đang giúp nàng sao?

Sao Nhị thiếu gia lại giúp nàng? Lúc này nàng đã vô lễ với hần mà.

Giữa hai lông mày của Cao Dật Hiền xẹt qua lệ khí: “Dạy? Ngươi có tư cách gì?”

Trương thị sững sờ, một dòng nước dâng lên trong mắt, tựa hồ quên cả rơi xuống. Trong phủ này ai cũng nói Nhị thiếu gia là người dễ chịu nhất, bình thường luôn cười nói vui vẻ, chưa từng hung dữ với bất cứ ai, nhưng mà, đáng về bây giờ thật khác xa lời đồn.

“Nhưng mà, nó không cho ngài vào gặp tiểu thư.” Trương thị không cam lòng nói, tại sao Túy Nhi vô lễ với hần thì hần không giận, bà đây giúp hần thì lại bị hần bẻ gãy tay?

Cao Dật Hiền thật sự không muốn để ý tới loại phụ nhân thô kệch tâm địa độc ác như vậy, ngay cả liếc nhìn cũng thấy buồn nôn, chỉ trầm giọng nói: “Cút.”

“Ta...” Trương thị bị một tiếng “cút” kia làm cho hoảng sợ, nhưng mà bà vẫn còn việc chính chưa làm, sao có thể cút được?

“Nhị thiếu gia.” Trương thị bò dậy, khóc đến thê thảm, nước mắt lưng tròng còn mang theo vài phần năn nỉ: “Nhị thiếu gia, lão nô còn có chuyện quan trọng muốn tìm tiểu thư, Nhị thiếu gia, lão nô không thể đi, Nhị thiếu gia...”

Từng tiếng “Nhị thiếu gia” kia, trong u oán còn mang theo mấy phần hờn dỗi khiến cho Túy Nhi nổi cả da gà, lại nhìn bộ dáng của Trương thị, quả thật hợp với câu nói “già mà không nên nét”, trâu già còn muốn gặm cỏ non.

Nhưng mà, đối tượng là Nhị thiếu gia sao?

Được rồi, Túy Nhi bị ý nghĩ này của mình làm cho buồn nôn muốn chết.

Càng không cần nói đến Cao Dật Hiền, giờ khắc này hắn chỉ thật muốn một cước đá Trương thị bay ra ngoài không gian.

“Nhị thiếu gia, lão nô sai rồi, lão nô không dám nữa, nhưng mà dù gì lão nô cũng là nhũ nương của tiểu thư, cả một đời...”

Trương thị lại cố ý lái nhai không ngừng, Túy Nhi và Cao Dật Hiền xạm mặt lại.

Cao Dật Hiền nắm chặt nắm đấm, thật muốn đánh cho một quyền, nhưng mà, hắn vẫn cố kềm chế lại, trong lòng thâm tự thù, nơi này là chỗ của tiểu nha đầu, người kia dù sao cũng là nhũ nương của nàng, còn nữa, nữ nhân không thích nam nhân bạo lực. Lần trước hắn kích động tát nàng một cái, sau đó ruột gan hắn như có lửa đốt, cho nên, hắn không thể ra làm chuyện đánh nữ nhân nữa.

Không phải vì tiện phụ buồn nôn này, mà là vì nha đầu của hắn.

“Còn không mau cút đi, không lẽ chờ bổn thiếu gia tự mình đưa người đi sao?” Cao Dật Hiền nổi cả gân xanh, chỉ muốn bộc phát bạo lực trong người mình.

“Nhị thiếu gia.” Mắt Trương thị mờ nước.

“Còn kêu cái gì?” Vào lúc này cửa phòng mở ra, Lý Thanh Ca đứng ở cửa, nàng mặc bộ y phục màu tím khói, mái tóc như mây chưa chải chưa búi, cứ như vậy xõa bung ở đầu vai. Có lẽ là do vừa tắm qua, cả người nàng còn mờ hồ tỏa ra một luồng hơi ẩm và một mùi hương thơm ngát.

Mi mắt nàng như vẽ, da dẻ trắng óng ánh, vô cùng mịn màng, đôi mắt tràn ngập linh khí mang theo một chút tức giận và lạnh lùng, đôi môi anh đào mềm mại ướt át, giờ khắc này đang mím chặt lại.

Đôi mắt Cao Dật Hiền tỏa sáng, hắn cười tủm tỉm đi đến bên cạnh nàng, hơi nghiêng người tựa vào bên cửa, một mùi hương thanh nhã từng chút một chui vào chóp mũi, khiến hắn cảm thấy tâm hồn bay bổng: “Ca Nhi muội muội, tắm xong rồi sao?”

“Nhị thiếu gia có chuyện gì?” Lý Thanh Ca giương mắt nhìn hắn, biểu hiện lạnh nhạt.

Ý cười của Cao Dật Hiền không giảm, giọng trầm thấp tăng thêm mấy phần mê hoặc: “Nha đầu, ra ngoài đi dạo không?”

“Ra ngoài đi dạo?” Đôi mắt Lý Thanh Ca lóe qua một chút ánh sáng.

“Thật sao thật sao?” Người nói lời này là Lý Thanh Họa, mọi người sợ hãi, tiểu tử này xuất hiện từ khi nào vậy?

Lý Thanh Họa không để ý tới mọi người, thân thể nhỏ nhỏ nhanh chóng chạy vọt ra, trực tiếp nhào vào lòng ngực Cao Dật Hiền, chăm chú nhìn hắn, nhếch miệng cười: “Dật Hiền ca ca, hôm nay có đi từ lâu nào ăn cơm không?”

Mọi người toát cả mồ hôi, thì ra tiểu tử này đang thèm ăn.

“Được thôi, ba người chúng ta cùng đi.” Cao Dật Hiền sáng khoái đồng ý, lại đưa cho Lý Thanh Ca một mời như: “Hôm nay Dật Hiền ca ca sẽ cho hai người nếm thử nhiều món ngon khác, đảm bảo ăn thật đã.”

“Ừm.” Lý Thanh Họa liên tục gật đầu, còn không quên ôm chặt cổ Cao Dật Hiền, hôn lên mặt hắn một cái.

Cao Dật Hiền vui vẻ cười ha ha lên, dư quang khóe mắt không tự chủ được mà liếc về phía Lý Thanh Ca.

Đáy mắt Lý Thanh Ca cũng tràn đầy ý cười, mỗi lần nhìn thấy đệ đệ vui vẻ, nàng cũng sẽ vui.

“Đi không?” Cao Dật Hiền đung Lý Thanh Ca một cái.

Lý Thanh Ca cong môi cười yếu ớt: “Được.”

“Vậy thì, tiểu thư...” Gương mặt nhỏ bé của Túy Nhi cũng lộ ra vẻ mong chờ.

Lý Thanh Ca lại nhìn Cao Dật Hiền.

Cao Dật Hiền lập tức gật đầu: “Đi thôi, hôm nay bản thiếu gia mời khách.”

“Đa tạ Nhị thiếu gia.” Túy Nhi lập tức vui mừng, cúi người hành lễ với Cao Dật Hiền một cái.

Trương thị đứng cạnh nhìn mà há hốc mồm, cũng có chút hâm mộ, nam nữ thiếu niên đi cùng nhau thế này thật tốt.

Đột nhiên nhớ đến cái gì, Trương thị biến sắc, vội vàng tiến lên nói: “Tiểu thư, ma ma có lời muốn nói.”

“Chuyện của Hồng Hỉ ta nghĩ bà vẫn nên đi tìm Đại bá mẫu đi, ta cũng không có cách gì khác.” Lúc này ở bên trong, nàng đã sớm nghe rõ cuộc đối thoại bên ngoài, liên quan đến Hồng Hỉ, nàng biết là có dính dáng đến Cao Dật Đình, nhưng bây giờ không phải là lúc nàng nên chen vào.

“Vậy...” Trương thị lộ mặt sầu khổ, nếu dám tìm thì bà đã tìm từ lâu rồi.

“Đề Thúy Xảo đi cùng bà đi.” Lý Thanh Ca nhìn bà một cái, nói.

“Nhưng mà...” Trương thị còn muốn nói gì đó đã bị Túy Nhi tiến lên đẩy bà ra, đứng ở giữa bà và Lý Thanh Ca, tức giận nói: “Nhưng mà cái gì? Bà không mau đi tìm Đại thái thái nhờ phái người ra ngoài tìm, qua một thời gian nữa, nói không chừng Hồng Hỉ nhà bà sẽ dẫn cả cháu ngoại về cho bà đó.”

Mặt Trương thị tối sầm.

Túy Nhi đã lôi Lý Thanh Ca vào nhà: “Tiểu thư, nô tì chải đầu cho người.”

Trương thị còn muốn đi theo vào liền bị Cao Dật Hiền lạnh lùng liếc một cái: “Còn không mau cút đi?”

Trương thị run lên, ánh mắt lạnh lẽo của Cao Dật Hiền thật có chút đáng sợ, lúc này bà mới ngượng ngùng đi tìm Thúy Xảo.

Cao Dật Hiền thì ở lại ôm Lý Thanh Ca ngồi ở hành lang, vừa chơi vừa chờ.

Lý Thanh Ca nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, khi ra cửa thì mái tóc đã được chải kỹ, búi tóc đơn giản, dùng một cây trâm ngọc Từ Nguyệt cài lên, không còn trang sức gì khác. Nhưng cho dù đơn giản như thế cũng đã thanh thoát vô cùng, cái hấp dẫn nhất chính là cả người nàng toát ra linh khí tự nhiên, phảng phất như một tinh linh không dính chút khói bụi trần gian, óng ánh long lanh, linh động thoát tục.

Cao Dật Hiền liếc nhìn, ý cười lan tràn khắp mặt, khiến Lý Thanh Ca phải hiểu kỳ hỏi: “Dật Hiền ca ca, sao huynh vừa thấy tỷ tỷ thì lại cười như vậy?” Như một con hồ ly.

Lý Thanh Ca nghe vậy đỏ mặt lên, Cao Dật Hiền lại ghé vào bên tai Lý Thanh Ca nói: “Chờ khi lớn lên đệ gặp được cô nương mình yêu thích thì sẽ biết.”

“Vậy là Dật Hiền ca ca yêu thích tỷ tỷ?” Lý Thanh Ca đảo mắt một vòng, còn nhỏ mà đã ma mãnh như vậy rồi.

Gương mặt Lý Thanh Ca đỏ như máu, mặt lè liếc đệ đệ của mình một cái: “Họa Nhi không được nói bậy.”

Lý Thanh Ca tự biết lỡ miệng, vội mím chặt môi lại nhìn Cao Dật Hiền, hai người vừa nhìn nhau, hiểu ý mà cười trộm.

Bên cạnh, Túy Nhi liếc mắt nhìn, trong lòng cũng rất vui vẻ. Thật ra, tiểu thư đi theo Nhị thiếu gia cũng không tệ, chỉ ít Nhị thiếu gia rất tốt với tiểu thư, không giống với Đại thiếu gia, rõ ràng là hôn phu của tiểu thư nhưng mà bao nhiêu lâu nay Đại thiếu gia không chỉ chưa từng hỏi han qua tiểu thư, thậm chí còn dây dưa không rõ với vị Biểu tiểu thư không biết xấu hổ kia, thật là một nam nhân cũng không biết xấu hổ, hừ.

Cao phủ ở trên phố Vinh Hoa, mấy người ra khỏi phủ, không cần ngồi kiệu cưỡi ngựa, chỉ đi bộ không tới một khắc đã đến được đoạn đường phồn vinh nhất của con phố này.

Trên đường người người nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt, tựa hồ càng huyền náo vui vẻ hơn ngày thường, hầu như trong mỗi cửa hiệu đều đầy ắp tiếng cười, âm thanh rao hàng trả giá hỗn loạn không dứt bên tai. Thậm chí mỗi cửa tiệm đều trưng bày mấy bồn hoa cỏ xinh đẹp, trong không khí cũng thoang thoảng mùi hoa thơm ngát.

Lý Thanh Ca bị chen trong đám người, không khỏi có chút hối hận hôm nay ra đường không chọn ngày.

Ngược lại hai người Túy Nhi và Lý Thanh Ca thì vui mừng hết sức. Trước đây bọn họ luôn ở Linh Châu, đó là một huyện nhỏ, bốn phía núi non vây quanh, giao thông không được thuận tiện, thời điểm náo nhiệt nhất lúc đó chính là chợ phiên. Nhưng cho dù là chợ phiên thì cũng không thể so được với kinh thành phồn hoa.

Cho nên Túy Nhi cứ đi tới, gặp thứ gì cũng thấy rất hiếu kỳ tò mò, chỉ hận chỉ có một đôi mắt không đủ nhìn.

Mà Lý Thanh Họa càng vui hơn, hấn ngồi trên vai Cao Dật Hiền, ngồi cao nhìn được xa, chỉ cần hấn thấy thích cái gì liền gọi Dật Hiền ca ca một cái, trực tiếp chỉ huy Cao Dật Hiền đi tới đi lui.

Lý Thanh Ca không biết phải nói sao, nhưng cũng phải thầm khen Cao Dật Hiền kiên trì và nhẫn nại.

Khi đi ngang một hiệu thuốc, Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn biển hiệu, trong mắt lóe qua u quang. Nhi đám người Cao Dật Hiền đang đi phía trước, nàng hơi trầm ngâm rồi xoay người đi vào đó.

“Tiểu cô nương, muốn mua thuốc sao?” Một người giúp việc bên trong cửa hàng vội tiến lên hỏi, hôm nay là Lễ ngăm hoa, chuyện làm ăn của các cửa hàng đều rất tốt, chỉ có hiệu thuốc của hấn là ảm đạm. Đến giữa trưa rồi mới có một người khách bước vào, người giúp việc cũng thấy rất kích động.

Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười nói: “Ta không đến mua thuốc, ta tới tìm người, xin hỏi chưởng quầy của các người có ở đây không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhìn Trộm

“Chưởng quầy?” Người giúp việc liếc Lý Thanh Ca thêm một cái, sau đó thấp giọng nói: “Được, tiểu thư chờ ta vào thông báo một tiếng.”

“Được.” Lý Thanh Ca gật đầu.

Người giúp việc đi vào trong bằng một cửa hông nhỏ, Lý Thanh Ca một mình ở phía trước, đưa mắt đánh giá bốn phía một phen, vành mắt dần dần đỏ. Bỏ cục nơi này giống hệt như Tế Nhân Đường ở Linh Châu, khi còn nhỏ, nàng rảnh rỗi thì sẽ lén lút chạy đến tiền sảnh, kéo ngăn kéo này một cái, lục lọi ngăn kéo kia một chút. Bị cha phát hiện dĩ nhiên là không thiếu cảnh la mắng, nhưng lần nào cũng có Từ bá cười hiền lành che chở, những được liệu bị nàng xáo trộn cũng là Từ bá sắp xếp lại gọn gàng.

Chuyện xưa như sương khói, nhớ lại mà buồn, Lý Thanh Ca đi tới trước quầy sờ sờ một cái cân nhỏ, cũng là cái cân ở Tế Nhân Đường bên Linh Châu trước kia, trên thân còn bị nàng dùng dao nhỏ khắc một chữ “Ca”. Tuy rằng đã mờ hồ không rõ, nhưng khi đưa tay sờ lên vẫn còn cảm giác lồi lõm.

“Tiểu thư.” Phía trước truyền đến âm thanh kích động của Từ Thăng, Lý Thanh Ca ngẩn đầu, liền thấy Từ Thăng bước đi về phía mình, cung kính hành lễ: “Lão nô xin chào tiểu thư.”

“Từ bá.” Đáy mắt Lý Thanh Ca nóng lên, một giọt lệ suýt nữa lăn xuống, nàng vội đưa tay đỡ Từ Thăng, “Từ bá, khỏe không?” Chỉ qua một quãng thời gian không gặp, Từ Thăng đã già đi không ít. Trong lòng Lý Thanh Ca thở dài, vốn là tuổi Từ Thăng không lớn lắm, tựa hồ nhỏ hơn cha một tuổi, tính ra năm nay mới ba mươi hai mà thôi. Vì luôn đi theo bên người Lý Nam Phong làm việc nên chuyện hôn nhân của hấn cũng chậm trễ. Cha đã từng nói, năm nay nhất định phải để Từ bá cưới thê tử, nhưng chưa kịp thực hiện thì cha liền đi, mà khi Từ bá biết được cha bỏ mình lại từng ngày già đi trông thấy, mái tóc cũng đã hoa râm hơn một nửa.

“Từ bá rất khỏe.” Vành mắt Từ Thăng cũng có chút đỏ hồng, hấn vội gượng cười: “Tiểu thư, vào trong nói chuyện.”

“Ừm.” Lý Thanh Ca gật đầu, đi theo hấn vào phòng trong, bên ngoài đã có người giúp việc trông tiếm.

Trong một gian phòng khách, Từ Thăng tự mình pha trà dâng lên: “Tiểu thư, đây là Bích Loa Xuân lão nô vừa mua về, tiểu thư nếm thử xem có thích không?”

“Đa tạ Từ bá.” Lý Thanh Ca bùng chén lên, nhấp một ngụm nhỏ, cảm giác hương trà tràn ngập trong miệng, bất giác cười nói: “Từ bá thích uống trà từ khi nào vậy?”

Từ Thăng không lên tiếng, thật ra hấn ở Lý gia hơn hai mươi năm, gần như là cùng lớn lên với Lý Nam Phong. Lý Nam Phong từ nhỏ đã thích thưởng thức trà. Sau này, Hách Liên Ngọc cũng thích theo, còn có Lý Thanh Ca, nàng từ nhỏ đã am hiểu trà đạo rất sâu.

Cả nhà đều yêu thích trà như vậy, chỉ có hấn là người thô tục, đối với trà không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy đắng hơn nước bình thường một chút, chẳng cảm nhận được mùi vị gì cả. Đến khi cả nhà chủ nhân tan nát, chỉ còn lại hai đứa trẻ mồ côi, trong lòng hấn bị thương, lại bất tri bất giác yêu thích mùi vị trong đắng có ngọt của trà đạo.

Lý Thanh Ca thấy thần sắc hấn lộ ra bi thương cũng không hỏi nữa, nghĩ tới chuyện hôm nay hiếm khi được ra khỏi nhà liền bắt tay vào việc chính.

“Từ bá, có món này phải giao cho người.” Nói xong, Lý Thanh Ca móc ra một tờ biên lai trong người, mở ra đưa cho Từ Thăng.

Từ Thăng vừa nhìn thì kinh ngạc: “Tiểu thư, đây là...”

“Bá giữ lại, ngày sau sẽ hữu dụng.” Lý Thanh Ca bây giờ cũng không thể giải thích nhiều với hấn, chỉ dặn dò: “Chuẩn bị giấy bút cho ta.”

Từ Thăng nghỉ hoặc nhưng không hỏi thêm gì, nhanh chóng lấy giấy bút tới.

Lý Thanh Ca bày giấy ra bàn, cầm bút lên nhanh chóng viết, sau đó đưa cho Từ Thăng.

Từ Thăng cầm lấy đọc, càng kinh ngạc không thôi: “Tiểu thư, đây là phương thuốc?” Từ khi nào tiểu thư biết kê đơn? Hơn nữa phương thuốc này rất bá đạo?

“Ừm.” Lý Thanh Ca bưng chén lên, lại uống một ngụm, tiếp tục nói: “Từ bá, bá chiếu theo phương thuốc này điều chế thuốc, ta nghĩ không quá một tháng nhất định sẽ có người đến mua, đến khi đó, lấy giá vạn lượng vàng để bán.”

“Vạn lượng?” Từ Thăng lần này không chỉ đơn giản là ngỡ vực nữa.

Lý Thanh Ca lại rất chắc chắn: “Từ bá, tin con đi.”

“Lão nô biết, phương thuốc này...” Từ Thăng vừa nói vừa nhìn phương thuốc, trong lòng thầm gật đầu, còn mang theo vài phần kính nể. Nói thật, hấn đã theo lão gia hành y nhiều năm cũng chưa từng thấy phương thuốc bá đạo thế này, “Tiểu thư làm sao có được phương thuốc này?”

“Cái này nói rất dài dòng.” Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nói, nàng không thể nói đây là kết quả kiếp trước nàng khổ tâm nghiên cứu y học mà thành, vì dung nhan tàn tạ và độc tố lưu lại trên người con gái, nàng buộc bản thân mình phải vụng trộm đi học.

Nhưng mà ngay khi nàng sắp thành công, ông trời không cho nàng cơ hội, Từ thần vẫn đến đúng ngày.

“Từ bá, sau khi bá phối xong đơn thuốc này thì hủy nó đi. Nhớ kỹ, chỉ được làm hai viên, sau này bất kể là ai tới mua, hoặc ra giá bao nhiêu cũng không được làm thêm nữa.”

Từ Thăng nhìn vẻ trịnh trọng của Lý Thanh Ca, trong lòng càng nghi hoặc: “Tiểu thư... có phải là bên Cao phủ xảy ra chuyện rồi không? Nếu Cao gia kia đối đãi với người không tốt, chỉ bằng người theo lão nô về Linh Châu đi.”

Lý Thanh Ca lắc đầu một cái, những chuyện của kiếp trước có thể phai mờ theo thời gian, nhưng mà con gái nàng, nó còn đang sống sờ sờ lại phải lặng yên không một tiếng động mà rời đi, nàng tuyệt đối không thể quên. Thậm chí chỉ cần nhắm mắt lại nàng liền thấy cảnh một đêm đầy tuyết đó, con gái sốt cao hôn mê bị Lý Bích Như ném ra ngoài cửa sổ, âm thanh nặng nề rơi xuống đất đó đã biến thành con ác mộng mà nàng không dám chạm vào.

“Từ bá, người yên tâm con rất khỏe, Họa Nhi cũng rất ổn, bọn con đều rất tốt.” Lý Thanh Ca nói xong thì đứng lên, “Ngoài ra, tìm hiểu thêm những hiệu thuốc nổi danh nhất kinh thành, tốt nhất là tra ra ông chủ phía sau là ai.”

Từ Thăng cũng đứng dậy theo, hấn há miệng nhưng cuối cùng cũng không hỏi thêm gì, hấn cảm giác Lý Thanh Ca đã khác, tuy rằng vẫn là một cô bé, sau một thời gian không gặp, vóc dáng cũng không cao lớn hơn được bao nhiêu, thể nhưng, ánh mắt và khí độ kia... đã không giống với tiểu thư mà hấn biết từ nhỏ.

Thế nhưng, chính vì bộ dáng hiện giờ của Lý Thanh Ca nên tâm tình lo lắng của hấn mới dần dần buông lỏng.

“Được, lão nô nghe lời tiểu thư.” Trong lòng Từ Thăng thấy được an ủi, thu giữ biên lai và phương thuốc cẩn thận.

Ra khỏi nhà thuốc, người bên đường vẫn còn rất đông, tiếng huyền áo kia đã làm phai nhạt thương cảm trong lòng Lý Thanh Ca nhiều.

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhiều người như vậy, cũng không biết đám người Cao Dật Hiến đi đâu. Thôi, cũng may ở đây cách Cao phủ không xa, nàng cũng có thể tự đi về trước.

“Tiểu thư, tiểu thư ở bên đó, tiểu thư...”

Đột nhiên nghe được giọng của Túy Nhi, Lý Thanh Ca vui mừng quay đầu lại, nhưng trong đám người cũng không nhìn thấy ai, nàng nghĩ là mình nghe lầm.

Nhưng vừa quay đầu lại thì trước mặt liền va vào một bức tường thịt, trán cũng bị đập một cái, tiếp theo chính là âm thanh lo lắng tức giận của Cao Dật Hiến: “Tiểu nha đầu, muội chạy đi đâu vậy?”

“Tiểu thư.” Lúc này Túy Nhi đang công Lý Thanh Họa thở hổn hển chạy đến, nhìn thấy Lý Thanh Ca bình an vô sự thì yên tâm, sau lại có chút oán giận. Vốn là đang vui vẻ đi chơi nhưng vừa xoay người một cái thì đã không thấy Lý Thanh Ca, ai còn tâm tư mà chơi nữa? Ba người chia làm hai nhóm, liều mạng mà đi tìm.

Mãi đến tận lúc này, Túy Nhi tình mắt nhìn qua mới hết to gọi nàng, còn Cao Dật Hiến ở bên kia nghe thấy tiếng la thì lập tức dùng khinh công chạy đến bên người Lý Thanh Ca.

Phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy nàng chính là dùng ngón tay mạnh mẽ đâm vào trán nàng, đúng là nha đầu phiền phức, hấn dám thề, nha đầu này không

phải bị lạc mà là cố ý bỏ rơi bọn họ.

Vậy thì nàng vừa đi đâu? Một mình sao.

“Tỷ.” Hai mắt Lý Thanh Họa hồng hồng, xem ra vừa nãy nhất định là đã khóc.

Lý Thanh Ca ôm Lý Thanh Họa xuống từ trên lưng Túy Nhi: “Có tỷ tỷ đây.”

“Tỷ tỷ đi đâu vậy? Tỷ không cần Họa Nhi nữa sao?” Lý Thanh Họa dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn tỷ tỷ, nước mắt lại rơi.

Tìm Lý Thanh Ca cứng lại, vội ôn nhu nói: “Nói cái gì vậy chứ? Tỷ sao lại không cần Họa Nhi nữa? Lúc nãy tỷ...” Vốn muốn tìm một lý do tùy tiện nào đó, nhưng không ngờ ánh mắt sáng quắc của Cao Dật Hiền đang nhìn chăm chăm nàng, khiến cho nàng chột dạ, chỉ có thể nói: “Lúc nãy tỷ thấy hoa đang kia đẹp quá nên chăm chú nhìn, không ngờ quay người lại đã không thấy mọi người, còn tưởng rằng mọi người đã về trước.”

“Tỷ tỷ.” Nghe nói tỷ tỷ cũng đi tìm mình, Lý Thanh Họa lập tức hài lòng, hẩn nằm nhoài trong lồng ngực tỷ tỷ, hai tay ôm vai, bộ dáng hoàn toàn ỷ lại.

“Haiz cũng do hôm nay đông người quá.” Túy Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa dùng tay quạt cho mình vừa bắt mắt nhìn dòng người qua lại.

Chỉ có trong mắt Cao Dật Hiền chấp chôn một ý cười khiến người ta hoang mang.

Lý Thanh Ca liếc nhìn hẩn một chút, không tự giác mà qua mặt đi, người này thật là chán ghét, giống như có thể lập tức nhìn thấu lòng người. Nàng cố nhìn, cho dù nói dối thì đã sao, việc của nàng nhất định phải cho hẩn biết hết à?

“Được rồi, tỷ tỷ cũng tìm cả nửa ngày, nhất định là rất mệt, Họa Nhi, để Hiền ca ca ôm.” Cao Dật Hiền lại cười một tiếng, trực tiếp ôm Lý Thanh Họa từ trong người Lý Thanh Ca, sau đó lại nói: “Sắp đến trưa, trước tiên đi ăn cơm thôi, bụng của Họa Nhi đã kêu rột rột rồi này.”

Lý Thanh Họa quả nhiên là kẻ tham ăn, lúc này mới xụ mặt xuống, bộ dáng như mấy ngày không được ăn, vừa vuốt bụng vừa làm bộ đáng thương nói: “Tỷ, đi ăn cơm.”

Lý Thanh Ca vừa bực mình vừa buồn cười liếc hẩn một cái, đưa tay xoa xoa mái tóc hẩn, yêu thương nói: “Được.” Nhưng mà, dư quang khỏe mắt lại mạnh mẽ trừng Cao Dật Hiền một cái, chỉ biết đem đứa nhỏ ra làm cớ, hẩn không thấy ngại sao?

Cao Dật Hiền tiếp xúc với ánh mắt của nàng, chỉ nở nụ cười tươi sáng, dù sao đạt được mục đích là được rồi.

Bốn người lập tức đi đến từ lâu nổi danh nhất trên phố Vinh Hoa, Quý Đắc Lâu.

“Ôi, đây chính là từ lâu nổi danh nhất kinh thành đó, nghe nói mỗi một món ăn trong này đều rất quý.” Vừa ngồi xuống Túy Nhi liền mặt mày hớn hớn, cái miệng nhỏ nói không ngừng.

Lý Thanh Ca chỉ là cười nhạt, nàng cũng không quan trọng là ăn cái gì, sơn hào hải vị hay là cơm canh đạm bạc cũng chỉ là để no bụng thôi, không có khác biệt gì mấy. Cho nên mấy chuyện gọi món đều do ba người kia làm chủ, bản thân nàng thì ngồi yên không làm gì, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Thời tiết này khá vừa phải, không lạnh cũng không nóng, cây cối xanh um, hoa cỏ tươi tốt, còn có mấy con bướm bay qua bay lại.

Phía sau một khóm trúc ẩn hiện một tòa tiểu lâu hai tầng, nhìn khá thanh tĩnh tự tại, chỉ là, không biết ai là người có phúc được ở đó đây? Lý Thanh Ca bỗng nhiên có chút kinh ngạc.

Hai mắt nàng theo vài tia sáng hứng thú, lẳng lặng nhìn tiểu trúc lâu bên kia, trước kia nàng cũng từng hy vọng có một nơi yên tĩnh như vậy, cùng con gái sống qua tháng ngày.

Nhưng mà. Không thể....

Đột nhiên cửa tiểu lâu mở ra, một vị cô nương trẻ tuổi xuất hiện.

Hai mắt Lý Thanh Ca bất giác mở to, cô gái kia mặc bộ váy màu đỏ thạch lựu điểm lễ, vóc người thon thả, thân hình cân đối, dung mạo xinh đẹp không khác gì một đoá hồng.

Nữ tử này, tựa hồ không thích hợp với một tiểu lâu yên tĩnh như vậy.

Trong lúc nghi hoặc thì từ bên trong lại bước ra một người.

Đến khi thấy rõ người này thì Lý Thanh Ca càng kinh ngạc hơn, nhìn nam tử kia áo trắng như tuyết, xuất trần như tiên, mái tóc như thác nước dài đến eo, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích cố định. Mi như núi xa, mắt như thu thủy, hoàn toàn không giống với đôi mắt âm lãnh trong khoang thuyền hôm đó, cũng không lạnh lùng như hôm yến tiệc. Giờ khắc này toàn thân hẩn tỏa ra một khí chất thuần túy trong trẻo như một đứa trẻ, tựa hồ là vừa bước ra ngoài sáng, có chút không thích ứng nên hẩn hơi khép mắt, thậm chí không tự chủ được mà dùng tay che trước mặt.

Cô gái áo đỏ vội đưa tay đỡ lấy hẩn, đôi môi khẽ nhúc nhích như muốn nói gì, gương mặt tràn đầy vẻ thân thiết lo lắng.

Tam điện hạ Hách Liên Quân nhẹ nhàng đẩy nàng ra, sau đó trực tiếp rời đi, lúc đi đường dường như có chút không vững.

Cô gái áo đỏ kia cũng không nói thêm gì, chỉ đứng tựa cửa có chút cô đơn lại có chút mê luyến nhìn chăm chăm bóng người càng đi càng xa kia.

Thì ra...

Lý Thanh Ca mỉm cười trộm, cảm thấy rất thú vị khi vô tình nhìn trộm được một màn này.

“Đang cười cái gì?” Cao Dật Hiền liếc nhìn thấy nụ cười mang tính trẻ con gian xảo hiểm có trên mặt nàng, không nhìn được mà lập tức hỏi.

Món ăn đã được chọn xong, tiểu nhị đang bung từng món đặt lên bàn, Túy Nhi và Lý Thanh Họa đã sớm há to miệng cầm đầu ăn.

Lý Thanh Ca phục hồi tinh thần lại, nhìn sang đôi mắt sáng quắc của Cao Dật Hiền, gương mặt hơi nóng lên: “Không có gì.”

“Thật sao?” Cao Dật Hiền làm sao mà tin, tầm mắt phóng qua bả vai nàng nhìn xuống dưới, liền nhìn thấy cô gái áo đỏ kia đang tựa vào cửa, hơi ngẩn đầu nhưng đang nhìn trời xanh, trong đôi tay ngọc ngà là một cây lược gỗ, đang chăm chăm chải tóc cho mình.

“Nàng ta sao?” Một hình ảnh mỹ nhân rất đẹp, nhưng mà Cao Dật Hiền chỉ nhìn lướt qua một cái liền thu hồi tầm mắt, lại nhìn Lý Thanh Ca.

“Cái gì?”

“Phong Tam nương, bà chủ Quý Đắc Lâu.” Cao Dật Hiền trực tiếp nói, đôi mắt màu hổ phách đầy ý cười: “Thế nào, đẹp lắm sao?”

“Ừm, rất đẹp.” Không giống những danh môn thực nữ nàng từng gặp, trên người cô gái áo đỏ này có một khí chất hào hiệp quyến rũ tự nhiên, khiến nàng cũng bị hấp dẫn.

Ý cười bên môi Cao Dật Hiền càng sâu, đầu nghiêng qua để sát vào bên tai nàng, trầm giọng nói: “Chờ khi muội đến tuổi như nàng ta sẽ càng đẹp hơn.”

Hơi thở nóng rực phả đến, Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, nàng nhìn hẩn như muốn ăn tươi nuốt sống, không muốn để ý đến những lời ngả ngón của hắn nữa. Thôi, hắn vốn là người như vậy, còn có thể hy vọng miệng hắn phun ra ngà voi hay sao?

Cầm lấy đĩa, Lý Thanh Ca không thèm để ý tới ánh mắt như muốn hòa tan người khác của Cao Dật Hiền, bình tĩnh gấp một cọng rau bó vào trong miệng chậm rãi nhai.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia chu lại, trong đầu Cao Dật Hiền không khỏi liên tưởng đến một vài hình ảnh khiến người ta đỏ mặt, vừa nghĩ đến là cả người đã có chút mềm nhũn, yếu hèn khô nóng.

“Hiền ca ca, sao huynh không ăn?” Giữa lúc cầm đầu ăn Lý Thanh Họa vẫn không quên hỏi.

“Đừng rồi, tiểu thư.” Túy Nhi cũng cảm thấy chỉ có mình ăn thì thật không ổn, liền tốt bụng gấp cho Lý Thanh Ca một miếng thịt: “Tiểu thư, cọng rau này tiểu thư đã nhai cả buổi rồi, nào, ăn thịt, ăn thịt...”

Lý Thanh Ca lúng túng: “Ta tự gấp.” Nhưng nàng nuốt chút nữa đã vui mặt vào trong chén, lúc này nàng ăn rau đến mức xấu hổ như vậy sao?

Cao Dật Hiền cũng có biểu hiện ngại ngùng hiếm thấy thấy, dù sao Lý Thanh Ca cũng còn quá nhỏ, sao hắn lại suy nghĩ đến... chuyện kia chứ? Đúng là... không nên.

Nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, nha đầu này tuy nhỏ nhưng hắn cũng đã mười bảy, đúng vào lúc nhiệt huyết dâng trào, thử hỏi có nam nhân nào đứng trước mặt nữ nhân mình yêu thích sẽ không kích động chứ?

Cho nên đây là rất bình thường.

Cho nên, Cao Dật Hiền lại liếc nhìn Lý Thanh Ca lần nữa, trong mắt lại có thêm vài phần ý tứ hiển nhiên. Dù sau, hắn cũng đã bày tỏ muốn cưới nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là nữ nhân của hắn, bây giờ cho dù không thể làm chuyện kia, nhưng mà nhìn thêm vài lần, trong lòng tưởng tượng một chút thì vẫn được chứ?

Khà khà...

Ánh mắt nóng bỏng, ý cười hắc ám, Lý Thanh Ca rốt cuộc không chịu nổi, vỗ đùi xuống bàn hét lên: “Rốt cuộc huynh có ăn hay không?”

Túy Nhi và Lý Thanh Họa cùng ngẩn đầu, biểu hiện ngờ ngác.

Cao Dật Hiền lập tức kèm chế ý cười hắc ám của mình, ngoan ngoãn gật đầu: “Ăn.”

“Ăn.” Về mặt Lý Thanh Ca lạnh lùng như cũ, cầm đĩa lên rồi lại hét một chữ với hai người còn lại.

Túy Nhi và Lý Thanh Họa giống như là được tha tội, lại lập tức vui đầu ăn.

Cao Dật Hiền thấy tình cảnh này cũng vội vui đầu vào chén, nhưng lại lén lút nở nụ cười. Nữ nhân của hắn ngay cả lúc tức giận cũng đều hấp dẫn như vậy, xem ra lần này là hắn có lời rồi.

Bầu không khí lập tức có chút quỷ dị, cũng yên tĩnh có chút đáng sợ, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhai sào sạo, thỉnh thoảng, ba người Cao Dật Hiền, Túy Nhi và Lý Thanh Hòa troa đôi ánh mắt với nhau.

Lý Thanh Ca cũng mặc kệ, vô cùng bình tĩnh mà ăn phần của mình, dự định ăn xong sẽ uống chút canh.

Nhưng vào lúc này, một giọng nữ bén nhọn vang lên ở đầu cầu thang bên kia: “To gan, ngươi có biết ta là ai không? Mau gọi chương quầy của ngươi ra.” Nghe giọng nói kia có vẻ rất yêu kiều và ương ngạnh.

Lý Thanh Ca tiếp tục ăn, chỉ còn lại nửa chén cơm, nàng dự định ăn xong sẽ uống chút canh.

Túy Nhi và Lý Thanh Hòa đều hiếu kỳ nhìn về phía phát ra âm thanh, muốn nhìn thử dưới chân thiên tử mà có ai dám vô lễ như thế?

Cao Dật Hiền nghe thấy âm thanh thì lại nhíu mày chặt lại.

“Vị cô nương này, đây là quy củ của chỗ chúng tôi, bất kể là ai thì cũng phải theo quy củ. Vị trí bên kia đã có người đặt, các vị không có đặt trước, bây giờ tiểu nhân cũng không thể đuổi những người khác đi được, hay là tiểu nhân đổi một gian sương phòng cho các vị được không?”

“Nói nhảm gì đó? Bọn ta đến tiệm của ngươi ăn uống đó là cho các ngươi thể diện, còn không mau đuổi hết khách trên lầu hai đi, tỷ phu và tỷ tỷ ta không quen ăn uống mà có người khác bên cạnh.” Nữ tử kia rất hung hăng đẩy tiểu nhị một cái, suýt nữa đã giơ tay đánh, may là bị nữ tử đi bên cạnh ngăn lại.

“Yên Nhi, không được vô lễ, chúng ta tới dùng cơm, không phải tới gây sự, cần gì như vậy?” Âm thanh ôn nhu như nước mang theo vài phần mãnh mai, nghe thấy khiến người ta vô cùng thương tiếc.

“Tỷ tỷ...” Cô gái kia ôm lấy cánh tay nữ tử, làm nũng nói: “Yên Nhi cũng muốn tốt cho tỷ tỷ thôi, tỷ tỷ có thai dĩ nhiên phải chọn một nơi yên tĩnh sạch sẽ mà ngồi. Lại nói, thân phận của tỷ phu như vậy há có thể ngồi ăn cùng những kẻ thô lỗ kia sao?”

Nàng vừa nói ra, không chỉ một bàn của Lý Thanh Ca, khách nhân trên cả lầu hai đều không nhịn được mà trừng mắt nhìn về phía này, muốn nhìn một chút nha đầu vô lễ này rốt cuộc là ai.

“Yên Nhi.” Cô gái kia thở dài sâu xa, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng giờ khắc này người khác cũng có thể tượng tượng được nàng đang nhíu mày khó chịu: “Lát nữa tỷ phu muội tới, không được nói lung tung.”

“Uhm” Cô gái kia không tình nguyện mà làm bậm một tiếng, nhưng lại nhanh chóng vui mừng kêu lên: “Tỷ phu...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hạ Độc

“Tỷ phu...” Một tiếng kêu yếu điệu vang lên mang theo vui mừng hơn hờ, Liễu Như Yên lập tức bỏ qua tỷ tỷ, bước hai bước xuống cầu thang nghênh đón nam tử đang bước tới.

Người đến vóc dáng kiên cường, mặt mày tuấn lãng, cho dù chỉ mặc một bộ thanh sam bình thường cũng không nén được quý khí bẩm sinh trên người.

Chính là ngũ điện hạ Hách Liên Hề.

Liễu Như Lan lẳng lặng đứng một chỗ, nhìn ánh mắt muội muội mình, có một chút bất đắc dĩ, nhưng mà nàng không nói gì cả.

“Sao Yên Nhi không cùng tỷ tỷ đi lên ngồi?” Hách Liên Hề tao nhã đi tới, lời là hỏi Liễu Như Yên, ánh mắt lại nhìn qua phía Liễu Như Lan.

Liễu Như Lan không tự chủ được mà cúi mắt xuống, không nhìn thẳng vào hắn, chỉ nhẹ giọng nói: “Đang chuẩn bị đi đây.”

“Không phải.” Liễu Như Yên lại kéo tay Hách Liên Hề, không chú ý tới đáy mắt hắn lóe lên vẻ âm lãnh, tức giận nói: “Tỷ phu, huynh xem trên lầu hai ngồi đầy cả người, bây giờ tỷ tỷ đang có thai, sao có thể ăn cơm ở chỗ như vậy? Muội bảo tiểu nhị đuổi hết đám khách này đi, tiểu tử này lại không biết suy nghĩ, còn bảo chúng ta đổi chỗ nữa.”

“Yên Nhi.” Đôi mi thanh tú của Liễu Như Lan cau lại, khẽ quát muội muội một tiếng, nhưng dĩ nhiên Liễu Như Yên không hề để ý tới ánh mắt cáo của tỷ tỷ, ngược lại cho là có Hách Liên Hề hậu thuẫn, lập tức hét lên với tên tiểu nhị đang ngây ngốc đứng cạnh: “Nô tài, ngươi nhìn thấy chưa, đây là

Ngũ điện hạ.”

“Yên Nhi cảm thấy nơi này không tốt?” Khóe môi Hách Liên Hề khẽ nhếch, như cười mà không cười hỏi Liễu Như Yên.

Trong lòng Liễu Như Lan hơi hồi hộp, khi Hách Liên Hề nổi lên nụ cười như vậy thì nàng biết là hắn đang nổi giận, vội vàng nhân lúc Liễu Như Yên còn chưa trả lời liền bước lên vài bước, kéo muội muội qua một bên cúi đầu tự trách: “Vương gia bớt giận, chỉ vì Yên Nhi thấy nó kì có thai nên mới kích động một chút...”

“Lan Nhi làm gì vậy? Bản vương có ý trách nàng sao?” Hách Liên Hề đưa tay ôm qua vai nàng, cảm giác được nàng có chút cứng ngắc, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua một tia tàn nhẫn, nhưng vẫn cười nói: “Lúc này ở cửa ta đứng phải Tam hoàng huynh, vốn muốn mời huynh ấy tới uống một chén, ai ngờ huynh ấy đã uống cả đêm ở chỗ Phong lão bản, lúc này mới quay về.”

Lúc nói chuyện, đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Liễu Như Lan, quả nhiên, cho dù là cố gắng ản giấu, trên gương mặt xinh đẹp kia vẫn không được tự nhiên, thậm chí biểu hiện cũng ngày ngốc ra.

“Ồ.” Liễu Như Lan ừ một tiếng, cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng mà nụ cười kia vô cùng cứng ngắc, khiến Hách Liên Hề rất không thích, ngón tay hắn trượt theo bờ vai của nàng lên trên, sờ vào vành tai nàng, đó là nơi nàng rất mẫn cảm.

Cảm giác được cả người nàng run lên, suýt chút mềm nhũn, Hách Liên Hề lại nở nụ cười tà ác: “Nhớ trước đây Tam hoàng huynh không bao giờ uống rượu, nhưng bây giờ... lại là khách quen ở tiểu trúc lâu của Phong Tam Nương, sau này nếu Lan Nhi tình cờ gặp được Tam hoàng huynh cũng phải khuyên vài câu, rượu tuy là thứ tốt nhưng uống nhiều sẽ tổn thương thân thể.”

Sắc mặt Liễu Như Lan trắng bệch, một câu cũng không nói ra được.

Liễu Như Yên bên cạnh âm thầm cắn môi, từ lúc Hách Liên Hề nhắc tới Tam điện hạ liền tự động xem mình là người vô hình, lại sợ đến toát mồ hôi lạnh. Chuyện của tỷ tỷ và Tam điện hạ ở kinh thành này ai ai cũng biết, vốn tưởng rằng Hách Liên Hề cưới tỷ tỷ rồi, lại rất sủng ái nàng, như vậy chuyện kia cũng trở thành quá khứ. Nhưng giờ khắc này nghe được mấy câu nói kia, thì ra Ngũ điện hạ vẫn không quên chuyện cũ của tỷ tỷ, thậm chí còn khắc sâu trong lòng.

Nàng bắt đầu thấy lo lắng cho tỷ tỷ.

“Đi thôi, lên trên, không phải Yên Nhi thích ăn thịt vịt ở đây sao? Trước tiên gọi tiểu nhị lên món đó đi.” Hách Liên ôm eo Liễu Như Lan, bá đạo đưa nàng lên lầu.

Về mặt Liễu Như Lan thì lương, nhưng vẫn giả vờ trấn định. Sau khi giả cho Hách Liên Hề, ngoại trừ ngày lại mặt thì nàng không hề ra khỏi vương phủ, thậm chí không dám lộ diện trước người khác. Nhưng nàng biết, nàng càng như vậy thì nam nhân này sẽ càng muốn đem nàng đi khắp nơi.

Bởi vì tính tình Hách Liên Hề bá đạo kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ muốn người trong thiên hạ biết Liễu Như Lan nàng bây giờ là nữ nhân của hắn, là nữ nhân hắn đoạt được từ tay Tam điện hạ Hách Liên Quân...

Mà nàng đã từng chống cự không dưới một lần, nhưng kết quả cuối cùng là chọc giận hắn, bị hắn dùng thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi mà trừng phạt.

Từ sau đó nàng ngoan ngoãn, hoặc là nói tim đã chết rồi.

“Đa tạ tỷ phụ.” Liễu Như Yên cũng thức thời đi theo phía sau, không dám điều võ dương oai nữa. Vốn tưởng rằng tỷ tỷ được sủng ái thì mình sẽ được thơm lây, nhưng với tình hình này, địa vị của tỷ tỷ bất ổn không nói, thậm chí còn có nguy hiểm khó giữ được mình.

Tiểu nhị vừa thấy là Ngũ điện hạ thì lúc này cũng không dám nói gì, vội tiến lên dẫn đường, tìm tới một chỗ ngồi trang nhã có bình phong, chính là ngay phía sau bàn của Cao Dật Hiền.

Vừa lên lầu, Liễu Như Yên liền nhìn thấy Cao Dật Hiền, hai mắt đang buồn rầu lập tức sáng lên: “Hiền ca ca...”

Cao Dật Hiền hơi nhíu mày, nhưng vẫn đứng dậy, khách khí hành lễ với Hách Liên Hề: “Xin chào Ngũ điện hạ.”

“Thì ra là Cao nhị thiếu gia, hân hạnh.” Hách Liên Hề cũng khách khí mỉm cười, chỗ ăn cơm dĩ nhiên không phải là nơi để khoe mẽ, đặc biệt là ở Quý Đắc Lâu, nữ nhân Phong Tam nương này rất quái dị. Những thương nhân khác một khi gặp phải những hào môn vọng tộc như hắn đều vội vàng nịnh nọt bám theo, chỉ mong có thể dính được chút ánh sáng, nhưng mà khi Phong Tam nương cao hứng một chút thì còn dễ nói, một khi không được vui thì đừng nói là vương công quý tộc, cho dù là Hoàng thượng tự mình đến ăn cũng phải dựa theo quy củ mà làm, ăn cơm trà tiền, muốn bày trò thì cứ đi.

Dĩ nhiên, Quý Đắc Lâu cũng không phải là tửu lâu tốt nhất kinh thành, mà là nổi tiếng nhất kinh thành. Nổi tiếng ở điểm nào? Không phải vì trong tửu lâu được trang trí xa hoa, không phải vì chủ nhân là nữ, hơn nữa còn là một nữ nhân xinh đẹp, người ta là có bản lĩnh thật sự.

Nếu là tửu lâu, vậy thì rượu ở đây phải rất tuyệt, đặc biệt là Trúc Diệp Thanh do bà chủ Phong Tam nương tự mình nấu, khắp nơi đều biết tiếng, bao nhiêu vương công quý tộc không tiếc tiền mua về trữ trong nhà.

Điều này cũng thôi, cái hiếm thấy chính là tửu lâu này không chỉ có rượu ngon, món ăn càng là tuyệt phẩm.

Cùng một món ăn, Quý Đắc Lâu lại có thể làm ra được mùi vị rất đặc biệt, khiến cho người ta ăn qua một lần là muốn ăn lần thứ hai. Thậm chí có nhiều tửu lâu khác tìm người mua về những món ăn ở đây để nếm thử, cuối cùng còn đóng gói đi nghiên cứu kỹ lưỡng, cũng không tìm ra được bí ẩn trong đó.

Ngược lại, bằng hiệu Quý Đắc Lâu càng lúc càng nổi, người tới ăn càng lúc càng nhiều, tính tình của Phong Tam nương càng lúc càng ngang ngược. Đến nơi này của nàng ăn cơm, bất kể là dân giang hồ thảo khấu gì, ăn cơm thì cứ ăn cơm thôi, thân phận đều không đáng là gì cả.

Cho nên, dù người là ăn mày, chỉ cần có tiền là có thể tới đây ăn. Tương tự, cho dù người là Vương gia, tới đây ăn cơm mà gặp phải lúc có đông khách thì cũng phải chờ.

“Hân hạnh.” Cao Dật Hiền cũng ôm quyền nói, “Hôm nay đúng là may mắn gặp được Ngũ điện hạ, nếu Ngũ điện hạ không ngại thì bữa ăn này xin để cho Cao nỗ lực.” Nói xong liền dọn đồ tiểu nhị, “Tiểu nhị, đưa món ăn và rượu ngon nhất lên, tiền thì ghi vào sổ của ta.”

“Vâng.” Tiểu nhị kia đáp một tiếng, vội đi chuẩn bị.

Hách Liên Hề không chút biến sắc, cười nói: “Cao nhị thiếu quá khách sáo, bản vương xin nhận vậy.”

“Vương gia, xin mời.” Cao Dật Hiền nói.

“Xin mời.” Sau khi Hách Liên Hề gật đầu thì ôm Liễu Như Lan đi về một cái bàn khác.

Liễu Như Yên chờ mọi người đi rồi thì chạy qua chỗ Cao Dật Hiền, cố ý lơ là ba người còn lại, khẽ nghiêng đầu, tươi cười sáng lạn nói: “Hiên ca ca thật là trùng hợp, không ngờ đến đây ăn cơm cũng gặp được huynh.”

“Phải đó, ta còn chưa ăn xong, không tiếp đãi người được.” Cao Dật Hiền lại không liếc mắt nhìn nàng một cái, trực tiếp phun ra một câu liền ngồi xuống.

Liễu Như Yên sững sờ, trên mặt có chút lúng túng, như vẫn mặt dày ngồi xuống cái ghế dài mà Lý Thanh Ca đang ngồi, cố ý chắn ngang tầm mắt của Cao Dật Hiền và Lý Thanh Ca, “Hiên ca ca muội cũng chưa ăn, huynh không mời muội cùng ăn sao?”

Cao Dật Hiền không bình tĩnh mà cau mày, mắt thấy Lý Thanh Ca bị lấn qua một bên, trong lòng hẩn phiền muộn, không thèm để ý đến phong độ nam nhân, trực tiếp kéo Liễu Như Yên lên: “Tỷ tỷ với tỷ phu của người còn chờ bên kia kia.”

“Yên Nhi sao còn không qua đây? Món vị muội thích đã được dọn lên rồi.” Bàn bên kia, Liễu Như Lan đã thu hết mọi chuyện vào trong mắt, sợ muội muội gây sự nên vội kêu to.

Liễu Như Yên lại có mấy phần không kiên nhẫn, nàng cong môi lên, không cam lòng đi về phía tỷ tỷ, sau đó ngồi xuống bên cạnh tỷ tỷ, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào Cao Dật Hiền đến ngây ngốc.

Liễu Như Lan chỉ lo trò hề này của nàng bị Hách Liên Hề biết được nên vội gấp một miếng rau: “Yên Nhi, ăn rau.”

“Uhm.” Đột nhiên Liễu Như Yên không còn muốn ăn gì nữa, trước mặt, Cao Dật Hiền gấp một miếng rau cho Lý Thanh Ca, mà Lý Thanh Ca lại không chút cảm xúc từ chối, tình cảnh này làm cho nàng tức giận.

“Tỷ tỷ, cô gái kia không phải là hôn thê của Dật Đình ca ca sao? Sao lại quần lấy Hiên ca ca chứ?” Âm thanh của nàng rất lớn, không chỉ Liễu Như Lan và Hách Liên Hề nghe được, mà một đám người ngồi chung quanh cũng nghe rõ. Chỉ là, ngay từ đầu mọi người đã không có ấn tượng tốt với nàng, cho nên nàng nói gì mọi người cũng không phản ứng nhiều lắm.

Ngược lại, Hách Liên Hề cũng không hiểu tại sao lại lập tức nghiêng đầu qua, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Lý Thanh Ca một cái.

Chỉ một cái nhìn, ánh mắt Hách Liên Hề không tự chủ được mà ngừng lại trên người Lý Thanh Ca, đôi mắt thâm thúy lóe qua một tia sáng: “Đây là hôn thê của Cao thị vệ?”

Thú vị, nếu hẩn nhớ không lầm thì ngày đó trên tiệc sinh nhật của Cao Dật Đình, từ khi tiểu nữ hài này xuất hiện, ánh mắt của Tam hoàng huynh luôn gắn chặt trên người nàng ta.

Mà giờ khắc này, nàng ta lại đi theo Cao nhị thiếu gia ra ngoài ăn cơm? Cao nhị thiếu gia này nổi tiếng là phong lưu bay bướm ở kinh thành, ý vào thân phận và vẻ bề ngoài mà trêu hoa gẹo nguyệt khắp nơi, những nữ nhân muốn bò lên giường hẩn nhiều đến không hết, trong đó bao gồm cả Liễu Như Yên đang ngồi cạnh mình.

“Đúng rồi đúng rồi.” Liễu Như Yên vội nói, trong mắt nhìn Lý Thanh Ca tràn đầy xem thường, “Hừ, rõ ràng là hôn thê của Đại thiếu gia, lại cứ dính vào một c hổ với Nhị thiếu gia...”

Liễu Như Lan thấy nàng nói chuyện không ra gì, vội vàng gấp thức ăn cho nàng: “Yên Nhi, không ăn thì sẽ nguội hết đó.”

“Muội ăn không vô.” Liễu Như Yên phiền muộn nhìn món ăn trước mặt, Cao Dật Hiền bị làm sao vậy chứ? Còn tự mình gấp thức ăn cho Lý Thanh Ca, còn nàng, muốn cùng hẩn ngồi ăn cơm cũng không được, đáng ghét.

Hách Liên Hề cong môi khẽ cười: “Yên Nhi trưởng thành rồi.”

Liễu Như Lan cứng đờ, Liễu Như Yên nghe được lại đỏ mặt lên, e thẹn vô cùng: “Tỷ phu...” Trong lòng thì lại mừng thầm, nếu tỷ phu có thể đứng ra nói chuyện cho mình, vậy thì hôn sự của mình và Cao Dật Hiền có thể dễ dàng hơn rồi? Liễu Như Lan lại lo âu nhìn muội muội, thông minh như nàng dĩ nhiên nhìn ra được Cao Dật Hiền không có chút tâm tư nào với muội muội mình, cho nên nàng đã đoán được, cho dù muội muội hao tổn tâm cơ gả cho Cao Dật Hiền, cuộc sống sau này cũng không được vui vẻ.

Ái tình, không phải là chuyện một phía.

Nàng không muốn muội muội lại dẫm lên vết xe đổ của mình.

“Yên Nhi, mau lột tôm cho tỷ tỷ đi.” Nhìn đôi mắt dán chặt lên người Cao Dật Hiền của Liễu Như Yên, Liễu Như Lan bắt đắc dĩ nói, chỉ muốn phân tán sự chú ý của nàng.

Liễu Như Yên thu tầm mắt lại, chỉ “uhm” một tiếng, sau đó vừa lột tôm vừa chăm chăm nhìn chằm chằm bàn phía trước, thỉnh thoảng bữu môi xem thường.

Liễu Như Lan âm thầm hoảng sợ, muội muội luôn là người thẳng thắn hoạt bát, hôm nay sao lại thất lễ như vậy? Thậm chí biểu hiện của muội muội làm cho người tỷ như nàng thấy còn chán ghét.

“Yên Nhi, muội mất tập trung quá, có tâm sự gì sao? Nếu không hay là tỷ sai người đưa muội hồi phủ trước.” Liễu Như Lan muốn đẩy muội muội đi.

Liễu Như Yên lập tức thả con tôm trên tay xuống, cầu xin: “Tỷ tỷ, muội vừa đến tỷ liền đuổi muội đi sao?” Nàng không muốn quay về đâu, sau khi trở về mỗi ngày phải đối diện với người cha gần bướng, chán chết đi được. Làm sao so được với khí thế và sự thoải mái trong vương phủ, quan trọng nhất chính là tự do, muốn đi đâu thì đi đó, sau này muốn tìm Hiền ca ca cũng dễ hơn nhiều.

“Cha lớn tuổi, gần đây sức khỏe không tốt, tỷ tỷ bây giờ cũng bất tiện không thể phụng dưỡng bên người, chỉ có thể dựa vào muội muội thôi.” Liễu Như Lan ôn nhu nói.

Mặt Liễu Như Yên đen lại, vội làm nũng cầu cứu Hách Liên Hề: “Tỷ phu, huynh nhìn tỷ tỷ đi, hôm qua mới đến tỷ ấy đã đuổi muội đi.” Hừ, nàng không phải đại phu, hầu hạ bên người lão già kia thì có ích gì? Tỷ tỷ là đang sợ nàng sống tốt lành, hay là sợ nàng tuổi trẻ nỷ mạo sẽ đoạt mất tỷ phu hay sao?

“Tỷ tỷ, chính vì tỷ bất tiện cho nên cha mới cho phép muội đến đây, lúc gần đi cha còn dặn muội phải chăm sóc tỷ thật tốt, bầu bạn với tỷ, cha sợ tỷ...”

Đang nói đột nhiên Liễu Như Yên im bặt, ánh mắt cẩn thận từng chút liếc nhìn Hách Liên Hề. Trong lòng nàng thầm than, cha thật lợi hại, bây giờ nàng mới hiểu được lời của ông ấy, thì ra cha sợ tỷ tỷ mang thai con của Hách Liên Hề, trong lòng buồn khổ nghĩ lung tung, cho nên mới cho nàng đến bên cạnh tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ giải buồn, bớt được cảm giác khó chịu.

“Tỷ tỷ rất ổn.” Liễu Như Lan lập tức hiểu rõ nỗi khổ của phụ thân, chỉ cười nhạt một tiếng, ý cười mang theo cay đắng vô cùng.

Trên mặt Hách Liên Hề vẫn mang theo nụ cười như có như không: “Nếu Thái phó đã nói thì để Yên Nhi ở lại đi, có muội ấy thì nàng cũng không bị buồn.”

“Vâng.” Liễu Như Lan cũng không dám nhiều lời, sợ ngày càng rắc rối, vội vàng cầm lấy đĩa gắp thức ăn cho Hách Liên Hề. Liễu Như Yên thấy thế lập tức cười hì hì cầm bình rượu lên, cũng rót cho hắn.

Ôi... không biết có phải vì mùi rượu hay không, dạ dày Liễu Như Lan quay cuồng một trận, ngã phịch xuống băng ghế, tay che ngực, khó chịu nôn mửa một hồi.

“Tỷ...”

“Lan Nhi.” Vẻ mặt Hách Liên Hề căng thẳng, vội kéo nàng vào lòng, thấy sắc mặt Liễu Như Lan trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra, ánh mắt cũng dần dần mơ hồ không rõ.

“Tỷ tỷ.” Liễu Như Yên sợ hãi hét to, “Người đâu rồi, mau gọi Thái y.”

Hách Liên Hề khinh thường nhìn nàng một cái, đúng là ngu xuẩn, ở đây thì ai gọi Thái y cho người chứ?

Hắn vội ôm lấy Liễu Như Lan, nhưng Liễu Như Lan lại nắm chặt y phục của hắn, miệng yếu ớt nói: “Đừng nhúc nhích, khó chịu...” bụng lại quặn lên một trận làm cho nàng tuôn mồ hôi lạnh đầy người, sắc mặt trắng bệch như sương.

Hách Liên Hề kinh ngạc: “Lan Nhi.”

Liễu Như Lan đau đến không nói ra lời.

“Người đâu, đưa Phong Tam nương đến đây cho bản vương.” Hách Liên Hề tức giận ra lệnh, lập tức có bốn tên ám vệ không biết từ đâu xuất hiện.

Liễu Như Yên cũng lập tức kêu to: “Nhất định là tên tiểu nhị lúc nãy, là hắn hạ độc hại tỷ tỷ.”

Tiểu nhị kia vừa bưng thức ăn cho một bàn khác, nghe nói động tĩnh bên này thì sợ run lên, vội đi tìm chường quầy.

“Sao vậy?” Cao Dật Hiền quay đầu nhìn, trong lòng hoảng hốt.

Lý Thanh Ca lại cắn môi, trong lòng đắn đo một lúc, sau đó không chút do dự đứng lên chạy về phía bên kia.

Cùng lúc đó tiểu nhị đã gọi Phong Tam nương đến đây.

Chuyện như vậy không phải lần đầu Phong Tam nương gặp, người té xỉu khi ăn cơm ở tửu lâu của nàng, hoặc là vu hại cơm nước của nàng có độc là chuyện thường xuyên, chẳng qua là thủ đoạn để tiện để cạnh tranh mà thôi.

Nhưng hôm nay, nghe nói là sủng thiếp của Hề Vương gia, Phong Tam nương liền cảm thấy chuyện này hoàn toàn khác biệt, thế là lập tức chạy đến.

Lý Thanh Ca và Phong Tam nương gần như đồng thời chạy tới bàn của Hách Liên Hề.

“Phong lão bản, người phải có lời giải thích cho bản vương.” Ánh mắt lạnh lùng của Hách Liên Hề nhìn chằm chằm Phong Tam nương.

Đôi mắt đẹp của Phong Tam nương nhẹ chuyển, cũng mang theo ý lạnh vô tận, Hề Vương gia và Quân Vương gia có xích mích rất sâu, cho nên nàng không chút hảo cảm gì với Hề Vương gia. Nếu không ngại thân phận của hắn, nàng còn không muốn cho hắn vào cửa, nhưng mà, hắn ăn nói khó nghe như vậy nàng cũng không muốn khách sáo, chỉ lạnh giọng hỏi: “Không lẽ Hề Vương gia nghi ngờ ta hạ độc?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không tỷ tỷ ta làm sao...” Liễu Như Yên đứng dậy, tức giận trừng mắt nhìn Phong Tam nương, đã lớn tuổi rồi còn trang điểm ăn mặc thành bộ dáng này là sao? Hừ.

Đột nhiên Lý Thanh Ca lên tiếng cắt ngang nàng: “Tìm một nơi thông thoáng cho người bệnh nằm đi.”

Trong lúc ba người đang cãi nhau, Lý Thanh Ca đã nhanh chóng kiểm tra cho Liễu Như Lan.

“Cái gì?” Ánh mắt kinh ngạc của ba người đồng thời nhìn chằm chằm về Lý Thanh Ca, thậm chí không phát hiện nàng có mặt từ khi nào.

“Có nơi nào thông thoáng một chút không? Ở đây bí quá, không tốt cho thai phụ.” Lý Thanh Ca đứng dậy hỏi lại lần nữa, lúc này Cao Dật Hiền đã ôm Lý Thanh Ca và dẫn Tùy Nhi đến đây, nhìn dáng dấp bình tĩnh nghiêm nghị của nàng cũng cảm thấy nghi hoặc.

“Hả, có có...” Phong Tam nương ngờ vực nhìn Lý Thanh Ca, tuy rằng không biết tiểu cô nương này muốn làm gì, nhưng nàng nhận ra sự bình tĩnh tự tin trong mắt nàng ta, cho nên Phong Tam nương cũng tin tưởng.

“Các người đi theo ta.”

Nói xong Phong Tam nương đi trước, mang theo mọi người tiến đến tiểu trúc lâu của mình.

Không để mọi người tiến vào khuê phòng của mình, chỉ mang vào một gian phòng khách bên ngoài.

Cho dù là phòng khách thì bố trí bên trong cũng rất thanh nhã hợp lòng người.

“Đưa nàng đặt xuống giường, để nằm thẳng.” Lý Thanh Ca dặn dò Hách Liên Hề.

Mắt Hách Liên Hề không tự chủ được mà quét qua nàng một cái, nhưng vẫn làm theo lời nàng, đặt Liễu Như Lan nằm xuống.

“Các người đi ra ngoài đi, nhiều người như vậy sẽ ảnh hưởng nàng ấy nghỉ ngơi.” Lý Thanh Ca lại nói.

Mọi người im lặng, dường như không ai muốn đi.

“Này, người là cái thá gì? Dựa vào đâu bắt bọn ta đi, tỷ ấy là tỷ tỷ của ta, bây giờ bị trúng độc, dựa vào đâu mà ta phải tin người?” Liễu Như Yên nãy giờ bị Lý Thanh Ca chỉ dẫn, giờ khác này đã tỉnh táo lại, bắt đầu khó dễ nàng.

Lý Thanh Ca lười để ý đến nàng ta, người điều ngoa tùy hứng này y hệt Cao Vân Dao, khiến cho nàng rất chán ghét.

“Nàng ấy không trúng độc.” Lý Thanh Ca nhìn lướt qua Hách Liên Hề và Phong Tam nương, hai người này là người trong cuộc, nói với họ là đủ rồi.

“Vậy thì là...?” Phong Tam nương không khỏi thay đổi cách nhìn về Lý Thanh Ca, nữ hài mới bao lớn đây không hề hiểu y thuật?

“Động thai khí.” Lý Thanh Ca nói, sau đó còn nói ra mấy thứ thuốc an thai, kêu Phong Tam nương cho người mua về nấu.

Phong Tam nương lập tức sai người đi làm, nếu như không trúng độc thì không liên quan đến tửu lâu của nàng, nhưng dù sao cũng là có chuyện ở chỗ này, về tình về lý nàng cũng nên làm chút chuyện.

“Động thai khí? Sao lại bị động được?” Liễu Như Yên không phục, hoặc là nàng căn bản không tin chỉ dựa vào vài câu của Lý Thanh Ca là giải quyết được mọi chuyện, “Hừ, cho dù là động thai khí thì cũng là do tửu lâu này sai.”

Chương 87: Rất Dũng Mãnh

Nhìn bộ dạng cắn chặt không buông của Liễu Như Yên, mày liễu của Phong Tam nương dựng đứng. ở kinh thành này còn chưa có ai nói với Phong Tam nương nặng như thế, ánh mắt xẹt qua hàn quang, nàng lạnh lùng nói: “Nhà đầu này ở đâu đến, dám ngang ngược ở địa bàn của lão nương? Người đầu, ném ra ngoài cho ta.”

Ngoài cửa có mấy tiểu nhị và gia đình đi vào.

“Các người dám?” Mặt Liễu Như Yên tái xanh, không sợ chút nào mà kêu to, “Các người ai dám chạm vào ta, bốn tiểu thư sẽ chặt tay hấn trước.”

“Ném ra ngoài” Ánh mắt Phong Tam nương lạnh lẽo, mấy gia đình kia liền tiến lên tóm chặt Liễu Như Yên.

“Ah... tỷ phu, Hiền ca ca...” âm thanh như thọc tiết lợn muốn làm cho tiểu trúc lâu bị lật tung, Lý Thanh Ca chau mày, trầm giọng quát lên: “Đủ rồi, nếu muốn tốt cho tỷ tỷ của mình thì tốt nhất người yên tĩnh lại cho ta.”

“Cái gì?” Hai mắt Liễu Như Yên tròn to, đáng vẻ khinh thường, “Người là cái thá gì mà dám ăn nói với bốn tiểu thư như thế?” Nói xong, ánh mắt của nàng di chuyển qua lại giữa Lý Thanh Ca và Phong Tam nương, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ah ta biết rồi, các người là đồng bọn, các người muốn hại tỷ tỷ ta. Tỷ phu, sai người bắt bọn họ lại đi.”

Hách Liên Hề lại thông thả nhàn rỗi ngồi trên một cái ghế trong phòng, thần thái như đang xem cuộc vui, giờ khắc này hấn không lo lắng cho Liễu Như Lan, ngược lại đối với cách ứng phó tình huống của Lý Thanh Ca rất có hứng thú.

“Các người ngây ra đó làm gì? Còn không mau ném ả ra ngoài.” Lần thứ hai nói câu này không phải là Phong Tam nương, mà là Cao Dật Hiền mặt mày đang cau có. Giờ khắc này, trong mắt hấn Liễu Như Yên ngoại trừ đáng ghét ra còn có đáng giận. Lý Thanh Ca là cái thá gì à? Đáng chết, Lý Thanh Ca nàng là nữ nhân của Cao Dật Hiền chứ là gì?

“Hiền ca ca.” Liễu Như Yên tựa hồ choáng váng, nàng không thể tin được lời nói thô lỗ lạnh lùng này lại xuất ra từ miệng Cao Dật Hiền.

Trong lúc nàng còn chưa chấp nhận được thì hai gia đình đã mỗi người ôm một cánh tay của nàng, kéo nàng ra bên ngoài.

“Không, ta không đi, dám khốn kiếp các người, các người muốn hại tỷ tỷ ta.” Liễu Như Yên tức giận kêu to, mặc kệ sự thật là gì thì nàng cũng không thể bị ném ra ngoài như rác rưởi được. Nếu không thì mặt mũi của Liễu nhị tiểu thư như nàng biết ném đi đâu?

Giọng nói sắc bén kia khiến Lý Thanh Ca vô cùng chán ghét, không hề nghĩ ngợi, nàng cầm khăn lau bàn lên tay trực tiếp nhét vào miệng Liễu Như Yên, lạnh lùng nói: “Kéo nàng ta đi.”

Mọi người ngạc nhiên, tiểu cô nương trắng trẻo như tiên nữ này thật... dũng mãnh.

Liễu Như Yên kinh ngạc tròn mắt lên, nhưng trong phòng không ai giúp nàng, nàng cứ như vậy tro mắt không cam lòng để cho mấy đại hấn kéo mình ra ngoài.

Xử lý xong Liễu Như Yên đang gào thét, Lý Thanh Ca nói với Cao Dật Hiền: “Nhị thiếu gia huynh dẫn Túy Nhi Họa Nhi ra bên ngoài chờ ta, ta có mấy câu muốn nói với Hề Vương gia.”

“Nhưng mà...” Cao Dật Hiền có chút không an tâm Hách Liên Hề, nhất là khi hấn dùng ánh mắt dò xét để nhìn Lý Thanh Ca.

“Ta sẽ đi tìm huynh ngay.” Lý Thanh Ca nhẹ giọng nói.

Cao Dật Hiền vì một câu nói này mà trong lòng vui vẻ, nha đầu này cuối cùng cũng suy nghĩ đến cảm giác của hấn, vậy là nàng đã nhận ra hấn đang lo lắng chứ gì.

“Được, ta dẫn Họa Nhi đi dạo trong vườn một lúc.” Ý cười của Cao Dật Hiền dịu dàng, âm thanh cũng mang theo chút mùi vị ngọt ngào hờn dỗi.

“Trong vườn không có gì vui, đến chỗ ta đi.” Phong Tam nương đột nhiên lên tiếng, ngón tay nhẹ nhàng nện nện gương mặt mềm mại trắng nõn của Lý Thanh Họa, yêu thích nói: “Thật là một hài tử xinh đẹp, đến nhà tỷ tỷ đi, chỗ tỷ tỷ vui lắm, được không?”

Lý Thanh Họa không hề trả lời, chỉ nhìn Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca gật đầu: “Đi đi.”

Lúc này Lý Thanh Họa mới gật đầu với Phong Tam nương.

Phong Tam nương lại cười cười nựng nịu gương mặt nhỏ của hân: “Tiểu tử này thật là...”

Mấy người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Hách Liên Hề, Lý Thanh Ca và Liễu Như Lan vừa âm thầm tỉnh dậy. Chỉ là nàng vừa nhướng mắt lên, nhìn thấy Hách Liên Hề liền vội nhắm mắt lại.

“Lý cô nương có gì muốn nói với bản vương?” Khóe môi Hách Liên Hề mỉm cười, đôi mắt sâu như đầm nước lóe lên ánh sáng hứng thú, tuổi còn nhỏ mà đã có biểu hiện trấn định lạnh lùng, thú vị.

Lý Thanh Ca nhìn hân, trong lòng có chút hỗn loạn, ai cũng nói Ngũ điện hạ Hách Liên Hề là một nam tử rất tuấn tú, hân hung tàn độc ác, hân tàn nhẫn khát máu, hân sẽ cắn đứt cổ người vào lúc bất ngờ nhất, khiến người chết cũng không hiểu vì sao.

Kiếp trước nàng không hề có tiếp xúc với hân, chỉ là, những bí thảm của nàng ít nhiều cũng có quan hệ với hân.

Sau khi Hạ Chi Hà đi theo Hách Liên Hề thì rất được sủng ái.

Cao Dật Đình bị phản bội, dĩ nhiên là lửa giận ngập trời, mà lúc này Hách Liên Hề lại ban nàng cho Cao Dật Đình, yêu cầu phải làm chính thê.

Chính thê...

Lúc đó bản thân nàng vì giải độc cho Cao Dật Đình mà không còn trong trắng, dung mạo bị hủy, danh dự càng bị hủy sạch, ngay cả sau khi Đại thái thái nghiệm thân cho nàng cũng ngỡ nàng thấp hèn, không xứng gả cho con trai bảo bối của bà.

Nhưng lúc này Hách Liên Hề khẳng khái tứ hôn cho bọn họ, ai có thể nói đây là ý tốt hay cố ý nhục nhã đây?

Ánh mắt Hách Liên Hề rực lửa, khóe môi vung lên một độ cong tà mị: “Lý cô nương có phải...”

“Vương gia vẫn nên quan tâm Phu nhân nhiều một chút đi.” Lý Thanh Ca nhanh chóng thu lại tâm tình trong mắt, khôi phục vẻ lạnh lùng ngày thường.

Lúc này lý do nàng ra tay cũng không phải vì Hách Liên Hề, mà vì Liễu Như Lan.

Nàng sớm nhìn ra Liễu Như Lan có thai, cho nên khi Liễu Như Lan có chuyện, dù nàng không muốn nhúng tay, không muốn dính dáng đến nam nhân kiếp trước đã gián tiếp tạo nên bi kịch của mình, nhưng nàng vẫn không kềm chế được. Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì nàng từng là mẫu thân, nàng hiểu được nỗi đau khi mất con, cho dù đứa con này vẫn còn trong bụng, chưa thành hình, nhưng dù sao đó cũng là một sinh mạng.

Hai mắt Hách Liên Hề híp lại, nhìn nàng chăm chăm.

Lý Thanh Ca tiếp tục nói: “Lúc này dân nữ xem mạch cho Phu nhân, thấy mạch của Phu nhân rất yếu, nếu Vương gia muốn mẹ con hai người bình an thì sau này nên thương cảm Phu nhân một chút. Phu nhân có thai chưa đủ ba tháng, thai nhi quá nhỏ chưa ổn định, cho nên về chuyện kia...xin Vương gia nên khất chế một chút.”

Nàng chỉ đang làm tròn chức trách của một đại phu mà giải thích rõ, nhưng lọt vào tai Hách Liên Hề lại nghe như là trào phúng. Nhưng hân không lên tiếng, cũng không cất ngang, chỉ yên lặng cong môi cười nhạt, ánh mắt lấp lờ khiến người ta không nhìn thấu tâm tình.

Lý Thanh Ca chán ghét nụ cười này, nó xấu xa y hệt những lúc Cao Dật Hiền cười nhìn nàng, tuy hơi giống nhưng lại rất khác biệt.

Cao Dật Hiền xấu nhưng người ta vẫn nhìn thấu được, cũng không tạo thành uy hiếp, đồng thời, nàng cũng cảm giác được hân sẽ không làm gì mình.

Nhưng nam nhân trước mắt, đằng sau nụ cười sâu thẳm kia che giấu một thứ khiến người ta run sợ, tràn ngập cảm giác cướp đoạt và tàn nhẫn.

“Còn nữa, cua là thức ăn có tính hàn, đừng cho Phu nhân ăn.” Lý Thanh Ca nhanh chóng nói, chỉ muốn hoàn thành bổn phận rồi rời đi.

Hách Liên Hề lại nhướng mày, ánh mắt lóe lên nhìn chăm chăm Liễu Như Lan: “Cua?”

Trong lòng Liễu Như Lan hoảng hốt, cảm giác được ánh mắt như xuyên thấu qua người, thân thể nàng cứng đờ.

“Uhm” Lý Thanh Ca gật đầu: “Những kiên kỵ khác thì Vương gia có thể hỏi đại phu khám bệnh cho Phu nhân là biết. Mặc khác, sức khỏe Phu nhân khá yếu, hiện giờ lại có thai, tốt nhất không nên đến những nơi đông người như tửu lâu, nếu rảnh thì đi dạo trong hoa viên tại phủ là được.”

“Ồ.” Ánh mắt Hách Liên Hề lại rơi vào người Lý Thanh Ca, thật sự chỉ mới mười hai tuổi sao? Lại hiểu biết nhiều như vậy à? Nếu nói nàng là đại phu, nhưng đại phu bình thường cũng không cần thận như vậy.

Đột nhiên Hách Liên Hề hơi cong người, ghé sát mặt vào nàng, cười trêu chọc: “Nếu không phải biết người là hậu nhân danh y (con cháu của đại phu giỏi), bản vương còn tưởng người đã có kinh nghiệm rồi đấy.”

Nhưng mà, ánh mắt vẫn lưu chuyển đánh giá nàng từ đầu tới chân, còn nhỏ, vẫn chưa nẩy nờ.

Hạ lưu... trong đầu Lý Thanh Ca đột nhiên xuất hiện hai chữ này, đối với ánh mắt đũa giỡn của hắc nàng chỉ lạnh lùng: “Vương gia nói đùa, nếu Vương gia quan tâm phu nhân kỹ một chút thì dĩ nhiên những chuyện này cũng không cần dân nữ nhắc.”

“Ồ? Người đây là thấy bất công thay nàng? Hay là đang trách Bản vương không biết thương hương tiếc ngọc?” Hách Liên Hề hơi liếc mắt, âm thanh lười biếng mà mê hoặc, quyến rũ trí mạng như một con rắn. Khi nói chuyện, ngón tay thon dài quét qua mặt Lý Thanh Ca một cái.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lẽo toát lên vẻ chán ghét vô cùng, quay đầu né tránh, ngón tay hất lại lướt qua quai hàm của nàng.

Hách Liên Hề trầm thấp cười một cái.

“Không còn chuyện gì khác, dân nữ cáo lui.” Lý Thanh Ca cũng không để ý tới hắc, lạnh lùng lễ phép tránh khỏi hắc mà đi ra ngoài.

Quay người lại, hai mắt Hách Liên Hề sâu thẳm như một con báo săn, chăm chú nhắm chặt vào nàng, khóe môi từ từ cong lên.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Thanh Ca có cảm giác như được sống lại, mồ hôi trong lòng bàn tay bị gió thổi vào, có chút lạnh.

Nam nhân kia đứng là hắc ám đáng sợ, cho dù là hắc đang cười.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lý Thanh Ca tựa hồ có chút hối hận mình nhất thời mềm lòng.

Thâm môn trạch viện đấu tranh lợi hại, hướng chỉ là vương phủ quý tộc?

Hải tử của Liễu Như Lan rốt cuộc có giữ được hay không? Nàng thật không dám nói.

Nàng không tin, đại phụ chân trị cho Liễu Như Lan đã không nói những chuyện cần chú ý này.

Nhưng mà nhìn thân thể Liễu Như Lan rõ ràng là có dấu vết bị nam nhân ngược đãi, còn chuyện nàng động thai khí, suýt nữa hư thai, ngoại trừ chuyện bị ngược đãi còn do hàn khí trong cơ thể tổn thương. Nếu nàng đoán không sai, bệnh này hẳn là do ăn của thời gian dài gây ra.

Của tính hàn, có tác dụng lưu thông máu huyết, đối với phụ nữ có thai lại vô cùng bất lợi, nhất là càng của còn khiến người ta sảy thai.

Nếu không phải do Hách Liên Hề không muốn đưa con này, thì tức là do nữ nhân của hắc ra tay.

Haizzz, nhưng chuyện đó không phải chuyện nàng có thể chen vào, nàng chỉ mong những chuyện tranh đấu, tranh sủng trong hào môn đừng liên lụy đến hải tử vô tội.

“Ca Nhi.” Cao Dật Hiền nhìn thấy nàng đứng một mình chờ ra dưới bóng cây thì vội dẫn theo Họa Nhi đi qua.

“Tỷ tỷ, nhìn đi.” Lý Thanh Họa lại rất hưng phấn cho nàng xem một hình điêu khắc bằng trúc.

Lý Thanh Ca cũng không có tâm trạng, ôm lên Lý Thanh Họa sau đó nói: “Chúng ta về thôi.”

“Lý tiểu thư.” Phong Tam nương và Túy Nhi cùng bước tới, trong tay Túy Nhi còn cầm theo hai lẵng hoa trúc, cắm đầy mấy cây hoa thạch trúc rất xinh đẹp.

“Tiểu thư, thật là đẹp quá, Phong lão bản tặng đó.” Túy Nhi hứng thú bưng bưng giỏ lẵng hoa chạy tới.

Lý Thanh Ca nhìn về phía Phong Tam nương, nở nụ cười nhẹ: “Đa tạ Phong lão bản.”

“Lý tiểu thư khách sáo, hôm nay nhờ có Lý tiểu thư, nếu không dù ta có mọc thêm mấy cái miệng nữa cũng nói không lại.” Phong Tam nương lắc người, phong tình vạn chủng đi tới, đôi mắt như thu thủy nhìn Lý Thanh Ca, nhiều thêm mấy phần tán thưởng, “Nếu Lý tiểu thư không chê, ta tự mình nấu một bàn thức ăn ngon, chúng ta uống đến say mới ngừng?”

Đến say mới ngừng? Lý Thanh Ca cười nhẹ, không hiểu sao trong đầu lại nghĩ đến bộ dạng của Hách Liên Quân, dáng dấp kia của hắc, chỉ sợ cũng là kết quả của việc đến say mới ngừng?

“Không cần, chỉ là một cái nhắc tay không đáng nhắc đến, cáo từ.”

Phong Tam nương hơi sững sờ, cũng không nghĩ tới Lý Thanh Ca đứng là một cô nương lạnh lùng, ăn nói thẳng thắn, không biết uyển chuyển gì cả.

Nhưng mà tính tình ngay thẳng như vậy rất hợp ý nàng, so với những tiểu thư khuê các nhỏ nhắn mềm mại kia thật không biết hơn bao nhiêu lần.

Lúc này Phong Tam nương cũng không miễn cưỡng, chỉ thành khẩn nói: “Nếu thế ta cũng không tiện giữ người, nhưng Lý tiểu thư nhớ kỹ, hôm nay chúng ta có duyên, ngày khác nếu có việc gì cần Phong Tam nương này thì cứ nói.”

Lý Thanh Ca nghe nàng nói chuyện có chút mùi vị giang hồ, không khỏi nhìn nàng thêm một cái: “Được, đa tạ Phong lão bản.”

“Nói rất hay.” Miệng Phong Tam nương tươi cười, “Đã lâu không gặp được người thẳng thắn sáng khoái như muội muội rồi, sau này nhớ thường xuyên đến Quý Đắc Lâu ngồi đó.”

“Uhm” Lý Thanh Ca thật sự có chút ngạc nhiên với sự phóng khoáng này, đúng là không hợp với dung mạo thanh nhã kia của nàng.

Mọi người lại hàn huyên vài câu đơn giản, sau đó đám người Lý Thanh Ca hồi phủ.

Trở lại Cao phủ, Lý Thanh Ca cũng không để Cao Dật Hiền đưa về, mà tự mình dẫn Họa Nhi Túy Nhi trở lại Hà Hương viện. Chỉ là, điều làm nàng không ngờ chính là Cao Dật Đình lại đang ở trong Hà Hương viện chờ nàng.

“Tiểu thư, lát nữa người cố gắng nói chuyện, nhìn bộ dáng Đại thiếu gia hình như là đang tức giận.” Còn chưa vào cửa, Thúy Xảo đã nhỏ giọng dặn dò bên tai nàng.

Lý Thanh Ca ừ một tiếng liền đi vào tiền sảnh, Cao Dật Đình ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng.

“Đại thiếu gia tìm ta?” Lý Thanh Ca không nhanh không chậm đi vào, ngồi vào cái ghế bên cạnh, nhìn thấy chén trà của hân cận nước liền nói: “Thúy Xảo, dâng trà.”

“Không cần” Đã uống trà gần hai canh giờ, sắc mặt Cao Dật Đình vô cùng khó coi, âm thanh nặng nề biểu thị tâm trạng rất không vui của mình.

“Ngươi đi đâu vậy?”

Lý Thanh Ca chớp hàng mi dài, trong mắt toát ra vẻ u ám: “Ra ngoài phủ đi dạo một chút.”

“Đi với ai?” Cao Dật Đình nhần nhện lửa giận trong lòng, trầm giọng hỏi.

Khóe môi Lý Thanh Ca cong lên trào phúng, “Nhị thiếu gia.”

Vốn cho là nghe nói như thế hân sẽ vô cùng tức giận, không ngờ bản thân Cao Dật Đình lại tỏ vẻ kinh ngạc, sau khi nghe nàng thẳng thắn thừa nhận thì lửa giận trong lòng hân lại biến mất.

Nàng không hề che giấu mình, đúng không?

Ánh mắt của nàng vẫn trong trẻo thuần khiết như nước, vẻ mặt không chút bối rối, trái tim của nàng vẫn thuần khiết, đúng không?

Hay là do nàng còn quá nhỏ, không hiểu cách biệt nam nữ. Hoặc là người kia là đệ đệ mình, cho nên nàng thân cận với hân. Hoặc là, nàng chỉ xem hân như ca ca...

Trong nháy mắt, đáy lòng Cao Dật Đình tìm ra Lý Thanh Ca vô số lý do, mỗi lý do đều đang thuyết phục hân, Lý Thanh Ca sẽ không phản bội mình.

“Chơi có vui không?” Câu nói này đúng là xuất phát từ thật lòng, bản thân Cao Dật Đình biết mấy hôm nay Lý Thanh Ca đến Cao phủ, hân vẫn chưa hỏi han đến, ngược lại trong lòng có chút hồ thẹn.

Lý Thanh Ca hồ hững trả lời: “Cũng được.”

Cao Dật Đình liếc nhìn nàng một chút, chỉ thấy nàng đang cúi đầu, tóc theo đó mà rũ xuống trước mặt, che khuất nửa gương mặt nàng, khiến người ta không nhìn ra được biểu hiện. Mà hân thì dĩ nhiên kết luận là nàng đang e lệ.

Sắc mặt hân cuối cùng dịu đi một chút, giọng điệu cũng nhu hòa đi nhiều, Cao Dật Đình lại nói: “Nhị đệ cũng lớn rồi, còn có việc của mình, nếu nàng thấy chán muốn đi ra ngoài chơi thì sau này cứ nói với ta, ta dẫn nàng đi.”

Đầu tiên là Lý Thanh Ca không muốn nghe hân nói, cũng không để ý lắm, chờ khi có phản ứng thì hoàn toàn chấn động, hân có ý gì?

Mặc dù hồi tưởng lại tất cả ký ức, nàng vẫn chưa bao giờ nghe được hân nói chuyện như vậy.

“Không cần.” Sau khoảnh khắc kinh ngạc, Lý Thanh Ca cười gằn trong lòng, nếu nàng đoán không lầm thì hân thấy nàng thân thiết với Cao Dật Hiền, sợ bị người ta chê cười nên mới làm vậy chứ gì?

“Bây giờ Hạ tỷ tỷ có bệnh, Đại thiếu gia rảnh rồi thì nên bầu bạn với Hạ tỷ tỷ nhiều hơn.”

Nếu lời này xuất phát từ thật lòng, Cao Dật Đình nghe được dĩ nhiên là cao hứng, những ngày gần đây hân đã tính toán kỹ. Hân và Hạ Chi Hà là thanh mai trúc mã, tình cảm dĩ nhiên không cần phải nói. Nhưng từ nhỏ hân đã có hôn ước với Lý Thanh Ca, nếu hân bỏ mặc Lý Thanh Ca thì cả đời này của nàng chỉ sợ sẽ bị hủy, thử hỏi trên đời này có ai cần một nữ nhân bị hủy hôn chứ?

Nhưng mà, tình cảm giữa hân và Hạ Chi Hà cũng không thể từ bỏ.

Vì lẽ đó hấn rối rắm suốt mấy ngày, cuối cùng quyết định một cách trung lập, vậy thì cả hai đều cưới, cùng làm bình thê, địa vị bằng nhau, tương lai hấn sẽ phân ra hai viện nam bắc, như vậy sẽ tránh khỏi mâu thuẫn.

Nhưng mà, hấn nghĩ thật hay, chuyện thực tế hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo của hấn. Hạ Chi Hà thì không nói, ngay cả phía Lý Thanh Ca tựa hồ cũng không bị hấn khống chế, nhất là gần đây Lý Thanh Ca và Cao Dật Hiền rất thân thiết, khiến hấn rất không vui.

Giờ khắc này, nhìn biểu hiện lạnh nhạt của Lý Thanh Ca, hấn ngốc đến mấy cũng nhận ra, nàng quan tâm Hạ Chi Hà là giả, từ chối hấn mới là thật.

Hấn nắm chặt hai tay đến đau nhức, Cao Dật Đình cắn răng hỏi: “Nàng thích Nhị đệ rồi?”

Có phải là nghĩ quá xa rồi không? Lý Thanh Ca nghĩ hoặc nhìn hấn đang nổi lửa giận bùng bùng, thái độ vẫn lạnh nhạt như gió: “Đại thiếu gia nghĩ nhiều rồi.”

Không phải sao? Vậy tại sao lại từ chối hấn?

Hay là...

Hấn đột nhiên nghĩ đến, có phải vì hấn và Hạ Chi Hà quá thân thiết, nàng ghen rồi?

Nghĩ như thế, tâm tư sáng tỏ, hấn lại dần dần bình tĩnh, trầm giọng nói: “Không phải là tốt, ta chỉ cảnh cáo nàng trước, Nhị đệ không thích hợp với nàng, đừng có tâm tư gì với hấn, nếu không thì nàng sẽ... rất thảm.”

Trêu chọc vào Cao Dật Hiền sẽ có kết quả gì thì nàng không biết, nhưng chọc vào Cao Dật Đình sao, Lý Thanh Ca cười gằn, kiếp trước kiếp này nàng cũng không quên.

“Lời này Đại thiếu gia nên đi nói với Nhị thiếu gia thì hơn, ngày nào hấn cũng chạy đến viện của ta, ta có thể cầm gậy đánh đuổi hấn sao?”

Lời này của nàng tuy khó nghe, nhưng rốt cuộc vẫn là nói rõ, thái độ của Lý Thanh Ca với Cao Dật Hiền cũng không quá tốt.

Cao Dật Đình nghĩ lại mà an tâm không ít, chỉ nói: “Nàng chỉ cần tự giữ mình cho tốt là được, bên phía hấn tự ta sẽ xử lý.”

Lý Thanh Ca cúi mắt xuống, không lên tiếng.

“Còn nữa.” Dừng lại, Cao Dật Đình nói: “Bây giờ Dao Nhi có bệnh lạ trong người, ta đã báo với mẫu thân tìm thêm vài nha đầu qua hầu hạ, nàng, không cần đi.”

“Ồ?” Chuyện này làm Lý Thanh Ca bất ngờ, nàng nhú nhú mày, khó mà tin tưởng là Cao Dật Đình đang thương tiếc nàng: “Đại bá mẫu nói rồi, những nha đầu kia tuy làm được việc, nhưng đến cùng cũng không phải người thân, vì Đại tỷ ty có bệnh nên sợ bọn nha đầu ở sau lưng âm thầm lười biếng trốn việc, khiến Đại tỷ ty chịu khổ, lúc này mới để cho ta đi chăm sóc, đồng thời Thanh Ca cũng xem như hiểu chút y thuật...”

“Bảo nàng đừng đi thì đừng đi.” Cao Dật Đình lạnh lùng cắt ngang lời nàng, nữ nhân này đúng là đáng ghét, ngoan ngoãn nghe lời không tốt sao? Uống cho hấn hao hết công sức nói suốt nửa ngày với mẫu thân mới miễn được xui xẻo này cho nàng, nàng cũng không biết cảm kích. Không lẽ nàng không biết bệnh của Cao Vân Dao buồn nôn không thể tả, lại còn truyền nhiễm, một Hạ Chi Hà đã đủ khiến hấn phiền lòng, hấn không muốn nàng bị nhiễm phải.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Oan Ưc

Lý Thanh Ca bị âm thanh tức giận của hấn làm cho sững sờ, nàng không thể tin nổi, kiếp trước mỗi lần Cao Vân Dao bắt nạt mình, lý do cũng là vì nàng dám động đến Cao Dật Đình, giờ khắc này hấn lại nghiêm khắc bảo nàng mặc kệ Cao Vân Dao?

Nàng âm thầm cười nhạo, kiếp này quả nhiên là khác rồi.

Ánh mắt của nàng là sao? Cao Dật Đình nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy hôm nay mình đến đây đúng là tự tìm phiền phức. Hấn vốn nghĩ mình làm vậy nữ nhân này sẽ cảm kích, không ngờ ngoại trừ ánh mắt trào phúng và nụ cười châm biếm ra nàng hoàn toàn không có ý tứ gì khác.

“Tự mà lo lấy đi.” Hấn tức giận đứng lên, gần như là nghiến răng nói từng chữ.

Hình như đây là lần thứ hai hấn nói câu này, Lý Thanh Ca nhướng hàng mi dài lên, lạnh lùng nhìn hấn, không nhanh không chậm nói: “Thanh Ca nhận sự chỉ dạy này.”

Một luồng lửa giận bùng lên trong ngực, Cao Dật Đình lạnh lùng nhìn nàng, nhưng cũng không biết nên làm sao, chỉ tức giận đến hừ lạnh một cái, phất áo mà đi.

“Đại thiếu gia.” Lạnh lùng nhìn hần đi tới cửa, Lý Thanh Ca lại nhẹ giọng gọi.

Cao Dật Đình sững người lại, trong mắt lóe qua vẻ vui mừng nhưng cũng chưa xoay người.

Lý Thanh Ca cười gằn: “Thanh Ca có một nha hoàn tên là Hồng Hi, không biết Đại thiếu gia có từng gặp?”

Tiền nhân kia quả là nàng phái đi sao?

Cao Dật Đình quay đầu lại, trong mắt bùng bùng một ngọn lửa.

Hay cho Lý Thanh Ca, đúng là quá đáng, lại còn phái nữ nhân khác đến quyến rũ hôn phu của mình sao?

Hắn có nên khen ngợi nàng rộng lượng không?

Lý Thanh Ca thậm chí có thể nghe thấy âm thanh răng rắc khi hai bàn tay hắn nắm chặt lại, không khỏi cười hừ một tiếng: “Đại thiếu gia không cần kích động như vậy, ta cũng chỉ là nghe người ta nói đêm đó có một người giống như Hồng Hi đi vào viện của Đại thiếu gia, còn về chuyện rốt cuộc là thế nào thì ta cũng không rõ. Chỉ là dù sao Hồng Hi cũng là người theo ta tới đây, Trương ma ma cũng là nhũ mẫu của ta, về tình về lý ta đều nên hỏi một chút, không phải sao?”

Trầm ngâm một lát, dung mạo tuấn tú tái nhợt của Cao Dật Đình toát ra một nụ cười tà ác: “À ta ở Vạn Xuân Lâu.”

“Ồ?” Kỳ viện sao? Cũng hợp với Hồng Hi lắm, Thanh Ca cười yếu ớt: “Đa tạ Đại thiếu gia.”

Đa tạ? Cao Dật Đình lâm vào tình trạng dở khóc dở cười, trong mắt lóe qua u quang: “Nàng biết Vạn Xuân Lâu là nơi nào không?”

Sao nàng lại không biết? Kiếp trước nàng còn từng đến đó một lần, có thể toàn thân thoát ra cũng là nhờ sát thủ áo đen đó hỗ trợ. Chỉ là, kiếp này sát thủ kia đột nhiên biến thành Tam Vương gia Hách Liên Quân, đúng là... khó hiểu vô cùng.

“Thanh Ca không biết, nhưng Đại thiếu gia đã báo cho biết thì dĩ nhiên Thanh Ca sẽ đi bám với Đại bá mẫu, sai người mang về.”

Cao Dật Đình nở nụ cười lạnh lùng, cũng không nói gì nữa, trực tiếp rời đi.

Lúc này Lý Thanh Ca mới đứng dậy, tâm tư xoay chuyển liên tục, rốt cuộc nên xử lý Hồng Hi thế nào đây? Để cho nàng tiếp tục ở Vạn Xuân Lâu? Hay là...

Cao Dật Đình mới ra khỏi sảnh, còn chưa rời khỏi Hà Hương viện liền thấy một nha hoàn hoang mang hoảng loạn chạy tới: “Đại thiếu gia, Đại thiếu gia...”

Là nha hoàn thân cận của Hạ Chi Hà, Từ Yên.

“Chuyện gì?”

Từ Yên lo lắng nói: “Đại thiếu gia ngài mau qua đó một chút, tiểu thư không ăn không uống, đang nổi giận vô cùng, các nô tì không khuyên nhủ được, xin Đại thiếu gia đích thân đến khuyên tiểu thư.”

“Biết rồi, ngươi quay về đi, ta sẽ đến sau.” Cao Dật Đình lạnh lùng nói, ngay cả chính hắn cũng không nhận ra trong âm thanh kia ẩn giấu một chút căm ghét.

Từ Yên nhìn hần một cái: “VẬY... Đại thiếu gia ngài nhanh lên một chút, tiểu thư... từ hôm qua đã không ăn gì.”

“Ừm.” Cao Dật Đình hừ lạnh một tiếng, lại bỏ đi trước nàng ta, ra khỏi Hà Hương viện.

Từ Yên nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của hắn, muốn nói thêm gì đó lại không dám, chỉ có thể quay về tìm Hạ Chi Hà báo cáo.

“Huỳnh ấy thật sự nói như thế?” Hạ Chi Hà ngồi trên giường, sợi tóc rối tung, che khuất nửa gương mặt bị thương, chỉ lộ ra nửa gương mặt thanh lệ như hoa.

Mắt của nàng lạnh lẽo chăm chú nhìn chằm chằm Từ Yên, như không tin tưởng lời nàng nói.

Trước kia, nếu nghe nói nàng có chút nào không khỏe, Cao Dật Đình lần nào không phải chạy như bay đến.

Nhưng hôm nay hắt lại sai Từ Yên về trước, còn nói là lát sau sẽ đến, nhưng bây giờ còn chưa thấy bóng dáng.

“Tiểu thư, thuốc nấu xong rồi, người uống đi cho nóng.” Lúc này, một nha hoàn khác là Từ Hoàn bưng một chén thuốc đến đây.

Từ Yên tự mình bưng chén thuốc, ngồi ở mép giường, chuẩn bị hầu hạ Hạ Chi Hà uống thuốc.

Nhưng mà Hạ Chi Hà lại đang rất buồn bực, cả ngày hôm qua Cao Dật Đình đều không tới nhìn nàng một cái, sáng hôm nay liền nghe được tin hắt tới Hà Hương viện. Theo bản năng, nàng lập tức cảnh giác, vội vàng sai Từ Yên đi tìm, ai ngờ kết quả lại như thế này.

“Tiểu thư, uống thuốc đi.” Từ Yên dùng muỗng nhỏ, múc một ít thuốc, nhẹ nhàng thổi nguội rồi đưa tới bên môi Hạ Chi Hà.

“Cút ngay.” Khoát tay một cái, chén thuốc vừa nấu xong lập tức đổ hết lên tay Từ Yên.

Từ Yên cắn môi, còn chưa đau quá mức, nàng nom nớp lo sợ đứng dậy, tay vẫn cầm chặt chén thuốc.

“Đồ vô dụng.” Nhìn nước thuốc bị đổ xuống giường, đang bốc hơi nóng, tỏa ra mùi đắng nồng nặc lan khắp phòng, Hạ Chi Hà có cảm giác mình sắp điên rồi, thuận tay cầm gối đập vào Từ Yên.

Ngày tháng thế này đến bao giờ mới kết thúc?

Không lẽ, cuộc đời sau này của Hạ Chi Hà nàng phải uất ức ở trong khuê phòng nhỏ bé sao? Cả đời làm bạn với thứ thuốc đen ngòm đắng ngắt này?

Ngón tay trắng bệch mạnh mẽ cầm lấy tấm vải trải giường, trong mắt Hạ Chi Hà tràn đầy thù hận. Nam nhân quả nhiên không phải là đồ tốt, chẳng qua nàng mới như thể hắt đã ghét bỏ sao?

“Tiểu thư.” Từ Hoàn liếc mắt nhìn tay của Từ Yên, thời tiết này mà bị phong, nếu không kịp thời thoa thuốc chi sợ sẽ bị nhiễm trùng mắt.

“Cút ra ngoài.” Hạ Chi Hà quát.

Từ Hoàn run rẩy, nhưng lại như được đại xá mà vội kéo Từ Yên chạy ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã va vào Cao Dật Đình.

Sắc mặt Từ Yên trắng bệch, Từ Hoàn thì cúi người hành lễ “Đại thiếu gia.”

Cao Dật Đình liếc nhìn tay của Từ Yên, sắc mặt trầm xuống, không nói một lời mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Cút, cút đi, hu hu”. Nghe được âm thanh của Từ Hoàn, biết là Cao Dật Đình đến rồi, trong lòng chất chứa bao uất ức phẫn hận, tóm lại nàng cứ như vậy ngồi cuộn tròn lại khóc hu hu lên.

Cao Dật Đình đứng ở cửa, từ xa nhìn về phía giường, nhìn bóng người đơn bạc ở đó. Không biết vì sao, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không còn tồn tại, chỉ còn lại phiền chán và đè nén sâu sắc.

Tại sao Hà Nhi của hắt lại biến thành bộ dáng này?

Nàng không phải luôn dịu dàng thuần lương, hiểu được lòng người sao? Nhưng vì sao, hành động của nàng và Cao Vân Dao lại không khác gì nhau?

Cao Dật Đình nhàu chặt mày, nói thật lòng, từ khi Hạ Chi Hà bị thương hắt hầu như cực nhọc ngày đêm, chưa từng được yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc nàng, ngay cả muối muối ruột bên kia hắt cũng chỉ thăm một lần.

Hắt chưa từng chê nàng, đối mặt với dung mạo bị hủy của nàng, hắt chỉ có thương tiếc và đau lòng, thậm chí còn tự trách, cảm thấy là do chính mình không bảo vệ được nàng mới khiến cho nàng ra nông nỗi này.

Hắt đã chuẩn bị tinh thần sẽ chăm sóc nàng cả đời, dù cho nửa dung mạo của nàng bị hủy.

Nhưng mà, nàng ngờ vực, nàng u oán, thậm chí thường xuyên nổi nóng, khiến hắt không còn kiên trì với nàng.

Hắt cũng chỉ là người bình thường, ngoại trừ chăm sóc nàng ra, hắt còn có trách nhiệm của mình.

Thân là thị vệ thân cận của Hoàng thượng, trách nhiệm của hắt nặng hơn người khác nhiều, ngay cả khi ngủ cũng phải mở to mắt.

Nhưng mấy hôm nay bị Hạ Chi Hà dẫn vật như vậy, hắt rõ ràng cảm thấy mình sắp không ổn.

Hắt đã ứng phó không nổi rồi.

Tại sao? Tại sao nàng không thể thông cảm cho hắt? Ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn uống thuốc, cố gắng phối hợp với đại phu để chữa khỏi cho mình? Tất cả mọi người đều đang cố gắng, tại sao chỉ có bản thân nàng là tự hành hạ mình?

Đây vẫn là nữ tử hân yêu thương tha thiết hay sao?

Có phải không?

Nghe âm thanh khóc lóc kia, Cao Dật Đình cứ tự hỏi đi hỏi lại trong lòng, đầu đột nhiên lại nhớ tới Lý Thanh Ca. Một người lạnh lùng quật cường như vậy, nhận hết oan ức cũng không có nửa câu oán giận, thậm chí không một giọt lệ.

Thân thể nhỏ bé kia, trước sau vẫn ưỡn thẳng lên, cả người tỏa ra một luồng khí ngạo mạn khiến ta không thể xem thường.

Nàng chẳng qua mới mười hai, nhỏ hơn Hạ Chi Hà bốn tuổi, vừa xảy ra chuyện cha mẹ chết thảm, một mình mang theo đệ đệ nhờ vả Cao gia, ngày đầu đến đây đã bị Cao Vân Dao làm khó dễ, nhưng hân chưa từng thấy nàng rơi một giọt lệ.

Xưa nay, nàng đều mang bộ dáng kiêu ngạo đó.

Theo bản năng, Cao Dật Đình lại nghĩ, nếu như Lý Thanh Ca gặp phải tình huống thế này, tất nhiên nàng cũng sẽ không giống như Hạ Chi Hà cả ngày khóc lóc, đòi chết đòi sống.

Đột nhiên, hân rất tin tưởng là thế.

Khóc nửa ngày cũng không được Cao Dật Đình ôn nhu an ủi, Hạ Chi Hà nghi hoặc ngẩn đầu, chỉ thấy Cao Dật Đình còn đứng ở cửa, gương mặt âm trầm nhìn mình.

Tim trở nên lạnh giá, hân đã vào cửa lại không muốn đi đến gần mình sao?

Nước mắt lại chảy ra, nàng cứ như vậy nhìn hân, như một chú cún con nhận hết oan ức nhưng vẫn tha thiết mong được yêu thương, môi run run, không nói nên lời.

Bộ dáng diêm dā đáng yêu này vốn là rất làm người ta thương tiếc, nhưng nhìn nhiều rồi cũng đâm ra chán.

Mỗi lần đi vào đều nhìn thấy bộ dáng đăm lẹ này, từ lâu Cao Dật Đình đã thấy phiền.

“Tại sao không cố gắng uống thuốc?” Hân nhìn lướt qua góc giường bị thấm nước thuốc, trầm giọng hỏi, sau đó lại dặn dò Từ Hoàn trước cửa: “Nấu thêm một chén thuốc tối cho Biểu tiểu thư.”

“Vẫn còn nhiều lắm, nô tì sẽ đi múc thêm ngay.” Từ Hoàn thấy Cao Dật Đình đến rồi cũng yên lòng, thuốc này các nàng luôn nấu với số lượng gấp đôi, nguyên nhân chỉ có một, lỡ gặp lúc Hạ Chi Hà tâm tình không tốt đánh đổ thuốc đi thì vẫn còn mà bung lên nữa.

Cao Dật Đình gạt đầu, sau đó đi về phía Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà lẳng lặng nhìn hân đến gần, từng giọt nước mắt to ùng lặng im rơi xuống, mãi đến khi hân ngồi vào mép giường, sâu sắc thở dài, còn chưa kịp chờ hân đưa tay sờ vào mặt mình, nàng đã nhảy ào vào lồng ngực hân khóc lớn lên.

“Hu hu, muội còn tưởng Biểu ca cũng ghét bỏ muội, không cần muội nữa.”

Bàn tay ôn nhu vỗ về trên tóc nàng hơi dừng lại, hàng mi Cao Dật Đình nhú chặt lại, nhẫn nhịn mùi vị khó ngửi đó, nói: “Huynh phải nói bao nhiêu lần đây, chỉ cần muội ngoan ngoãn, cố gắng dưỡng bệnh, sao Biểu ca lại không cần muội?”

Hạ Chi Hà nghe vậy nhướn mắt, nàng nhạy cảm phát hiện ra lời này không ổn.

Trước đây nàng mà hỏi, hân sẽ bảo nàng an tâm, đời này hân sẽ không bao giờ rời khỏi nàng.

Nhưng hôm nay, lời nói của hân lại có thêm một điều kiện đi trước, đó là nàng phải ngoan ngoãn, phải dưỡng bệnh.

Nếu nàng không làm được thì sao? Như vậy hân có phải sẽ không cần nàng nữa?

Nước mắt ướt đầm, nàng nhìn thấy vẻ mặt miễn cưỡng của Cao Dật Đình.

Tim, ngoại trừ lạnh lẽo ra còn có chút đau đớn.

Vốn dĩ đối với nàng mà nói, Cao Dật Đình cũng chỉ là một khối đá kê chân, nếu có ngày bay lên cảnh cao thì khối đá này sẽ bị vứt bỏ. Nhưng hôm nay dung mạo nàng bị hủy, người không ra người quý không ra quý, nào dám hy vọng xa vời? Cho nên Cao Dật Đình trở thành cái phao cứu sinh duy nhất của nàng, ngoại trừ hân, nàng không biết với bộ dạng của mình thì còn ai cần nữa?

“Hà Nhi ngoan, Hà Nhi vẫn luôn rất nghe lời, chỉ là...” Tâm tư tính toán, Hạ Chi Hà thông minh phát hiện thủ đoạn trước kia đã vô dụng với Cao Dật Đình, cho nên quyết định thay đổi phương thức.

“Chỉ là, thuốc đó thật sự rất khó uống, Hà Nhi uống không nổi.” Nàng hơi nhú mũi, nửa gương mặt không bị thương toát ra vẻ ngây thơ kiêu mị, nhất là

giọt nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi dài càng có vẻ yếu đuối mỹ lệ, so với lúc khóc náo càn khiến người ta động lòng.

Cao Dật Đình thấy vậy nhẹ nhàng thờ dài, nghĩ tới việc Hạ Chi Hà từ nhỏ được nuông chiều, đã bao giờ chịu khổ như vậy? Nhất thời không thể chấp nhận được cũng là đương nhiên, vào lúc này nếu mình không bao dung nài thì còn ai bao dung nài đây.

Đưa tay ôm nài vào lòng, Cao Dật Đình ôn nhu xoa lưng nài, “Thuốc đắng dã tật mà, lát nữa huynh sẽ cho người đưa mật ong sang đây.”

“Ừm.” hàm răng Hạ Chi Hà cắn nhẹ bờ môi, tựa hồ miễn cưỡng gật đầu.

Từ Hoàn bưng thuốc đến, vừa bước vào đến cửa liền trông thấy một màn thân thiết này, ánh mắt căng thẳng, vội vàng xoay người muốn đi ra.

“Đi vào.” Cao Dật Đình gọi.

“Vâng.” Từ Hoàn vội bưng thuốc đi vào.

“Xướng bếp lấy chút mật ong đến đây.” Cao Dật Đình tiếp nhận chén thuốc để lên mặt bàn, sau đó lại dặn dò.

“Không cần.” Hạ Chi Hà bắt lấy cánh tay Cao Dật Đình, đôi mắt còn long lanh nước đặc biệt trong suốt, “Biểu ca, huynh dứt muối.”

Không phải lần đầu tiên nghe nài làm nũng, nhưng lại ở trước mặt người khác, cho dù Cao Dật Đình là nam nhân cũng có chút đỏ mặt, “Được.” Thế nhưng hán cũng không có từ chối, chỉ cần nài chịu uống thuốc, hán còn có gì mà không thể làm.

Từ Hoàn thấy thế không dám nói lời nào, vội lạng lẽ lui ra, đồng thời đóng cửa lại.

Cao Dật Đình cầm chén lên, dùng muỗng nhỏ múc thuốc đặt lên mọi nhẹ nhàng thổi nguội, sau đó đưa tới bên môi Hạ Chi Hà. Vì không phải là lần đầu tiên làm vậy nên động tác rất thành tạo tự nhiên.

Hạ Chi Hà nhìn hán chăm chăm, ánh mắt lưu luyến si mê, khiến Cao Dật Đình có chút lúng túng ngại ngùng.

Tay nài từ từ đưa lên, sờ vào bàn tay hán, rồi nắm chặt lại, sau đó tự động đưa muỗng thuốc đến bên miệng mình.

“Đắng sao?” Cao Dật Đình đau lòng hỏi.

Thuốc vào đến miệng, đắng không chịu nổi, nhưng mà Hạ Chi Hà lại nở nụ cười, cái lưỡi hồng hồng liếm một ít nước thuốc còn sót lại trên môi, hai gò má nài đỏ ửng, mắc cỡ nói: “Biểu ca dứt, không đắng.”

Lập tức trái tim của Cao Dật Đình vô cùng ấm áp, lại mỉm cười dứt thêm một cái, “Vậy thì nhân lúc còn nóng mà uống hết đi.”

“Được.” Hạ Chi Hà cũng rất nghe lời, cho dù thuốc kia đắng đến mức muốn rút gân nài, nhưng gương mặt nài trước sau vẫn giữ nụ cười si mê.

Cao Dật Đình rất vui mừng, thả cái chén không xuống, từ trong người móc ra một cái khăn sạch sẽ, chủ động lau chút nước thuốc còn sót lại bên môi Hạ Chi Hà.

Ánh mắt Hạ Chi Hà ôn nhu như nước, nhìn cử chỉ ôn nhu của hán, bất giác, trong đôi mắt si mê lại có chút nước mắt mịt mờ.

“Sao vậy?”

“Biểu ca thật tốt.” Giọt nước mắt lăn xuống, Hạ Chi Hà nghẹn ngào.

“Khờ quá.” Vẫn là Hà Nhi của hán, tình cảm như vậy, chỉ cần tốt với nài một chút nài sẽ cảm động đến khóc.

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà cũng ngưng ngưng lau lệ, tươi cười nhìn hán, nhưng lập tức biến sắc, vẻ mặt cay đắng: “Nhưng mà Lý muội muội phải làm sao đây? Biểu ca, có phải Hà Nhi rất xấu không? Hà Nhi không nên cướp huynh đi, huynh là thuộc về Lý muội muội.”

“Được rồi.” Nhìn nài tự trách, Cao Dật Đình cầm chặt tay nài: “Đừng lo lắng, chuyện này Biểu ca sẽ xử lý.” Trong lòng lại có chút cảm giác thất bại, nghĩ đến Lý Thanh Ca, hán thật không thể xác định được.

Xử lý? Không lẽ hán thật sự muốn cưới cả hai? Tâm trạng Hạ Chi Hà lạnh lẽo, sao nài có thể cho phép nam nhân của mình bị người khác chia sẻ?

“Biểu ca, huynh không được làm tổn thương Lý muội muội, muội ấy rất đáng thương, huynh không thể.” Hạ Chi Hà nói tới chỗ này lại khổ sở khóc lên, “Cùng lắm, sau này Biểu ca cứ coi Hà Nhi như muội muội là được rồi, ngược lại bây giờ Hà Nhi ra nông nỗi này, không xứng với Biểu ca nữa.”

Hạ Chi Hà thông tình đạt lý như vậy, Cao Dật Đình trong lòng càng vui mừng, đem so sánh với Lý Thanh Ca, trước mắt lại mơ hồ xẹt qua vẻ trào phúng lạnh lùng của nài, nhất thời không vui.

Nữ nhân kia sao có thể so với Hà Nhi của hán? Hán có thể cưới nài, chính là vì thấy thân thể nài đáng thương, muốn cho nài có một nơi nương tựa đến cuối đời, nhưng không ngờ, tựa hồ nài hoàn toàn không biết cảm kích.

Nữ nhân đáng ghét.

“Biểu ca.” Đột nhiên Hạ Chi Hà gào lên đau đớn, gương mặt nhỏ nhăn nhúm lại.

Cao Dật Đình hoàn hồn, lúc này mới phát hiện chính mình vừa nghĩ tới Lý Thanh Ca, nhất thời buồn bực nên gia tăng sức mạnh, nắm chặt tay Hạ Chi Hà.

“Đau không?”

“Ừm.” Hạ Chi Hà nước mắt lưng tròng, nhưng lúc này thấy Cao Dật Đình thất thần nàng lại rất hận, nàng dám khẳng định, hắn đang nghĩ tới Lý Thanh Ca nên mới luống cuống như vậy.

Lần này đã là lần thứ mấy rồi?

Có Hạ Chi Hà nàng ở đây, hắn lại vẫn có khả năng luống cuống vì tiểu nha đầu kia, lẽ nào sức quyến rũ của nàng không đủ?

Hừ. Nghe nói tới qua Lý Thanh Ca đi hầu hạ Cao Vân Dao, sao ả ta không bị truyền nhiễm luôn đi?

Nghĩ tới đây, trong đầu Hạ Chi Hà bỗng nhiên lóe qua một suy nghĩ, đôi mắt cúi xuống che khuất ý cười tà ác.

Cao Dật Đình lập tức xoa xoa bàn tay nàng, đáng về áy náy.

Hạ Chi Hà nở nụ cười hiểu ý: “Không có gì, có phải là Biểu ca bận rộn công vụ nên hay bị mất tập trung?”

Cao Dật Đình cả kinh, hay bị mất tập trung? Là vì nghĩ về Lý Thanh Ca sao? Đáng chết, hắn lại cứ tự nhiên mà nghĩ về Lý Thanh Ca như vậy.

“Uhm, trong cung cạnh phòng nghiêm ngặt, Biểu ca bận rộn hơn trước nhiều.” Cao Dật Đình nói qua loa.

“Ồ.” Ánh mắt Hạ Chi Hà mềm mại, “Biểu ca cũng phải chú ý thân thể, đừng quá mệt nhọc.”

“Ừm.” Vẫn là Hà Nhi của hắn quan tâm đến hắn, nghĩ đến cảnh ngồi ở Hà Hương viện nửa ngày bị ghê lạnh, còn bị Lý Thanh Ca đối xử như vậy, Cao Dật Đình thấy phần uất, lại ôm chặt lấy Hạ Chi Hà.

“Biểu ca.” Thân thể Hạ Chi Hà dựa vào lồng ngực hắn, lo lắng nói: “Bây giờ muội bị bệnh, nếu ở lại đây sợ là không thích hợp.”

Cao Dật Đình cúi đầu nhìn nàng: “Có gì không thích hợp? Có huynh đây muội cứ yên tâm, hướng hồ cha là đại phu.”

“Nhưng mà, Hà Nhi nhớ nhà, nhớ cha, nương và ca ca.” Hai mắt Hạ Chi Hà nhướn lên, vành mắt lại đỏ.

Cao Dật Đình chần chờ: “Vậy thì Biểu ca đón đi dưỡng qua đây?”

“Không.” Hạ Chi Hà vội vàng đứng dậy, ngón tay đặt lên môi hắn, “Tuyệt đối đừng, sức khỏe nương không tốt, nếu thấy muội như thế này không biết sẽ đau lòng đến mức nào nữa.”

“Vậy...” Cao Dật Đình do dự.

Hạ Chi Hà tội nghiệp nhìn hắn, trầm ngâm chốc lát mới nói: “Chuyện muội bị bệnh không thể cho cha nương biết được, chi bằng để ca ca đến đây một chuyến, có huynh ấy thì muội cũng có người để dựa vào.”

Hạ Chi Nho? Cái tên công tử ăn chơi kia?

Cao Dật Đình nhíu chặt lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Dục Cầm Cố Túng (Giả Vờ Thả Để Bắt Lại)

Từ trong phòng Hạ Chi Hà đi ra, tâm tư của Cao Dật Đình tốt hơn nhiều, Hà Nhi có thể thông cảm hắn công vụ mệt nhọc, hứa với hắn sau này sẽ ngoan ngoãn không khiến hắn lo lắng. Hắn cảm thấy vui mừng, cũng cảm thấy giảm đi rất nhiều áp lực. Hạ Chi Nho, mặc dù là người khiến hắn chán ghét, nhưng dù sao cũng là ca ca của Hạ Chi Hà, nghe nói đối với cô muội muội này cũng không tệ.

Thôi, nếu Hà Nhi nhớ nhà thì tạm thời phái người đưa Hạ Chi Nho tới đây.

Cao Dật Đình trở về phòng, chuyện đầu tiên là sai người đến Hà gia đón người, chuyện thứ hai là tắm rửa thay y phục, cho dù hắn vẫn yêu thương Hạ Chi Hà, nhưng mùi vị kia vẫn khiến người ta không thể chịu được.

Sau khi tắm rửa xong đã là buổi chiều, tối hôm nay hắn phải canh gác, Cao Dật Đình tính chợp mắt một chút sẽ tiến cung.

Nhưng vào lúc này, gã sai vặt chuyên hầu hạ hắn bẩm báo rằng có một nha hoàn của phòng bếp cầu kiến, có việc quan trọng.

Cao Dật Đình để quyển sách trên tay xuống, trong lòng nghi hoặc, chuyện trong hậu viện sao lại tìm hắn? Nhưng hắn không nghĩ nhiều, chỉ gạt đầu cho người vào.

Ngoài cửa, trái tim Lý Bích Như đập thình thịch. Lần trước, Cao Dật Đình mặc kệ nàng mà bỏ đi, trong lòng nàng có ám ảnh không nhỏ. Nhưng nàng không thể từ bỏ được, vết bầm trên cánh tay sau mấy ngày đã tím bầm đáng sợ, cảm giác đau đớn kia nói cho nàng biết, chỉ có nam nhân này mới giúp nàng thoát ra khỏi khốn khó trước mắt, mà nàng cũng quyết tâm liều một phen.

“Lý Bích Như.” Gã sai vặt đi ra, trong tay cầm một hà bao tinh xảo, nở nụ cười gian xảo, “Vào đi.”

“Đa tạ Tiểu Thuận ca.” Lý Bích Như nhún xuống cảm giác chán ghét trong lòng, nở nụ cười cảm kích với hắn. Không phải đường cùng thì nàng làm sao cam lòng đem cái hà bao được chuẩn bị cho Cao Dật Đình giao cho một tên nô tài chứ?

“Này.” Ngay khi Lý Bích Như đi ngang qua người hắn, gã sai vặt kia đột nhiên gọi nàng lại, sau đó thấp giọng nói vào tai nàng, “Đừng trách ta không cảnh cáo ngươi trước, giường của Đại thiếu gia không phải ai cũng có thể bò lên được đâu. Nếu ngươi...”

“Tiểu Thuận ca yên tâm, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên lụy đến ngươi.” Thấy hắn nói khó nghe, Lý Bích Như vội cắt lời.

Tiểu Thuận nở nụ cười xấu xa, hai mắt tà ác nhìn vào bộ ngực cao vút của Lý Bích Như, lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, âm thanh cũng mềm mại hơn: “Vậy thì tốt, hừ, nếu Đại thiếu gia không muốn ngươi thì đừng nán chỉ, Tiểu Thuận ca sẽ muốn ngươi.”

Nói xong lại lập tức động tình, không nhận được mà sờ soạng cái mông nàng một chút.

Gương mặt Lý Bích Như lập tức đỏ bừng, nàng rất muốn chặt tay tên khốn này, nhưng nàng nghĩ tới, không chừng sau này còn có chuyện nhờ vả hắn, dù sao hắn cũng là người bên cạnh Đại thiếu gia, cho nên không thể nhận cũng phải nhận.

“Tiểu Thuận ca nói đùa, ta vào đây.” Lý Bích Như không dám dây dưa với hắn nữa, vội bước đi nhanh hơn, tiến thẳng vào thư phòng của Cao Dật Đình.

Hồi hộp đi tới cạnh cửa, trái tim như muốn vọt lên cuống họng, Lý Bích Như hít sâu một hơi, giờ tay lên, nhẹ nhàng gõ vào cửa.

Trong phòng truyền ra âm thanh trầm trầm của Cao Dật Đình: “Vào đi.”

Lý Bích Như nhẹ nhàng cắn môi, sau đó thì ưỡn thẳng lưng, cố gắng thông dong đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng không được sáng lắm, nhưng bàn của Cao Dật Đình đúng lúc đặt ở bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu từ phía sau lưng hắn đến, phảng phất tạo thành một vầng hào quang chung quanh người.

Lý Bích Như nhìn có chút ngây dại, đôi mắt tràn ra sắc thái mông lung.

“Ngươi?” Cao Dật Đình nghi hoặc nhíu mày, cảm thấy cô gái trước mắt đã gặp qua ở đâu rồi.

Một tiếng “ngươi” này làm cho Lý Bích Như giật mình, đột nhiên tỉnh táo lại, không dám lơ đãng như lần trước nữa, nàng vội đi lên rồi quỳ xuống trước mặt Cao Dật Đình: “Nô tì Lý Bích Như ra mắt Đại thiếu gia.”

“Đứng lên nói chuyện.” Trong đầu Cao Dật Đình lóe qua tình cảnh đêm đó Hồng Hi mê hoặc hắn, gương mặt vẫn có chút không vui. Nhưng cũng may vóc dáng Lý Bích Như nhỏ nhắn, gương mặt cũng thon gầy xinh xắn, tràn đầy nhu nhược đau khổ, hoàn toàn không giống Hồng Hi to gan lẳng lơ, cho nên Cao Dật Đình cũng kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện.

“Vâng.” Cao Dật Đình nghe lời đứng dậy, sau đó cung kính đứng một bên, trầm giọng nói: “Nô tì nghe nói Đại tiểu thư và Biểu tiểu thư bị bệnh lạ, nô tì đến dâng thuốc.”

“Hả?” Cao Dật Đình nghe vậy mà giật mình, dâng thuốc? “Là có ý gì?”

Thấy phản ứng của Cao Dật Đình, Lý Bích Như lập tức biết mình đã thành công một nửa, lập tức ngăn đầu. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Cao Dật Đình thì nàng lại vội cúi mặt xuống, nói tiếp: “Là thế này, tuy nô tì không tận mắt nhìn thấy bệnh chứng của Đại tiểu thư và Biểu tiểu thư, nhưng mà từ lời kể của những người khác, nô tì cảm thấy, chứng bệnh của hai vị tiểu thư rất giống với bệnh ôn dịch đã từng xảy ra ở quê của nô tì. Nô tì bất tài không hiểu y dược, nhưng trong nhà có phương thuốc bí truyền, từng chữa được không ít người, cho nên nô tì to gan muốn đem phương thuốc hiến cho Đại thiếu gia, nếu có thể chữa được bệnh cho hai vị tiểu thư thì cũng là phúc của nô tì.”

Cao Dật Đình nhìn kỹ nàng, đối với lời nói của nàng thì vừa vui mừng vừa nghi hoặc. Dù sao, Cao Viễn là đệ nhất Thái y của Tây Lăng quốc, ngay cả ông cũng bó tay chịu trôi thì hắn rất khó tin một nô tì nhỏ bé có thể có cách.

Nếu như chỉ vì muốn lấy lòng tiếp cận mình?

Nhưng mà cũng không ngại thử một lần, nếu thật sự có mục đích khác, tới khi đó xử trí cũng không muộn.

“Được, người cứ viết ra đi.” Cao Dật Đình đứng dậy, nhường lại chỗ ngồi.

Trong lòng Lý Bích Như mừng như điên, nàng kích động đi đến nơi Cao Dật Đình vừa ngồi, dĩ nhiên không dám ngồi xuống ghế của hắn, chỉ đứng bên bàn, tay cầm bút lên, hơi vén tay áo, nghiêm túc viết ra đơn thuốc.

Cao Dật Đình ở một bên nhìn, thấy tư thế cầm bút của nàng tuy không đúng, nhưng chữ viết cũng xinh đẹp ngay ngắn, tựa hồ cũng đã học được một thời gian.

Không kềm được mà nhìn chăm chú Lý Bích Như thêm nữa, mà một cái nhìn này khiến Cao Dật Đình phát hiện ở cổ tay trắng muốt của nàng hiện lên vết sưng tím bầm, thấy mà giật mình. Hắn không khỏi nhíu mày, nhưng không nói gì.

Lý Bích Như yên tĩnh viết, nàng viết thật chậm, tựa hồ mỗi một lần hạ bút đều phải cân nhắc tỉ mỉ. Bên cạnh, nàng từ lâu đã cảm nhận được ánh mắt của Cao Dật Đình, từng cảm giác mừng rỡ lên lời trong người nàng, từ từ dần về tím. Nàng biết, lần này mình đã thành công, cho dù phương thuốc này không thể chữa khỏi cho hai vị tiểu thư, thì Lý Bích Như nàng cũng thành công tiến vào tầm mắt Cao Dật Đình.

Huống hồ, phương thuốc kia là được thần y truyền lại, năm đó quả thật đã giúp quê của nàng thoát khỏi họa ôn dịch, cũng may phụ thân nàng là lang trung ở địa phương, được vị thần y kia truyền thụ lại phương thuốc để cứu mạng mọi người. Trùng hợp là phụ thân đã giữ phương thuốc này lại, còn truyền cho nàng.

Vốn tưởng rằng không cần dùng tới, nhưng mấy hôm trước, nàng nghe nhắc tới bệnh lạ của Cao Vân Dao và Hạ Chi Hà, đột nhiên lại động tâm tư.

Nếu thật cứu được hai vị tiểu thư thì sau này địa vị của nàng ở Cao gia cũng không cần phải nói.

Không lẽ là trời cao thương nàng, cố ý cho nàng cơ hội này?

Nàng thật kích động, cuối cùng đã thoát được cuộc sống đê tiện kia, thoát được những kẻ bắt nạt nàng sao?

Một bút cuối cùng mang dáng vẻ tiêu sái, khoe miệng Lý Bích Như cong lên vẻ tự tin, sau đó đưa phương thuốc cho Cao Dật Đình: “Đại thiếu gia, mời ngài xem qua.”

Cao Dật Đình tuy không học y nhưng là con của thầy thuốc, đối với các phương thuốc phổ thông cũng hiểu được. Hắn liếc nhìn qua liền biết Lý Bích Như không lừa mình, đây quả thật là phương thuốc, chỉ là, có tác dụng với căn bệnh kia hay không thì phải để Cao Viễn xem một chút mới biết được.

Lý Bích Như đứng bên cạnh, dùng ánh mắt mong đợi nhìn Cao Dật Đình, trái tim như nai con nhảy loạn, nàng đang chờ hắn trả lời.

“Hừm, người về trước đi.” Cao Dật Đình thu lại phương thuốc, định cầm cho Cao Viễn xem.

“Đại thiếu gia?” Cứ vậy là đuổi nàng đi sao? Không còn lời gì khác sao? Lý Bích Như có chút thất vọng.

Cao Dật Đình nhìn nàng một cái, lại nói: “Người về trước, nếu phương thuốc này hữu hiệu, dĩ nhiên ta sẽ ban thưởng.”

Trong lòng Lý Bích Như vui vẻ, nhưng lại nói: “Không không, đây là chuyện nô tì phải làm, chỉ mong có thể chữa khỏi cho hai vị tiểu thư.”

“Ừm.” Cao Dật Đình gật đầu cũng không nói gì thêm. Tuy rằng không có nhiều kinh nghiệm với nữ nhân, nhưng đối với ánh mắt của Lý Bích Như, hắn vẫn nhìn rất rõ ràng.

Nhưng mà, lần này hắn cũng không đến nổi tức giận, ngược lại hắn còn có cảm giác kiêu ngạo vì được nữ nhân sùng bái.

“Vậy nô tì lui xuống trước.” Lý Bích Như có chút không nỡ mà nhìn hắn một cái, xoay người đi ra ngoài, trong nháy mắt đó đột nhiên chân khụy xuống, cả người ngã về phía sau, Cao Dật Đình nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng.

“Xin lỗi, Đại thiếu gia, nô tì...” mùi hương nam tính lập tức bao vây nàng, gương mặt Lý Bích Như đỏ hồng một mảng. Nàng hoảng sợ như một con nai con, vội muốn thoát khỏi Cao Dật Đình, nhưng trong lúc vùng vẫy lại vô tình chạm phải cánh tay bị thương, nhất thời đau đến không kềm được mà kêu rên một tiếng, gương mặt đang đỏ ửng lại trắng bệch lên, trán còn chảy mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?” Cao Dật Đình liếc nhìn nàng một cái, lập tức nghĩ đến lúc này nhìn thấy cái gì, không chờ nàng trả lời liền vén tay áo của nàng lên, nhìn thấy trên cánh tay trắng như ngọc hiện lên rõ ràng mấy vết thương tím bầm, nhất thời cả người phát lạnh: “Chuyện này là sao?”

“Không, không có gì.” Lý Bích Như làm như bị dọa sợ, vội kéo tay áo lại sau đó lui về phía sau, bộ dáng lo lắng sợ hãi khiến người ta thương tiếc.

“Đại thiếu gia, nếu không còn gì khác thì nô tì xin cáo lui.”

Sau đó, không chờ Cao Dật Đình lên tiếng thì nàng đã chạy ra cửa, về mặt hoảng hốt.

Chỉ là vừa ra đến cửa, về hoảng loạn trong mắt biến mất, đôi mắt to tròn nhu nhược lập tức lóe lên ánh sáng giao hoạt.

Có một loại thủ đoạn gọi là cố tình thả để bắt.

Nàng tin rằng, trải qua chuyện này, Đại thiếu gia sẽ không quên được nàng.

Tiếp sau đó, trong mắt Lý Bích Như xẹt qua một tia sáng lạnh lùng hung ác, trong thời gian chờ tin vui, nàng phải bắt tên già dữ tợn luôn ăn hiếp nàng phải chịu trừng phạt.

Sau khi Lý Bích Như đi, Cao Dật Đình liền cầm phương thuốc đi đến Đông viện, chỉ là Cao Viễn có việc không ở trong phủ. Bất đắc dĩ, hắn lại chỉ có thể tìm Đại thái thái, để lại phương thuốc cho bà, dặn buổi tối chờ phụ thân về phải để cho ông xem. Nếu có thể được thì sai người bốc thuốc, dù sao hai người Cao Vân Dao và Hạ Chi Hà cũng không thể chờ lâu.

Thứ bệnh này nhìn thật đáng sợ, cộng vào việc hôm tiệc sinh nhật các vị hoàng tử đã thấy tận mắt, lời chuyện này truyền ra bên ngoài thì thật không hay.

Từ xưa tới nay, bất kể là ai chỉ cần nghe thấy hai chữ ôn dịch đã sợ hãi vô cùng.

Lỡ như bị kẻ có mưu đồ lợi dụng truyền tới tai Hoàng thượng, cho dù không phải sự thật, nhưng vì lý do an toàn, chỉ sợ hai người kia, thậm chí toàn bộ Cao phủ phải chịu xui xẻo theo.

Đại thái thái làm như có được tiên đan, lập tức ôm đơn thuốc vào người như bảo bối, bảo Cao Dật Đình cứ vào cung làm việc, chuyện ở nhà có bà lo liệu.

Sau khi Cao Dật Đình đi, Lý Thanh Ca cũng tìm tới Đại thái thái, đơn giản đem chuyện của Hồng Hi nói qua một lần.

Đại thái thái hoảng sợ, lại là Cao Dật Đình nói ra tung tích của tiện tì kia sao? Như vậy việc này có liên quan tới con trai bà à?

Cho nên bà hứa với Lý Thanh Ca sẽ phái người đi tìm, lại lên lút phái người đi tìm hiểu sự tình, không khỏi vừa sợ vừa hận. Dưới mi mắt bà mà vẫn có tiện nhân không biết xấu hổ, dám có ý đồ với con trai của bà? Đúng là bất a bị ngàn người chà đạp vẫn là tốt lắm rồi.

Nếu vì chuyện này mà làm hỏng danh dự của Cao Dật Đình, Đại thái thái cảm thấy cho dù Hồng Hi chết một trăm lần cũng không hết tội.

Lý Thanh Ca chú ý tới khoe mắt tàn khốc của Đại thái thái, cũng không nói gì, chỉ nói hai chữ “đa tạ” liền rời đi.

Dĩ nhiên, vì biểu hiện cảm kích Đại thái thái, Lý Thanh Ca còn tự mình xuống bếp, nấu một ít canh gà đưa cho Cao Vân Dao.

Tuy rằng không cần nàng hầu hạ nữa, nhưng phần tâm ý này vẫn không thể thiếu được.

“Ngươi là đứa lẳng lơ không biết xấu hổ, ngươi nói đi, có phải là muốn quyến rũ Đại thiếu gia không?”

“Không, ta không có, ta không có, huhu...”

“Còn dám nói không có? Thu Mai tận mắt nhìn thấy ngươi đi vào thư phòng của Đại thiếu gia, nửa ngày mới đi ra, còn dám nói không có?”

“Là Đại thiếu gia tìm nô tì có việc.”

“Đại thiếu gia tự nhiên tìm một tiện tì như ngươi làm gì, có chuyện gì chứ?”

“Hừ, đừng nghe tiện nhân này chối tội nữa, ăn mặc thì như yêu tinh, không dụ dỗ người khác thì để làm gì?”

Mới vừa vào nội viện nhà bếp Lý Thanh Ca liền nghe thấy âm thanh ồn ào, tựa hồ là một đám đang trách mắng một người, sau đó nghe thấy âm thanh oan ức nức nở của một nữ tử.

Là nàng ta? Tâm tư Lý Thanh Ca hơi động, miệng cười gằn, Lý Bích Như, mấy hôm nay bận rộn nên nàng đã quên mất chuyện này.

“Ôi, Lý cô nương, sao ngài lại đến đây?” Đột nhiên Thu Mai tỉnh mắt nhìn thấy Lý Thanh Ca đứng trước cửa, vội hô lên một tiếng. Tuy rằng Lý Thanh Ca sống nhờ ở Cao phủ, nhưng chi phí ăn mặc đều không kém các tiểu thư, đặc biệt còn được Lão thái thái chiếu cố, cho nên những nô tài như các nàng ban đầu có chút xem thường, cảm thấy Lý Thanh Ca chỉ là một con nhóc đến từ nông thôn không hiểu chuyện đời, nhưng mấy lần Đại tiểu thư đều thua dưới tay Lý Thanh Ca, không khỏi khiến cho đám nha hoàn này sinh ra lòng kiêng kỵ.

Hơn nữa Lý Thanh Ca làm người hào phóng, thường ban thưởng cho các nàng, làm cho đám hạ nhân trong phòng bếp này được an ủi rất nhiều, thái độ đối với Lý Thanh Ca cũng thay đổi rất lớn.

Trước đây, các nàng thường so sánh Hạ Chi Hà và Lý Thanh Ca, đều cảm thấy Hạ Chi Hà là người xinh đẹp lương thiện giống như tiên nữ. Nhưng dần dần mọi người phát hiện, tiểu cô nương đến từ một nơi nhỏ bé như Linh Châu này lại thân thiết hiền lành hơn nhiều.

Hạ Chi Hà dù đẹp và tốt đến mấy cũng là người ở trên cao, các hạ nhân như mình chỉ có thể ngược nhìn. Cho dù ai cũng khen Biểu tiểu thư là người hiền lành, đối đãi công bằng, mỗi lần đến Cao phủ thì từ chủ nhân đến hạ nhân đều có quà.

Hừ, nói tới, bọn bà tử và nha hoàn trong phòng bếp đều không nhìn được mà phun phì một cái, quà? Hạ nhân cũng có quà? Vậy cũng phải xem là hạ nhân nào? Loại người mỗi ngày cắm mặt vào bếp lửa như các nàng sao có hy vọng đó chứ?

Những người được chia phần đều là những hạ nhân có máu mặt, ví dụ như Thúy Xảo bên người Lão thái thái, Kim Yến bên cạnh Đại thái thái, đám người Kim Liên Liễu Lục bên cạnh Đại tiểu thư. Những người đó luôn đi theo chủ nhân, thậm chí còn có mặt mũi hơn cả các tiểu thư thứ xuất, làm sao Hạ Chi Hà lại quên bọn họ được?

Ngược lại, đối với những hạ nhân làm việc vất vả, thì ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt.

Mấy hôm nay, nghe nói Biểu tiểu thư đó cũng bị bệnh giống Đại tiểu thư, đúng là khiến cho phòng bếp mệt đến gần chết. Cả ngày phải thay nhau nấu cơm nấu canh đủ loại, đó vẫn còn là phụ, chỗ chết người nhất chính là sau khi làm xong rồi, vị Biểu tiểu thư kia không vui đánh đồ hết là phải làm lại. Lãng phí công sức không nói, còn lãng phí bao nhiêu là đồ tốt nữa.

Nói tới cái này, trong lòng mọi người lại không kèm được mà ca tụng Lý Thanh Ca, nói về lễ nghĩa thì không ai bằng được nàng.

Bình thường chuyện ăn uống của Lý Thanh Ca cũng giống như ba vị tiểu thư, chưa từng thấy nàng đòi hỏi thêm cái gì. Nếu tình cờ muốn thêm thức ăn, nàng đều cho thêm bạc để họ làm.

Nếu phòng bếp không làm được, liền do chính nha hoàn Tùy Nhi của nàng ra tay, chưa bao giờ bắt phòng bếp thêm việc.

Cho nên, nói về lễ nghĩa, trong lòng mọi người đều tự có suy xét.

“À, muốn mượn nhà bếp dùng một chút.” Lý Thanh Ca thút thta đi tới, mỉm cười nói.

Thu Mai kinh ngạc: “Sao? Lý cô nương muốn đích thân xuống bếp? Như vậy sao được, phòng bếp dơ lắm.”

Mọi người vội hòa theo, người ở đây đều nhận được ân huệ của Lý Thanh Ca, bình thường nếu nàng muốn thêm thức ăn cho đệ đệ đều tự mình đưa thêm bạc đến, mà phần tiền thừa nàng không bao giờ thu hồi, toàn dùng để khen thưởng. Cho nên, những người này hề nghe được Lý cô nương muốn làm gì thì đều xôn xao đi đầu.

Lý Thanh Ca cười: “Không sao đâu, chẳng qua ta muốn nấu chút canh gà. Các người cũng biết Đại tỷ tỷ đang bệnh, ăn gì cũng không ngon miệng, cứ thế mãi làm sao chịu được. Vì vậy ta muốn nấu chút canh gà đưa tới, dù sao cũng là tấm lòng.”

“Lý cô nương đúng là thiện tâm, Đại tiểu thư đối xử với người như vậy...” Một bà tử nhóm lửa không động não mà buột miệng như vậy, Thu Mai lập tức trừng mắt nhìn sang, Đại tiểu thư mà dám phê bình sao? Coi chừng Đại tiểu thư khỏe rồi sẽ dùng roi đánh bà.

Bà tử kia sợ hãi đến sững sờ, vội ngậm chặt miệng.

Một bà tử chủ sự đứng cạnh Thu Mai là Hạ bà tử vội nói: “Lòng thành của Lý cô nương dĩ nhiên là tốt, nhưng phòng bếp này chật chội, người như Lý cô nương sao có thể xuống đây được? Thôi, nếu cô nương tin chúng nô tì thì để chúng nô tì nấu canh gà, chờ nấu xong sẽ đưa đến Hà Hương viện. Đến lúc đó Lý cô nương tự mình mang sang cho Đại tiểu thư cũng như nhau thôi.”

“Nhưng mà...” Lý Thanh Ca do dự.

“Lý cô nương cứ yên tâm, các nô tì mỗi ngày đều làm ở nhà bếp, nấu canh gà chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Nếu Lý cô nương không an tâm cũng có thể ở đây nhìn các nô tì làm, nếu cảm thấy có chỗ nào không thích hợp thì có thể nói ra.”

Lý Thanh Ca nghe vậy tất nhiên là cảm kích: “Thu Mai tỷ tỷ nói quá rồi, chút khả năng nấu bếp của Thanh Ca sao dám múa rìu qua mắt thợ. Chỉ là sợ mọi người đang bận bịu, lại thêm phiền phức cho mọi người, nên mới định tự mình làm.”

“Sao lại thêm phiền phức chứ? Lý cô nương quá khách sáo rồi.” Thu Mai lập tức lạnh lẽo nói.

“Nếu như thế thì làm phiền Thu Mai tỷ tỷ.” Lý Thanh Ca nói xong liền móc ra năm lượng bạc nhét vào trong tay Thu Mai, Thu Mai làm sao dám nhận: “Lý cô nương làm khó nô tì rồi, chỉ là nấu chút canh gà, không phải chuyện gì to tát cả, nếu còn nhận bạc thì chúng nô tì thật ngại quá.”

“Một chút lòng thành, để Thu Mai tỷ tỷ và những người khác ăn uống chơi.” Lý Thanh Ca không nhận lại, chỉ nói: “Nếu Thu Mai tỷ tỷ không nhận thì canh gà này ta sẽ tự mình nấu.”

Thu Mai thấy thế vui cười ôm bạc vào lòng: “Lại để cho cô nương tốn kém rồi, nô tì đi làm ngay.” Sau đó lại dặn dò tiểu nha đầu rửa rau: “Lấy một cái ghè cho Lý cô nương, dâng trà tốt.”

“Dạ.” Các tiểu nha đầu vội đi làm.

Người thì đưa một cái ghế đến, người thì châm trà, Thu Mai còn lấy một ít bánh ngọt mà ngày thường mình vụng trộm giữ lại xếp ra hai cái đĩa nhỏ, bung đèn cho Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca cảm ơn từng người, sau đó mỉm cười uống trà, nhìn mọi người bận rộn, dưới bóng cây, đôi mắt trong trẻo lấp lóe ánh sáng.

Có tiền sai khiến được quý, lời này quả không sai, chẳng qua nàng chỉ cho chút ân huệ nhỏ những người này đã xem nàng như Bồ tát mà cung phụng rồi.

Nhớ tới kiếp trước, một ngày ba bữa của nàng cũng khó khăn, chỉ toàn cơm thừa canh cặn, làm gì được đối đãi ân cần như vậy?

Nhưng bây giờ nghĩ đến, những hạ nhân này ở kiếp trước đúng là có giẫm thấp treo cao, bắt nạt nàng tuổi nhỏ nhu nhược, nhưng chính bản thân nàng không phải cũng có sai lầm hay sao?

Chất phát thanh cao, chỉ biết nhẫn nhịn, không biết cách làm người, không biết cách ứng xử, cho nên người ta không thích nàng, bắt nạt nàng cũng là đương nhiên.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lý Thanh Ca lại toát ra một nụ cười gằn, đây có lẽ chính là nhân tính.

Đột nhiên, một tia lãnh lẽo rơi vào trên người nàng, Lý Thanh Ca nghiêng đầu qua chỗ khác liền nhìn thấy Lý Bích Như trong góc phòng, tay cầm búa đang hung tợn nhìn mình, nàng giật mình hí hai mắt lại, tự nhiên mà lộ ra cái nhìn lạnh lẽo.

Lý Bích Như cũng cả kinh, nàng không nghĩ tới Lý Thanh Ca đột nhiên quay đầu lại, càng không nghĩ ánh mắt dữ tợn của mình sẽ bị Lý Thanh Ca phát hiện, vội cúi đầu, nhặt từng khối gỗ dưới đất lên mà che.

Động tác của nàng vụng về, lòng bàn tay đã chai đến nổi bong bóng, hơn nữa trên tay có vết thương bị đánh, mỗi một động tác đều làm vết thương đau nhói.

Thế nhưng nàng không dừng lại mà còn dùng sức nhiều hơn, hướng lưỡi búa về phía ảnh gỗ, từng nhát một bổ xuống.

Nàng hận, thật sự hận.

Lúc này tình cảnh Lý Thanh Ca được mọi người nâng niu nịnh bợ, kích thích trái tim nàng sâu sắc.

Tại sao?

Tại sao Lý Bích Như nàng luôn bị người ta chà đạp, mà Lý Thanh Ca kia lại được mọi người cưng bái như vậy?

Một ngày kia nàng bị nhục nhã ở bến tàu, nàng hận Lý Thanh Ca đến chết. Không ngờ, hao tổn tâm trí vào được Cao phủ lại gặp phải nàng ta. Càng làm cho nàng hận đến suýt nôn ra máu chính là, Lý Thanh Ca lại là hôn thê của Cao Dật Đình.

Là hôn thê đó, vừa nghĩ tới Lý Thanh Ca không có gì hết liền có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh Cao Dật Đình, cùng hân oán vai đi qua năm tháng, nàng liền không nhịn được mà phát điên.

Nàng không phục không cam lòng, dựa vào đâu mà Lý Thanh Ca lại tốt số như vậy?

Cùng là họ Lý, mà Lý Bích Như nàng mặc dù đã vào được Cao phủ, cũng chỉ có thể ở một nơi bẩn thỉu như nhà bếp, làm những chuyện chèn cũi nấu nước.

Nhìn đôi bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn của mình đã có vết nứt nẻ, trong mắt Lý Bích Như chột ngán ngán lệ, đồng thời, cũng có quyết tâm to lớn.

Không, Lý Bích Như nàng xinh đẹp như vậy, sao lại bị chôn vùi ở nơi này?

Sẽ không, hiện giờ nàng đã thành công gây nên sự chú ý của Đại thiếu gia, còn về sau này, dĩ nhiên là sẽ nước chảy thành sông, chỉ cần nàng nhẫn nại mà thôi.

Nghĩ xong, Lý Bích Như lại len lén nhìn về phía Lý Thanh Ca, chỉ nàng đang nhàn nhã ăn điểm tâm, bất giác hừ mũi cười gằn một cái.

Sớm muộn, thứ thuộc về Lý Thanh Ca kia, nàng cũng sẽ đoạt được toàn bộ.

Nam nhân của nàng ta, thân phận của nàng ta, danh dự của nàng ta, tất cả.

Đến lúc đó nàng sẽ đạp Lý Thanh Ca dưới chân, đạp lên toàn bộ tự tôn và thanh cao của nàng ta, làm cho nàng ta biết ai mới là tiện chủng trời sinh.

“Tiện tì, không siêng năng làm việc mà gây người ra đó làm gì? Giữa ban ngày mà nghĩ tới nam nhân sao? Đúng là hạ tiện.” Đột nhiên bà vai bị người mạnh mẽ đẩy một cái, Lý Bích Như hoàn hồn liền thấy Thu Cúc cao to thô lỗ đứng bên cạnh mình, chỉ vào mặt nàng mà mắng: “Cả nửa ngày mới chẻ được một khúc gỗ, xem ra là ngươi không muốn ăn tối rồi.”

Nói xong lại mạnh mẽ đá vào khúc gỗ mà Lý Bích Như vừa chẻ xong, sau đó lập tức quay đi.

Lý Bích Như cắn răng, trong mắt lóe qua ánh sáng thâm độc, hừ, đánh đi chửi đi, sớm muộn cũng có ngày ta thu thập đám tiện nhân các ngươi.

Hừ lạnh một tiếng, Lý Bích Như lại mạnh mẽ chẻ xuống một khúc gỗ, cứ như đó là kẻ thù của nàng, một nhát lại một nhát, hận không thể chém nó thành bùn nhão.

Lý Thanh Ca tình cờ quay đầu lại, nhìn thấy tình cảnh hung ác đó cũng không khỏi giật mình.

Xinh đẹp nhu nhược, đơn bác đáng thương, kiếp trước, không chỉ che mờ mắt nàng, còn thành công hấp dẫn Cao Dật Đình, có được sự thương tiếc và yêu chiều của hắn.

Nhưng mà nhìn thấy cảnh này, lại liên tưởng đến sự tàn nhẫn trong đêm tuyết kia, Lý Thanh Ca liền thấy không có gì lạ.

Một người có bản tính như vậy, cho dù có lòng che giấu cũng không giấu nổi.

Chỉ là, kiếp trước Lý Bích Như khổ sở cầu xin bên đường, chính nàng cũng liều lĩnh cứu giúp nàng ta, cho nàng ta ở bên cạnh mình. Cho nên, Lý Bích Như chưa bao giờ phải chịu khổ cực, ngày thường đều ở chung với nàng như một chủ nhân, làm sao mà phải chẻ củi chứ.

Sau đó, khi nàng lâm vào tình trạng xấu, còn nàng ta thì trở thành nữ nhân của Cao Dật Đình, càng không cần chịu khổ.

Nhưng mà kiếp này, xem ra hoàn cảnh của Lý Bích Như không tốt, cũng khó trách nàng ta lại lộ ra bộ mặt hung ác này.

Lý Thanh Ca cười gằn, nếu để cho Cao Dật Đình nhìn thấy bộ dáng này của nàng ta, không biết sẽ có cảm giác thế nào.

Sắc trời dần tối, trong không gian cũng phảng phất mùi canh gà khiến người ta thèm thuồng.

“Lý cô nương, canh gà xong rồi, để nô tì đưa đến Dao Trúc Hiên cho ngài được không?” Thu Mai tự mình bưng một hộp thức ăn đến hỏi.

Lý Thanh Ca đứng dậy, tiếp nhận hộp cơm trong tay nàng, nói: “Không cần, tự ta mang đi.”

“Tiểu tiện nhân, ngươi đứng là chán sống, như vậy gọi là chẻ củi sao?” Phía sau truyền đến âm thanh tức giận mắng chửi của một ma ma, bà cầm một khối gỗ dưới đất lên mạnh mẽ đập vào người Lý Bích Như: “Ngươi chẻ như vậy để làm gì? Có ý đối nghịch tới ta đúng không?”

“Sao vậy?” Lý Thanh Ca giả vờ không biết mà hỏi.

Sắc mặt Thu Mai lạnh lùng, nhìn Lý Bích Như một cái, khinh bỉ nói: “Tiện nhân kia từ khi đến chỗ này thì luôn lười biếng, bảo ả nhóm lừa thì suýt nữa đốt cả nhà, bảo ả bê mâm thì làm bể hết chén đĩa, còn bắt chúng nô tì tự móc tiền ra đền bù. Bảo ả chẻ củi, cô nương nhìn đi, cả nửa ngày chỉ chẻ được hai khúc củi, còn chẻ nát nát thế này...”

Lý Thanh Ca theo lời mà nhìn về phía Lý Bích Như, liền thấy nàng run rẩy dựa vào tường, yên lặng mà rơi lệ.

Hạ ma ma đứng cạnh thấy thế càng tức giận không kềm được, nhưng ngại có Lý Thanh Ca nên không dám phát tiết, chỉ tức tối nói: “Ồ trước mặt Lý cô nương lão nô cũng không dám nói bậy, chỉ là tiện tì này đúng là không ra gì, lúc này ả còn nói ả do Đại thiếu gia đưa đến, là người của Đại thiếu gia, tưởng là vậy thì sẽ được xem trọng hay sao? Nhưng mà ả đến đây đã lâu cũng không được Đại thiếu gia liếc mắt nhìn một cái, thậm chí hỏi một câu cũng không. Có thể thấy tiện tì này không thành thật, thích nói dối. Như vậy cũng thôi, ngày thường làm việc còn lười biếng, ăn mặc thì y như yêu tinh.”

Nói xong, Hạ ma ma lại đá Lý Bích Như một cái, mắng: “Ngươi nhìn đi, ta làm gì ngươi hả, ngươi khóc lóc cái gì? Cho ngươi biết ở đây không có nam nhân, không ai thấy ngươi khóc mà thương tiếc đâu.”

“Bỏ đi, có lẽ là chưa làm nên không quen, các người cũng thông cảm một chút.” Lý Thanh Ca cười khuyên nhủ.

Thu Mai nhất thời lắc đầu, chần chừ một chút, sau đó lại hạ thấp giọng ra vẻ bí mật: “Lý cô nương, do người có tâm Bồ tát thôi, nô tì khuyên người một câu thật lòng, tiện nhân kia đừng để về ngoài cửa ả đánh lừa, cả ngày ăn mặc như Tây Thi, thủ đoạn hồ mị không ít đâu. Lúc chiều nay nô tì còn tận mắt thấy ả đến quyến rũ gã sai vặt Tiêu Thuận của Đại thiếu gia, hai người lên lút đi vào trong viện của Đại thiếu gia, sau đó ả còn một mình vào thư phòng của Đại thiếu gia, cả nửa ngày mới đi ra, lúc đi ra bộ dáng cực kỳ lẳng lơ.”

Thu Mai tò mò xem thường, nhưng trong đó còn kèm theo vẻ ước ao ghen tị.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lại lóe lên, Lý Bích Như đi tìm Cao Dật Đình? Xem ra kiếp trước kiếp này tuy có khác biệt, nhưng duyên phận của hai người này vẫn không dứt được.

Thấy Lý Thanh Ca không nói, Thu Mai cho rằng nàng nổi giận, lại nói: “Lý cô nương yên tâm, tiện nhân này bi ổi như vậy nô tì sẽ giúp Lý cô nương giáo huấn ả đàng hoàng, để ả biết đạo lý làm người.”

Nàng đây là muốn viện cớ vì mình mà trừng phạt Lý Bích Như, Lý Thanh Ca cười gằn, chỉ nói: “Đừng, Thu Mai tỷ tỷ, lỡ có ngày nào nàng ta thật sự trở

thành người của Đại thiếu gia thì sao, đến lúc đó tỷ sẽ khó xử lắm.”

“À sao?” Thu Mai liếc nhìn Lý Bích Như đầy xem thường, gắt một cái, “Hừ, thật chó làm sao lên được bàn tiệc lớn, đáng về hạ tiện của ả làm sao được Đại thiếu gia coi trọng?” Thật ra, Thu Mai không chắc chắn chuyện Cao Dật Đình có coi trọng Lý Bích Như hay không, nhưng nàng chắc chắn có Hạ Chi Hà ở đây, Lý Bích Như sẽ không được tốt lành. Nhưng trước mặt Lý Thanh Ca nàng không dám nói thẳng ra như vậy.

“Vậy cũng chưa chắc đâu.” Lý Thanh Ca giống như vô tâm nói một câu: “Các người cẩn thận một chút, không có gì thì cứ kệ nàng ta đi, nếu thật có ngày nàng ta thành người của Đại thiếu gia thì các người sẽ khó khăn đó, chỉ bằng bây giờ tốt với nàng ta một chút.”

“Ha ha, nô tì nói đùa thôi, làm sao dám làm gì nàng ta chứ.” Thu Mai vội nói, nhưng trong lòng lại căm hận Lý Bích Như. Hừ, chỉ một tiện nhân thôi, bị Vương ma ma dùng qua, lại bị Tiểu Thuận sờ qua, còn có gì đáng sợ.”

“Ừm.” Lý Thanh Ca cũng không nói gì nữa, dù sao ngọn lửa này nàng khơi cũng đủ rồi, ít nhất sắp tới Lý Bích Như sẽ phải sống những ngày không được dễ chịu gì.

Thu Mai tự mình đưa Lý Thanh Ca ra khỏi viện, sau đó nhanh chóng quay về, thấy Lý Bích Như vẫn đang đứng sững sờ ở góc tường, không khỏi cười lạnh, cầm lấy thanh gươm dưới đất mạnh mẽ đánh vào đùi Lý Bích Như.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ Cao phủ được hoàng hôn bao trùm.

Bên trong Dao Trúc Hiên, bọn nha hoàn từng người lộ ra vẻ mặt sầu khổ, Lý Thanh Ca không tới chăm sóc, một đêm dài này thật là khó trải qua.

Giờ khắc này, Cao Vân Dao đang ở trong phòng vắng chửi không ngừng, các nha hoàn đứng ở cửa, không ai dám đi vào.

“Tiện nhân Lý Thanh Ca kia đâu? Sao ả còn chưa tới? Bỏ tiểu thư còn muốn ả hầu hạ đây, người đâu, mau gọi tiện nhân kia tới.”

Trong phòng, Cao Vân Dao nói với không khí như vậy, thật ra nàng biết Lý Thanh Ca sẽ không quay lại nên mới dám ăn nói như thế.

Sỉ nhục đêm đó nàng không thể quên được, nhưng nếu Lý Thanh Ca đến thì nàng lại sợ, còn Lý Thanh Ca không đến thì nàng lại không cam lòng, nàng còn chưa hành hạ được tiện nhân đó mà.

Cho nên nàng cứ chửi mắng như vậy, tựa hồ chỉ có vậy mới giảm bớt được lửa hận trong lòng.

“Có phải tiểu thư bị ngốc rồi không? Mới vừa nói là tối nay Lý cô nương sẽ không tới, sao lại cứ kêu như vậy?” Liễu Lục không chịu được âm thanh chói tai kia, oán thán một câu.

“Còn không phải sao.” Kim Liên cũng chau mày.

Các nha hoàn khác cũng tụ tập lại một chỗ, ngơ ngác một câu ta một câu, vừa oán giận vừa than thở, sau đó thì thờ dài, cuối cùng là thương lượng xem có nên rút thăm quyết định đêm nay là ai vào trong hầu hạ.

“Lý cô nương?” Liễu Lục đang chuẩn bị đi viết thăm, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Lý Thanh Ca mang theo một hộp thức ăn, chậm rãi đi tới từ trong ánh hoàng hôn, tâm trạng lập tức vui vẻ.

“Ah, Lý cô nương đến rồi?” Kim Liên cũng vội tiến lên nghênh đón.

“Lý cô nương, Đại thái thái đã nói không cho ngài đến hầu hạ.” Liễu Lục vẫn có chút e dè.

Lý Thanh Ca tươi cười đi đến gần: “Ta chỉ nấu chút canh gà cho Đại tỷ tỷ thôi.”

“Ồ.” Mọi người lại có chút thất vọng, nhưng Lý Thanh Ca đến rồi, Đại tiểu thư sẽ không kêu loạn như chó điên nữa chứ?

“Tiểu thư, Lý cô nương đến rồi.” Một tiểu nha đầu nhanh chân chạy đến trước cửa phòng Cao Vân Dao hô một tiếng.

“Cái gì?” Cao Vân Dao cả kinh, ánh mắt hầu như sững sờ nhìn ra cửa.

Lý Thanh Ca đến rồi? Sao ả lại đến? Mẫu thân đã không cho ả đến nữa mà?

Vậy tại sao ả còn muốn tới? Không lẽ ả muốn giết mình?

Tâm tư Cao Vân Dao rét lạnh, cả người cũng run lấy bầy: “Bảo ả rút đi, không được đi vào, bảo ả rút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Biến Số

Đám nha hoàn ngoài cửa nghe được âm thanh kêu la cuồng loạn kia đều xạm mặt lại.

“Lý cô nương?” Liễu Lục bắt đầu nhìn Lý Thanh Ca, trong lòng thật không hiểu, lúc này còn kêu gào như đòi mạng bắt Lý cô nương đến, bây giờ người đến thì lại như thấy quỷ, bắt người ta đi?

Cao Đại tiểu thư này đầu óc hỏng rồi.

Lý Thanh Ca nở nụ cười trấn an, cầm lấy hộp com từ trong tay nàng: “Không có gì, chắc Đại tỷ tỷ giận ta đến muộn, ta giải thích một chút là được.”

Đám người Liễu Lục đều sùng bái nhìn Lý Thanh Ca, không thể không bội phục sự rộng lượng của vị tiểu thư từ xa đến này.

“Vậy thì, Lý cô nương, các nô tì ở bên ngoài, có gì thì cứ dặn dò.” Liễu Lục nói.

“Ừm.” Lý Thanh Ca ôm hộp thức ăn, tự mình vén rèm lên đi vào khuê phòng của Cao Vân Dao.

Trong phòng rất sáng sủa, bốn vách tường đều có đèn lồng, chiếu cho căn phòng không còn một góc tối.

“Ngươi, ngươi tới đây làm gì?” Cao Vân Dao không dám tin Lý Thanh Ca lại không nghe lời mà đi vào, đám nha đầu chết tiệt kia đâu? Bọn họ điếc rồi à? Không nghe thấy nàng nói bảo tiện nhân này cứ đi sao?

“Đĩ nhiên là đến thăm Đại tỷ tỷ rồi.” Cửa phòng không đóng chặt, nhưng Lý Thanh Ca biết, những nha hoàn kia không có ai muốn hầu hạ ở đây, cho nên nàng vừa đến thì bọn họ dĩ nhiên sẽ bỏ chạy càng xa càng tốt.

Nàng từ từ đi về phía giường, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: “Ta mang canh gà cho ngươi, uống đi cho nóng.”

“Ngươi, ngươi có lòng tốt vậy sao?” Cao Vân Dao sợ hãi nhìn Lý Thanh Ca, thấy quả thật là nàng bưng một chén canh gà đang bốc hơi nóng ra, lại cảnh giác nói: “Ngươi muốn độc chết ta? Ta không uống...”

Lý Thanh Ca cười phì một cái, cầm lấy muống khuấy vào trong chén hai cái, nói: “Đại tỷ tỷ thật thông, đã đoán được ta hạ độc, ha ha.”

“Ngươi?” Hai mắt Cao Vân Dao sợ hãi, con ngươi như sắp lòi ra ngoài: “Ngươi? Ngươi thật sự dám hạ độc ta?”

“Có gì không dám?” Lý Thanh Ca nhú nhú mi, sau đó múc một muống canh gà đưa tới bên miệng Cao Vân Dao: “Nào, uống lúc còn nóng, để nguội không ngon.”

“Không, ta không uống.” Cao Vân Dao vùi đầu vào góc giường, sau đó ngậm chặt miệng lại.

Lý Thanh Ca cũng không ép, chỉ ném muống trở lại chén canh, âm thanh lạnh lạnh chén muống va vào nhau làm cho Cao Vân Dao giật nảy mình.

“Nghe nói, khi Tứ di nương còn sống thích nhất uống canh gà.” Lý Thanh Ca liếc nhìn canh gà, nhàn nhạt nói: “Nghe nói bữa ăn cuối cùng trước khi chết của bà ấy cũng là canh gà.”

Nghe vậy Cao Vân Dao kinh sợ đến mức quay đầu lại, trừng mắt với Lý Thanh Ca: “Ngươi... sao ngươi biết?”

“Nếu ta nói, là Tứ di nương tự nói với ta, ngươi tin không?” Lý Thanh Ca lại khuấy khuấy cái muống trong chén, nhẹ giọng nói. Thật ra nàng nói vậy cũng không sai, kiếp trước khi nàng đến Cao gia, Tứ di nương vẫn còn sống rất tốt, đang được sủng ái, cho nên đối với sở thích của bà ấy nàng dĩ nhiên biết rõ.

“Ngươi nói vậy?” Cao Vân Dao làm như gặp phải quỷ, “Tứ di nương đã chết rồi, làm sao nói với ngươi được?”

“Chuyện này ấy mà.” Lý Thanh Ca cười thần bí, “Chờ sau khi uống hết chén canh này, ngươi tự đi tìm Tứ di nương hỏi cho rõ.”

Cao Vân Dao hít vào một ngụm khí lạnh, ký ức khiếp khiếp vốn đã mờ nhạt kia lập tức lại hiện về rõ mồn một: Tứ di nương liều chết gây dục, Tứ di nương trọn to mất thù hận, thậm chí đến chết đôi mắt đỏ vẫn mở rất to, gương mặt kiều mị bị máu tươi nhuộm đỏ, từ trong mắt, miệng, lỗ mũi... đều có máu chảy ra.

“Ah, ngươi điên rồi, rút ra ngoài, rút ra ngoài...” Cao Vân Dao đột nhiên không chịu nổi mà gào rú lên, vì gây dục kịch liệt mà cả cái giường cũng phát ra âm thanh kéo kẹt.

Lý Thanh Ca làm bộ mặt vô tội mà để cái chén xuống: “Đại tỷ tỷ làm gì vậy? Nghe nói khi còn sống Tứ di nương đối xử với ngươi không tệ, ngươi cũng không thích canh gà bà ấy nấu hay sao?”

“Đi ra, đi ra, không uống, ta không uống...” Cao Vân Dao muốn rượt rồi, sau khi Tứ di nương chết suốt mấy tháng nàng đều gặp ác mộng. Sau đó mẫu thân mời người đến phủ làm pháp sự năng mới đỡ hơn, những ký ức khủng khiếp kia cũng từ từ phai nhạt theo thời gian, nhưng mà, Lý Thanh Ca lại cố tình nhắc tới.

“Người cố ý, nhất định là người cố ý.” Nàng căm hận nhìn chằm chằm Lý Thanh Ca: “Không sai, tiện nhân Tứ di nương kia lúc trước đối xử với ta không tệ, nhưng đó chỉ là vì lấy lòng cha ta. Á đáng chết, á chiếm lấy sự sủng ái của cha thì cũng thôi, ai bảo á dư hơi đi gây sự với mẫu thân, cho nên á chết cũng đáng đời. Hừ, người đừng hòng dùng chiêu này hù dọa ta, cho dù chuyện Tứ di nương bị độc chết truyền ra ngoài thì ai chịu tin chứ? Không có ai tin, lời của người cũng vô ích mà thôi...”

“Ồ? Không biết là Đại bá phụ...”

“Hừ.” Cao Vân Dao lộ ra ánh mắt khinh bỉ, “Cha? Người cho rằng với y thuật của mình cha sẽ không nhận ra Tứ di nương bị độc chết? Nói thật cho người biết, người giám định Tứ di nương cho ra kết quả bị bệnh chết chính là cha.”

“Ồ.” Đối với lời nói này của nàng, Lý Thanh Ca cũng không thấy bất ngờ, dù sao người cũng đã chết, nếu lại làm lớn chuyện khiến cho Đại thái thái bị trừng phạt thì Cao Viễn cũng sẽ bị ảnh hưởng. Với trí nhớ kiếp trước, Cao Viễn là người bạc bẽo, gặp chuyện này nhất định sẽ nhân nhượng cho yên chuyện.

Cho nên nói, Tứ di nương chết rất oan uổng.

Nhưng mà kiếp trước, Tứ di nương chết liên lụy đến bản thân nàng, khiến cho mọi người tin rằng bà bị Lý Thanh Ca khác.

Mà đời này, đã không còn liên quan đến nàng nữa.

Nhưng Lý Thanh Ca cảm thấy chuyện này không thể bỏ qua như vậy được.

“Được rồi, canh gà đã nguội, ta để nó ở đây, không có độc, người thích uống thì bảo bọn nha hoàn hâm lại, không muốn uống thì cứ đổ đi.” Lý Thanh Ca nói.

Cao Vân Dao sững sờ, tâm tình của nàng đang kích động, còn tưởng rằng Lý Thanh Ca sẽ dùng chiêu thức ác liệt với mình, ai ngờ lại chỉ nói một câu nhẹ nhàng như thế liền rồi đi.

Nhìn bóng lưng Lý Thanh Ca, Cao Vân Dao còn không phản ứng kịp, mùi vị canh gà vẫn còn thoang thoảng trong phòng.

Nghe nói, khi còn sống Tứ di nương thích uống canh gà nhất, nghe nói, bữa ăn cuối cùng của Tứ di nương cũng chính là canh gà.

Đột nhiên, một câu nhẹ nhàng kia của Lý Thanh Ca lại kéo qua đầu nàng, Cao Vân Dao tự nhiên giật mình một cái, tóc gáy dựng đứng, sợ hãi tràn ngập trong tim, nàng vội hoảng loạn nhìn chung quanh, nhưng không có gì cả. Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy lạnh toát sống lưng, tựa hồ đang có người đứng ở phía sau giường, nhìn chằm chằm mình.

“Ah, người đâu, mau tới đây.”

Lý Thanh Ca vừa ra sân liền nghe tiếng thét thê thảm của Cao Vân Dao, khỏe mũi xẹt qua một nụ cười tà dị. Kiếp trước, Tứ di nương chết thảm làm cho nàng bị vu oan, kiếp này, xem như nàng thay trời hành đạo, trả lại công bằng cho Tứ di nương.

Đại thái thái, chờ xem, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đem con rắn độc này phơi thây giữa ánh mặt trời.

Ngày hôm sau, vừa tảng sáng trong Hà Hương viện truyền ra một trận vang động, nhưng lại lập tức im bật.

Lý Thanh Ca còn đang ngủ, Túy Nhi khoác áo đi ra ngoài một vòng, nhanh chóng quay về, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự tò mò nhiều chuyện và hưng phấn.

“Tiểu thư, tiện nhân Hồng Hi kia trở về rồi.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca trở mình, cũng không bắt ngờ gì.

“Tiểu thư.” Túy Nhi bò lên giường, hướng mặt về phía Lý Thanh Ca hưng phấn nói: “Người biết không, lúc nãy nô tì nhìn thấy á bị người ta đưa về đây, hình như là bị thương. Đúng là á chạy theo nam nhân sao? Nhưng hôm đó rõ ràng nô tì nhìn thấy á đi vào viện của Đại thiếu gia, lẽ nào... là bỏ trốn theo gã sai vặt của Đại thiếu gia? Nhưng mà bên phía Đại thiếu gia cũng có không ít người.”

Nghe nàng lải nhải, Lý Thanh Ca vờn vai trở mình một cái, đưa lưng về phía nàng.

“Tiểu...” Túy Nhi còn muốn nói tiếp, nhưng thấy Lý Thanh Ca đang ngủ ngon lại không đành lòng quấy rầy, chỉ cố kìm nén, sau đó nhìn lên nóc nhà cố gắng tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra.

Thật ra, đã xảy ra chuyện gì trong lòng Lý Thanh Ca biết rõ, đi đến nơi như Vạn Xuân Lâu kia, không chết cũng bị lột da. Kiếp trước, nàng bị người ta

ném vào đó, vì sợ bị nhục nhã mà suốt nửa căn lười tự sát, nhưng bị tú bà kia kịp thời phát hiện, bắt nàng ăn cái gì gọi là Tô Cốt Tán, toàn thân xui lơ như nước, thậm chí sức lực để căn lười cũng không có. Nhưng may mà sát thủ che mặt kia kịp thời cứu nàng ra, miễn cho một màn tai họa.

Nhưng đời này, Hồng Hi bị Cao Dật Đình ném vào Vạn Xuân Lâu, chỉ sợ sẽ không có vận may này.

Sáng sớm, khi đi dạo trong vườn hoa, Lý Thanh Ca nghe thấy tiếng khóc trầm thấp của Trương ma ma, mà đám nha hoàn khác đang xì xào bàn tán, tựa hồ lần này Hồng Hi rất thảm.

Lý Thanh Ca bảo các nàng đi làm việc, không được nhiều chuyện, các nha hoàn vội im miệng, tản ra đi làm việc, chỉ có Thúy Xảo đi tới trước mặt Lý Thanh Ca, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nghe nói Hồng Hi là tìm được ở cái nơi đó.”

“Ồ?” Lời đồn lan truyền thật nhanh, Lý Thanh Ca nhìn Thúy Xảo, “Nói thế nào?”

Thúy Xảo nói: “Nô tì cũng là nghe Kim Phụng bên người Đại thái thái nói, còn kể là khi tìm được thì đang bị mấy nam nhân trói ở trên giường mà vui đùa.”

Nói đến đây, Thúy Xảo đỏ mặt lên: “Nô tì lỡ lời, xin tiểu thư trách phạt.”

“Bỏ đi.” Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một cái: “Sau này những lời này không thể nói nữa, biết không?”

“Vâng.” Thúy Xảo gật đầu.

Nhưng mà cho dù không đề cập tới, thế nhưng chuyện Hồng Hi quay về vẫn như một cơn gió cuốn qua Cao phủ.

Đều nói là Hồng Hi bị nam nhân vứt bỏ, sau đó bán cho kỹ viện, mỗi ngày đều bị qua tay mười mấy nam nhân, có người nói, trên người không còn một chỗ lành lặn, ngay cả móng tay cũng bị rút hết.

Mọi người càng nói càng loạn, đến cuối cùng thì nói là Hồng Hi chỉ còn nửa cái mạng, kỹ viện kia sợ nàng chết sẽ xui xẻo mới cho người ném ra ngoài, trùng hợp được người của Cao phủ nhìn thấy mới dẫn trở về.

Sau khi dùng điểm tâm, Lý Thanh Ca chuẩn bị xem sách một chút, Trương ma ma liền mặc kệ mọi người ngăn cản mà xông vào phòng của nàng, vừa đến ngã rầm một cái ngã quỵ trên mặt đất, dập đầu không ngừng, than thở khóc lóc.

Túy Nhi và Thúy Xảo bên cạnh có kéo cũng kéo không được.

Lý Thanh Ca bảo hai người kia lui ra, còn mình thì ngồi vào ghế nói: “Ma ma, có gì thì cứ nói, cần gì làm vậy? Ta nghe nói Hồng Hi đã trở về, không lẽ ma ma còn có chuyện gì khác?”

“Chính là vì chuyện này dó tiểu thư.” Trương thị lại rên lên một tiếng: “Tiểu thư, rốt cuộc lão nô đã tạo nghiệt gì, khiến Hồng Hi chịu tội như vậy, hu hu...”

“Ma ma có gì cứ đứng lên nói.” Lý Thanh Ca nhàn nhạt đáp.

Trương thị không đứng lên, nhưng lại thuận đà ngồi bệch xuống đất, tay đập bình bịch lên mặt đất vừa khóc vừa la, bộ dáng đánh đá như thôn phụ: “Tiểu thư, những kẻ kia sẽ không được chết tử tế, Hồng Hi đang yên lành lại bị dẫn vật người không ra người quý không ra quý, cả ngày bị qua tay mười mấy nam nhân, biến nó thành một món đồ chơi, móng tay cũng bị rút, còn nữa, bên dưới... bên dưới cũng bị thương...”

“Trương ma ma.” Lý Thanh Ca nghe vậy sắc mặt lạnh lùng quát lên: “Không được nói nữa.”

Trương ma ma sững sờ, bà biết chuyện như vậy không nên nói trước mặt một tiểu thư khuê các, nhưng mà bà không biết tìm ai nữa. Ngoại trừ Lý Thanh Ca tính tình mềm dịu dễ bị bắt nạt ra, bà còn có thể tìm ai?

“Tiểu thư, trong lòng lão nô rất khổ.” Trương thị nện ngực giậm chân: “Hồng Hi cũng cùng lớn lên với tiểu thư, lão nô còn nhớ lúc nhỏ hai người cùng uống sữa của lão nô, khi đó cả hai đều rất tốt.”

Đúng rồi, khi đó, rất tốt.

Nàng xem Trương ma ma như mẹ ruột, xem Hồng Hi như tỷ tỷ, kết quả cuối cùng lại bị bọn họ xem là đá kê chân để được bước chân vào nhà giàu. Chuyện bị lợi dụng hãm hại đó nàng không quên được, đêm đó, Trương ma ma hung ác đập tờ giấy thấm nước lên mặt nàng như thế nào, tàn nhẫn lôi kéo tóc của nàng đưa tới trước mặt Lý Bích Như như thế nào, càng không thể quên được, cuối cùng Trương ma ma dùng một đòn thật mạnh lấy mạng nàng.

Đầu ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, Lý Thanh Ca cười gằn: “Nói vậy, chuyện họ nói là thật sự? Nếu Trương ma ma muốn báo thù thì cứ bảo Hồng Hi nói ra người hãm hại nàng ta là ai ta nhất định sẽ đi tìm Đại thái thái, để bà ấy trả lại công bằng cho Hồng Hi.”

“Cái này...” Trương thị lập tức im bật, từ khi Hồng Hi trở về, bà liên tiếp hỏi, nhưng nha đầu kia chỉ biết khóc lóc, một chữ cũng không nói, bà cũng

không có cách nào.

“Sao vậy?”

“Nha đầu chết tiệt kia không kịp nói.”

“Vậy ta cũng không có cách, thay vì Trương ma ma khóc lóc với ta chỉ bằng ở bên cạnh Hồng Hi nhiều một chút, nếu nàng ta chịu chỉ tên ai hại mình, ta cũng có thể hỗ trợ.”

Trương thị khịt khịt mũi, sắc mặt đau khổ lại không cam lòng, không ngờ mình chờ đợi mấy ngày nay lại chờ được kết quả này. Nếu biết con gái quay về với tình trạng này, chỉ bằng không về còn hơn.

Bà tìm đến Lý Thanh Ca là vì trong lòng buồn khổ không có nơi nào để phát ra, nhưng sau khi tới đây mới phát hiện tìm Lý Thanh Ca cũng vô ích, không khỏi nản lòng thoái chí.

Trương thị ủ rũ rời đi, Lý Thanh Ca rót cho mình một chén trà, hương thơm thoang thoảng khiến cho tâm tình nàng rất thoải mái.

Trong mấy ngày này chuyện ở Cao phu xảy ra liên tục, đầu tiên là Hồng Hi bị thương trở về, tuy không gây nên sóng gió gì, nhưng tiếp theo đó lại truyền ra chuyện bệnh lạ của Đại tiểu thư và Biểu tiểu thư được chữa khỏi.

Hình như là do Đại thiếu gia có được phương thuốc, sau khi được Lão gia kiểm tra đã xác nhận đó đúng là phương thuốc chữa căn bệnh kia.

Như vậy, trong phủ có người vui mừng, có người thất vọng.

Vui mừng dĩ nhiên là những nha đầu hầu hạ kia, mỗi ngày hầu hạ một phế vật đáng buồn nôn như vậy các nàng đã sớm không chịu nổi, nếu có thể nhanh chóng khỏe lại thì các nàng cũng được giải thoát.

Thất vọng cũng không ít, đại khái đó là những người không ưa Đại thái thái.

Mẹ con Tam di nương và Cao Vân Bình chính là điển hình.

Vốn tưởng rằng sau khi Cao Vân Dao bị bệnh lạ sẽ không ngóc đầu lên được nữa, Cao Vân Bình nàng sẽ được thay vào đó, như vậy, sau này về phương diện hôn sự sẽ chiếm được ưu thế.

Nhưng ai ngờ, mới vui được mấy ngày lại truyền đến tin tức bệnh kia trị được. Đúng là quái dị, đã thối nát mấy tháng lại không chết, còn chữa được? Cao Vân Bình tức giận đến mức ngã bệnh.

Eo của tam di nương chưa khỏe, mấy ngày này cũng chưa từng qua chỗ Đại thái thái hành lễ thỉnh an.

Người thứ hai thất vọng chính là Lý Thanh Ca, nửa đường nhảy ra một tên phá đám, phá hỏng kế hoạch của nàng.

Nhưng mà nàng không tin trên đời này ngoại trừ nàng ra còn có ai giải được độc này.

Cho nên nàng cũng không vội, chỉ âm thầm theo dõi sự việc.

Sau khi Cao Viễn có được phương thuốc thì rất kích động, phương thuốc của hắn còn thiếu một vị thuốc, nhưng cho dù chỉ thiếu một vị thuốc bình thường thôi, hiệu quả cũng đã rất rõ ràng.

Sau khi bốc thuốc theo đơn này, trong uống ngoài thoa, chỉ trong vòng ba canh giờ ngán ngủ bệnh trạng đã giảm bớt, mùi vị buồn nôn không còn nữa, mủ trên người Cao Vân Dao cũng đã ngừng chảy, trên mặt Hạ Chi Hà cũng chỉ còn lại vết thương ngoài da.

Đối với việc này Cao Dật Đình rất hài lòng, vui vì mình đã tin tưởng nữ nhân kia.

Nhưng mà nhắc đến nữ nhân kia, trong đầu hắn lại nhớ đến vóc người gầy gò xinh xắn đó, vẻ mặt thống khổ nhu nhược, còn có vết bầm tím do bị đánh trên tay nàng.

“Phương thuốc này rốt cuộc con lấy từ đâu?” Sau khi bận rộn xong xuôi, Cao Viễn hỏi con trai.

Cao Dật Đình bẩm báo sự thật.

“Hả, một nô tì?” Cao Viễn nghi hoặc, nếu mình đoán không sai, có thể kê được phương thuốc như vậy, trong thiên hạ này ngoại trừ sư phụ và sư đệ, hắn không nghĩ ra còn có người khác. Nhưng Cao Dật Đình lại nói là một tiểu nha hoàn mười mấy tuổi, lại là người của Cao Phủ. Điều này làm cho hắn rất bất ngờ, cho nên lúc này mới sai người tìm nha hoàn đó đến.

Cao Dật Đình cũng không biết Lý Bích Như là ai, hần chỉ một lòng lo cho Hạ Chi Hà, lúc đó ngay cả tên của Lý Bích Như cũng không hỏi.

Hần vội gọi gã sai vặt Tiểu Thuận, nhớ ngày đó, là hần vào bầm báo.

“Đại thiếu gia.” Tiểu Thuận đứng ở cửa cung kính nói.

“Đi tìm cô gái hôm trước, mang đến chỗ ta.”

“Hà?” Tiểu Thuận sững sờ, nhưng nhanh chóng nghĩ tới Lý Bích Như, vội vâng một tiếng.

Nhưng mà Tiểu Thuận vừa mới quay người đi, Cao Dật Đình đã tự mình đi theo: “Ta đi với người.”

Tiểu Thuận kinh ngạc nhưng không dám nhiều lời, chỉ thầm nghĩ trong lòng, không lẽ tiểu yêu tinh kia thật sự quyến rũ được Đại thiếu gia?

Nghĩ như thế, trong lòng lại toát mồ hôi, nếu tiểu yêu tinh kia thật sự cảm dỗ được Đại thiếu gia, vậy hành động trước kia của hần... nếu bị Đại thiếu gia biết được thì sẽ chết như thế nào?

Nhưng lại nghĩ đến, sẽ không, vì loại chuyện này dù hần muốn cho Đại thiếu gia biết thì tiểu yêu tinh kia cũng không chịu. Nếu để Đại thiếu gia biết được, người đầu tiên chịu xui xẻo chính là nàng ta.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thuận lại thấy an tâm.

Ước chừng một khắc đồng hồ, Tiểu Thuận dẫn theo Cao Dật Đình đến phòng bếp.

Cao Dật Đình nhui chặt mày, rất khó tưởng tượng được một cô nương nhu nhược trong trêu sẽ sống ở một nơi như nhà bếp này.

“Hạ bà, Hạ bà...” Tiểu Thuận vừa vào viện liền cất giọng hô. Hần rất quen thuộc nơi này, bình thường rảnh rỗi là chạy tới đây tìm cách an vụng, sau khi thấy Lý Bích Như thì lại càng dính chặt chỗ này, mỗi ngày đều phải đến vài chuyến.

“Tiện nhân này, bảo người nhóm lửa, người muốn đốt nhà hay sao? Mau thu dọn chỗ này sạch sẽ, nếu không lão nương sẽ đánh chết người, tiện nhân.” Hạ bà hùng hổ vừa đi vừa mắng, khi ra đến cửa nhìn thấy Tiểu Thuận liền tươi cười: “Con khi nhà người lại tới chỗ của lão nương kiếm chác à? Tiểu tiện nhân kia vừa làm hỏng một nồi cháo, người đến đúng lúc lắm, giúp ả làm đi.”

Hôm nay đã khác xưa, Tiểu Thuận lập tức nháy mắt với bà, hoảng hốt nói: “Hạ bà, Đại thiếu gia ở đây, bà nói chuyện đằng hoàng một chút.”

Mắt của Hạ bà kia không tốt, ban đầu chỉ thấy có một người đứng bên cạnh Tiểu Thuận, nhìn rất cao to, chỉ là không rõ mặt mũi, còn tưởng rằng đó là tên sai vặt nào. Vừa nghe là Đại thiếu gia đầu tiên là sững sờ, sau đó xì cười một cái, thậm chí bước lên muốn đánh Tiểu Thuận: “Khi con gian xảo, ngay cả lão nương cũng dám dọa? Sao Đại thiếu gia cao quý lại tới đây? Người đúng là...”

“Làm càn.” Cao Dật Đình rất căm ghét loại nữ nhân thô lỗ hung dữ này, lại thấy bà ta to gan nhéo tai Tiểu Thuận, lạnh giọng quát lên.

Hạ bà cả kinh, neho mắt cẩn thận nhìn kỹ lại, đúng là bộ dáng của Đại thiếu gia, lúc này sợ hãi đến choáng váng.

Lý Bích Như đang quét dọn trong phòng bếp, nghe thấy âm thanh thì lập tức ném chổi xuống, vội tới cạnh cửa, chờ khi nhìn rõ đúng là Cao Dật Đình thì gương mặt gầy gò nhỏ nhắn lập tức chảy dài hai dòng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thương Tiếc

Hần thật sự tới sao?

Đại thiếu gia?

Lý Bích Như tựa ở cạnh cửa, thân thể đơn bạc run run, nước mắt long lanh, Cao Dật Đình giống như thiên thần giáng xuống thế giới thấp kém của nàng, đặc biệt dễ giải cứu nàng.

Trong lòng có cay đắng, có kích động, nước mắt ào ra như vỡ đê, không sao ngừng được.

Cao Dật Đình đứng trong viện nghe được âm thanh “xoạch” một cái từ trong phòng phát ra, lại nhìn thấy khoảnh khắc Lý Bích Như lao ra cửa, trái tim

của hắn lập tức bị chấn động.

Nữ nhân trước mắt rất mảnh mai, rất nhỏ bé, từ trong ánh mắt nàng, hắn nhìn thấy sự ỷ lại vào mình, sự ngưỡng mộ xem hắn như ông trời.

Đột nhiên, một cảm giác thương tiếc nảy sinh.

Trong lúc nàng đang đau đớn rơi lệ, Cao Dật Đình không kèm được mà đi về phía nàng.

Lý Bích Như nhìn người đang đi đến, tim đập thình thịch, một bàn tay nắm chặt khung cửa, một bàn tay ôm chặt ngực, những đau đớn và oan ức khiến cho nàng sắp không chịu nổi, nhưng mà, nam nhân trước mắt này chính là động lực để nàng chống đỡ.

Hai mắt nàng mở thật to, nhìn hắn không chớp, chỉ sợ chớp mắt một cái hắn sẽ biến mất.

Chờ khi hắn đi tới trước mặt, thân hình cao lớn kia hoàn toàn che khuất nàng, nàng mới nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đại thiếu gia.”

Nước mắt lại chảy dài, âm thanh trầm thấp của nàng khẽ vang lên, bao hàm tất cả tình cảm và đau khổ, khiến trái tim Cao Dật Đình như tan chảy: “Chuyện gì vậy?”

Hai mắt khóc đến sưng đỏ, nửa bên mặt cũng sưng lên, hiện rõ ràng dấu năm ngón tay.

“Không, không có gì.” Lý Bích Như ngửa đầu nhìn hắn sâu sắc, bờ môi rung rung nghẹn ngào, âm thanh mang theo cay đắng, ẩn chứa vô hạn bi thương và bất đắc dĩ. Cuối cùng, nàng không nói gì nữa, cúi đầu xuống, quay người lại, dùng tay áo lau nước mắt, khi quay người lại thì miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Đại thiếu gia, ngài đến nhà bếp là có chuyện gì sao?”

Rõ ràng bị thương thành như vậy còn nói không có gì? Tính cách yếu đuối lại giả vờ kiên cường này, ngược lại làm cho Cao Dật Đình vô cùng thương cảm.

Ở chung quanh hắn, Cao Văn Dao là Đại tiểu thư, chỉ có chuyện nàng bắt nàng người khác, chưa từng có ai dám động đến nàng. Hạ Chi Hà thì càng không cần phải nói, chưa kể đến thân phận, chỉ một gương mặt đẹp thôi cũng đủ để mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, ngay cả hắn cũng mang lòng ngưỡng mộ. Lại như Lý Thanh Ca, tuổi còn nhỏ nhưng cả người lại có một khí chất quật cường, muốn nàng tỏ vẻ đáng thương yếu đuối trước mặt mình sao, đúng là quá khó rồi.

Nhưng cô gái trước mắt thì khác, từ trên người nàng, trong mắt nàng, Cao Dật Đình cảm nhận được sự ỷ lại và ngưỡng mộ, làm cho hắn có cảm giác mình phải có trách nhiệm bảo vệ nữ tử nhu nhược này.

“Rốt cuộc là ai đánh?” Hắn không trả lời mà hỏi lại, đưa tay ra bắt được cánh tay nàng, xóc tay áo lên mà nhìn, lại có thêm vết thương mới. Hắn nhíu chặt mày, đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Ah.” Làm như bị hắn cầm vào làm đau, Lý Bích Như cau mày, nhưng cố gắng cắn môi, lắc đầu: “Không có, là nô tì không cẩn thận bị thương.”

Nhưng mà, ánh mắt sợ hãi kia lại thỉnh thoảng nhìn về phía Hạ bà đang đứng trong sân.

Nhìn ánh mắt nàng lấp lóe, sao Cao Dật Đình lại không hiểu, liên tưởng đến tiếng mắng chửi lúc nãy vừa nghe được, hắn liền hiểu rõ ràng.

Quay đầu lại, ánh mắt của hắn lạnh lẽo nhìn về phía Hạ bà từ, phụ nhân thô lỗ như vậy lại quá ác độc, thật là đáng chết.

“Tiểu Thuận, trói lão bà tử này lại, sau đó giao cho quản gia, đánh bà ta bốn mươi gậy, đuổi ra ngoài.”

Tiểu Thuận cả kinh, Hạ bà tử lại càng kinh ngạc, đánh bốn mươi gậy? Đuổi ra ngoài?

“Đại thiếu gia...” Sau khi kinh ngạc, Hạ bà tử nhào tới quỳ rạp xuống chân Cao Dật Đình cầu xin: “Đại thiếu gia, nô tì đã làm sai chuyện gì sao? Cầu Đại thiếu gia khai ân, trong nhà nô tì trên có già dưới có trẻ...”

Đôi mắt của Lý Bích Như còn chưa khô nước mắt, nhìn qua Hạ bà tử, trong lòng xẹt qua sự căm hận và khoái chí.

“Làm càn.” Lại còn dám hỏi làm sai chuyện gì? Cao Dật Đình nghe vậy tức giận một cước đá văng bà ta, xoay người lại lôi Lý Bích Như ra, chỉ vào vết thương trên mặt và trên tay nàng, giận dữ hỏi: “Những cái này là do người đánh?”

“Nô tì...” Hạ bà tử cảm thấy oan uổng, đúng là bà đánh, nhưng mà cũng không phải một mình bà.

Về giận dữ của Cao Dật Đình không giảm, lạnh giọng nói: “Lão thái thái và Thái thái hàng ngày đều nói là phải khoan dung nhân từ, làm người lương thiện, dù là con chó con mèo cũng không tùy tiện tổn thương. Nhưng hôm nay người nhìn đi, nàng ấy đã phạm vào tội lỗi gì mà bị người đánh ra nông nỗi này?”

Có lẽ là Cao Dật Đình quá tức giận mà dùng sức nên Lý Bích Như lại rên nhẹ, đôi mi thanh tú nhíu chặt, nhưng vẫn nhỏ giọng xin tha cho Hạ bà tử: “Đại thiếu gia, xin ngài tha cho Hạ bà bà đi, đều do nô tì ngốc không làm được gì, Hạ bà bà tức giận mới đánh hai cái, không sao đâu, hết đau rồi, thật đó.”

Không đau? Nhưng lúc nãy hắn chạm nhẹ một cái nàng đã trắng bệch mặt mày, còn nói không đau?

Nữ nhân này... bộ dáng nhẵn nhụi đó càng khiến người ta đau lòng.

Cao Dật Đình cười lạnh, nàng nghĩ hẳn bị mù sao? Vết thương trên người nàng không lẽ hẳn không thấy sao?

Thấy tầm mắt của Cao Dật Đình rơi vào trên người mình, trái tim Lý Bích Như đập thình thịch, gương mặt ửng đỏ, cuối cùng không nhìn được mà cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, không biết phải làm sao, lại dùng âm thanh nhỏ xíu ngượng ngùng nói: “Thật sự không sao rồi, đừng trách Hạ bà bà nữa.”

“Đúng đó Đại thiếu gia, nô tì cũng không phải thật tâm muốn đánh nàng, nô tì chỉ đánh có hai cái, vết thương trên người nàng không liên quan đến nô tì.” Hạ bà tử nhân cơ hội này liền giải thích cho mình, bà cũng không muốn gánh tội thay người khác.

Sao Cao Dật Đình lại nghe lão bà tử nói chuyện chứ, hẳn chỉ nhìn Lý Bích Như, ánh mắt nặng nề: “Người nói đi, có phải do bà ta đánh? Nếu đúng, hôm nay bốn thiếu gia sẽ làm chủ cho ngươi, xử lý bà ta, nếu không...”

Lý Bích Như cắn môi, vẻ mặt chán chường: “Đại thiếu gia.” Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt lộ vẻ luống cuống.

“Đừng sợ.” Trái tim Cao Dật Đình mềm nhũn đi, âm thanh cũng dịu dàng rất nhiều: “Bốn thiếu gia nghe ngươi, ngươi nói xử thì xử, ngươi nói tha cho bà ta thì ta sẽ tha.”

Hạ bà tử nghe vậy liền dập đầu với Lý Bích Như: “Hảo cô nương, đều do lão bà sai, lão bà ta có mắt không trông oan ức cô nương, hy vọng cô nương đại nhân đại lượng buông tha cho lão bà lần này, cần cô nương khai ân.”

Cúi mắt xuống che giấu một tia nhìn tàn nhẫn, tha? Sao có thể tha được? Mỗi một người trong phòng bếp này đều là kẻ thù của Lý Bích Như, không hề có một kẻ thù nào đáng để tha.

Nhưng mà hiện giờ không phải là lúc báo thù.

Chỉ cần nàng thành công trở thành nữ nhân của Cao Dật Đình, trở thành nữ chủ nhân Cao phủ, thù này còn sợ không báo được sao?

Chỉ hơi trầm ngâm, khi Lý Bích Như ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt chỉ có nhu nhược và lương thiện, nàng hơi cúi người, lễ phép nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia, tha được cho người thì cứ tha, Bích Như cầu xin Đại thiếu gia tha cho Hạ bà bà đi.”

“Ồ? Ngươi vẫn muốn tha cho bà ta? Thậm chí thay bà ta cầu xin?” Nên nói nàng ngốc sao? Từ bỏ cơ hội báo thù như vậy? Trong lòng Cao Dật Đình cười nhạo nàng, nhưng cũng vì hành động này của nàng mà lại xem trọng Lý Bích Như thêm mấy phần.

Lý Bích Như nghiêm mặt gật đầu: “Dạ, cầu xin Đại thiếu gia đồng ý.”

“Được rồi.” Cao Dật Đình đứng chấp tay, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống Hạ bà bà: “Ngươi nghe cho kỹ, là nàng cầu xin cho ngươi, nếu sau này còn dám xảy ra chuyện như vậy...”

“Không dám không dám, lão nô không dám nữa.” Hạ bà bà vội thề thốt đảm bảo, đồng thời nói cảm ơn với Lý Bích Như: “Đa tạ cô nương, đại ân đại đức của cô nương cả đời lão nô không quên.”

Trong lòng lại cực kỳ hận Lý Bích Như, ở chung một thời gian, tình tình Lý Bích Như thế nào Hạ bà bà cũng biết được rõ ràng. Lúc này Cao Dật Đình hỏi nàng làm sao bị thương, ánh mắt của nàng ta liền hướng về mình, tuy không nói rõ nhưng đã chứng minh chắc chắn chuyện mình đánh nàng ta bị thương. Tiếp đó Cao Dật Đình muốn đánh phạt mình, trong mắt nàng ta chỉ có cười gằn, bà thấy rất rõ ràng, cho nên bà cảm thấy rất kỳ quái, ngày thường mắt của bà rất kém, ngay cả Đại thiếu gia đến cũng không nhận ra, nhưng đúng lúc ánh mắt của Lý Bích Như khi này lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Lần này bà có chút sợ, nếu Lý Bích Như thật sự trở thành nữ nhân của Đại thiếu gia, ngày tháng sau này của bà sẽ không được dễ chịu rồi.

Cho nên trong lúc đang dập đầu đó, đôi mắt Hạ bà bà cũng toát ra vẻ hung ác. Tiên hạ thủ vi cường (kẻ ra tay trước là kẻ mạnh), huống hồ bà còn nắm giữ nhược điểm của tiện nhân Lý Bích Như kia, nếu yên ổn thì thôi, nếu không ổn thì cứ khai kết ra, xem xem đến đó thì ai chết trước.

“Đa tạ Đại thiếu gia.” Lý Bích Như cũng nhân cơ hội này mỉm cười cảm ơn Cao Dật Đình, ánh mắt đắm nước kia tràn đầy cung kính.

Ngực Cao Dật Đình phồng to lên, nhưng mà, thân là thiếu chủ nhân Cao phủ cũng phải thể hiện uy nghiêm mới được. Cho nên, khi nhìn về Hạ bà bà đang thờ phào nhẹ nhõm kia, hẳn lại lạnh lùng nói: “Nhưng mà, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ngươi đánh người thì phải chịu xử phạt, Tiểu Thuận, đưa bà ta đến quán gia, phạt bốn mươi gậy, sau đó để bà ta thu dọn đồ đạc, chuyển tới Bắc viện thu dọn nhà xí ở đó, không cho vào nội viện nữa.”

“Vâng.” Tiểu Thuận thấp giọng đáp lời, từ khi Cao Dật Đình xử phạt Hạ bà bà thì hẳn đã bước ra xa, trước sau cúi đầu không dám nhìn. Hẳn sợ chạm vào Lý Bích Như, sợ bị nàng tính toán, dù sao hẳn đã từng chạm vào nàng, đùa giỡn nàng, bị nàng hận thấu xương, nếu lúc này bị Đại thiếu gia xử lý thì quá là thiệt thòi rồi.

Hạ bà tử nghe vậy, biết chuyện không thể xoay chuyển nữa, cả người mềm nhũn co quắp ngã xuống đất.

“Đại thiếu gia.” Lý Bích Như đồng tình nhìn bà một cái, lại ngẩng đầu, vẻ đáng thương nhìn Cao Dật Đình, muốn nói gì đó lại bị hẳn cắt lời: “Không cho cầu xin nữa, lão bà kia có tội thì phải chịu, quốc có quốc pháp gia có gia quy, không nể bà ta ra ngoài đã là khai ân rồi.”

Lý Bích Như trợn to mắt, nhu thuận nghe hắn nói: “Đại thiếu gia dạy phải, nô tì nhớ rồi.”

“Ừm.” Cao Dật Đình thỏa mãn gật gù: “Được rồi, phụ thân muốn gặp ngươi, đi theo ta.”

“Lão gia? Gặp nô tì?” Lý Bích Như đầy mặt kinh ngạc.

Thấy nàng thấp thỏm Cao Dật Đình lên tiếng an ủi: “Đừng sợ, chắc là vì phương thuốc cho nên mới cần gặp ngươi, không có gì khác.”

“Ồ.” Lúc này Lý Bích Như mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi theo phía sau Cao Dật Đình.

Chờ người đi rồi, Thu Mai đang trốn trong góc phòng mới vỗ vỗ ngực, sợ hãi đi ra.

“Ah, nguy hiểm thật.” Đến lúc này trái tim của Thu Trúc vẫn còn nhảy ầm ầm, nghĩ đến cảnh lúc nãy vẫn thấy sợ. Hạ bà tử là lão nhân trong phủ, Đại thiếu gia cũng không nể tình chút nào, trực tiếp đánh gãy rồi ném vào nhà xí Bắc viện.

Chỉ vì một tiện tì như Lý Bích Như, xem ra, chỉ cần là nam nhân thì không ai qua được ải mỹ nhân.

Nhưng mà nàng thấy kỳ lạ, Đại thiếu gia đã có mỹ nhân như Biểu tiểu thư, lại có Lý cô nương cũng không tệ, sao còn thích được tiện nhân Lý Bích Như gầy như que củi đây?

Thu Trúc không cam lòng nhìn xuống bộ ngực to lớn của mình, không lẽ nam nhân lại thích ngực nhỏ?

Thu Mai trừng nàng một cái: “Đừng nhìn nữa, có nhìn cũng không biến mình thành Tây Thi được đâu.” Nói xong nàng lại nhìn ra cửa viện, không ngờ Lý Bích Như kia cũng có tài thật, âm thầm bắt được Đại thiếu gia, lúc nãy các nàng cũng may mắn không có mặt lúc xảy ra chuyện, nhưng mà sau này phải cẩn thận mới được.

“Nô tì Lý Bích Như ra mắt Lão gia, thái thái.” Vừa vào phòng khách Lý Bích Như liền nhìn thấy Cao Viễn và Đại thái thái Đường Uyển đang ngồi ở ghế chủ tọa, dường như đang nói gì đó, nàng vội đi lên phía trước dập đầu hành lễ dưới sự ra hiệu của Cao Dật Đình.

Đại thái thái hoàn hồn liếc nhìn nàng một cái: “Ngươi chính là cô nương cho Đại thiếu gia phương thuốc đó? Ngắn đầu lên ta nhìn một cái.”

“Dạ.” Lý Bích Như nghe lời ngắn đầu lên, gương mặt gầy gò trái xoan, đôi mắt trong trẻo, da dẻ có chút khô vàng nhưng vẫn không che nổi vẻ đẹp toát ra từ bên trong và khí chất nhu nhược yếu ớt.

Đại thái thái gật đầu: “Thật đáng thương, mỏng manh yếu đuối, nghe nói ngươi làm việc trong nhà bếp, sao ngươi lại có được phương thuốc này?”

Cao Viễn cũng đang nhìn Lý Bích Như, từ khi nàng tiến vào tầm mắt của hắn đã không rời khỏi người nàng, nhưng mà sự mong chờ của hắn hoàn toàn biến mất. Bằng ánh mắt của một thầy thuốc, hắn biết nữ nhân này không hiểu y thuật, trên người nàng không có khí chất và tinh khí của người hành nghề y.

Cho nên đối với lai lịch của phương thuốc này, hắn cũng có thêm nghi hoặc, vốn dĩ hắn còn tưởng đó là một đệ tử mà sự đệ hoặc sư phụ thu nhận được, bây giờ nghĩ lại là không thể nào.

Giờ khắc này hắn cũng muốn nghe thử nàng trả lời thế nào.

Trong lòng Lý Bích Như thoáng căng thẳng, run giọng nói: “Đây là phương thuốc bí truyền của tổ tiên nô tì.”

“Tổ truyền?” Cao Viễn có chút không tin, thủ pháp kê đơn này cực kỳ giống sư đệ Lý Nam Phong.

“Đúng vậy.” Tâm tư Lý Bích Như xoay chuyển, vội nói: “Nhà nô tì đời đời hành nghề y, mãi đến đời của gia phụ thì bất hạnh sa sút, vì trong nhà không có con trai, phụ thân liền truyền phương thuốc này cho nô tì.”

“Ồ?” Cao Viễn nặng nề nhìn nàng như đang suy nghĩ tính chân thật trong lời nói này.

Lý Bích Như sợ hãi cúi đầu, như đang chờ câu trả lời, thật ra trong lòng đang rất bồn chồn, câu nói của nàng lúc nãy có hơn nửa là giả. Phương thuốc đúng là phụ thân cho nàng, nhưng không phải tổ truyền, mà là vị thần y đến thôn của họ vào lúc xảy ra ôn dịch cho, còn nữa, nhà họ cũng không phải đời đời hành nghề y, chỉ là thôn dân ở chỗ nàng toàn dựa vào việc đào sơn dược (các vị thuốc trên núi) mà sống, bình thường cũng hay trồng thuốc, còn phụ thân nàng khi còn trẻ từng là học trò trong một hiệu thuốc, cho nên cũng biết cách kê đơn này kia. Sau này khi quay về thôn tình cờ cũng xem được một chút bệnh vật cho thôn dân.

Sợ dĩ nàng nói dối cũng vì muốn tăng thêm cho mình một ít thân phận, hơn nữa Cao Viễn vốn là thầy thuốc, nàng nói tổ tiên mình hành nghề y tất nhiên sẽ lấy được hảo cảm của hắn.

Quả nhiên Đại thái thái gật đầu, sau đó lại thở dài, thương tiếc nhìn Lý Bích Như: “Haiz, đúng là hài tử đáng thương, chỉ là tại sao ngươi lại đến phủ ta làm nha đầu trong bếp chứ?”

Câu hỏi này như đã chạm tới bi ai của Lý Bích Như, vành mắt nàng đỏ lên, nước mắt lấp lánh.

“Là thế này.” Tiếp theo, Lý Bích Như liền đem thân thế đã được sắp xếp sẵn ra nói một cách bi thương, trong thôn bị nạn đói, nàng và phụ thân chạy đến kinh thành tìm người thân, nhưng không tìm được thân thích, phụ thân bị bệnh mất, giữa lúc cùng đường thì được Đại thiếu gia cứu được ngoài đường.

Nói đến cuối cùng, nàng lại nước mắt lưng tròng nhìn Cao Dật Đình: “Nhờ có Đại thiếu gia nhân hậu, cứu nô tì mang vào phủ, nếu không phải vậy sợ là từ lâu nô tì đã... đi theo phụ thân rồi.”

Cao Dật Đình chăm chú nhìn nàng, trong lòng có chút hối hận, gần đây bận quá hấn đã hoàn toàn quên chuyện này, nay bị Lý Bích Như nhắc lại, hấn vừa sực nhớ vừa có chút hồ thẹn.

Hấn dẫn nàng về, nhưng không cho nàng được sống yên ổn, lại làm cho nàng chịu không ít khổ.

Đại thái thái nghe nói, vành mắt cũng đỏ, trong lúc trò chuyện cũng rơi vài giọt nước mắt đồng tình.

“Lão gia.” Đại thái thái vừa dùng khăn lau lệ, vừa nói với Cao Viễn: “Nhờ có Bích Như cô nương mà Dao Nhi và Hà Nhi của chúng ta mới khỏe lại, Lão gia phải ban thưởng mới được.”

“Không, không...” Không chờ Cao Viễn lên tiếng, Lý Bích Như đã hoảng sợ vì được sủng ái: “Có thể chữa khỏi bệnh cho hai vị tiểu thư đó là phúc phận của nô tì, tuyệt không dám nhận thưởng. Huống hồ từ nhỏ phụ thân đã dạy dỗ nô tì, thầy thuốc phải có tấm lòng nhân, trị bệnh cứu người là thiên chức, sao có thể đòi ban thưởng chứ?”

“Ừm.” Đại thái thái gật đầu liên tục, “Đúng là một hài tử tốt.”

Cao Viễn nói: “Những việc này bà cứ xem mà làm là được.”

Cao Dật Đình ở bên cạnh cũng vui mừng, nếu Lý Bích Như được phụ thân mẫu thân đồng ý thì ngày tháng sau này sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Được, nếu người không muốn ban thưởng thì thế này đi, ta thấy đáng đáp người cũng gợn gợn, ăn nói rõ ràng, chỉ bằng từ này về sau đi theo ta, hầu hạ ta, thế nào?” Đại thái thái mỉm cười hỏi.

Trong lòng Lý Bích Như vui vẻ, lấy lòng được Đại thái thái thì việc bắt được Cao Dật Đình càng dễ, lúc này mới vui mừng dập đầu nói: “Nô tì tạ ơn Thái thái.”

“Đứng lên đi.” Đại thái thái nói: “Từ hôm nay trở đi người là người bên chỗ của ta, lát nữa người quay về dọn dẹp một chút rồi qua bên này.”

“Vâng.” Lý Bích Như dịu dàng nói, trong lúc đứng dậy lại không tự chủ được mà liếc nhìn về phía Cao Dật Đình, thấy hấn cũng đang mỉm cười nhìn mình, bất giác trong lòng hơi động, gò má đỏ ửng lên.

Đại thái thái vô cùng tinh mắt, dĩ nhiên là nhìn thấy hết mọi chuyện, chỉ là, trước giờ bà làm người không lộ cảm xúc ra ngoài, chỉ làm như không thấy gì hết, cười ung dung nói: “Được rồi, cũng không còn gì nữa người lui xuống trước đi, nếu có gì chưa quen thuộc thì đi tìm Kim Yên.”

“Vâng, nô tì xin cáo lui.” Lý Bích Như khom người lui ra.

Đại thái thái gật đầu, sau đó lại nói chuyện với Cao Viễn: “Lão gia, mấy hôm nay cực cho ông quá, hết bận chuyện trong cung lại bận chuyện trong phủ, cũng may bệnh của hai nha đầu đã có chuyển biến tốt.”

Cao Viễn nói phải, nhưng trong đầu vẫn nghĩ về lời nói của Lý Bích Như, nàng ta nói mình là người của thôn đó sao? Nếu như nhớ không lầm thì năm đó sư đệ Lý Nam Phong cũng từng đi qua nơi đó.

Gần như có thể khẳng định, Cao Viễn cảm thấy Lý Bích Như đang nói dối, phương thuốc này nhất định là lấy được từ Lý Nam Phong.

Nhưng mà, nếu nghĩ như vậy thì trong lòng Cao Viễn lại cảm thấy rất rất bất bình. Tổng quản Thái y viện thì sao? Đứng đầu đại phu trong thiên hạ thì sao? Bệnh của nữ nhi mình, hấn nghiên cứu suốt mấy ngày đêm cũng đành phải nhờ vào phương thuốc của Lý Nam Phong để giải quyết, hơn nữa, lại chỉ cần bỏ vào thêm một phương thuốc bình thường mà thôi.

Tại sao?

Hấn nhập môn trước, học y trước, nhưng mà về phương diện y thuật hấn vẫn không sánh bằng kẻ tay ngang như Lý Nam Phong. Thậm chí hấn ngày đêm nghiên cứu, khổ tâm học tập, vẫn thua Lý Nam Phong một đoạn dài.

“Lão gia, thiếp dân diu ông đi nghỉ ngơi, bận bịu cả buổi sáng rồi, lát nữa còn phải ăn trưa.” Đại thái thái thấy thần sắc chán không tốt, ôn nhu nói.

Cao Viễn vung tay, có chút cụt hứng: “Các người đi ra hết đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Vâng.” Đại thái thái cũng không nói nhiều, bệnh của nữ nhi đã khỏi, tảng đá trong lòng bà cũng được gỡ xuống.

Cao Dật Đình đi theo Đại thái thái ra cửa.

“Đình Nhi.” Đại thái thái đột nhiên gọi Cao Dật Đình.

Cao Dật Đình trả lời: “Mẫu thân có gì dặn dò?”

“Mẫu thân nghe nói, tháng trước con cứu Vân Sơ công chúa, có đúng không?” Đại thái thái hỏi.

Cao Dật Đình sững sờ, sau đó gật đầu: “Là có chuyện này.” Đêm hôm ấy hắn dẫn người đi tuần tra, nghe tiếng kêu cứu liền vội vàng chạy qua, vừa đến đã thấy Vân Sơ công chúa đang hoảng hốt đứng trước cửa cung của Lâm quý phi, nói là nhìn thấy bóng của thích khách. Nhưng sau đó bọn họ cẩn thận điều tra, chẳng qua là cái bóng cây thôi, do Vân Sơ công chúa hoa mắt nhìn lầm, nhưng chẳng biết vì sao lại truyền ra chuyện hắn cứu Vân Sơ công chúa, giờ khắc này lại được mẫu thân hỏi tới, hắn càng thấy lạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Nghe Cao Dật Đình thừa nhận, trong mắt Đại thái thái lóe qua vẻ vui mừng, đây là tin vui nhất trong thời gian gần đây bà nghe được.

“Từ nhỏ Vân Sơ công chúa đã không có nương, cũng là người đáng thương, con đó, bình thường cũng nên chiều có một chút.”

Cao Dật Đình nghe vậy ngơ ngác: “Mẫu thân có ý gì?” Hắn chẳng qua chỉ là thị vệ, có năng lực gì mà đi chiều có công chúa? Huống hồ trong cung những hoàng tử công chúa không có nương rất nhiều, chỉ cần có người thu dưỡng họ là được. Giống như vị Vân Sơ công chúa này, tuy mẹ ruột sớm qua đời nhưng từ nhỏ nàng được nuôi dưỡng bên người Lâm quý phi, gọi Lâm quý phi bằng mẫu phi.

Đại thái thái nhìn Cao Dật Đình một chút, trong mắt có chút thất vọng. Đứa con trai này của bà mặt nào cũng tốt, chỉ có chuyện nam nữ là quá thẳng thắn, so với lão nhị kia thì cứ như một đứa trẻ vô tri. Những năm này ngoại trừ Hạ Chi Hà thì không thân thiết với nữ nhân nào khác. Cũng may bà là mẹ ruột hắn, nếu không chỉ sợ một ngày còn không nói được quá ba câu.

“Mẫu thân nhìn Vân Sơ công chúa, cảm thấy rất có duyên, cho nên mới dặn dò con vậy thôi.” Đại thái thái nói: “Đúng rồi, sinh nhật con hôm đó nàng ấy cũng sai người đưa quà tới, mẫu thân đã tự tay làm một hộp bánh ngọt để đáp lễ. Chỉ là, vì chuyện của Dao Nhi mà quên mất, hôm nay lúc thu dọn đồ đạc cho phụ thân con mới nhớ ra.”

Nói xong, Đại thái thái đưa cho hắn một chuỗi Phật châu bằng gỗ Hắc đàn: “Con cầm đi, người mang lễ đến nói Phật châu này là công chúa cố ý đi Vân Phật tự xin Vô Không chủ trì khai quang (cầu phúc, làm phép cho một vật gì đó), nếu con mang ở bên người sẽ phù hộ con được bình an khỏe mạnh.”

“Cái này...” Cao Dật Đình chần chừ nắm Phật châu trong tay, cảm thấy vô cùng nặng nề. Hắn ngu đến mấy cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của mẫu thân, nhưng mà, sao lại như vậy được? Trước không nói hắn không có ý gì với Vân Sơ công chúa, cứ nói thân phận hiện giờ của hắn thì đã không thể nào rồi.

“Mẫu thân cảm thấy con cầm theo cái này rất tốt.” Đại thái thái không chờ hắn nhiều lời đã trực tiếp cầm lấy Phật châu đeo vào tay hắn, “Dù gì cũng là tâm lòng của công chúa, con không thể bỏ đi lễ nghi của đại gia công tử, phải đích thân đi tạ ơn mới đúng.”

Cao Dật Đình biết tính khí mẫu thân, nếu từ chối chỉ sợ lỗi tai sẽ không được yên tĩnh, càng sợ mẫu thân sẽ đích thân can thiệp chuyện này, chỉ đành phiền muộn gật đầu: “Con biết rồi.”

“Đúng rồi, trước mắt bệnh của Hà Nhi đã tốt hơn, ta nghe nói con còn cho người đi đón Hạ Chi Nho đến đây?”

Cao Dật Đình lập tức nghĩ đến chuyện gì đó: “Bệnh tuy khá hơn nhưng cha cũng không xác định đã hoàn toàn khôi phục chưa, còn phải quan sát thêm một ít thời gian, xác nhận không tái phát mới được.”

“Ừm.” Đại thái thái thấy hắn rõ ràng đang bảo vệ Hạ Chi Hà, không khỏi nhủ thầm: “Con cũng đã trưởng thành, tuy nói là từ nhỏ đã cùng chơi với Hà Nhi nhưng cũng nên biết lễ nghi đúng mực. Ta nghe nói từ năm ngoái khi nó cập kê, người đến cầu hôn cũng sắp đập đổ cổng Hà phủ, sau này con cũng nên khuyên nhủ nó một chút, nên thoang thoáng một chút đi. Nữ nhân mà, tìm được người giao phó chung thân là tốt rồi, ánh mắt đừng quá cao, chọn tới chọn lui, hai mắt đều mờ rồi cũng không chọn được người tốt, như vậy thì tiếc lắm.”

Sắc mặt Cao Dật Đình khó chịu: “Sao mẫu thân lại nói vậy?” Hắn tự hỏi, những năm này, giữa hắn và Hạ Chi Hà ai cũng hiểu, mẫu thân cũng chưa từng ngăn cản, nhưng hôm nay sao đột nhiên lại nói những lời này, rõ ràng là muốn chia rẽ bọn họ.

“Mẫu thân cũng là vì tốt cho con.” Đại thái thái nhìn hắn một cái, chỉ thấy hắn đang nhìn bà căm tức, “Huống hồ còn có Lý cô nương nữa, con và Hà Nhi làm sao có thể? Con muốn đặt Hà Nhi ở vị trí nào? Mẫu thân nói cho con biết, huynh trưởng của ta – cậu của con, tính khí ông ấy rất cứng rắn, từ nhỏ Hà Nhi được nâng niu trong lòng bàn tay, làm thiếp là tuyệt đối không thể.”

“Con không nghĩ vậy.” Hân sao có thể để Hà Nhi chịu oan ức đây?

Đại thái thái cười gằn: “Bình thường cũng không thể, con nói, Hà Nhi là người chịu chia sẻ với người khác hay sao?”

“Hà Nhi thuần lương, hiểu ý người khác, nàng nhất định có thể thông cảm cho nỗi khổ của con.” Cao Dật Đình chắc chắn nói.

“Còn Lý cô nương thì sao?”

“Nàng...” Vừa nghĩ tới cặp mắt lạnh lùng xa cách của Lý Thanh Ca, Cao Dật Đình đột nhiên nói không ra lời.

Đại thái thái hừ một tiếng: “Đình Nhi, nam nhân nên chú ý tới sự nghiệp chứ không phải cứ quanh quẩn với nữ nhi, huống hồ Đình Nhi của mẹ ưu tú như vậy còn sợ không cưới được thế sao?” Vân Sơ công chúa đó nghe nói đã có tình cảm với Đình Nhi. Tuy rằng nghe đồn tướng mạo bình thường, nhưng vậy thì sao, người ta là công chúa đó, nếu cưới nàng thì Cao phủ sẽ thành hoàng thân quốc thích. Hơn nữa Vân Sơ công chúa do một tay Lâm quý phi nuôi dưỡng, quan hệ của nàng với Tam điện hạ rất tốt. Tam điện hạ chính là lựa chọn số một cho vị trí Thái tử, nếu may mắn leo lên để vị thì tiền đồ của Đình Nhi có thể kém sao?

Trước đó vài ngày chuyện của Cao Văn Dao làm cho bà uể oải toàn thân, không nghĩ được gì, nhưng sáng nay phát hiện chuỗi Phật châu này, lại liên lạc với vị Thái giám đưa đồ hôm đó, Đại thái thái cân nhắc cả buổi sáng, càng nghĩ càng thấy việc này có lý, càng nghĩ càng hưng phấn.

Mà Hạ Chi Hà, mặc dù là cháu gái bà, giờ khắc này cũng bị ném ra sau đầu.

“Đình Nhi, nghe lời mẫu thân, chờ bệnh Hà Nhi khỏi rồi liền để Hạ Chi Nho dẫn nó về, cả ngày ở phủ chúng ta, truyền đi cũng không êm tai.” Nếu bị Vân Sơ công chúa biết được còn không biết sẽ ra sao đây.

“Mẫu thân.” Cao Dật Đình hơi không kiên nhẫn, trầm mặt xuống nói: “Nếu không còn gì khác hài nhi xin cáo lui trước.”

Mặc kệ lời của bà hân có nghe vào tai hay không, nhưng dù sao bà cũng đã nói rõ ý của mình, Đại thái thái biết tính của con mình, cũng không ép thêm mà chỉ nói: “Thôi, con không thích nghe thì mẫu thân cũng không nói nữa, mẫu thân thay con đáp lễ, tối nay con tiến cung làm việc thì mang đến cho Vân Sơ công chúa.”

Cao Dật Đình nghe xong vô cùng buồn bực, nhưng không thể phản bác, chỉ trầm giọng đồng ý, nghĩ thầm, đến lúc đó có đưa hay không thì mẫu thân cũng không biết được.

Đại thái thái nhìn theo bóng lưng tuấn kiệt của nhi tử mình, trong lòng càng thêm yêu thích. Nếu cưới được Vân Sơ công chúa vào phủ, thì bà chính là mẹ chồng của công chúa. Mà quan hệ của công chúa và Tam điện hạ thân thiết, nói không chừng mình sẽ được làm Nhất phẩm phu nhân.

Còn nữa, leo lên được cảnh cao công chúa, việc kết hôn của Dao Nhi càng có hy vọng. Qua hai tháng nữa là Dao Nhi cập kê, cũng đã đến lúc chọn hôn phu cho nàng rồi.

Khắp trong triều, Tam điện hạ ưu tú nhất, Ngũ điện hạ cũng không tệ, nhưng mà trong phủ cơ thiếp thành đàn, Dao Nhi đến đó cũng không được tốt. Thất điện hạ cũng không tệ, là một người ôn nhu đôn hậu, tướng mạo cũng vô cùng tốt.

Đại thái thái nhìn cây phù dung trong sân viện, đang bay bông vui sướng lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, một tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt.

Tất cả mộng đẹp đều dựa vào một tiền đề, chính là Cao Dật Đình thành công cưới được Vân Sơ công chúa.

Nếu vậy, bên phía Hạ Chi Hà còn dễ nói, trước mắt nhất định phải giải quyết Lý Thanh Ca, tiểu tiện nhân đang có hôn ước với Cao Dật Đình.

Nghĩ tới đây thù hận trong mắt Đại thái thái càng thâm sâu. Rất lâu trước kia, bà đã nhìn ra tình cảm Cao Viễn dành cho Hách Liên Ngọc. Cao Viễn si mê nàng ta, thậm chí mấy tiểu thiếp sau này cũng là người có ít nhiều điểm giống Hách Liên Ngọc, trong đó Tử di nương là người giống nhất, cũng được hân sủng ái nhất.

Có lẽ là vì muốn bù đắp được chỗ trống trong lòng, ngay khi Hách Liên Ngọc mang thai, Cao Viễn liền đề nghị, nếu là con trai thì cho nó kết làm huynh đệ với Đình Nhi, nếu là con gái thì kết làm vợ chồng. Đồng thời mang viên ngọc tổ truyền ra làm tín vật ngay tại chỗ.

Hừ, khối ngọc bội tổ truyền này, năm đó bà năn nỉ mấy lần hân cũng không cho, đến cuối cùng lại cho một đứa nhỏ chưa ra đời.

Bà rất hận.

Bây giờ Hách Liên Ngọc đã chết, con gái của nàng ta còn mơ tưởng làm vợ con trai bà sao? Hừ, sao lại có thể? Bà làm sao có thể để dòng dõi của Hách Liên Ngọc bước vào Cao gia được?

Cười gằn, Đại thái thái suy nghĩ kế sách.

Hách Liên Ngọc, người cả đời vinh sủng vô cùng, nhưng người nhất định sẽ không ngờ rằng con gái người thương nhất sẽ thân bại danh liệt, bị người phi nhỏ.

“Người đâu.” Đại thái thái suy nghĩ xong xuôi, lập tức chuẩn bị thực thi kế hoạch của mình.

Kim Yến đứng hầu ở cách đó không xa, nghe Đại thái thái gọi liền bước lên trả lời: “Thái thái.”

“Đến Hà Hương viện, bảo Lý cô nương đến phòng ta một chuyến, nói bốn phu nhân có việc tìm nàng ta.”

“Dạ.”

Trong Hà Hương viện, Lý Thanh Ca đang ở trong phòng giúp Lý Thanh Họa gội đầu. Sáng sớm này, tiểu tử này dám lén mọi người đi tìm Cao Dật Hiến, ai ngờ xui xẻo, Cao Dật Hiến đã không biết đi đâu, căn bản không ở trong phủ. Tiểu tử này bây giờ cũng to gan không ít, lại dám một mình đi dạo trong phủ, không biết là rơi vào vùng bùn ở đâu, lúc trở lại thì người như một cái tượng đất.

Cho nên Lý Thanh Ca phải tự mình lôi hắn lại, mạnh mẽ vỗ lên mông hắn hai cái, cho đến khi hắn khóc lóc, đồng thời hứa là sau này được dám một mình chạy loạn nữa mới chịu bỏ qua.

Sau đó nàng tự mình xách nước ấm đến, bắt đầu gội đầu cho hắn.

“Tiểu thư.” Túy Nhi từ phòng bếp trở về, trong tay mang theo hai hộp thức ăn, chính là cơm trưa của chủ tớ ba người nàng.

Lý Thanh Ca khẽ hừ một tiếng, không ngăn đầu, rửa sạch tóc cho Lý Thanh Họa vài lần, lại dùng khăn trùm lên, sau đó hỏi Thúy Xảo: “Nước đã chuẩn bị xong chưa?”

Thúy Xảo đi ra, nói quần áo và nước nóng đã chuẩn bị xong.

Lúc này Lý Thanh Ca mới để Lý Thanh Họa tự mình vào trong phòng tắm rửa.

Lý Thanh Họa nghiêng nghiêng ngả ngả đi theo Thúy Xảo.

Túy Nhi nhìn bóng lưng oan ức của Lý Thanh Họa, không khỏi lắc đầu: “Tiểu thư, có phải người quản lý nghiêm quá không, tiểu thiếu gia vẫn còn nhỏ mà.” Hơn nữa còn là bé trai, thời điểm này là lúc hiếu động, bắt hắn mỗi ngày ở trong phòng đọc sách viết chữ, làm sao mà được?

Lý Thanh Ca cắn nhẹ đôi môi, nhìn Lý Thanh Họa oan ức đi vào phòng, lại khép cửa phòng lại, một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Nàng biết mình nghiêm khắc, nhưng mà, trí nhớ kiếp trước không cho phép nàng sơ sẩy, nàng sợ...

Hơn nữa, đến Cao phủ gần ba tháng, cách khoảng thời gian Họa Nhi xảy ra chuyện đã rất gần...

Nàng sợ chuyện lúc trước tái diễn, mấy ngày nay đều không ngủ được, nàng cũng đang lo lắng, có nên đưa Họa Nhi ra khỏi Cao phủ hay không?

“Người dọn cơm lên trước đi, chờ Họa Nhi xong rồi thì ăn.”

Túy Nhi hé miệng cười: “Tiểu thư vẫn rất quan tâm tiểu thiếu gia mà.” Nhưng mà nàng lại đem hộp cơm đặt lên bàn, tràn đầy hứng khởi nói: “Tiểu thư người biết không, xảy ra đại sự.”

“Chuyện gì?” Lý Thanh Ca chấn động.

Túy Nhi mang vẻ mặt bà tám tiến đến trước mặt Lý Thanh Ca nói: “Tiểu thư, người còn nhớ nha đầu nhóm lửa trong phòng bếp không, hình như tên là Lý Bích Như.”

Lý Thanh Ca lạnh lùng cong môi, làm sao không nhớ chứ.

Túy Nhi không chờ nàng nói đã tự nói tiếp: “Hôm đó nô tì đã nói, nàng ta xinh xắn như vậy làm sao lại ở nhà bếp mãi được, quả là uổng phí, người đoán được không, bị nô tì nói trúng rồi, bây giờ nàng ta được Đại thái thái chọn làm nha hoàn bên người.”

“Ồ?” Lý Thanh Ca có chút bất ngờ, hôm qua còn thấy nàng ta chịu khổ ở bếp, hôm nay liền vươn mình sao? Xem ra thủ đoạn của Lý Bích Như không thua kém kiếp trước chút nào.

“A, nghe nói Đại thiếu gia vì nàng ta, không chỉ đem Hạ bà từ đi đánh, còn bắt bà ta đi dọn nhà xí ở Bắc viên.” Nói đến đây Túy Nhi phì cười: “Nhà xí, đúng là thối chết người.”

Lý Thanh Ca cười liếc nàng một cái: “Người vui vậy sao?”

Ách? Túy Nhi sững sờ, đột nhiên ý thức được, ai cũng nói là Lý Bích Như được Đại thiếu gia coi trọng, như vậy đâu phải là chuyện tốt với tiểu thư nhà mình.

Trong nháy mắt Túy Nhi biến sắc, tức giận xì một cái: “Đúng là hồ ly, không trách ngày đó ở bến tàu tiểu thư không muốn cứu nàng ta. Hừ, cứu cũng như không, nàng ta đúng là đồ vô ơn.” Đại thiếu gia cứu nàng ta thì bị nàng ta quyến rũ luôn sao? Đúng là không biết xấu hổ.

Được rồi, trong lòng Túy Nhi, phàm là người quyền rũ nam nhân của Lý Thanh Ca thì đều là không biết xấu hổ.

“Đù rồi.” Lý Thanh Ca ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng liếc nàng một cái: “Có rãnh ở đây nói nhiều không bằng giúp ta đi xem thử Họa Nhi đã xong chưa.”

“Ah.” Túy Nhi kinh ngạc biến sắc, vội ôm ngực mình nói: “Tiểu thư, nô tì là nữ mà.” Cho dù trước bảy tuổi nàng vẫn còn tưởng mình là nam nhi, nhưng sau khi ở gần Lý Thanh Ca, nàng có thể xác định mình là nữ nhân chân chính, cho nên, cái chuyện đi xem tiểu thiếu gia tắm xong chưa là không thể nào, đúng là trái với thuần phong mỹ tục mà.

Lý Thanh Ca liếc nàng một cái: “Không phải nói Họa Nhi còn nhỏ sao?”

Túy Nhi nhếch miệng nở nụ cười, sờ đầu một cái, hy vọng có thể dựa vào gương mặt tươi cười mà cho qua chuyện.

Nhưng Lý Thanh Ca làm sao để cho nàng lừa được: “Đi đi, tiểu tử này lì lợm, không ai quản còn không biết sẽ gây ra chuyện gì, nói không chừng đã biến cả căn phòng thành Thủy Liêm động rồi.” Lại nói, tính tình Lý Thanh Họa càng lúc càng hoạt bát khó quản, làm cho nàng có chút buồn phiền. Nàng đang nghĩ có phải là bị Cao Dật Hiền dạy hư? Có nên cấm hai người qua lại hay không?

Túy Nhi nghe vậy vội chạy vọt vào phòng như một con gió, nếu thật sự biến thành Thủy Liêm động thì cả ngày nay nàng không cần làm gì nữa, chỉ dọn dẹp phòng là đủ rồi.

Lý Thanh Ca nhìn theo bóng Túy Nhi chạy đi, hơi mỉm cười.

“Lý cô nương.” Đúng lúc này Kim Yến bước vào, thấy Lý Thanh Ca đang cười cũng vui vẻ hỏi: “Lý cô nương đang cười gì mà hài lòng quá vậy?”

Lý Thanh Ca ngẩn đầu: “Kim Yến tỷ tỷ? Sao lại rảnh rỗi đến chỗ này?”

Cảm giác của Kim Yến đối với Lý Thanh Ca không tệ, cũng ôn hòa cười nói: “Đại thái thái bảo cô nương đi một chuyến, nói là có việc cần.”

“Hà, là chuyện gì?” Lý Thanh Ca đứng dậy, liếc nhìn hộp com trên bàn: “Có thể chờ Thanh Ca dùng bữa xong hay không?”

“À, Đại thái thái đã sai người chuẩn bị com rồi, cô nương cứ theo nô tì qua đó.” Kim Yến nói.

“Ồ.” Lý Thanh Ca nói, “Được, để ta nói với Túy Nhi một tiếng.”

“Vâng.”

Lý Thanh Ca cầm hộp com đi vào trong phòng ngủ của mình, sau đó, cách một lớp cửa mà dặn dò Túy Nhi và Lý Thanh Họa, sau khi xong việc thì tự mình ăn com không cần chờ nàng, nàng phải qua chỗ Đại thái thái.

Túy Nhi vâng lời, sau đó liền cầm đầu chiến đấu với Lý Thanh Họa, chỉ thấy Lý Thanh Họa đang đứng trong thùng nước tắm không ngừng hắt nước về phía nàng, còn nói cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân.

Túy Nhi làm bộ muốn ói, nàng là nữ tử còn chưa lên tiếng, một tiểu hài tử bé xíu lại còn lên lớp thụ thụ bất thân cái gì, hừ...

Lúc đến nơi, hai tỷ muội Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đều ở đó, Đại thái thái ngồi ở chủ vị, mỉm cười nói chuyện với hai người. So sánh với lần trước, lần này bầu không khí đã tốt hơn rất nhiều.

Gương mặt Đại thái thái mỉm cười, giọng điệu ôn nhu, thỉnh thoảng còn hỏi thăm bệnh của Cao Vân Bình và eo của Tam di nương, thể hiện vẻ hiền lành.

Lý Thanh Ca vừa đến, còn chưa hành lễ thì Đại thái thái đã cười nói trước: “Miễn đi, đến bên cạnh Đại bá mẫu ngồi.”

Lý Thanh Ca sao có thể thất lễ, chỉ ngồi xuống chỗ đứng với thân phận của mình, ở bên dưới Cao Vân Tuệ.

Đại thái thái thấy thế cũng gật đầu tán thưởng: “Đúng là hài tử biết lễ nghĩa, không trách được Lão thái thái thường khen con trước mặt ta. Mấy hôn trước Đại tỷ tỷ con bị bệnh, bên phía Lão thái thái cũng chỉ nhờ có con đi chăm sóc hàng ngày.”

Lý Thanh Ca mỉm cười dịu dàng nói: “Đại bá mẫu quá khen, Tô mẫu yêu thương Thanh Ca, Thanh Ca có thể phụng dưỡng bên người chính là phúc của con.”

“Hừ...quý nịnh nọt.” Cao Vân Bình nghe nói thế, nhỏ giọng hừ một câu.

Lý Thanh Ca nghe thấy, những vẫn ưỡn thẳng người, trên mặt mang theo nụ cười nhạt. Nịnh nọt thì sao? Ít nhất nàng thật lòng quan tâm Lão thái thái, còn bọn họ thì sao, ngay cả nịnh cũng không thèm, có tư cách nói nàng sao?

“Lần này ta gọi các con đến là có chuyện.” Sau khi Đại thái thái nhấp một miếng trà thì sâu xa nói.

Tâm trạng Cao Văn Bình run lên, lập tức nghĩ đến lần trước Đại thái thái âm thầm hãm hại mình, may mà mẫu thân thông minh, diễn tuồng kịch té ngã, tổn thương ở eo, lúc này mới miễn được tai họa đi hầu hạ quái vật Cao Văn Dao kia. Hôm nay nghe Đại thái thái nói chuyện, nàng đột nhiên thấy lo lắng.

Không dám nói cái câu “mẫu thân cứ việc sai bảo” nữa, mà chỉ cúi thấp đầu xuống, hận không thể trốn ra ngoài.

“Đại bá mẫu có chuyện gì?” Cao Văn Bình không dám lên tiếng, xưa nay Cao Văn Tuệ giống như người mù chỉ biết nghe lời, im lặng chốc lát, cuối cùng chỉ có Lý Thanh Ca lên tiếng.

Đầu tiên Đại thái thái mỉm cười, sau đó nói: “Là thế này, khi hai vị tỷ tỷ của các con bệnh, Đại bá mẫu đã từng khấn trước Phật tổ. Bây giờ hai đứa nó đã có chuyển biến tốt, lại nhân lúc thời tiết tốt, Đại bá mẫu muốn đi Phở Tề tự trả lễ.”

Lý Thanh Ca nghe vậy gật đầu: “Là chuyện nên làm.”

“Ta đã nói với Lão thái thái rồi.” Đại thái thái lại nói, “Muốn ba tỷ muội các con đi theo, một là để thần phận phù hộ cho ba tỷ muội các con, giúp các con ngăn chặn tai họa. Hai là vì chuyện của hai vị tỷ tỷ mà các con chịu khó một chút, ở lại trong chùa ăn chay với ta mấy ngày, tích phúc cho hai tỷ tỷ và cho chính các con.”

Thì ra là chuyện này? Cao Văn Bình thở phào nhẹ nhõm, vội cướp lời: “Mẫu thân nói đúng lắm, con gái nhất định cố gắng cầu phúc cho Đại tỷ tỷ và Hạ tỷ tỷ.”

Lý Thanh Ca nghe nói lại hơi đổi sắc mặt, Phở Tề tự sao...

Nhớ kiếp trước, sức khỏe Lão thái thái không tốt, bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, Đại thái thái cũng mang theo nàng đi Phở Tề tự cầu phúc, nhưng buổi chiều hôm đầu tiên đã xảy ra chuyện.

“Được, con gái xin nghe lời mẫu thân.” Bên tai truyền đến âm thanh của Cao Văn Tuệ, Lý Thanh Ca nhướng mắt lên, thấy ánh mắt Đại thái thái có chút âm lãnh đánh nhìn mình, bất giác cong môi cười gằn, miệng lại nói: “Được, Đại bá mẫu nghĩ rất chu đáo, không biết bao giờ xuất phát.”

Lúc này Đại thái thái mới cười nói: “Không gấp, trước tiên ta phải cho người chuẩn bị xe ngựa và đồ trả lễ, ít nhất cũng tới chiều mai mới lên đường, bây giờ ba người các con theo ta cùng nhau dùng cơm đi.”

Nói xong liền gọi Kim Yên, sai người bày cơm.

Ba người Lý Thanh Ca liền đứng lên, đi theo Đại thái thái đến phòng dùng cơm.

Bữa trưa này ăn cũng khá vui vẻ, trong lúc ăn thịnh soạn Cao Văn Bình nói chuyện cười đùa với Đại thái thái. Tuy rằng toàn là những câu chuyện thô bỉ, nhưng Đại thái thái cũng nở mặt cười hai lần, đồng thời ban thưởng cho nàng vài món đồ.

Cao Văn Bình vô cùng vui sướng, sau khi nhận đồ xong còn dương dương tự đắc hướng về Lý Thanh Ca giơ lên, bộ dáng hả hê.

Lý Thanh Ca âm thầm cười gằn, Đại thái thái chính là một con rắn độc, đồ của rắn độc cho người cũng dám nhận? Muốn chết sớm sao?

Ăn cơm xong, đám người lại vui vẻ cười đùa thêm một hồi, đến khi Đại thái thái thấy mệt mới thức thoir xin cáo lui.

Chỉ là, Cao Văn Bình sắp đi lại bị Đại thái thái giữ lại, nói là lần trước nàng xoa bóp rất thoải mái, muốn nàng giúp mình xoa bóp.

Có thể lấy lòng Đại thái thái, dĩ nhiên Cao Văn Bình rất vui vẻ tình nguyện, liền hùng hục ở lại làm việc.

Lý Thanh Ca về Hà Hương viện, chuẩn bị đồ đạc để ngày hôm sau đi Phở Tề tự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Ánh tà dương hạ xuống, Lý Thanh Ca ngồi tựa cửa sổ, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, những tia nắng còn sót lại đang ôn nhu lấp lánh trên người nàng, tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ như một bức tranh. Chỉ là, trong đôi mắt đen thẳm kia lại không có chút vui vẻ nào, những chuyện kiếp trước hiện đi hiện lại trong đầu, lần này, chuyến đi Phở Tề tự sẽ không yên bình, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là, nàng rời khỏi Cao phủ thì Họa Nhi sẽ làm sao đây?

Nàng không yên lòng.

Cùng dẫn đi? Nhất định Đại thái thái không đồng ý, hơn nữa, dẫn đi để hấn cùng mạo hiểm với mình, nàng cũng không an tâm.

Trong đầu nghĩ tới đủ cách, đột nhiên, một gương mặt tuấn dật mang theo chút vô lại hiện lên trong đầu.

Thôi, tìm hán vậy.

Lý Thanh Ca nghĩ đến Cao Dật Hiên, không hiểu tại sao nàng nghĩ qua tất cả mọi người, bao gồm việc đem Họa Nhi ra khỏi phủ giao cho Từ Thắng, nhưng cuối cùng đều bị nàng loại bỏ, chỉ có Cao Dật Hiên lại đột ngột xuất hiện trong đầu nàng.

“Thúy Xảo.” nàng hướng ra ngoài gọi một tiếng, Thúy Xảo đang ở dưới mái hiên thêu yếm cho Lý Thanh Ca, nghe thấy gọi liền thả đồ trên tay xuống đi vào phòng: “Cô nương...”

“Người đi qua chỗ Nhị thiếu gia, xem hán quay về chưa, nếu về thì báo là Họa Nhi tìm hán, nếu chưa về thì để lại lời nhắn nói ta tìm hán, khi nào rảnh rồi thì đi qua đây một chuyến.” Lý Thanh Ca dặn dò.

“Vâng.” Thúy Xảo đáp rồi rời đi, trong lúc xoay người lại nở nụ cười quý dị, quả nhiên, quan hệ giữa Lý Thanh Ca và Nhị thiếu gia không tệ.

Lúc này Túy Nhi và Lý Thanh Họa cũng tiến vào phòng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Lý Thanh Họa hưng phấn gọi, người đã chạy tới bên cạnh Lý Thanh Ca, trên tay cầm một tờ giấy: “Tỷ tỷ, tỷ xem chữ của Họa Nhi có đẹp không?”

“Ồ?” Lý Thanh Ca ngẩn người, chăm chú nhìn một cái, nhưng không đủ ánh sáng nên nhìn không rõ. Túy Nhi vội đốt đèn, lập tức cả phòng sáng sủa, Lý Thanh Ca nhìn nét chữ kia, phiêu dật đẹp đẽ, không giống với nét chữ loăn ngoằn trước đó, rõ ràng đã tiến bộ rất nhiều, khuyết điểm duy nhất chính là thiếu cường độ và khí thế. Dĩ nhiên, đó là vì Họa Nhi còn nhỏ, nàng nghĩ, nếu thêm thời gian, luyện tập nhiều hơn sau này sẽ ngày càng tốt lên.

Trên mặt Lý Thanh Ca lộ ra vui mừng, gật đầu: “Khá lắm, tốt hơn trước nhiều, xem ra thời gian này Họa Nhi không uổng công tập luyện.”

“Hi hi.” Được tỷ tỷ khen ngợi Lý Thanh Họa nhếch miệng cười toe toét: “Hiên ca ca quả nhiên nói không sai.” Nhất thời vui vẻ lại khai ra Cao Dật Hiên.

“Cái gì?” Lý Thanh Ca nghi hoặc nhìn hán: “Hán lại nói gì với đệ sao?”

Lý Thanh Họa “a” một tiếng, vội vàng che miệng lại, Hiên ca ca bảo hán không được nói ra.

Lý Thanh Ca ngày càng sinh nghi, Cao Dật Hiên kia cả ngày không ra gì, nàng sợ hán dạy hư Họa Nhi.

“Họa Nhi, đệ lại gặp hán khi nào?”

“Cái này... cái này...” Lý Thanh Họa cúi đầu nhìn xuống bàn tay, bộ dáng chột dạ, tỷ tỷ đã nói hán nên ít gặp Hiên ca ca lại, nhưng mà hán rất thích Hiên ca ca, làm sao đây?

“Hiên ca ca nói...” Cuối cùng không chống lại ánh mắt nghiêm nghị của tỷ tỷ, Lý Thanh Họa đành làm kẻ phản bội, hán móc từ trong ngực ra một tờ giấy, đưa cho Lý Thanh Ca: “Đây là Hiên ca ca cho đệ.”

Lý Thanh Ca nghi hoặc tiếp nhận, mở ra xem, trên giấy viết hai hàng chữ: “Bình sinh không biết tương tư, vừa biết tương tư, liền tương tư đến ngốc.”

Không lý do, trong lòng nàng chấn động, trên mặt còn hiện lên hai vệt đỏ ửng.

Giống như tận mắt nhìn thấy Cao Dật Hiên đứng trước mặt, hàng mi dài khê nhướng lên với nàng, nhàn nhạt cười khẩy, chậm rãi nói từng chữ.

“Tiểu thư, Nhị thiếu gia viết cái gì vậy?” Lúc này Túy Nhi cũng hùa qua đây, hiếu kỳ hỏi.

Lý Thanh Ca chỉ lo tập trung suy nghĩ, nhìn tờ giấy.

Trên tờ giấy trắng trong suốt, hai hàng chữ viết mạnh mẽ có lực, cứng rắn tiêu sái, nhất là hai chữ tương tư, khí độ hiên ngang, lại uyển chuyển dịu dàng, là thư pháp Vương thị điển hình.

Lý Thanh Ca hơi kinh ngạc, đây chính là tác phẩm của Cao Dật Hiên sao?

Nàng thật sự rất khó liên tưởng giữa một tên công tử nhà giàu phóng túng và kiểu chữ thư pháp này.

Thấy Lý Thanh Ca nghiêm trang không nói, trong lòng Lý Thanh Họa hơi hồi hộp, tỷ tỷ tức giận sao?

Hán cong cong môi, nhỏ giọng giải thích: “Tỷ tỷ, Hiên ca ca nói, chữ của những nhân vật lớn đó rất khó luyện, muốn đạt đến trình độ đó thì phải mất vài chục năm, huynh ấy còn nói, những người kia luyện đến già mới viết được như thế, cho nên huynh ấy bảo đệ nên học từ cái đơn giản nhất.”

“Ồ?” Không lẽ cái đơn giản này chính là chữ của hán? Lý Thanh Ca không nói gì.

“Hiền ca ca nói, Họa Nhi không cần học những chữ khác, chỉ cần đạt được trình độ của huynh ấy là có thể ngang dọc khắp Tây Lăng quốc rồi.”

“Hà? Lý Thanh Ca vừa không biết nói gì vừa buồn cười, Cao Dật Hiền kia đúng là quá tự cao. Nhưng mà, chữ của hắn cũng rất khá, điểm này thật làm cho nàng bất ngờ, có lẽ trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, kiếp trước của tên ăn mày là hoàng tử cũng không chừng.

Chỉ là, dạy Họa Nhi luyện chữ là chuyện tốt, nhưng có cần phải chọn chữ như vậy không?

Bình sinh không biết tương tư, vừa mới tương tư liền tương tư đến ngốc.

Họa Nhi không hiểu còn đỡ, nếu để hắn hiểu được ý nghĩa câu này thì có khi nào... Nhỏ như thế mà đã học tương tư đến ngốc, đúng là khiến người ta phải lo lắng.

Quả nhiên, Cao Dật Hiền là kẻ không đáng hoàng, dạy con nít luyện chữ cũng bằng môn tà đạo như vậy, chỉ là... tương tư này... là tương tư ai?

Nghe nói, hồng nhan tri kỷ của hắn rất nhiều.

Không lâu sau Thúy Xảo quay về, Túy Nhi dẫn Lý Thanh Họa đi rửa mặt.

Lý Thanh Ca gấp kỹ tờ giấy kia lại, đặt trên ghế.

Thúy Xảo liếc một cái, sau đó trả lời: “Gã sai vật hầu hạ Nhị thiếu gia nói, từ hôm qua ngài ấy đi ra ngoài vẫn chưa trở lại, họ cũng không biết bao giờ thiếu gia về. Nó thì cũng đã dặn dò, Nhị thiếu gia vừa về đến thì phải nhắn là có Lý cô nương tìm.”

“Ừ”. Lý Thanh Ca nhàn nhạt đáp một tiếng, “Được rồi, không có gì thì người lui ra đi.” Trong lòng có một chút mất mát.

“Vâng.” Thúy Xảo nghe lời lui ra.

Thúy Xảo đi ra, Lý Thanh Ca lại rơi vào trầm tư, nếu trước chiều nay Cao Dật Hiền vẫn chưa trở lại, nàng đành phải đem Họa Nhi theo.

Buổi tối đầu hạ có chút khô nóng, bầu trời đầy sao, phảng phất vàng trắng cũng rõ ràng hơn trước nhiều.

Lý Thanh Ca đang nằm trên giường, nghĩ đến hành trình đi Phô Tế tự ngày mai nàng rất lo lắng. Mặc dù biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì, đã có kế hoạch ứng phó, nhưng thăm trạng của kiếp trước vẫn như hiện ra trước mắt, khiến nàng toát mồ hôi lạnh khắp người.

“Tiểu thư, người vẫn chưa ngủ được sao?” Túy Nhi vươn mình, đối mặt với Lý Thanh Ca đang mở to hai mắt, đau lòng hỏi: “Ngày nào người cũng ngủ không ngon, như vậy sao được? Kéo dài thì thân thể sẽ không chịu nổi, không bằng ngày mai đi gọi đại phu đến khám xem.”

Nói xong lại ngáp một cái, nàng đã ngủ được một giấc rồi đó.

“Không có gì, người ngủ đi.” Lý Thanh Ca sợ quấy rầy Túy Nhi, đành phải đứng dậy.

“Tiểu thư.”

“Ta thấy nóng, đi hóng gió một chút sẽ về, người ngủ đi.” Thấy Túy Nhi muốn ngồi dậy, Lý Thanh Ca vội nói.

Túy Nhi thật sự buồn ngủ đến mờ mắt không lên, nghe nàng nói thế lại nằm xuống: “Tiểu thư cũng đừng thức quá muộn.” Nói xong, lại nghe thấy truyền đến tiếng thở đều đều của nàng.

Lý Thanh Ca bắt giấc cong môi, có thể vô tư vô lo như Túy Nhi thật tốt.

Không đốt đèn, tia sáng trong phòng mờ mờ, cũng may từ lâu Lý Thanh Ca đã thích ứng được. Trước kia, nàng và con gái sống trong gian phòng cũ nát, ban đêm không có đèn, ngay cả nến cũng không nổi, về cơ bản, trời vừa tối nàng sẽ lập tức đi rửa mặt, sau đó đưa con gái lên giường.

Nhưng mà, thường thì sau khi dỗ con gái ngủ xong, nàng lại một mình thức đến trời sáng.

Ngồi bên giường ngơ ngẩn hồi lâu, đột nhiên, trước cửa sổ có cái gì đó đột nhiên lóe lên, vừa giống bóng cây vừa giống bóng người.

Lý Thanh Ca cả kinh, đứng bật dậy chạy đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy cửa ra, từng đợt gió lạnh thổi vào, cảm giác khô nóng nhất thời tiêu tan không ít.

Chỉ là, phía trước cửa sổ không có bóng cây, vậy thì lúc này chính là... bóng người?

Nàng hoảng sợ thò đầu ra bên ngoài ngó nghiêng trái phải nhưng không thấy ai.

Trong lúc nàng đang nghi hoặc thì một tiếng cười khẽ truyền xuống từ đỉnh đầu.

Lý Thanh Ca hoảng hốt liền thấy một bóng người hạ xuống từ xà nhà, đối mặt với nàng nhếch miệng cười, nàng sợ đến mức thất hồn, theo bản năng vội

đưa tay ra tát vào gương mặt đó.

“Ah, tiểu nha đầu thật là.” Sao Cao Dật Hiền lại bị nàng đánh được, khi nàng đưa tay ra thì đã bị hắn bắt được, nắm chặt bàn tay nàng, thân người hắn đứng bên cạnh cửa sổ, một tay đỡ cằm rồi chống lên bệ cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn Lý Thanh Ca, không biết là do sợ hãi hay là do ánh trăng, chỉ cảm thấy gương mặt nàng trắng bệch.

“Huynh, huynh...” Lý Thanh Ca trợn mắt há mồm nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện này, một lúc lâu mới hoàn hồn trở lại.

Cao Dật Hiền đưa bàn tay nàng lên môi, nhẹ hôn một cái, nói: “Nhớ ta sao?” Lại nói, khi hắn vừa về đến viện liền nghe thấy gã sai vặt nói Lý cô nương muốn tìm, có ngạc nhiên không? Có vui mừng không? Cho nên hắn không kịp thay quần áo mà lập tức phi thân qua bên này.

Tâm tình kích động không cần phải nói.

Như bị chạm điện, Lý Thanh Ca lập tức rút tay về, lúc này mới hỏi: “Sao lại là huynh?”

“Không phải ta không lẽ còn có người khác?” Cao Dật Hiền nhạy cảm bắt lấy ý tứ khác trong lời nói của nàng.

Lý Thanh Ca lườm hắn một cái, nàng căn bản không có nghĩ như hắn: “Muộn vậy rồi huynh còn tới làm gì?”

“Không phải muội bảo ta tới sao?” Cao Dật Hiền thấy lạ, tiếp theo hung hăng nói: “Không lẽ Tiểu Nam Tử dám gạt ta? Được lắm, bọn thiếu gia bây giờ sẽ quay về xử lý hắn.”

“Đủ rồi.” Lý Thanh Ca biết hắn cố ý, kéo ống tay áo của hắn một cái, lôi hắn trở về.

“Tiểu thư, người đang nói chuyện với ai vậy?” Túy Nhi đang mơ mơ màng màng bị âm thanh trò chuyện làm thức dậy, đang dụi dụi hai mắt.

“Ta...”

Bộp.

Lý Thanh Ca còn chưa giải thích, Cao Dật Hiền đã vung ngón tay, không biết dùng cái gì bắn trúng Túy Nhi, lập tức Túy Nhi ngã thẳng người xuống giường.

“Huynh làm gì vậy?” Lý Thanh Ca hoảng hốt.

Cao Dật Hiền mỉm cười, ngón tay nhéo qua mũi nàng: “Sợ cái gì? Không lẽ ta lại giết người diệt khẩu hay sao?”

Cái đó...

Thấy ánh mắt nàng hoài nghi, Cao Dật Hiền bắt đầu dĩ oâm ngực: “Ta chỉ điểm huyệt ngũ của nàng ta thôi, không tin muội đi sờ một cái, xem có phải vẫn còn thở không?”

Lý Thanh Ca liếc hă một cái, cho dù là để Túy Nhi ngủ say cũng không cần tàn nhẫn như vậy, nàng nghe được một tiếng bộp, cũng không biết hắn dùng cái gì điểm huyệt của Túy Nhi.

“Tìm ta có chuyện gì?” Thấy sắc mặt nàng không tốt, Cao Dật Hiền nghiêm túc lại, hỏi một cách đàng hoàng, dĩ nhiên, câu hỏi có phải nàng nhớ hắn hay không cũng chỉ là do hắn tự duy diễn mà thôi.

Sau khi tỉnh táo lại, hắn đành phải thừa nhận, nếu nói Lý Thanh Ca tìm hắn là vì nhớ hắn thì đúng là nằm mơ rồi, chắc là có việc gấp thôi.

“Ngày mai ta phải đi Phổ Tế tự với Đại bá mẫu”, Lý Thanh Ca nói thẳng, “Đại khái phải ở lại bảy ngày, mấy ngày này ta muốn gửi Họa Nhi qua chỗ huynh.”

“Ồ?” Trong lòng Cao Dật Hiền vui vẻ, giao đệ đệ yêu thương cho mình, vậy chứng tỏ nàng tin tưởng mình. Nhưng mà, có lẽ do quá vui mừng, giờ khắc này hắn rất muốn nàng chính miệng thừa nhận.

“Tại sao lại gửi cho ta? Có phải là muội...”

Hắn ghé sát vào mặt nàng, ánh mắt ám muội nhìn nàng: “Thừa nhận đi, muội thích ta đúng không?”

Lý Thanh Ca không nói gì, kẻ này đúng là đáng tin sao? Nàng có chút hối hận quyết định của mình.

Đưa tay ra muốn đóng cửa sổ, nàng lạnh lùng nói: “Nếu huynh bận thì không làm phiền, ta tự dẫn theo được rồi.”

“Cái gì?” Cao Dật Hiền đưa tay cản lại, không cho nàng đóng: “Muội có ý gì, không phải đã tìm ta sao? Không thể đổi ý.”

“Vậy là huynh đồng ý?” Lý Thanh Ca không trả lời mà hỏi lại.

Cao Dật Hiền sững sờ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nha đầu đáng ghét, cứng đầu thật.” Tin tưởng hẳn, thích hẳn, khó lắm sao?

“Tốt, ngày mai ta sẽ sai Túy Nhi thu dọn đồ của Họa Nhi, trực tiếp đưa đến viện của ngươi.” Lý Thanh Ca không để ý tới hẳn, nói thẳng, “Mỗi ngày cần làm cái gì ta sẽ liệt kê ra, đến khi đó huynh cứ làm theo là được.”

Trán Cao Dật Hiền như hiện lên ba vạch đen: “Muội xem ta là nhũ nương hay sao?”

Tuần tú như thế mà làm nhũ nương thì thật đáng tiếc.

Trong lòng Lý Thanh Ca nghĩ như thế, nhưng ngoài mặt vẫn nói khác: “Họa Nhi rất quậy, nếu không chuẩn bị chút việc cho nó làm chỉ sợ nó sẽ coi trời bằng vung. Ta sợ thêm phiền phức cho huynh nên mới an bày trước, nếu huynh thấy không cần thì thôi. Nhưng mà, vấn đề là ta giao Họa Nhi cho huynh, nếu nó...”

“Nếu thiếu một sợi tóc là hỏi tội ta chứ gì.” Không chờ nàng nói xong Cao Dật Hiền đã thờ phỉ phò tiếp lời.

“Ừm.” Cơ bản cũng là ý này, Lý Thanh Ca ngầm thừa nhận gật đầu.

Cao Dật Hiền phiền muộn lắm bầm: “Biết ngay mà, ta ở trong lòng muội còn không bằng đầu ngón tay tiểu tử kia.”

“Nó là đệ đệ ruột của ta.” Lý Thanh Ca nói thẳng, cũng không sợ hẳn buồn, dù sao huyết thống tinh thần là thứ duy nhất nàng để tâm.

Cao Dật Hiền khịt mũi: “Còn ta là tướng công tương lai của muội đó.”

Lý Thanh Ca bối rối một thoát, giữa bóng tối, một tia xấu hổ xông lên đầu, nam nhân chết tiết này, một ngày không nói mấy câu hạ lưu sẽ chết sao?

Cao Dật Hiền không cảm giác được, chỉ cắn răng nói: “Nha đầu ngốc này, sau này muội sẽ hiểu, đệ đệ ruột cũng phải lớn lên, phải cưới vợ sinh con, khi đó muội chỉ có thể đứng một bên. Chỉ có tướng công của muội, là ta, mới là người mãi mãi ở bên muội, hiểu không?”

Từ khi nào hẳn đã xem mình là nam nhân của nàng rồi?

“Nhị thiếu gia.”

“Gọi ta là Hiền ca ca hoặc là Hiền, gọi Nhị thiếu gia khó nghe chết được.” Cao Dật Hiền chau mày ghét bỏ nói.

“Nhị thiếu gia.” Lý Thanh Ca mặc kệ có khó nghe hay không, chỉ cần mình thấy thoải mái là được, “Đêm khuya rồi, Nhị thiếu gia về đi.”

Qua câu là rút ván sao? Cao Dật Hiền cắn răng, nói cả nửa ngày đều là chuyện liên quan đến tiểu tử kia, lẽ nào trong lòng nàng không nhớ hẳn chút nào sao?

Hắn vừa mới trở về, nghe Tiểu Nam Tử nói Lý cô nương tìm hắn, ngay cả quần áo cũng chưa thay mà chạy đến đây.

Phong trần mệt mỏi như vậy, miệng cũng khô khốc...

Nàng chờ hẳn với dáng vẻ này sao?

“Ta không về.” Hẳn giận dữ hừ một tiếng, xoay người lại dựa vào bệ cửa sổ, ngán đầu nhìn trời, làm ra vẻ u oán.

Lý Thanh Ca không biết nói gì mà trợn mắt lên, lại nhanh chóng nói tiếp: “Được rồi, ở hành lang có băng ghế, nếu lạnh ta có thể lấy thêm mền cho huynh.”

“Muội?” Cao Dật Hiền nghiêng đầu, vừa tức vừa buồn cười: “Không tệ, còn sợ ta lạnh, biết lấy mền cho ta.”

Dưới đèn trắng, trong đôi mắt của hắn như có ánh sáng tỏa ra, vừa trêu tức lại mang theo vài phần yêu chiều, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm nàng. Trên dung mạo tuần tú điển đảo chúng sinh kia tràn đầy ý cười nghiêng nước nghiêng thành, tà mị cực điểm.

Lý Thanh Ca bắt gặp nhướng mày, hàng mi dài chớp nhẹ rồi rũ xuống.

“Đi theo ta.” Đột nhiên Cao Dật Hiền đưa tay, kéo thân thể nhỏ bé của Lý Thanh Ca một cái.

“A, huynh...” trời đất quay cuồng, Lý Thanh Ca hoảng sợ kêu lên.

Ngón tay lạnh lẽo đặt lên môi nàng, Cao Dật Hiền cười tà tứ: “Suyt, đừng kêu, nếu không bị người ta nhìn thấy, sẽ kéo tới bắt gian, muội có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

“Huynh?” Lý Thanh Ca uất ức nhìn hắn, có chút trào phúng, hẳn còn biết để ý chuyện này sao?

Cao Dật Hiền thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời thì rất đắc ý, sau đó ôm nàng phóng đi.

“Huỳnh muốn đưa ta đến đâu?” Lý Thanh Ca nghi hoặc hỏi.

“Đem bán.” Cao Dật Hiền hung tợn nói.

Lý Thanh Ca xạm mặt lại, lời nói dùng để gạt trẻ con đây mà, đừng có nói với nàng kiểu đó.

Thấy nàng không nói, Cao Dật Hiền lại thay đổi tư thế, để hai tay nàng vòng lên vai mình, có vẻ rất thân thiết: “Yên tâm, ta sẽ không làm gì muội đâu, dùng sao muội cũng không ngủ được, chỉ bằng ta dẫn muội đi hóng gió một chút.”

“Sao huynh biết ta không ngủ được?” Lý Thanh Ca cảnh giác.

Cao Dật Hiền nở nụ cười xấu xa, chỉ là hắn sẽ không ngốc đến nỗi thừa nhận, thật ra hắn đã đến một lúc lâu rồi, lại đứng bên cửa sổ nhìn trộm suốt một buổi.

Trên hòn núi đá giả ở hậu hoa viên, Cao Dật Hiền sóng vai ngồi với Lý Thanh Ca.

“Thế nào, chỗ này khá chứ?” Cao Dật Hiền ngược nhìn bầu trời đêm, gió nhẹ thổi qua từng sợi tóc của hắn, lộ ra một cái khuyên tai bằng thiết thạch màu lam đang tỏa sáng dưới trăng, khiến cho dung mạo tuấn tú của hắn càng thêm yêu nghiệt.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn hắn một cái liền nghiêng đầu qua chỗ khác, sau đó hơi ngẩn đầu, đôi mắt như màn đêm thăm thẳm nhìn lên bầu trời.

Trăng sáng sao thưa.

“Biết đó là sao gì không?” Cao Dật Hiền chỉ lên trời hỏi.

Lý Thanh Ca chìm đắm trong tâm tư của mình, bị hắn hỏi đột ngột như vậy, không tự chủ được cũng nhìn theo hướng ngón tay hắn đang chỉ.

Chỉ là giữa bầu trời đêm rộng lớn, rải rác rất nhiều ngôi sao, nàng không biết hắn đang chỉ ngôi sao nào nữa.

Má hắn cũng không chờ nàng trả lời đã trực tiếp cười ôn nhu nói: “Đó là sao Ngưu Lang, ở phía đối diện là sao Chức Nữ.”

“Muội từng nghe câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ chưa?” Cao Dật Hiền nghiêng mặt qua một bên, hưng phấn hỏi.

Khoe môi Lý Thanh Ca khẽ cong lên, câu chuyện xa xưa, còn nhớ lúc nhỏ, có một đêm hè, cha đi khám bệnh xa chưa về, nương mang nàng ra sân ngồi ngắm sao, kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ cho nàng nghe.

Lúc đó còn chưa có tiểu Họa Nhi.

Cao Dật Hiền nhìn biểu hiện thần thờ của nàng, thế là cất cao giọng, kể lại chuyện Ngưu Lang Chức Nữ.

Trong lúc kể, hắn mạnh mẽ phê phán Vương Mẫu nương nương, lại cảm thán Ngưu Lang Chức Nữ khổ sở, sau đó hắn lại cười hi hi nói may mà Ca Nhi của hắn ở bên cạnh hắn.

Lý Thanh Ca bất giác chần động, nhìn gương mặt tươi cười thật lòng của hắn, trong nhất thời không biết nói gì, chỉ có từng tia đau đớn không ngừng xông thẳng lên đầu.

Thậm chí, nhiều năm sau này, khi nhớ về đêm trăng đó, lại nhớ đến lúc hắn ôm vai nàng, nghiêm túc nói: may mà, Ca Nhi của ta ở bên cạnh ta.

Khi đó, đau đớn giống như một sợi dây leo quấn chặt lấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nghe Trộm

Phổ Tế tự nằm ở phía bắc kinh thành, xuất phát từ Cao phủ ước chừng phải đi ba canh giờ mới tới.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời nóng rực, Đại thái thái dẫn theo đám người xuất phát.

Trận thế cũng không quá lớn, chỉ có mấy chủ tớ nữ quyến của Cao gia.

Đại thái thái ngồi trong kiệu nhỏ đi ở phía đầu, ba người Lý Thanh Ca, Cao Vân Bình, Cao Vân Tuệ ngồi trong một cái xe Bát Bảo, còn đám nha hoàn như Túy Nhi, Lý Bích Như thì ngồi một cái xe Thụy Bình có che lọng.

Dọc đường, Dung ma ma quán sữ và các ma ma khác đi đầu tiên, sau đó là kiệu của Đại thái thái, tiếp đó là xe của Lý Thanh Ca, cuối cùng là đám nha hoàn.

Trong xe Bát Bảo, Lý Thanh Ca dựa vào song cửa, chậm rãi nhìn người và phong cảnh chung quanh.

Cao Vân Tuệ ngồi đối diện nàng, vì không thường ra ngoài nên lần đi này nàng cũng vui mừng đến mức nhào người ra cửa sổ, nhìn cảnh quang náo nhiệt bên ngoài một cách hứng thú, hơn nữa nàng vốn là người ít nói, giờ khắc này càng không lên tiếng.

Chỉ có Cao Vân Bình một mình tựa người vào một cái đệm tựa lưng nhỏ, tự bóc nho ăn, vừa ăn vừa dùng ánh mắt quý dị nhìn Lý Thanh Ca, sau đó thì cười gằn.

Lý Thanh Ca đã phát hiện từ sớm, nhưng làm như không biết.

Phía sau, trên xe lọng che, mấy nha hoàn lại tán gẫu vô cùng vui vẻ vì không có chủ nhân bên cạnh.

Câu chuyện xoay quanh việc Lý Bích Như đột nhiên từ phòng bếp được điều đến bên người Đại thái thái, khiến mọi người cảm giác vô cùng hưng phấn, đồn dập bàn tán sôi nổi. Từ một tiện tì tam đẳng nhảy vọt lên thành nhất đẳng nha hoàn, đây là điều khiến ai cũng ao ước và đổ kỵ.

“Bích Như.” Nha hoàn của Cao Vân Bình là Tiểu Thúy rất tích cực hỏi: “Thật sự là Đại thiếu gia anh hùng cứu mỹ nhân, đưa người đến chỗ Đại thái thái sao?”

Lý Bích Như sớm đã nhận ra ánh mắt ghen ghét của mọi người ở đây, liền nhút nhát tựa vào một góc, nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia là người nhân từ, ngày ấy thấy ta bị Hạ bà từ đánh nên mới ra tay cứu giúp.”

“Ôi Bích Như, người thật may mắn.” Nha hoàn của Cao Vân Tuệ là Tiểu Liên ngưỡng mộ nói.

Ánh mắt Lý Bích Như long lanh, trên gương mặt gầy gò tràn trề một luồng sáng hạnh phúc ngọt ngào: “Uhm, Bích Như may mắn, có thể được Đại thiếu gia cứu giúp.” Nói xong, trong đôi mắt lấp lánh lại tỏa ra vẻ say đắm yêu thương, nhưng thấy mọi người đang nhìn mình chăm chăm thì vội che giấu đi, “Nhưng mà, Đại thiếu gia là người tốt, đổi lại nếu là người khác bị bắt nạt thì cũng sẽ cứu thôi.”

“Thật sao? Vậy cũng không hẳn.” Nha hoàn của Đại thái thái là Kim Yến bĩu môi, không cho là đúng: “Bọn ta theo Thái thái lâu như vậy cũng không thấy Đại thiếu gia tốt với ai như thế.”

“Đúng đó.” Tiểu Liên cũng nói, “Lần trước, Tiểu Hi trong phòng Đại tiểu thư tắm cho mèo của Đại tiểu thư, không cẩn thận móng tay làm con mèo bị thương, kết quả là bị đánh roi, lúc đó Đại thiếu gia nhìn thấy cũng không nói tiếng nào, haizz, đáng thương cho Tiểu Hi, đêm đó khi đem trở về thì đã không còn mạng.”

Nhắc đến việc này, vành mắt Kim Yến cũng đỏ lên, dù sao cũng là tỷ muội nhiều năm, người nào phải ra đi như vậy thì trong lòng cũng không thể thoải mái được.

“Nếu lúc đó Đại thiếu gia chịu lên tiếng nói giúp Tiểu Hi, cũng không đến nỗi như vậy.”

Bầu không khí lập tức trầm xuống, lập tức từ vui vẻ biến thành bi thương.

Từ đầu đến cuối Túy Nhi không tham dự một câu, không phải nàng không muốn, mà là tâm tình của nàng không ổn.

Sáng nay khi thức dậy, nàng phát hiện Lý Thanh Ca vẫn không ngủ, lúc đang ngạc nhiên thì Lý Thanh Ca đã kéo nàng dậy, trịnh trọng dặn dò nàng một chuyện.

Nàng nghe mà hãi hùng khiếp vía, nhìn ánh mắt đau khổ của Lý Thanh Ca, trái tim nàng cũng chìm xuống.

Từ khi Lý lão gia và phu nhân qua đời, Túy Nhi liền cảm giác được cuộc sống của mình đã sụp đổ, thậm chí còn thấy đau đớn hơn lúc Lão gù qua đời.

Nhưng mà, còn tiểu thư và thiếu gia thì sao?

Nàng đau đến mấy cũng không bằng họ.

Nàng luôn tự an ủi mình, phải vui vẻ bầu bạn với hai tỷ đệ này.

Nhưng mà, biến cố lại sắp xảy ra rồi sao? Nàng tựa hồ người được mùi vị trời long đất lở.

“Hay là lúc đó Đại thiếu gia không để ý tới, ngài ấy cũng không ngờ chuyện sẽ thành ra như vậy.” Nghe được lời nghị luận này có ý trách móc Cao Dật Đình, Lý Bích Như lập tức muốn bảo vệ hắn.

“Hừ, quả nhiên đi theo Đại thiếu gia rồi là khác hẳn, bảo vệ chăm sóc rất kỹ nha? Chắc sau này Đại thiếu gia sẽ thu người vào phòng chứ gì?” Tiểu Thúy nghe vậy liền lạnh giọng châm chọc một tiếng, Tiểu Hi được mua vào phủ cùng ngày với nàng, cho nên quan hệ của hai người là thân thiết nhất.

Về mặt Lý Bích Như ngượng ngùng: “Không, ta không có ý đó.”

“Hừ, ai mà không biết người dựa vào quan hệ với Đại thiếu gia mới đến được phòng Đại thái thái.” Tiểu Thúy không buông tha, thấy Lý Bích Như trờ sinh nhu nhược dễ bắt nạt thì trong lòng càng thêm ghen ghét, lại mạnh mẽ châm chọc nàng.

Mặt Lý Bích Như đỏ chót, mới vừa rồi còn hưởng thụ ánh mắt ước ao ghen tị của mọi người, giờ khắc này tất cả ánh mắt đều biến thành phần hận làm cho nàng không kịp thích ứng.

“Không còn gì để nói hả?” Tiểu Thúy thấy nàng luống cuống càng thêm đắc ý.

Kim Yến thấy thế vội hòa giải: “Được rồi đừng nói lung tung, truyền đi thì không ai được yên đâu.” Dù sao cũng là người theo Đại thái thái đã lâu, nàng vẫn rất biết chừng mực,

Lúc này Tiểu Thúy mới hừ lạnh một cái, quay mặt đi không nói nữa.

Tiểu Liên vô tội nhún vai, cũng không nói nữa.

Kim Yến nhìn mọi người một chút, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Túy Nhi, hơi ngại ngùng, lúc này mọi người nói quá rôm rả, suýt nữa đã quên mất còn một người nữa ở đây.

Thời gian trôi qua từng chút một, khi mặt trời vừa lặn về Tây thì cũng đến được Phở Tế tự. Vì trụ trì ngôi chùa này là người quen của Lão thái thái, Đại thái thái lại sớm thông báo trước, đoàn người chỉ toàn là nữ quyến, cho nên sáng hôm nay Phở Tế tự đã phong tỏa núi, trụ trì đích thân ra cửa nghênh tiếp.

Đại thái thái và trụ trì đến thiện phòng nói chuyện, Dung ma ma và Kim Yến đi theo hầu.

Những người khác thì được sắp xếp thì biệt viện nghỉ ngơi.

Trong biệt viện có mấy gian phòng khách, sớm đã được quét dọn sạch sẽ.

Đại thái thái ở một mình tại phòng nhỏ phía đông, phía tây có tổng cộng năm gian phòng. Lý Thanh Ca, Cao Văn Bình và Cao Văn Tuệ mỗi người một gian, hai gian khác dành cho các ma ma và nha hoàn.

Chờ thu xếp xong xuôi thì sắc trời đã tối, không lâu sau đó có tiểu sa đi đưa cơm chay đến, Túy Nhi tự mình ra lấy.

Lý Thanh Ca một mình ở lại trong phòng, phòng khách trong chùa đúng là không giống với nơi ở bình thường, ngoại trừ sạch sẽ ra còn có một chút phong thái khiến người ta kính nể.

Đi tới bên cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, gió từ trên núi thổi xuống mang theo hương vị trong veo thoang thoảng mùi đàn hương.

Tâm tư cũng lay động theo bóng đêm, một cảm giác lo lắng chầm chầm dâng lên trong lòng.

Kiếp trước, đêm đầu tiên ở Phở Tế tự, nàng ngủ rất say, không ngờ khi mở mắt ra thì lại không còn ở chùa nữa mà là ở trong Vạn Xuân Lâu,

thân thể bị trói chặt, tú là kia nhìn nàng cười tà ác, từng chuyện đều còn im đậm trong ký ức nàng.

Vậy thì đêm này, chuyện trước kia sẽ tái hiện sao?

“Tiểu thư, cơm chay đến rồi.” Cita nhẹ nhàng được đẩy ra, phía sau truyền đến âm thanh của Túy Nhi.

Lý Thanh Ca quay đầu, nhìn thấy Túy Nhi đã bày cơm nước ra xong xuôi, lại lập tức gỡ ngân châm xuống, thì mỗi đĩa thức ăn một cái.

Cuối cùng xác định không có gì mới lấy đưa đưa cho Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, ăn được rồi, không có độc.”

Lý Thanh Ca buồn cười nhìn nàng, cảm giác lo âu buồn bực lúc này cũng được Túy Nhi làm cho tan biến, nàng tiện tay đóng cửa sổ lại, đi tới bên bàn: “Đĩ nhiên là không có độc.” Cơm nước do nhà chùa cung cấp, nàng không tin đám người kia dám to gan giờ trò trong thức ăn.

“Thì cũng phải cẩn thận.” Từ khi Lý Thanh Ca dẫn dò nàng những chuyện kia, trái tim của Túy Nhi vẫn luôn lơ lửng, không phải sợ mà là lo lắng.

Thật ra, từ lúc người của Cao gia xuất hiện ở Lý phi, nàng liền nhìn ra người nhà họ Cao cũng không quan tâm tỷ đệ Lý Thanh Ca lắm. Nếu đúng là bạn chí thân thì ít nhất cũng phải cho người có thân phận một chút chú, chỉ phải mấy ma ma lớn tuổi đến thì thầm là cái gì? Chuyện êm xuôi thì không nói, lo dọc đường đi xảy ra chuyện gì thì ngay cả một người đứng ra dẫn đầu cũng không có.

Còn nữa, sau khi đến Cao phi, bên ngoài họ đối với tỷ đệ Lý Thanh Ca cũng không tệ, nhưng mà Đại tiểu thư Nhị tiểu thư của Cao gia công khai bắt nạt Lý Thanh Ca, vừa đánh vừa mắng vừa chê cười, Đại thái thái đó lại chỉ nói vài câu hời hợt, một chút nghiêm túc cũng không có, hoàn toàn chỉ là qua loa.

Còn đại thiếu gia Cao Đạt Đình kia, rõ ràng đã có hôn ước với Lý Thanh Ca, còn cả ngày dính chặt Biểu tiểu thư kia, các trưởng bối Cao gia cũng mặc kệ, không lẽ không có mặt sao? Đây là vốn dĩ không xem Lý Thanh

Ca ra gì?

Cho nên, Túy Nhi đối với người nhà họ Cao cũng không cáo hạo cảm, vì vậy vừa nghe Lý Thanh Ca nói phải đề phòng Đại thái thái thì tâm tư nàng cũng lay động. Tuy nàng không tiếp xúc nhiều với Đại thái thái, nhưng chỉ vài lần cũng cảm nhận được ánh mắt Đại thái thái nhìn Lý Thanh Ca không bình thường, trước đây không nghĩ tới, bây giờ nghĩ lại, Đại thái thái mỉm cười nhìn Lý Thanh Ca nhưng lại đầy ác ý.

“Ừm.” Lý Thanh Ca gật đầu, gắp cho Túy Nhi một khối đậu hũ.

Túy Nhi cũng gắp cho Lý Thanh Ca chút cải xào: “Tiểu thư ăn nhiều một chút.”

Lý Thanh Ca nhìn vẻ mặt căng thẳng của nàng, bất giác lắc đầu: “Đừng căng thẳng quá, có thể không nghiêm trọng như ta nói đâu, chỉ là, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.”

“Nhưng mà...” Túy Nhi đưa thức ăn tới miệng, cuối cùng không ăn mà để xuống: “Tiểu thư, không biết có phải nô tì nghĩ nhiều không, nô tì luôn thấy Đại thái thái đối với tiểu thư... cứ như là hận. Thật sự, nhiều lần nô tì thấy ánh mắt bà ấy nhìn tiểu thư rất lạ, nhưng lại cho rằng mình hoa mắt, hoặc do ánh sáng không đủ, nhưng mà tiểu thư bảo nô tì phải đề phòng người của Cao gia thì nô tì lại cảm thấy mình không nhìn lầm.”

Ah, cả Túy Nhi cũng nhìn ra sao?

Lý Thanh Ca cũng càng thêm chứng thực cảm giác của mình, không sai, Đại thái thái kia quả thật hận nàng.

Nhưng mà, nàng rất không hiểu.

Nàng mới đến Cao phủ mấy tháng, lại không đắc tội Đại thái thái, vì sao bà ta lại hận mình?

Nếu là vì Cao Vân Dao thì thật không cần thiết, chỉ là vài lần xung đột, mà cũng do Cao đại tiểu thư bắt nạt nàng, bà ta là chủ mẫu một nhà, thấy con gái mình bắt nạt người khác mà còn đi hận người đó sao? Được rồi, coi như là nàng gây phiền phức cho Đại thái thái đi, nói là bà ta chán ghét nàng còn được, nhưng thù hận sâu đậm như vậy thì không thể nào.

Lại nhớ đến kiếp trước, lẽ ngoài Đại thái thái không tệ với nàng lắm, nhưng lại âm thầm hà khắc nàng, sau đó ác độc đến mức nghiệm thân nàng, mạng nàng là tiện nhân. Từ đó về sau, không chỉ nàng, ngay cả cháu gái ruột của bà ta, bà ta cũng không nhìn vào mắt.

Cho nên nàng cũng dám khẳng định, kiếp trước nàng bị ném vào Vân Xuân Lâu, tuyệt đối là Đại thái thái gây ra.

Chỉ là, rốt cuộc là lý do gì khiến cho Đại thái thái hao tổn tâm cơ ra tay tại nhân độc ác như vậy với một tiểu cô nương mười hai tuổi đây?

“Tiểu thư.” Túy Nhi nhìn chăm chăm Lý Thanh Ca đang thất thần, lại nhẹ nhàng nói: “Không bằng chúng ta rời khỏi Cao gia, nô tì thấy nơi này không tốt.”

“Rời đi?” Chiếc đĩa trên tay khua vào chén, Lý Thanh Ca phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Túy Nhi mà trong lòng khẽ động, nhưng vẫn lắc đầu:

“Không, bây giờ chưa phải lúc.”

“Nhưng mà Lão gia không tốt với chúng ta, ngoại trừ Lão thái thái và Nhị thiếu gia, nô tì không thấy còn ai tốt nữa.” Túy Nhi thả cái chén cơm xuống, lầm bầm nói:

“Thật đó, ngay cả Đại thiếu gia,” nói tới chỗ này nàng lại cẩn thận nhìn Lý Thanh Ca một cái, xác định vẻ mặt tiểu thư bình thường mới nói, “Thật ra Túy Nhi sớm nhìn ra tiểu thư cũng không có để tâm tới Đại thiếu gia, cho nên Túy Nhi cảm thấy, nhân lúc tiểu thư còn chưa có vướng bận gì, chúng ta rời đi quay về Linh Châu, đó mới là nhà của chúng ta.”

Nghĩ đến Linh Châu, hai mắt Túy Nhi đỏ lên, ngoại trừ khoảng thời gian làm ăn mảy trước bảy tuổi, phần còn lại nàng đều ở Lý gia, Lão gia và Phu nhân rất tốt với nàng, chưa từng xem nàng là nha hoàn.

Mà trong lòng nàng cũng sớm xem phu thê Lý Nam Phong như cha mẹ ruột của mình, mặc dù là hy vọng xa vời, nhưng mà tất cả người trong Lý gia đều là người thân của nàng.

Mới rời khỏi mấy tháng, nàng còn nhớ nhà hơn Lý Thanh Ca.

“Túy Nhi.” Lý Thanh Ca cũng thả cái chén xuống, đưa tay lau nước mắt cho nàng: “Ta hứa, chờ mọi chuyện ổn thỏa, tiểu thư sẽ mang theo người và Họa Nhi về Linh Châu. cả nhà chúng ta sẽ sống vui vẻ. không rời xa

nha nữa.”

Túy Nhi nước mắt cuồn cuộn, thấy vẻ mặt Lý Thanh Ca kiên quyết cũng không nói nữa, chỉ nói: “Được, Túy Nhi nghe lời tiểu thư.”

Ngoài cửa sổ, Cao Vân Bình lầu môi, ánh trắng trắng xám rơi trên gương mặt nàng, phản chiếu một vùng nửa tối nửa sáng mơ hồ.

“Tiểu thư.” Tiểu Thúy ở bên cạnh hạ giọng hỏi: “Bên trong đang nói gì?” Nàng đã rình nửa ngày rồi, hoàn toàn không nghe rõ cái gì.

Cao Vân Bình cười lạnh, càng thêm xem thường Lý Thanh Ca, hừ, đúng là nha đầu nông thôn không ra gì, lại cùng ăn cơm với nô tì, gấp thức ăn cho nô tì? Đúng là mất mặt, chẳng trách lão yêu là Đại thái thái không thích như vậy.

Nhưng mà đối với nàng mà nói, trường tri Lý Thanh Ca không phải chuyện to tát, lấy lòng được Đại thái thái mới quan trọng.

“Tiểu thư.”

“Đi.” Cao Vân Bình thấp giọng hừ một cái, sau đó sờ soạn đi về phía đông của căn phòng, Tiểu Thúy nghe nàng nói cũng vội đi theo sau.

Trong một gian phòng khác, Tiểu Liên thông qua một

lỗ thủng nhỏ nhìn thấy chỉ tó Cao Vân Bình rời đi, mới xoay người nở cười Cao Vân Tuệ: “Tiểu thư, họ đi rồi, hình như là đến phòng Đại thái thái.”

Cao Vân Tuệ đang ngồi ăn cơm, nghe nàng nói vậy thì hơi ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Liên vẫn hầu bên cạnh bàn, chờ Cao Vân Tuệ ăn xong lại đưa nước trà qua.

Sau khi Cao Vân Tuệ súc miệng, mới nói với Tiểu Liên: “Người đi tìm Lý cô nương, cứ nói ta một mình thấy buồn, muốn tìm nàng đánh cờ.”

“Vâng.” Tiểu Liên đáp lời rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Lý Thanh Ca và Túy Nhi cũng mới ăn cơm xong.

Lý Thanh Ca cầm một quyển sách, dựa nĩa người trên giường, Túy Nhi đang thu dọn chén đĩa.

Tiểu Liên gõ vào cái cửa, sau đó nói: “Lý cô nương, nô tì là Tiểu Liên.”

“Tiểu Liên?” Lý Thanh Ca và Túy Nhi nhìn nhau.

“Là nha đầu của Tam cô nương.” Túy Nhi nói.

Lý Thanh Ca liếc mắt ra hiệu, Túy Nhi liền bỏ xuống việc đang làm, đi mở cửa: “Tiểu Liên, vào đi.”

Tiểu Liên mỉm cười đi vào, nhìn Lý Thanh Ca nói:

“Lý cô nương, cô nương nhà nô tì nói một mình thấy buồn, muốn mời ngài qua đó đánh một ván cờ.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca đáp một tiếng, bỏ sách trên tay xuống, “Được, ta cũng đang có ý đó.”

Nói xong đứng dậy, dẫn dò Túy Nhi vài câu liền cùng Tiểu Liên đi ra ngoài.

Đúng lúc Dung ma ma đi ngang nhìn thấy hai nàng liền đi theo, thấy Lý Thanh Ca tiến vào phòng Cao Vân Tuệ thì vội chạy đến chỗ Đại thái thái.

Trong gian phòng phía đông, dưới ánh nến, Đại thái thái ngồi ngay ngắn trên ghế, tay lần một chuỗi Phật châu bằng gỗ Tỳ Bà, mi mắt buông xuống, miệng nhẹ nhàng lầm bầm gì đó.

“Mẫu thân.” Cao Vân Bình đứng hầu bên dưới, dáng vẻ lấy lòng nhìn Đại thái thái: “Lúc nãy con đi ngang chỗ Lý tiện nhân, nghe thấy nàng nói với nô tì của mình, tựa hồ là đang bàn bạc gì đó, con cảm thấy không chừng ả đã có phát giác gì rồi.”

Mi mắt Đại thái thái khẽ nhướng lên, ánh mắt thăm thăm quét qua Cao Vân Bình: “Ai cho người đi rình trộm người khác?”

Cao Vân Bình ngẹn lời, vội giải thích: “Con cũng chỉ muốn xem thiếp tiện nhân đó đang làm gì.”

Đang nói thì Dung ma ma đẩy cửa tiên vào, tiên lên vài bước nói: “Thái thái, lão nô vừa thấy Lý cô nương kia tiến vào phòng của Tam cô nương.”

“Con đã nói mà.” Suýt nữa Cao Vân Bình đã hét lên, Đại thái thái lập tức lạnh lùng nhìn sang, nàng vội im miệng, sau đó lại ngượng ngùng nói, “Nếu không thì sao lại đến phòng Tam muội muội, hay là?” Đột nhiên nàng biến sắc, “Hay là nha đầu Tam muội muội này ăn cây táo rào cây sung?”

“Người câm miệng.” Đại thái thái không muốn nghe mấy lời ngu ngốc này nữa, chuyện này để cho nàng ta tham dự cũng là vì nghĩ lỡ như có xảy ra sai sót thì tìm một kẻ thế mạng mà thôi.

Cao Vân Bình hơi đỏ mặt, vội cúi đầu không dám nói nữa.

“Ta bảo người tìm người, đã tìm được chưa?” Đại thái thái xoay mặt về phía Dung ma ma hỏi.

Dung ma ma vội nói: “Đại thái thái yên tâm, lão nô đã chuẩn bị kỹ.”

“Ừm.” Đại thái thái gật gù, sau đó nhắm mắt lại, tay lần từng hạt Phật châu, miệng lại lầm bầm.

Cao Vân Bình quẹt miệng, âm thầm chửi mắng một câu lão yêu bà, sau đó yên tĩnh đứng một bên chờ nghe sai bảo.

Dung ma ma nhìn Đại thái thái một chút, biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chỉ lặng lẽ nhắm mắt lại, miệng niệm Phật châu lần. Bà biết, những năm này đi theo Đại

nhện & hạt mung cùn. Rồi chết, nhưng năm này là như Lưu Thái Thái làm đi chuyện xấu, là không dám xin Phật Tổ tha thứ, chỉ cầu sau này không chết quá thảm là được.

Trăng treo trên cao, bóng đêm nặng nề.

Tiểu Liên đứng hần đã ngáp vài cái, rõ ràng là buồn ngủ, nhưng thấy chỉ từ nhà mình và Lý Thanh Ca đang đánh cờ sáng khoải cũng không dám nói gì, chỉ bưng thêm nước tới, rót đầy ly cho hai người.

Đang lúc này, một viên cờ trắng của Cao Vân Tuệ hạ xuống, ăn mấy viên cờ đen: “Lý muội muội, tỷ tỷ bắt tài, thắng được muội nữa quân, đêm này coi như là hòa nhau rồi.”

Liếm khi thấy lộ dáng long lanh này của Cao Vân Tuệ, Lý Thanh Ca cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, thả cờ đen trong tay xuống, sau đó nhìn ra cửa sổ nói: “Đêm khuya rồi, không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội muội xin cáo từ trước.”

Nói xong liền muốn đứng dậy.

Cao Vân Tuệ lại nắm lấy tay nàng cười nói: “Muộn rồi muội muội cũng đừng quay về, tỷ tỷ có thói quen lạ giường, sợ ban đêm khó ngủ, không bằng muội muội bầu bạn với tỷ?”

“Chuyện này...” Lý Thanh Ca thoáng suy tư, nhìn hai mắt Cao Vân Tuệ đã đỏ ửng, nhẹ nhàng thở dài: “Được, nếu tỷ tỷ không chê nét mặt của muội không tốt thì muội

sẽ ở lại.”

“Không đâu.” Cao Văn Tuệ lập tức lôi kéo tay Lý Thanh Ca, sau đó dẫn Tiểu Liên chuẩn bị giường, nâng tư đi mức nước cho hai người rửa mặt.

Lý Thanh Ca đứng nhìn dáng vẻ bận rộn của Cao Văn Tuệ, trong mắt toát ra tia ấm áp.

Nàng nhìn ra được, đêm nay Cao Văn Tuệ có ý định giữ mình lại.

Hay phải nói là, nàng ấy đã cảm nhận được gì đó, mới dùng cách này để giúp mình.

Nghĩ lại, Cao gia tam tiểu thư này cũng không phải người chất phát nhất gan như vậy, lúc này khi đánh cờ, Lý Thanh Ca liền nhạy cảm phát hiện, tâm tư nàng ấy thâm trầm, tư duy nhanh nhạy. Lý Thanh Ca đã dùng hết sức, còn Cao Văn Tuệ e là chưa tung ra hết thực lực đâu.

Nhưng mà cũng đúng thôi, trong nhà cao cửa rộng thâm sâu, ai mà không có bí mật chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.